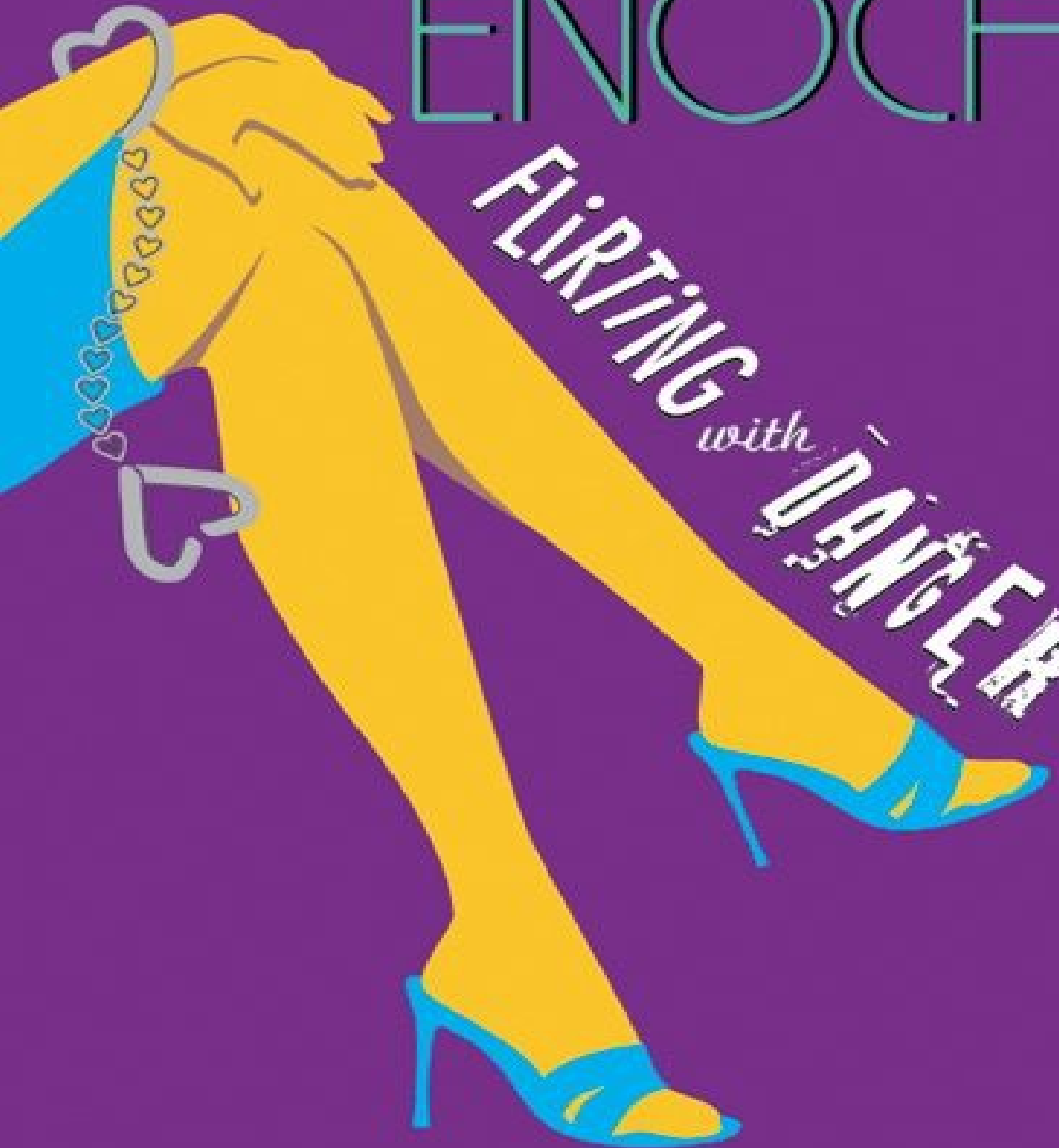

USA Today Bestselling Author

SUZANNE ENOCH

FLIRTING
with
DANGER

Đùa giỡn với hiểm nguy

Suzanne Enoch

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Ngoại truyện](#)
- [\[2\]](#)
- [\[3\]](#)
- [\[4\]](#)
- [\[5\]](#)
- [\[6\]](#)
- [\[7\]](#)
- [\[8\]](#)
- [\[9\]](#)
- [\[10\]](#)
- [\[11\]](#)

[\[12\]](#)
[\[13\]](#)
[\[14\]](#)
[\[15\]](#)
[\[16\]](#)
[\[17\]](#)
[\[18\]](#)
[\[19\]](#)
[\[20\]](#)
[\[21\]](#)
[\[22\]](#)
[\[23\]](#)

Giới thiệu

Samantha Jellicoe là một tên trộm và cô tự hào vì điều đó. Được nuôi dưỡng biết trân trọng những đồ quý giá trong cuộc sống, Sam không gặp khó khăn gì với việc lột sạch những kho tàng quý giá của người khác. Tuy nhiên, mọi chuyện đã thay đổi vào đêm mà cô cố lấy trộm một vật quý giá từ một dinh thự ở Palm Beach. Trước khi cô biết được cái gì va vào mình, một quả bom phát nổ, một cảnh vệ bị giết, và Sam cứu sống triệu phú Richard Addison. Cô là một tên trộm tốt và sẽ chịu trách nhiệm cho công việc của mình, nhưng nếu có ai muốn buộc tội cô giết người, họ nên nghĩ lại.

Bất cứ đêm nào khác, có một phụ nữ hơn 100 pao quăng người vào mình là một điều tốt. Nhưng không phải đêm đó, Richard Addison phát điên lên được. Không chỉ gallery của anh bị nổ tung khi anh sắp bước vào mà người phụ nữ cứu anh cũng không thềm ở lại giải thích gì. Khi đã ổn định lại, Rick biết người duy nhất có câu trả lời cho câu hỏi của anh là người phụ nữ bí ẩn kia. Và nếu cô nghĩ cô có thể trốn được anh, cô nên nghĩ lại.

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Ngoại truyện

Chương 1

Thứ 3, 2:17 a.m

Samantha Jellicoe thắc mắc là ai, chính xác là ai, đã đưa ra cái luật là một tên trộm đột nhập vào bất cứ nơi đâu lớn hơn một cái túi giấy đều phải treo tường. Mọi người đều biết điều đó. Mọi người đều trông chờ điều đó, từ nhà tù tới lâu đài, tới phim điện ảnh, tới công viên giải trí, tới khu biệt thự đầy ấn tượng phía Đông Florida đang nằm trước mắt cô. Tường đá, rào điện, camera, bộ phát hiện chuyển động, bảo vệ, tất cả đều nhằm ngăn chặn những kẻ phá luật táo bạo treo tường xâm nhập không gian riêng tư bên trong.

Cô nhìn từ bức tường đá trước mặt tới cánh cổng sắt hai lớp đằng trước Solano Dorado và khẽ nở nụ cười. Một số kẻ phá luật vẫn luôn táo bạo hơn. Quá đủ cho những luật lệ.

Hít một hơi sâu để ổn định nhịp tim, cô lấy ra vũ khí từ trên vai, đứng sâu hơn vào bóng của chiếc cổng ngoài, ngấm thẳng chiếc camera đặt về phía trái bức tường 15 foot và bắn. Cùng với một luồng không khí nhỏ, 1 viên đạn sơn đập mạnh vào sườn giá đỡ, làm nó nghiêng thẳng về phía những ngọn cây và bôi một màu sơn trắng lên ống kính. Một con cú bị làm phiền bởi tiếng động, kêu lên và bay khỏi cành sung dâu lòa xòa, một cánh chìa ngang hướng cái camera vừa bị chuyển hướng.

Bắn đẹp, cô nghĩ, khoác lại khẩu súng sơn lên vai. Horoscope nói hôm nay là ngày may mắn của cô. Thông thường cô không tin vào bói toán, nhưng 10% của 1.5 triệu cho công việc của một buổi tối có vẻ cũng đã là may mắn rồi. Cô nhảy lên trước, gài hai cái gương cán dài vào hai bên cổng để phản chiếu hai cái máy cảm biến vào nhau. Đã xong, chỉ cần một giây nữa để phá mạch điện trong hộp điều khiển và đẩy cánh cổng đủ rộng cho cô lọt vào.

Cô đã mất cả ngày ghi nhớ vị trí của những cái camera còn lại và 3 bộ phát hiện chuyển động cô cần vượt qua, và trong hai phút nữa cô sẽ băng qua vườn cây để tới nắp bên dưới cái cầu thang bằng đá đỏ. Nhờ bản vẽ và giản đồ, cô biết vị trí của tất cả cửa và cửa sổ, kiểu và đời của tất cả các khóa và hệ thống điện. Thứ mà các bản vẽ không có chính là màu sắc và tầm vóc, và cô mất một giây lấy lại nhịp thở và ngưỡng mộ sự mỹ lệ của tòa nhà.

Solano Dorado được xây dựng vào những năm 1920, trước khi thị trường chứng khoán đổ vỡ và mỗi đời chủ sau lại thêm vào nó nhiều phòng, tầng và hệ thống bảo vệ ngày càng tinh vi. Và hình dáng hiện thời của nó có lẽ là hấp dẫn nhất từ trước tới giờ, tất cả đều rất to lớn, màu trắng với mái ngói đỏ, bao quanh bởi cọ và sung dâu, với một cái hồ cá to như một sân hockey ở phía trước. Phía sau ngôi nhà, nơi cô đang nắp là hai sân tennis nằm trước một hồ bơi cỡ Olympic. Những cái hồ có sóng thật nằm bên bờ biển và chỉ cách khoảng 100 yard nhưng

chúng được sử dụng công cộng.

Khu đất này thuộc tư nhân và được bảo vệ, và được thiết kế phù hợp với ý thích của con người hơn là tự nhiên. Sau 80 năm thay đổi và mở rộng, giờ nó là nhà của một người có túi tiền khổng lồ và một cái tôi khổng lồ không kém. Một người mà horoscope đối ngược với cô và lúc này vô tình đang ở nước ngoài.

Cửa ra vào và bệ cửa sổ được lắp đặt an ninh gần như là hoàn hảo, nhưng đôi khi những mảnh khoe cũ và đơn giản lại tốt nhất. Như Mr. Scott trong *Star Trek* đã nói, hệ thống ống nước càng phức tạp, càng dễ bịt đường thoát nước. Nhìn đồng hồ để kiểm tra lại thời gian của mình, cô lôi ra một cuộn băng dính xám. Samantha dính một vòng tròn khoảng 3foot lên cửa sổ hiên rồi lấy ra một cái giác hút và một máy cắt kính từ trong ba lô. Lớp kính rất dày và nặng, tiếng động khi cô nhấc mảnh thủy tinh tròn ra khỏi ô cửa to hơn mong muốn. Khẽ nhú mào, cô đặt mảnh thủy tinh trên bồn hoa và quay lại ô cửa mình vừa mở.

Cô nhanh chóng điểm lại những người có thể nghe thấy tiếng động. Không thể là tên bảo vệ ở trong phòng video tầng dưới nhưng ít nhất cũng là 2 tên khác đang đi tuần bên trong nhà khi chủ nhà không có mặt. Cô đợi một lúc, lắng nghe, rồi với một hơi thở sâu và dòng adrenaline quen thuộc chảy trong não, cô lén vào trong.

Hai mảnh băng dính nữa giữ tấm rèm che kín lỗ hổng trên cửa sổ. Không có lý do gì phải tiết lộ lối ra của cô cho tên bảo vệ nào đi ngang qua. Tiếp theo là cầu thang, một bức Picasso treo trên tường ở đầu cầu thang đầu tiên. Sam đi qua nó không thèm liếc mắt. Một bức nữa được treo ở phòng họp trên tầng, cả hai được cài cảm ứng và có giá hàng triệu. Cô đã biết về chúng, và dù rất hấp dẫn, chúng không phải lý do cô tới đây.

Samantha dừng lại ở đầu cầu thang thứ 3, cúi xuống nép vào cầu thang và ngược ra xem xét hành lang trưng bày dài mờ tối. Vừa nghĩ lại những bộ sưu tập vũ khí kém hơn mà cô đã gặp trong các bảo tàng, cô vừa tìm kiếm dấu hiệu của bất cứ góc khuất và tia cảm ứng nào không có trong bản vẽ của mình. Cô nhú mào trước số lượng của các góc khuất, nơi một tên bảo vệ có thể đứng mà cô sẽ không nhìn thấy cho tới khi đối mặt với hắn.

Mục tiêu của cô ở ngay giữa hành lang, băng qua một cánh cửa ở bên trái. Sam không bận tâm nhìn lại đồng hồ, cô biết mình đã ở trong nhà được bao lâu và còn bao lâu nữa cho tới khi một tên bảo vệ bên ngoài phát hiện lỗ thủng trên cửa sổ hiên và những cái gương ngoài cổng trước. Hít một hơi thật sâu nữa, cô rời khỏi vị trí.

Cúi thấp người, cô đi tới chỗ những bộ giáp hiệp sĩ bất động, dừng trong bóng của chúng để lắng nghe một lần nữa trước khi tiếp tục đi lên. Mọi thứ phải thật nhanh, cô cần đi qua cánh cửa sườn đó trước khi tên bảo vệ tiếp theo đi tuần qua. Và bởi thời gian được tính sát từng giây, đây là màn ưa thích của cô - kĩ năng và thần kinh đơn thuần chứ không phải dụng cụ hỗ trợ. Ai cũng có thể có cái sau, nhưng những cái trước mới là thứ phân biệt phụ nữ với mấy cô gái.

Cách mục tiêu 10 feet, cô dừng lại đột ngột. Một dải ánh trắng mờ ảo chạy ngang hành lang, cách sàn 2 feet và cách chân trái cô khoảng 3 inch. Một sợi dây. Không ai chằng một sợi dây ngay giữa hành lang. Đó là một điều ngu ngốc, chưa kể quá thô sơ và nguy hiểm cho người trong nhà. Tất nhiên, không ai đang sống ở đây, nhưng chắc chắn bảo vệ đôi lúc sẽ quên mất và hoặc là trượt ngã hoặc là làm chuông báo động kêu - hoặc cả hai.

Cô cau mày, bước lại gần tường hơn để xem cái thứ ngu ngốc này được cài đặt như thế nào. Cô nên bước qua nó, lấy thứ cô cần và rời đi, nhưng sự hiện diện của nó thật là... không đúng. Hệ thống an ninh công nghệ cao ở mọi nơi, và ở đây là một sợi dây thép chết tiệt.

Một sợi dây đồng chết tiệt, cô sửa lại, nhìn kĩ hơn. Sợi dây được cố định ở hai bên tường bằng hai mảnh vuông nhỏ và phẳng, dán thật chặt và không hoàn toàn song song với sàn nhà. Gần như, nhưng không chính xác. Đúng, chủ nhà này nổi tiếng coi trọng sự riêng tư, nhưng chằng những sợi dây bầy như thế này thì hơi quá. Cô cũng không thấy dấu hiệu nào là ông ta không kén chọn về sự tinh tế của dinh thự này. Cô cau mày sâu hơn nữa.

“Đứng im!”

Sam chết lặng, co người sau sợi dây. Chết tiệt. Tên bảo vệ này đến sớm. Ở trước mặt cô khoảng 30 feet, phía bên kia cánh cửa, một bóng đen bước ra từ giữa hai bộ giáp bạc bóng loáng.

“Không được cử động!”

“Tôi không cử động” cô bình tĩnh nói. Anh ta được phép ở đây, cô thì không. Và anh ta đang giữ một khẩu súng lớn không được vững lắm bằng cả hai tay. “Tôi không có vũ khí,” cô tiếp tục bằng một giọng bình tĩnh, nhìn thứ vũ khí run run và lạnh lẽo trấn an anh ta.

“Vậy thì cái gì ở trên vai cô?” anh ta cắt lời, tiến gần hơn, một giọt mồ hôi trượt xuống trán.

Bình tĩnh, làm anh ta bình tĩnh. Cô biết cách xử trường hợp này - cô đã từng làm rồi. “Đó là một khẩu súng sơn”

“Đặt xuống. Cả cái túi bên vai kia nữa”

Ít nhất anh ta vẫn chưa bắt đầu tiến về phía cô. Trẻ, nhưng đã được huấn luyện, ơn Chúa. Cô ghét bọn a-ma-tơ. Sam đặt hết đồ xuống sàn, đẩy chúng về phía tấm thảm cầu thang Ba Tư màu đỏ đẹp mắt. “Không có gì phải lo lắng cả. Người nhà mà!”

“Quên đi” Rời tay trái khỏi khẩu súng, anh ta cúi xuống vai. “Clark? Tôi bắt được một kẻ đột nhập. Tầng 3, khu trung bày.”

“Đùa không đấy?” giọng nói qua radio.

“Không đùa. Gọi cảnh sát đi.”

Dành một giây để biết ơn tên chủ nhà coi trọng sự riêng tư không đặt camera trong nhà chính, Sam thở dài thật lớn. “Thực sự là không cần đâu. Sếp của anh thuê tôi, kiểm tra hệ thống.”

“Làm như là tôi chưa nghe mấy thứ đó bao giờ,” anh ta phản lại, giọng điệu mỉa mai rõ ràng trong bóng tối. “Không ai báo trước với tôi, nên cô có thể nói với cảnh sát. Đứng lên.”

Cô từ từ đứng lên, không để tay chạm hai sườn, adrenaline tăng lên một mức. Để đề phòng, cô bước một bước dài về sau, cách xa sợi dây kia. “Nếu anh biết trước thì còn gì để kiểm tra. Thôi nào, nếu muốn tôi có thể lấy bức Picasso ở tầng dưới, hay bức Matisse trong phòng khách hay bất cứ thứ gì khác. Tôi phải kiểm tra hệ thống trung tâm. Bật đèn lên, tôi sẽ cho anh xem thẻ.”

Đèn bật sáng, nhanh và lóa tới mức làm cô nháy lên. Cái quái gì thế này? Không có mấy thứ điều khiển bằng âm thanh chết tiệt ở đây chứ - và tên bảo vệ cũng có vẻ ngạc nhiên, khẩu súng dao động một cách nguy hiểm. “Bình tĩnh nào,” cô nói trơn tru. Cô cúi người xuống, chuẩn bị chạy.

Tuy nhiên ánh mắt của anh ta lại hướng ra sau vai cô, về phía cầu thang. “Ngài Addison. Tôi tìm thấy...”

“Tôi thấy rồi.”

Sam cố chặn lại sự bực mình, và sự tò mò chết tiệt về tên nhà giàu hiếm khi được chụp ảnh này. Khi ra khỏi đây, việc bắt đầu có vẻ nguy hiểm, cô chắc chắn sẽ giết Stoney. *Không ai đang ở đây, cái mông tôi ấy!* “Richard Addison, tôi đoán chắc,” cô nói qua vai, thả lỏng cơ thể lần nữa.

“Tôi tưởng ông ấy thuê cô,” tên bảo vệ nói, tự tin hơn với ánh đèn và người tiếp trợ.

“Không phải ông ấy,” cô đáp lại, quyết định tiếp tục trò chơi. “Công ty an ninh. Myerson Schmidt. Sếp của anh.”

“Đáng nghi đây,” giọng trầm rì rầm từ ngay phía sau, chỉ đủ để cô nghe thấy. Anh ta di chuyển khá là êm so với một tên nhà giàu. “Cô ta không có vũ khí, Prentiss,” Addison tiếp tục với một giọng lớn hơn, rất chuẩn và hơi pha một chút Anh Anh. “Hạ vũ khí của cậu xuống trước khi có người bị thương và chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện dưới tầng.”

Prentiss phân vân, rồi cất súng của anh ta vào vỏ. “Vâng, thưa ngài.”

“Bây giờ, sao chúng ta không cùng xem cô là ai, cô...”

“Smith” cô bổ sung.

“Thật bất ngờ.”

Sam không để ý lời anh ta. Cô đang nhìn Prentiss đóng bao súng lại, nhìn anh ta bước lên phía trước, rõ ràng rất hài lòng là đã lập công trước sếp lớn. Nhìn anh ta thậm chí không thèm liếc xuống. “Dừng lại!” Cô ra lệnh, sự hoảng sợ đột ngột làm mệnh lệnh rít lên thật chặt.

“Dừng m...”

“Chúa ơi.” Sam quay mạnh ra sau, hướng về phía cầu thang và chạy hết sức vào Addison, chỉ kịp nhìn thấy một khuôn ngực trần, đôi mắt xám đầy ngạc nhiên, và mái tóc đen rối tung khi cô đẩy anh ngã xuống sàn cùng cô. Với một tiếng bốp và lóe sáng phía sau cô, hành lang nổ tung. Hơi nóng dội vào cô khi cô ép chặt vào Addison trên sàn nhà. Ngôi nhà rung lên, thủy tinh vỡ vụn. Hút thêm hơi, phòng trưng bày bùng lên khủng khiếp hơn, và điện phụt tắt.

Chương 2

Thứ 3, 2.46 a.m

Richard Addison tỉnh lại khi một bác sĩ cấp cứu vạch mi mắt anh, rọi một luồng sáng vào mắt trái. “Rời ra khỏi tôi ngay lập tức,” anh gầm gừ, đẩy vị bác sĩ ra khi anh vật lộn đứng lên.

“Nằm xuống, ngài Addison. Ngài có thể bị nội thương...”

“Chết tiệt,” anh thở ra, đổ xuống khi một cơn đau xuyên qua sau gáy. Hơn thế nữa, sương sườn của anh cứ như đã bị đập bằng gậy bóng chày. Anh cố gắng hít thở, dừng lại vì cả cơn đau và mùi nồng của khói. Mọi thứ chợt hiện ra - vụ nổ, người bảo vệ. Cô gái. “Cô ta đâu?”

“Ngài đừng lo” một giọng khác nói, và một vị bác sĩ cấp cứu nữa hiện ra mờ mờ trước mắt. “Chúng tôi đã báo bác sĩ của ngài tới gặp ngài ở bệnh viện.”

“Không, cô gái đó đâu?” Anh không cần hỏi về Prentiss. Anh cảm nhận được sức nóng của ngọn lửa, những mảnh vụn bỏng rát va vào mặt.

“Chúng tôi không dám chắc điều gì. Đội dò bom, đội tội phạm giết người, và tòa án đều ở đây, nhưng họ phải đợi đội cứu hỏa làm việc trước. Ngài có nhìn thấy thiết bị gây nổ không?”

Richard ho lên một lần nữa, cau mày. “Tôi không nhìn thấy thứ chết tiệt gì cả.”

“Ngài chắc không?” một giọng thứ ba vang lên, và anh tập trung lại.

Quần áo thường, cavat rẻ tiền nhưng khá hợp. Đội tội phạm giết người, theo lời ông bác sĩ đã nói. “Và ông là?” Anh vẫn hỏi lại.

“Castillo. Đội tội phạm giết người” vị thám tử khẳng định. “Bảo vệ của ngài ở tầng dưới gọi cho chúng tôi vì một vụ nổ và một kẻ đột nhập. Tôi đoán hẳn đó là người phụ nữ mà ngài đang nói đến?”

Anh gật đầu. “Tôi đoán vậy”

“Chà, cô ta hẳn muốn ngài chết. Nhiều đến mức hi sinh bản thân và một người bảo vệ nữa. Ngài may mắn đi được tới tầng dưới đây. Ngài có thể miêu tả cô ta không?”

Richard lướt mắt ra xung quanh lần đầu tiên. Anh đang ở tầng hai, chỉ cách cầu thang một đoạn, và sau gáy nơi anh đập vào sàn vẫn còn đau. Đội chữa cháy không đưa anh xuống tầng, nếu không Castillo đã không nói anh may mắn. Và anh chắc chắn cũng không tự mình đi xuống.

“Cô ta nói tên cô ta là Smith,” anh chậm rãi trả lời, đứng lên một lần nữa. “Thon thả, nhỏ bé, quần áo đen. Cô ta quay lưng về phía tôi, đội mũ bóng chày. Sợ là tôi không biết thêm gì nữa. Mắt xanh lá,” anh thêm vào, nhớ lại khuôn mặt cô khi cô lao vào anh. Khi cô cứu mạng anh.

“Không nhiều lắm, nhưng chúng tôi sẽ tìm kiếm các bệnh viện quanh đây. Thậm chí có mặc áo giáp tôi cũng không nghĩ cô ta có thể thoát thân an toàn.” Vị thám tử đưa ngón tay vuốt bộ ria dày màu xám. “Hãy cùng tới bệnh viện, tôi sẽ nói chuyện tiếp với ngài ở đó.”

Tuyệt. Báo chí sẽ thích điều đó đây. Anh cẩn trọng lắc đầu. “Tôi không đi đâu cả.”

“Có, ngài phải đi, ngài Addison. Nếu giờ ngài chết, tôi bị đuổi việc.”

Hai giờ sau, nghe tiếng rì rầm của báo chí và ánh đèn flash trong hành lang hẹp vang vọng trát vữa và vôi sơn, anh ước là mình giữ vững lập trường và ở lại khu nhà. Tất nhiên báo chí đã biết. Và chúa mới biết họ sẽ biến việc anh vào viện thành cảnh tượng gì. Anh nói với bác sĩ của mình như thế khi họ khâu kín một vết thương dài 4 inch ở ngực anh.

“Ngài có vẻ thích ứng tốt,” Bác sĩ Klemm nói, băng xương sườn anh lại. “Tôi mang một đồng thuốc an thần. Tiếc là không phải sử dụng.”

“Cứ để đây, đề phòng. Tôi đang điên lên đây,” Richard trả lời ngắn gọn, cố gắng thở những nhịp ngắn và không đổ sập xuống giường. Thuốc giảm đau y tá cho anh uống trên xe cứu thương đang mất tác dụng, nhưng nó làm anh chệnh choáng, và anh không muốn uống thêm nữa. Có người muốn giết anh, và anh sẽ không nằm ngủ khi người khác tìm ra đó là ai. “Donner đâu?”

“Tớ đây.” Gầy và cao lêu nghêu, giọng nói nhẹ nhàng pha chất Texas, người luật sư đứng đầu của công ty luật Donner, Rhodes and Chritchenson sải bước vào phòng. “Chúa ơi, cậu trông như quỷ vậy, Rick”

“Cô ta là ai, Tom? Và quần áo của tớ đâu?”

“Chúng ta vẫn chưa biết, và đây” Đôi mắt xanh nhạt nheo lại. “Nhưng chúng ta sẽ tìm ra thôi. Cứ chờ xem.” Thả chiếc túi thể thao lên ghế, anh lôi ra một chiếc quần bò, một áo T-shirt đen và một áo sômi cotton dài tay.

Richard nhướn mày. “Từ bộ sự tập đồ mặc ngoài của Tom Donner, đúng không?”

“Bọn họ không cho tớ vào lấy đồ của cậu. Sẽ vừa thôi.” Cau mày khi Klemm băng bó xương sườn cho Richard xong, Donner đưa qua một đôi giày thể thao hàng hiệu. “Mà cậu đang làm gì

ở đây thế?” anh hỏi “Đáng lẽ cậu phải ở Stuttgart.”

“Harry cố mời tớ ở thêm một ngày. Đáng ra tớ nên nghe cậu ta” Richard xoay vai, nhìn mặt khi chỉ khâu căng ra. “Tớ muốn nói chuyện với Myerson Schimidt”

“Giờ là 4 giờ sáng đấy. Mai tớ sẽ sa thải họ họ cậu”

“Chờ tớ nói chuyện với bọn họ đã.” Và chờ tới khi anh chắc chắn rằng họ không thuê một cô gái rất thông minh - và may mắn - tới thử hệ thống an ninh của anh.

“Chết tiệt, cảnh sát tìm thấy một chiếc camera bị đẩy về phía ngọn cây, gương chặn tín hiệu từ cổng, và một lỗ hổng to trên cửa sổ hiên. Chưa kể đến hầu hết những mảnh vụn của một nhân viên an ninh và Richard Addison với mái tóc đang cháy”

“Tóc tớ không bị cháy, cảm ơn vì bức tranh toàn cảnh. Và tớ sẽ không ngồi yên một chỗ nghịch ngón tay của mình đâu. Tớ muốn có mặt ở đó khi bọn họ thẩm vấn cô ta.” Tất nhiên họ sẽ phải tìm thấy cô ta trước. Anh chắc rằng cảnh sát sẽ tìm thấy, nhưng cũng có cảm giác rõ ràng là điều đó sẽ không dễ. Dù cô là ai, cô vẫn làm anh băn khoăn về màn kiểm tra an ninh, và đã là sau khi tầng 3 của anh bị thổi bay.

“Quên đi, Rick. Cô ta chỉ là một người muốn một mảnh xác cậu và cố gây rối. Cô ta không phải là người đầu tiên. Và đã có 5 hội phóng viên ở thang máy muốn thêm vài mảnh nữa.”

“Tớ nghĩ cô ấy cứu mạng tớ.” Chặn lại một tiếng rên, Richard kéo chiếc T-shirt mượn được qua đầu. “Và đó là lần đầu tiên có người được cho là muốn tớ chết”

Tom Donner mở miệng ra rồi lại ngậm lại. “Kể cho tớ những chuyện đã xảy ra.”

Rick kể lại cho anh, bắt đầu bằng cái máy fax kêu rít lên mà tên ngốc nào đó đã lập trình để gọi vào số riêng của anh 2 phút 1 lần từ lúc 2 giờ sáng, tới cuộc gọi anh nghe được báo với Clark rằng Prentiss phát hiện 1 kẻ đột nhập, tới việc cô Smith cố gắng ngăn Prentiss tiến về trước, rồi lao vào anh ngay khi hành lang phát nổ.

“Smith?” Donner lặp lại

“Tớ đoán là cô ta nói dối,” Rick cười nhẹ

“Cậu nghĩ thế sao? Cô ta biết về quả bom”

Richard lắc đầu. “Cô ấy biết điều gì đó. Tớ thấy ánh mắt cô ấy khi cô ấy va vào tớ. Cô ấy rất sợ hãi.”

“Tớ cũng sẽ sợ, nếu một tên bảo vệ ngu ngốc nào đấy gây nổ quả bom của tớ trước khi tớ rời

đi.”

“Cô ấy có thể chạy qua tó trước khi nó nổ. Cô ấy không làm thế. Cô ấy đẩy tó xuống. Và tó không tự lê xuống tầng dưới, dù cảnh sát nghĩ gì đi nữa.”

Tất nhiên cô vào nhà để ăn trộm của anh. Và, bản chất đa nghi của anh thừa nhận là cô có thể tới để giết anh. Dù vậy, có điều gì đó vô tình thay đổi tất cả. Và anh muốn biết đó là điều gì, và tại sao.

Vị thám tử anh gặp ở dinh thự thò người qua cánh cửa. “Castillo,” ông ta nói, đưa ra tấm thẻ khi Donner đứng lên. “Ngài có chắc việc cô ta lao vào ngài không phải là tình cờ không, ngài Addison?”

“Tôi chắc,” Rick cẩn thận. Anh không muốn đối mặt với thám tử vào lúc này. Cùng với vụ nổ, điều này đã trở nên rất riêng tư. Anh muốn là người đặt câu hỏi, và anh muốn câu trả lời cho mình. Thế này giống như là làm việc cho người khác vậy - và đó không phải là cách anh điều khiển công việc, hay cuộc sống của mình.

Vị thám tử hắng giọng. “Tôi thì đa nghi hơn. Chúng tôi đã ra lệnh truy nã, và như tôi nói, cô ta hẳn sẽ xuất hiện ở đâu đó để băng bó. Tôi khuyên ngài nên tìm một nơi để ở, và tôi sẽ thiết lập bảo vệ 24/24 cho ngài.”

Richard nhú mày. “Tôi không muốn có người đi theo tôi.”

“Đó là thủ tục. Ngài có thể sử dụng cảnh sát Palm Beach hoặc lực lượng của ngài quận trưởng.”

“Không. Tôi không bị đá ra khỏi nhà của chính mình, và tôi có bảo vệ riêng.”

“Không có ý xúc phạm, nhưng tôi không thực sự ấn tượng với hệ thống an ninh của ngài, ngài Addison.”

“Lúc này tôi cũng vậy,” Rên lên, anh cẩn trọng kéo chiếc quần bạc màu lên.

“Chúa ơi, Rick. Tó sẽ đi lấy xe đẩy.” Người luật sư cao cao đi ra cửa.

“Tó đi bộ,” Richard nói, cắn chặt hàm khi anh đứng thẳng lên. Anh nên thấy may mắn là máu của mình không chảy ra sàn, nhưng chết tiệt, anh đau. Và cô Smith đã ở ngay đó với anh. “Tom, gọi cho Myerson Schmidt ngay. Và không phải là lên lười biếng nào đâu nhé. Ai đó có thể trả lời vài câu hỏi ấy.”

“Tó đang làm đây.” Donner quay lại phòng, kẹp điện thoại ở tai và giữ một chiếc xe đẩy trước mặt.

Cố gắng không ngã gập xuống, Richard đối diện Castillo. “Nếu - khi nào - ông tìm thấy cô Smith, tôi muốn biết. Và tôi muốn ở đó.”

“Điều đó không đúng thủ tục, ngài Addison.”

Không chịu đựng được nữa, Rick ngã vào xe đẩy. “Thủ tục chết tiệt. Tiền thuế của tôi trả cho một nửa ngân sách hàng năm của cơ quan ông. Nếu ông nói chuyện với cô ấy, tôi sẽ ở đó.”

Donner liếc nhìn anh nhưng Richard vờ như không thấy. Thảm họa này, và do đó những câu trả lời cần thiết, thuộc về anh.

“Tôi sẽ xem có thể làm được gì.”

“Anh ta làm sao?”

Samantha nhăn mặt. “Chúa ơi, chết tiệt, Stoney, cẩn thận đi. Cháu còn cần cánh tay đó.”

Những ngón tay mập mạp nhẹ nhàng đáng ngạc nhiên, Stoney cau mày với vai cô và kéo vết cắt dài lồm chồm lại. “Cháu yêu, cháu phải tới bệnh viện.” Tay kia của ông bóp ống keo dán dọc theo vết thương.

“Thứ mà cháu cần là một vật nặng, cùn để cháu đập ngang đầu bác,” cô đáp lại, chủ yếu để che giấu hơi thở hổn hển vì đau hơn là vì cô tức giận. “Bác nói Addison sẽ ở Stuttgart một ngày nữa.”

“Đó là những gì tờ *Nhật báo Phố Wall* nghĩ. Vụ giao dịch ngân hàng nào đấy với Harold Meridien. Trách tớ *Nhật báo* đưa tin sai đi, hoặc trách tên đó nói dối với họ. Mà này, ít nhất cháu có thể với lấy một bức Picasso trên đường ra chứ. Đằng nào thì chuông báo cũng kêu rồi.”

“Làm như bác muốn giữ một bức Picasso mà chưa có người mua ấy. Và cháu cũng có đủ việc để làm rồi, nhờ bác đấy.” Cô *thực sự* đã có đủ việc để làm, với một Richard Addison bất tỉnh rất nặng trong tay. Cô đã nhìn thấy vài bức ảnh của anh ta, trên tờ *Inquirer* trong suốt vụ ly hôn ầm ĩ năm kia và trong một show giải trí Hollywood vài tháng trước khi mà anh quỳn góp một số tiền khổng lồ vì một mục đích nào đấy, trong một sự kiện nào đấy tổ chức bởi ai đấy giành giải Oscar năm ngoái. Giàu có, ly dị, và riêng tư. Và khó đoán một cách phiền phức.

“Được rồi đấy,” Stoney quyết định, từ từ nhấc tay khỏi vai cô. Lốp keo giữ được. “Bác sẽ băng lại, đề phòng.”

“Lưng cháu thì sao?” Cô ngoảnh cổ, cố nhìn.

“Cháu yêu, may là cháu mặc áo chống đạn. Cháu nhìn được viền áo đấy.” Ông lần một đường cong đi lên giữa hai xương vai cô. “Không mặc áo hai dây trong thời gian tới. Nhưng bác lo về

vết cắt sau chân cháu hơn. Cháu đi lại nhiều, và keo sẽ không giữ được đâu.”

Cô nhìn vào mặt ông. “Bác lo? Cho cháu? Ngọt ngào thật” Hôn lên chiếc mũi cong của ông, cô cẩn thận nhảy xuống khỏi chiếc bàn ăn.

“Bác nghiêm túc đấy. Cháu chắc sẽ để lại dấu máu. Mấy thứ như ADN thì làm sao?”

Cô đã nghĩ đến điều này và tự nguyện biện để nó không làm cô lo lắng. “Họ phải có thông tin của cháu từ trước mới dò được,” cô đáp lại, bước thử một bước chậm rãi, cảm thấy lớp keo căng ra trên da. “Và họ không có gì cả.” Cô liếc mắt nhìn cái đồng hồ mắt mèo trên tủ lạnh. “Hơn 5h rồi. Bác mở tin tức lên được không?”

Trong khi ông kéo chặt chiếc áo tắm và xỏ đôi dép lê đi tới chiếc ti vi nhỏ trên bệ bếp, Sam cẩn thận mặc chiếc quần jean dự phòng cô để ở nhà Stoney. Đây chắc hẳn là lý do các bà mẹ luôn bắt con mình mặc đồ lót sạch, cô nghĩ, nhíu mày khi lớp vải bò kéo ngang vết thương đã băng lại. Đề phòng các vụ nổ.

“Cháu bảo là tên bảo vệ đã chết, Sam,” Stoney cần nhần, bật lên chương trình tin tức địa phương buổi sáng. “Cháu còn muốn xem gì nữa, video về cái bao đựng xác **?”

“Cháu rời đi ngay lúc đó,” cô đáp lại, mặc một chiếc T-shirt và ngó vào tủ lạnh tìm một lon Diet Coke. “Cháu nghĩ cháu tránh được tất cả camera, nhưng cháu muốn khẳng định lại.”

Ông nhướn một bên mày rậm nhìn cô. “Chỉ thế thôi **?”

“Chà, cháu cũng hơi tò mò ai là người cài dây nổ giữa hành lang, và sẽ hữu ích nếu chúng ta biết Addison còn sống không.”

Dù cô giữ giọng mình bình thản, Stoney biết cô đang lo lắng. Vụ nổ đã đẩy cô ngã trên sàn và rõ ràng là làm chấn động đầu óc cô. Theo phản xạ cô đã kéo Addison xuống tầng dưới, và nhận ra anh ta có thể sẽ nhận diện cô cho cảnh sát. Người bảo vệ, Prentiss, chắc chắn đã chết, và nếu cô là người phát hiện một kẻ đột nhập trong hành lang khi một quả bom phát nổ, cô biết mình sẽ buộc tội ai. Điều này thật tệ. Rất rất tệ.

“Sam.”

Cô quanh đầu lại nhìn tivi.

“... im lặng của màn đêm bị phá vỡ bởi ngọn lửa ở Solano Dorado, Hạt Palm Beach, nhà ở của doanh nhân tỉ phú, nhà hảo tâm Richard Addison. Đã có một người tử vong, nguyên nhân vụ nổ được cho là “đáng nghi” và đang trong quá trình điều tra. Addison đã được đưa tới bệnh viện với một vài vết cắt và bầm tím nhẹ, và đã được ra viện.” Video chuyển cảnh tới Addison, đi cùng một người đàn ông tóc vàng, cao cao, đang chui vào sau một chiếc Mercedes limousine

màu đen. Mái tóc tối màu lò xo che kín một nửa phần băng bó trên trán anh, nhưng anh trông hoàn toàn nguyên vẹn. Và trong một khoảnh khắc, cô thấy nhẹ nhõm.

“Tuyệt thật,” Stoney thở dài. “Đáng ra cháu nên để mặc hắc ta trên lầu.”

“Cháu không nghĩ để mặc Richard Addison chết cháy sẽ giúp gì được cho cháu,” cô phản bác, giấu đi một cái rùng mình bởi ý tưởng đó.

“Hắc ta có nhìn thấy cháu không?”

Sam nhún vai. “Chỉ một chút.”

“Bọn họ sẽ tìm kiếm cháu.”

“Cháu biết. Cháu rất giỏi trong việc không bị tìm thấy.”

“Lần này khác đấy, cháu yêu.”

Cô cũng biết điều đó. Có người đã chết. Và một tên nhà giàu suýt chết. Và cô thậm chí không kịp lấy viên đá được giao. “Cháu thật là ngốc. Đáng ra cháu phải chú ý có ai đó đã đột nhập vào trước cháu và gài bom nổ khu nhà. Chết tiệt.” Cô uống một hơi soda dài. “Mà ai lại muốn thổi bay tất cả mọi thứ trong ngôi nhà đó chứ? Mục đích là gì?”

Stoney nhìn cô. “Giết người?”

“Nhưng tại sao? Và sao phải phiền phức như thế?”

“Cháu biết mà, Sam,” quả núi đen to lớn trong lớp vải bông cầu nhàu, “Nếu bác là cháu, bác sẽ lo lắng hơn về việc bị buộc tội giết tên bảo vệ hơn là đóng vai quý bà Murder, She Wrote”

“Jessica Fletcher[\[2\]](#),” cô thờ ơ sửa lại, vẫn nhìn màn hình ti vi tắt tiếng đang chiếu cảnh Addison ở một quỹ từ thiện khác với người mẫu Julia Poole bên cạnh.

“Và nếu bác có trí nhớ tốt như cháu, bác sẽ đi tham dự mấy trò chơi truyền hình chứ không đi ăn trộm mấy thứ cứt này.”

Cô không thể trách chương trình tin tức quá quảng bá hình ảnh của Addison, với khuôn mặt và túi tiền như thế, anh ta rất hữu ích cho rating. Tất nhiên một vụ scandal chính trị hay một vụ phá sản tập đoàn sẽ tốt hơn, nhưng không, cô phải đột nhập vào nhà anh vào một ngày không có tin gì đáng chú ý nữa. Cô xem anh trả lời mấy câu hỏi về mấy thứ vô nghĩa. *Thật tế nhạt*, cô nghĩ, hơi buồn cười vì đám nịnh hót vây quanh anh.

“Cháu chưa bao giờ ăn trộm cứt, cảm ơn bác, và cháu thích nghĩ đó là sự chuyển vị trí đồ vật

một cách không tình nguyện hơn.” Uống một hơi soda cuối cùng, cô ném chiếc lon rỗng vào thùng rác và gói đồng quần áo rách của mình lại. Cô sẽ vứt nó vào bãi rác trên đường về. Áo chống đạn thì nặng hơn, nhưng nó có thể sửa chữa được, và cô vắt nó qua vai. “Cháu ra ngoài một chút. Tối nay cháu gọi cho bác.”

“Đi đâu, Sam?”

Cô liếc mắt qua vai và cố nở nụ cười. “Làm như cháu sẽ nói cho bác vậy.”

“Hãy cẩn thận nhé, baby,” ông nhắc nhở, theo cô ra tới cửa.

“Bác cũng vậy. Khách hàng của bác biết bác cử người tới lấy viên đá tối qua. Bác có thể sẽ gặp áp lực đấy.”

Ông mỉm cười, môi kéo lên để lộ hàm răng trắng. “Bác thích áp lực.”

Thường thì cô cũng vậy, nhưng không phải nhiều thế này. Cảnh sát sẽ nỗ lực tìm kiếm một cái nhẫn, bức vẽ hay cái bình bị mất, và họ sẽ nỗ lực hơn nữa khi có người chết vì nó. Và họ sẽ còn nỗ lực hơn nữa khi có người chết trong nhà của người lên bìa tạp chí *Time* năm ngoái.

Cô cần phải suy nghĩ. Tại sao lại có người cài dây nổ ngang hành lang trong một gallery đồ cổ nghệ thuật hàng triệu đô? Và cô muốn biết một viên đá nào nó có nằm trong danh sách đồ bị phá hủy không - và liệu cô có bị buộc tội đã lấy cắp nó không, bên cạnh tất cả những chuyện khác.

[2] Jessica Fletcher là nhân vật một thám tử trong bộ phim “Murder, She wrote”. Stoney muốn ám chỉ Sam không cần làm thám tử điều tra nhưng chỉ nhớ tên bộ phim, Sam đã nhắc tên của nhân vật đó cho ông.

Chương 3

Thứ 3, 6:15 a.m

Tom Donner gập điện thoại lại. “Myerson Schmidt khẳng định họ không thuê người kiểm tra hệ thống an ninh. Nhưng họ rất mong tiếp tục mối quan hệ với cậu.”

Bên cạnh anh, trên ghế sau của chiếc Mercedes, Richard thở ra một hơi. Chết tiệt. Anh đã hy vọng quý cô Smith khó nắm bắt kia nói thật. “Prentiss thì sao? Có gia đình không?”

“Bố mẹ và một chị gái, tất cả ở hạt Dade. Myerson Schmidt đã cử một luật sư sang đó.”

“Tớ sẽ không tham dự vào,” anh quyết định. “Tớ sẽ bảo văn phòng gửi lời chia buồn và xem họ có cần gì không.”

“Thưa ngài, có báo chí và rào chắn của cảnh sát,” người lái xe nói qua vai, giảm tốc độ chiếc SL500 màu đen mở rộng.

“Đi qua đi, Ben. Bọn họ không thể ngăn tôi vào ngôi nhà chết tiệt của tôi được.”

“Thế mà tớ nghĩ người Anh các cậu lúc nào cũng bình tĩnh trước mọi thảm họa.”

Richard lướt mắt khỏi vị luật sư khi camera và phóng viên đuổi theo xe của anh. “Đây là sự bình tĩnh của tớ rồi. Tớ muốn bọn họ biến đi, Tom”

“Phóng viên hay cảnh sát?”

“Cả hai”

“Chà, được thôi, tớ sẽ làm việc với bên báo chí. Nhưng xét đến sáng nay có người muốn giết cậu, tớ khuyên cậu nên để cảnh sát làm việc của họ.”

“Việc của họ không phải ở trước cửa nhà tớ. Tớ sẽ không thay đổi cách sống của mình. Trong giới kinh doanh, nếu tớ trông có vẻ yếu đuối thì tớ thực sự yếu đuối. Tớ sẽ không cho phép cảnh sát chặn trước cửa nhà mình, làm như tớ là tên trốn tránh quái đản lúc nào cũng sợ bước ra ngoài vậy. Ngoài ra, tớ không muốn sống trong một doanh trại vũ trang.”

“Ok, tớ sẽ làm những gì có thể. Nhưng hãy chấp nhận đi, Rick - cậu là tài sản có giá trị.”

Họ lướt qua cánh cổng lúc này đang được chốt bởi hai sĩ quan. Richard cố dẹp đi sự phiền toái khi phải chịu dò xét để đi vào nhà mình, thay vào đó anh hướng mắt về phía ngôi nhà khi họ đi qua những lùm cọ tươi tốt tới lối đi uốn lượn ở trước nhà. Những tấm thảm, rèm cửa và đồ đạc hồng nằm rải rác lề đường rải sỏi, xếp cẩn thận hơn dọc theo đó là những bức tranh và tượng. Người bên bảo hiểm đã tới, đang kiểm tra và đếm những tác phẩm nghệ thuật, bọc những thứ mỏng manh hơn trong những tấm chăn nỉ và cho vào thùng có đệm để bảo quản - tất cả diễn ra dưới ánh mắt canh chừng của cảnh sát.

“Một vài cửa sổ hồng,” Donner nói, ngó qua người Rick để quan sát, “và mái nhà bị đen. Ngoài ra thì nhìn từ ngoài vào cũng không tệ lắm.”

Một sĩ quan mặc đồng phục nửa mở cửa xe anh khi họ dừng lại. Khớp chân của Richard đã tê cứng lại trên chuyến xe trở về từ bệnh viện, anh nhắm mắt khi phải đứng thẳng lên. “Cậu nên nhìn bên trong,” anh căn nhắc, bắt đầu bước lên những bậc cửa rộng. Các khối granite vẫn bị che phủ bởi các tấm vải bạt và dụng cụ và từng nhóm cấp cứu đứng uống cà phê trong những bộ cốc sứ của anh.

“Thưa ngài? Ngài Addison?” Viên sĩ quan phía sau vội chạy theo. “Thưa ngài, ngôi nhà vẫn chưa được dọn dẹp hết.”

“Tôi thấy nó đã khá trống rỗng rồi,” Richard đáp lại, nhìn từng đồng tài sản của anh rải rác trên bãi cỏ. Bọn họ chắc phải moi hết cả gallery ở tầng 3 ra rồi.

“Ý tôi là dọn dẹp bởi đội tháo bom. Họ đã kiểm tra tầng hầm và hai tầng dưới, nhưng chưa tới tầng 3 và tầng mái.”

“Vậy thì bảo họ báo với tôi nếu có thứ gì chuẩn bị phát nổ.”

“Rick,” Donner cảnh báo, “Họ về phe chúng ta mà.”

Richard cau mày. Anh đã xây dựng khu đất này cho sự riêng tư, nơi anh có thể thoát khỏi đám phóng viên và camera dường như lúc nào cũng săn đuổi anh. Và anh phải thừa nhận rằng nếu không có cảnh sát ở đây, một nửa đám tạp chí lá cải sẽ nhảy tường vào ngay lúc này. Anh quay lại, nhìn vị sĩ quan vẫn đang bám sát họ. “Tên cậu là gì?”

“Kennedy. James.”

“Cậu có thể đi cùng chúng tôi, James Kennedy. Chỉ cần đừng làm vướng chân.”

“Thưa ngài? Tôi phải...”

“Theo hay không, Kennedy?” Giữa cơn đau đầu và đau sườn, anh không có tâm trạng để ngoại

giao.

“Điều ngài Addison muốn nói,” Tom sửa lại, “là ngài muốn hợp tác hoàn toàn với sở cảnh sát. Nhưng hiện ngài vẫn còn rất nhiều công việc kinh doanh cần làm ngay lập tức. Anh có thể đi theo để đảm bảo là chúng tôi không đi đâu hoặc chạm vào bất cứ thứ gì có thể cản trở điều tra.”

“Bên điều tra tội phạm giết người sẽ không thích điều này đâu.” Kennedy đáp lại.

“Chúng tôi sẽ cẩn thận.”

“Um, chà, vậy thì tôi đoán là được.”

Dante Partino, quản lý tài sản trong khu nhà của Richard cắt ngang khi họ đang trèo lên những bậc thang đông người lên tầng 3. “Đúng là một đồng lõa xộn, Rick” ông ta nói thứ tiếng Anh pha giọng Ý. “Ai lại làm một điều như vậy? Cả hai bộ giáp đầy đủ năm 1190, cái mũ Roman, một nửa bộ thể kỷ 16...”

“Tôi tự thấy được,” Richard cắt ngang, dừng lại ở đầu cầu thang. “Lộn xộn” không dùng để tả hành lang trưng bày được. “Chiến trường quyết liệt” có vẻ phù hợp hơn. Những bộ giáp bị vụn cong và nhuộm đen nằm ngổn ngang, giống như những chiến binh bại trận trên một chiến trường khủng khiếp được trải thảm và lát đá cẩm thạch. Một tấm thảm thời Phục hưng của Pháp, một trong những thứ đầu tiên anh sưu tầm, chỉ còn lại những mảnh rách cháy xém treo ngang tường. Những thứ ít ỏi còn sót lại khó có thể nhận ra được. Cơn giận cuộn lên trong anh. Không ai gây ra điều này có thể trốn thoát được.

“Chúa ơi,” Tom thì thầm. “Lúc đó cậu đứng ở đâu?”

Richard bước lên 4 bước, cách xa rìa của đồng đồ nát. “Khoảng chỗ này,”

Dante hắng giọng, phá tan sự im lặng tiếp sau. “Rick, tôi muốn kiểm tra tất cả những vật bị phá hủy nhưng người của công ty bảo hiểm làm như họ sở hữu mọi thứ vậy. Họ không biết những vật này tinh xảo đến...”

“Dante, được rồi.” anh phản lại, vì lợi ích của người quản lý hơn là của anh. Dù giận dữ đến mức nào, việc đồ đạc của anh bị phá hủy chỉ là phụ. Anh muốn biết ai là người phá hủy chúng. “Tom, hãy đảm bảo rằng họ hỏi phải thông qua cậu mọi vấn đề.”

“Nhưng...”

“Thế được rồi, Dante.”

Partino gật đầu, ngón tay nắm chặt tập hồ sơ ông ta mang theo. “Tốt thôi. Nhưng nước từ bình

xịt và vòi cứu hỏa, chúng phá hỏng một vài bức tranh ở tầng 2, có thể chúng ta nên...”

“Viên đá thì sao?” Richard cắt ngang. Anh ngưỡng mộ niềm đam mê của Partino, nhưng đêm nay đã quá dài rồi.

“Nó không ở đây.” Castillo nói, trèo lên cầu thang sau họ. “Chúng tôi cho rằng đó là thứ cô ta muốn. Và ngài không nên ở đây, ngài Addison. Đây là một cuộc điều tra giết ng...”

“Các ông đã chụp ảnh và lấy dấu vân tay và làm bất cứ thứ gì mà các ông làm chưa?”

“Rồi,”

“Vậy chất nổ đó loại gì?” Lờ đi tiếng hít sâu của sĩ quan Kennedy, Richard bước lên, ngồi trong tư thế cứng nhắc gần một lỗ hổng cháy đen trên tường gallery.

Castillo thở dài. “Có vẻ đó là một sợi dây bẫy giăng ngang hành lang, lắp đặt giống một lựu đạn xuyên lõm. Anh chỉ cần kéo sợi dây, và bốp. Cài đặt nhanh, nhưng chuyên nghiệp - và rất hiệu quả. Hoàn hảo để che giấu vết nếu bị bắt gặp trước khi thoát ra.”

“Nếu cô ấy thoát ra mà không bị bắt gặp thì sao?” Richard hỏi

“Chà, đó là một cách chết tiệt để làm rối loạn cuộc điều tra vụ trộm”

“Và nguy hiểm một cách chết tiệt,” Richard lặng lẽ tiếp tục. “Một vài năm vì tội trộm cắp so với tử hình vì tội giết người cấp độ 1, phải không?”

“Chỉ khi cô ta bị bắt. Tôi có thể mạo hiểm như thế vì đồng hồ của ngài ở đây.”

“Tôi thì không” Richard đứng thẳng lên, phủi đám bụi đen khỏi tay, “Castillo, tôi sẽ để các ông làm việc, nhưng hãy thông báo cho tôi về cuộc điều tra. Tôi phải đi gọi điện một lát.”

Trong khi Dante lượn quanh đồng hồ nát như một con gà mái mẹ, Tom và Richard kéo vào phòng làm việc đóng kín trên tầng 2. Cửa sổ khổng lồ nhìn ra bãi cỏ và ao cá trước nhà, thông thường là một khung cảnh rất bình yên, giờ bao phủ bởi những bộ đồng phục và rác rưởi. Rên lên một tiếng không thể nén lại, Richard ngã vào chiếc ghế đằng sau chiếc bàn màu đen và crôm. Nó là một trong những thứ hiếm hoi không phải đồ cổ trong ngôi nhà, chỉ bởi vì thế kỉ 17 chưa nghĩ đến chỗ để máy tính, điện thoại hay đồ điện tử.

“Điều gì làm cậu phiền lòng đấy?” Donner hỏi, lấy ra 1 chai nước trong ngăn tủ lạnh nhỏ và ngồi xuống một chiếc ghế hộp êm ái ở đầu kia căn phòng. “Ngoài việc suýt bị thổi tung thành từng mảnh nhỏ.”

“Tớ đã kể cho cậu là tối qua tớ không ngủ được”

“Vì tiếng máy fax”

“Chính xác. Thế nên tớ đi lại loanh quanh, chờ tới giờ thích hợp để gọi cho văn phòng New York. Phòng trưng bày là điểm đến tiếp theo của tớ, dù có kẻ đột nhập hay không.”

Tom im lặng trong một khoảnh khắc, dần hiểu mọi chuyện. “Cậu sẽ sa thải Myerson Schmidt”

“Đó không phải là vấn đề. Cô ấy hét lên bảo Prentiss dừng lại, rồi lao vào tớ như một tên đầu gấu.”

“Castillo nghĩ cô ta đang cố cứu chính mình.”

“Không.”

“Vậy thì là gì, Rick? Thật sự là gì?”

“Xem này, cô ấy lên vào, vượt qua hệ thống an ninh, lấy viên đá - dù tớ có vô số thứ khác giá trị hơn - dừng lại trên đường thoát ra khoảng 5 phút để cài thuốc nổ, bị bắt gặp, và rồi cố cứu mọi người khỏi bị nổ tung.”

“Cố cứu *chính cô ta* khỏi bị nổ tung.”

Có thể. “Nhưng nếu cô ấy không dừng lại để cài bom, cô ấy đã thoát ra trước khi có người phát hiện.”

Tom vắt hai mắt cá chân vào nhau. “Được rồi, khả năng thứ nhất: Ăn cắp không phải là mục đích. Giống như cậu nói, cô ta đã đi qua một lô những thứ đồ tốt.”

“Vậy thì giết người là mục đích.” Richard vẫn có thể thấy đôi mắt của cô, biểu cảm trên khuôn mặt cô khi cô lao vào anh. “Vậy thì sao phải kéo tớ xuống lầu, tránh xa ngọn lửa?”

Vị luật sư nhún vai. “Sợ? Hoặc có thể cậu không phải là mục tiêu.”

“Vậy thì là ai? Prentiss? Tớ không nghĩ vậy.” Anh cúi người về trước, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn đen. “Khả năng số 2: Cô ấy không đặt bom”

“Được rồi, vậy thì chúng ta có 2 kẻ cùng đột nhập vào pháo đài này trong một đêm, một qua cửa sổ hiên và một qua... đường khác. Một người muốn viên đá và tên kia muốn làm nổ tung mọi thứ. Muốn làm nổ tung cậu.”

“Chỉ trừ là tớ không được cho là đang ở đây.”

Donner chớp mắt. “Đúng rồi. Mọi người nghĩ là cậu ở Stuttgart tới tận tối nay.”

“Quả bom sẽ nổ vào lần tuần tra gallery tiếp theo, và tớ sẽ không ở đây.”

“Trừ khi có người biết cậu rời Đức sớm.”

Richard cau mày. “Điều đó giới hạn chỉ trong vài người, hầu hết là người tớ tin tưởng tuyệt đối. Và Harry Meridien, người muốn tớ ở lại dù tớ đã bảo rằng tớ sẽ không trả thêm một xu nào cho cái ngân hàng chết tiệt đó.”

“Người ta truyền tin.”

“Người của tớ thì không.” Đứng thẳng lên, Richard đi qua đi lại căn phòng dài. “Tớ muốn nói chuyện với cô Smith.”

“Sở cảnh sát Paml Beach cũng vậy. Giờ thì cả FBI nữa. Cậu biết họ ghét việc doanh nhân nước ngoài có ảnh hưởng lớn tới từ các nước đồng minh suýt bị nổ tung như thế nào mà.”

Richard vẫy tay phủi đi. Việc điều động FBI, dù anh không thích một chút nào, không làm anh quan tâm. “Tớ chỉ quan tâm tới việc của tớ. Có người đột nhập vào nhà *của tớ*, giết một người làm việc cho tớ, và trộm một thứ thuộc về tớ. Và “có tội” hay “vô tội” không phải là câu trả lời tớ muốn.”

Donner thở dài. “Được rồi. Tớ sẽ xem có thể biết được họ dò ra cô ấy tới đâu rồi không.” Anh lắc đầu. “Nhưng khi chúng ta bị bắt vì tội cản trở điều tra, tớ sẽ không đại diện cho cậu đâu nhé.”

“Nếu chúng ta bị bắt, tớ sẽ sa thải cậu vì làm việc cẩu thả.” Mỉm cười, Rick cầm điện thoại lên. “Giờ thì đi đi. Tớ có việc phải làm.”

Hai ngày trôi nhanh. Samantha ngả vào tấm đệm trên trường kỉ và bấm điều khiển chọn kênh khác. Cô ghét phải ngồi im dù là trong tình huống tốt nhất, và giờ đây không có bất cứ thứ gì tốt cả. Dù vậy, giới truyền thông vẫn chưa từ bỏ câu chuyện. Và trong khi họ còn theo đuổi nó, cô không thể để ý đến việc khác được.

Cho tới lúc này, họ đã hết thông tin mới, và do vậy suốt cả ngày hôm qua cô đã nghe đi nghe lại cùng một câu chuyện với rất nhiều hướng phát triển - cuộc sống của Richard Michael Addison, tình yêu của Richard Michael Addison, sự hảo tâm, công việc kinh doanh, bla bla bla. Và có những thông tin họ *thực sự* có, lặp đi lặp lại trên kênh tin tức: Đã có một vụ nổ, 1 cảnh vệ, đã được nhận diện là Don Prentiss, đã bị giết, và một vài vật có giá trị bị phá hủy. Và cảnh sát đang tìm một người phụ nữ da trắng, cao 5 foot 4 tới 5 foot 7, nặng 120 đến 150 pao, có liên quan tới vụ điều tra.

“150 pao, cái mông tao ấy.” cô cần nhằn, chuyển kênh lần nữa. Dù cân nặng có đúng hay sai, cô biết điều này nghĩa là gì; một đối tượng tình nghi đang được tìm kiếm, một người họ đang buộc tội. Cô.

Tất cả trực giác mách bảo cô chạy trốn, và cô có thể nhìn lại mọi việc từ một khoảng cách an toàn hơn. Vấn đề là, nếu họ nghĩ cô muốn giết Addison, sẽ không có khoảng cách an toàn nào cả. Và không có con đường an toàn nào tới đó cả. Sân bay, trạm bus - bọn họ đang theo dõi mọi nơi. Chà, cứ để họ theo dõi, dù cô không cảm thấy tốt hơn khi nghe tin tức buổi sáng là cảnh sát đang “dự định sẽ bắt giữ người đó bất cứ lúc nào”. Cô không tin, nhưng cô cũng không sẵn sàng làm ngơ mối đe dọa đó.

Và vì thế cô ngồi trên trường kỉ, uống soda và ăn bỏng ngô làm từ lò vi sóng, xem nốt phần cuối của bản tin giữa ngày - và cố gắng nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra. Là một tên trộm, cô thực sự có tài năng vượt trội. Bố cô đã nói vậy, cả Stoney nữa, và một vài khách hàng bí mật cô từng làm việc cho.

Cô thích sự độc lập mà kĩ năng của cô mang lại. Cô thích sự thử thách của nghề nghiệp mình chọn, thích cảm giác việc tạm thời sở hữu một vài đồ vật hiếm nhất thế giới mang lại. Và cô thích số tiền nhận được để thanh toán, dù cô phải cẩn thận khi sử dụng chúng. Nghỉ hưu, bố cô đã lặp đi lặp lại về điều này khi ông dạy cô những kĩ năng nghề nghiệp. Hãy làm việc vì 20 năm sau, không phải vì ngày mai.

Mục đích đó là lý do cô sống trong một ngôi nhà nhỏ, gọn gàng gần bờ biển Pompano, và đó là lý do cô làm việc với đồng lương ít ỏi của một người tư vấn nghệ thuật tự do cho một vài bảo tàng. Và đó, khá đơn giản, cũng là lý do cô không giết người. Những người giết người vì những vật vô tri không thể nghỉ hưu an nhàn ở vùng Địa Trung Hải và thuê những anh chàng giúp việc đẹp trai. 😊

Tất cả điều này làm một chuyện trở nên rõ ràng. Nếu cô muốn giải nghệ, cô cần tìm ra người đặt quả bom đó. Hoặc là cô đã bị chơi đùa, hoặc là cô đã gặp vận may tồi tệ nhất trong lịch sử. Dù thế nào đi nữa, cô muốn được trả lại công bằng. Và cô cần phải chứng minh cô không làm điều đó. Giải quyết đồng lõa xộn này để thỏa mãn trí tò mò sẽ không giúp cô thoát khỏi tù tội.

Chương trình tin tức kết thúc không gián đoạn, và cuối cùng cô đã thấy thứ đáng xem. Trong khi Godzilla 1985 đang gào thét, phá hủy Tokyo trên đài WNBT, cô nhảy khỏi tràng kỉ, bật máy tính, đăng nhập và kiểm tra tin nhắn. Vì cô không có hứng thú với việc tráng dương hay chuyến du lịch miễn phí tới Florida, cô xóa tin nhắn, mở máy tìm kiếm, và gõ vào tên của Richard Addison.

Màn hình tràn ngập hình ảnh, hàng đồng bài viết trên nhiều loại báo và tạp chí online, từ *Tạp san Kiến trúc* đến *CEO* đến *Tin tức trong tuần*. “Chúng ta cũng được biết đến đấy chứ, phải không, Addison?” cô thì thầm, lướt qua trang đầu tiên và mở ra trang thứ 2.

Hầu hết các bài báo đều dùng những bức ảnh tương tự nhau, cứ như Addison chỉ chụp cho một kiểu và để các nhà xuất bản tự lựa chọn kết quả. Dù mái tóc tối màu gọn sóng hơi dài, vừa chạm tới cổ áo, trông anh vẫn giống một nhà tỉ phú, không chỉ bởi bộ vest Armani, cavat đen và áo sơ mi xám. Phần lớn bởi đôi mắt của anh, xám đậm và lấp lánh sáng. Chúng cho thấy quyền lực và sự tự tin, nhìn thẳng vào ống kính và tuyên bố rằng đây là người phải được coi trọng.

“Không tệ đâu,” cô bình luận. Thôi được, có thể bình luận hơi hạ thấp. Có thể anh ta thật tuyệt vời. Và anh ta thực sự trông rất ngon trong chiếc quần thể dục, dù là cả người lấm đầy bụi bẩn và máu.

Hơi phiền lòng vì bị xao nhãng, cô mở trang web thứ 3. Giờ thì sự liên quan có hơi mờ nhạt, cô phải đọc chậm lại. Mua bán đồ cổ, một web của những người mê du thuyền, và trang www.divorcegladiators.com (www.chienbinhlydi.com ^ ^) quản lý không phải bởi ngài Addison mà là Patricia, quý bà Addison cũ. *Oạch*. Samantha biết có nhiều điều cần thiết hơn phải tìm hiểu về người đàn ông đã lôi cô vào giữa một cuộc điều tra giết người, nhưng cô vẫn click vào trang web.

Một bức ảnh của Patricia Addison-Wallis nổi lên màn hình. Dáng người nhỏ bé, tóc vàng với khuôn mặt được chăm sóc kĩ càng bằng hàng nghìn đôla mỗi lần tới salon, bà Addison cũ nhận trả lời email và đưa ra lời khuyên để các quý bà không bị mất sạch khi ly hôn, với hy vọng mọi người có thể giành được lợi ích mà bà đã thất bại. Xét đến việc chỉ hai năm trước, Addison đã phát hiện bà ta trần truồng với ngài Peter Wallis trong biệt thự ở Jamaica, Sam thầm nghĩ Patricia đã kết thúc quá dễ dàng. Không phải tất cả những ông chồng bị cấm sừng đều cho vợ cũ và chồng mới của bà ta đủ tiền để sống trong một ngôi nhà đẹp ở London.

Điện thoại của cô reo. Sam giật nảy mình, chạy vào bếp để nghe điện. “A lô”

“Samantha Jellicoe,” giọng nói truyền tới, giọng đàn ông đậm chất Pháp. “Vậy ra đây là nơi mà cô lẩn trốn.”

Tim cô ngừng một nhịp, rồi lại tiếp tục đập. *Làm như cô chưa có đủ rắc rối vậy*. “Etienne DeVore. Tao không lẩn trốn ai cả, và làm cách quái quỷ nào mà mày có số của tao?”

Hắn ta cười chế nhạo. “Tao biết công việc của mình, bé yêu. Và đừng có nhúng mũi vào việc của tao. Nguy hiểm đấy.”

Một tiếng còi vang cách vài dãy nhà, rồi im bật. Tóc gáy cô dựng lên, và Sam kéo tấm rèm cửa sổ phòng bếp để nhìn ra phố. Không có gì cả, mặc dù thời điểm của cuộc gọi bắt đầu trở nên thú vị. “Mày chính là người tới nhà Addison. Mày suýt giết tao!”

“Tao không nghĩ mày lại nhận việc như thế này. Mày biết mà, quá phức tạp.”

“Chết tiệt, đi chết đi, ông bạn.” một điều khác nảy ra trong đầu cô, cô nhú mày. “Làm sao mày biết là tao ở đó?”

Etienne khịt mũi lần nữa. “Đừng xúc phạm tao. Là người khác thì chết lâu rồi. Thậm chí mày cũng suýt chết mà, phải không? Và tao chỉ muốn giúp mày thôi.”

“Giú...”

Một hồi còi nữa lại vọng tới, và rồi đột ngột tắt, chứ không trầm xuống tiếng gầm gừ thường thấy khi ô tô dừng lại.

“Chết tiệt. Tao phải đi. Etienne, nếu mày là người báo cảnh sát, mày chết rồi.”

“Tao không báo cảnh sát, không bao giờ. Cút thật. Chạy đi, Sam. Tao sẽ lo mọi việc.”

“Ừ, hay đấy.” Vừa kiểm lại trong óc những người có thể loan tin và lý do bọn họ làm vậy, Sam vừa cúp máy. Cô chạy vào phòng ngủ, túm lấy chiếc ba lô luôn để dưới chân giường và quay lại phòng khách. Máy tính vẫn ở đó, đang hỏi liệu cô có muốn đặt tờ tin tức, với một cái giá rất hợp lý \$12.95 mỗi năm, theo sát cuộc sống và công việc của Richard Addison.

Cô rút phích cắm khỏi tường, nhấc vỏ CPU ra, và kéo ra tất cả bảng mạch, dây dẫn nào không bị hàn chặt. Nhét chúng vào ba lô, cô sút thẳng phần còn lại của CPU, và mất một phút nữa để kiểm tra các cửa sổ xung quanh nhà. Có vẻ trống trải, cô lén qua cửa sau. Nhảy qua hàng rào nhà hàng xóm, cô trèo lên mái nhà bà Esposito và chạy, nhắm mắt khi vết thương trên đùi cô bị kéo ra.

Cô đã đỗ chiếc Honda ở khu chợ Food for Less cách đó hai dãy nhà, và cô tới nơi vừa kịp lúc một chiếc trực thăng cảnh sát, và một chiếc trực thăng của phóng viên, bay trên đầu cô tới hướng nhà cô. Nhà cũ của cô. Khởi động xe, cô lái khoảng 1.5 dặm rồi rẽ vào 1 khu đông đúc của các nhà hàng Cuba, hamburger và pizza. Điện thoại công cộng có thể dùng được, dù rằng cô không an tâm về độ bảo mật. Dừng lại ở một khu nhà, cô bấm số của Stoney.

“Vâng?”

“**Jorge?**” Cô nói giọng thật đậm. “**Có phải Jorge không?**”

Cô nghe thấy ông hít vào một hơi. “Nghe này, thưa bà, tôi nói với bà nhiều lần rồi, không có Jorge ở đây. **Không có ở đây. Hiểu không?**” [\[3\]](#)

“**Hiểu rồi.**” Tay cô run run khi cúp máy, và cô siết tay thật chặt. Họ đã tìm ra Stoney, hoặc ít nhất là đang theo dõi ông. Theo dõi rất chặt. Điều này có nghĩa là bọn họ có thể đang dò dấu cuộc gọi vừa rồi. Nguyên rửa một tiếng, cô nhanh chóng quay lại xe và lái về phía Bắc. Làm thế quái nào cảnh sát lại tìm ra cô nhanh như vậy? Cô biết mình không để lại dấu vân tay nào, và

thậm chí nếu như Addison có miêu tả cô kĩ như thế nào đi nữa, họ cũng không có ảnh nào để nhận diện. Cô tin Etienne khi hắn ta nói không tiết lộ cô - đó không phải cách làm của hắn. Dù vậy sự xuất hiện của cảnh sát cũng không làm hắn ngạc nhiên. Có người đã nói, và họ đã lôi cả cô và Stoney vào. Cô nheo mắt lại. Không ai trêu đùa với cô. Ít nhất là không ai làm vậy mà không hối tiếc.

Điều này thật sự ngoài tầm kiểm soát. Bọn nhà giàu lúc nào chẳng bị trộm. Đó là lý do người ta phát minh ra bảo hiểm. Tuy nhiên, thứ mà người giàu không thường xuyên gặp là có người cố làm nổ tung nhà của họ, và thậm chí cả bọn họ. Etienne chết tiệt. Cô nhớ rõ khuôn mặt của Addison khi cô lao vào anh ta, sự hoảng hốt bất ngờ thay thế cho sự thích thú nhè nhẹ trong đôi mắt xám của anh. Anh ta hẳn phải biết cô không định giết mình. Thậm chí còn ngược lại. Cô đã cứu mạng anh ta.

Tim của cô nảy lên một nhịp. Theo những gì cô biết, anh ta là nhân chứng duy nhất cho sự dính líu của cô tới tất cả vụ này. Etienne có thể nói hắn sẽ lo liệu mọi việc, nhưng theo kinh nghiệm của cô, chỉ là những việc liên quan tới cái mông của hắn. Theo thường lệ, hắn sẽ lặn đi vài tuần và chỉ quay lại để nhận phần của mình. Cũng ổn thôi, chỉ trừ rằng điều đó sẽ gây cho cô một đồng vấn đề. Và vì vậy cô cần Addison. Cô cần phải thuyết phục anh ta rằng cô vô tội - hoặc ít nhất là cũng tương đối vô tội. Phải có người nhận tội cho vụ lộn xộn này, và cô không định để cho người đó là mình. Có vẻ như cô lại phải trèo tường lần nữa rồi.

[3] Phần chữ màu đỏ được nói bằng tiếng Bồ Đào Nha.

Chương 4

Thứ 5, 9:08 am

“Điều này thật kỳ quặc,” Richard Addison nói, cúp máy sau cuộc nói chuyện với cảnh sát trưởng sở cảnh sát Palm Beach.”Đã hai ngày chết tiệt trôi qua rồi, và tất cả những thứ họ nói vẫn chỉ là họ có một vài manh mối nhưng không thể nói với tớ.”

“Đúng rồi chứ sao.” Donner nhìn Richard đi lại ở phía bên kia bàn.

“Chỉ trừ là họ đang giám sát một tên Walter ‘Stoney’ Barstone nào đó.” Richard liếc nhìn tờ fax Donner mang tới. “Và một ngôi nhà họ đã lục soát chiều nay. Tớ không nghĩ thế là đáng chú ý.”

“Thế cũng khá rồi. Nhưng vì ngôi nhà đứng tên một bà Juanita Fuentes nào đó đã chết từ năm 1997, tớ đoán họ cũng không biết chuyện gì đang diễn ra.”

“Tớ muốn tới đó,” Richard nói. “Tới ngôi nhà đó.” Sải bước về phía tủ rượu để lấy một ly brandy, anh day hai thái dương. Bác sĩ Klemm nói anh có thể sẽ bị choáng nhẹ, nhưng giờ thì anh nghĩ cơn đau đầu chủ yếu là vì tức giận.

“Cậu không thể. Chúng ta chưa chính thức biết về nó. Và tớ chỉ đẩy mọi việc tới đấy được thôi, Rick, dù là có quăng tên cậu ra đi nữa.”

“Tớ ghét việc không biết điều gì đang xảy ra. Và dù ai nghĩ gì đi nữa, cô ấy không hành động...”

“không hành động như một kẻ giết người? Cậu nói rồi - nhưng cậu không có quyền quyết định việc đó.” Hắng giọng, Donner duỗi chân ra và đứng lên. “Tớ quan tâm đến việc cảnh sát muốn giữ cậu ở Florida hơn.” Anh nở một nụ cười khi Richard cau mày. “Ý tớ là, tớ thích cậu ở đây, dù không đúng mùa, nhưng để cậu ở một nơi mà mọi thứ nổ tung không làm tớ thoải mái.”

“Tớ cũng vậy”

“Ha, cậu *thích* ở giữa một đồng rắc rối.”

Richard lờm anh. “Dù gì đi nữa, tớ *thực sự* thích các phương án giải quyết. Cậu biến đi làm gì có ích đi được không?”

Tom cúi đầu một cách vụng về. *Người Mỹ.*

“Vâng, thưa đức ngài. Tớ sẽ qua văn phòng và gọi lại cho nghị sĩ Branston. Có thể tớ sẽ moi được gì đấy từ bà ta.”

“Làm tốt vào, không thì tớ sẽ ra mặt.”

“Không, cậu không thể, giờ cậu đang nằm im và hợp tác với chính quyền về vấn đề này. Tớ là luật sư. Tớ mới là người quấy rối.”

Donner rời đi, đóng lại cánh cửa phía sau anh. Dù vậy Richard vẫn tiếp tục đi đi lại lại. Anh ghét bị sắp xếp, dù bởi một người bạn như Tom. Mấy lời nịnh bợ vô nghĩa của sở cảnh sát như xúc phạm anh. Và FBI và anh biết nhau khá rõ và chưa bao giờ hòa thuận với nhau.

Anh nghĩ mình có thể bị tình nghi bởi một trí tưởng tượng cực kỳ phong phú của ai đó, nhưng trong thực tế có thể họ muốn anh ở Florida bởi sự hiện diện của anh sẽ thu hút giới truyền thông và thuyết phục sở tiếp tục trả tiền làm thêm giờ cho các thám tử của họ. Chỉ cần giúp họ tìm được cô Smith, anh sẽ chịu đựng ở trước mắt công chúng - chỉ lúc này thôi.

Anh bắt đầu uống một hơi brandy nữa, và dừng lại khi chiếc cửa sổ trên trần nhà kêu lạch cạch và mở ra. Với một cú nhảy duyên dáng trông có vẻ dễ hơn thực tế, một người phụ nữ đáp xuống văn phòng của anh. Người phụ nữ đó, anh sửa, lui lại một bước theo phản xạ.

“Cảm ơn đã đuổi bạn anh về,” cô nói giọng thấp. “Tôi đang hơi chật chội ở trên đó.”

“Cô Smith”

Cô gật đầu, đôi mắt xanh lá vẫn nhìn vào anh khi cô đi về phía cửa và khóa lại. “Anh có chắc anh là Richard Addison không? Tôi nghĩ hẳn ta phải mặc vest đi ngủ, nhưng đêm hôm trước anh chỉ mặc mỗi quần thể dục, và tối nay” - cô nhìn anh chậm rãi từ trên xuống dưới- “T-shirt và quần bò, và không đi giày.”

Cơ bụng anh co lại, và - anh thích thú nhận thấy - không phải vì sợ. “Vest đang ở chỗ giặt là.” Bàn tay đeo găng của cô không có gì, giống như đêm trước, và lần này cô thậm chí không mang súng sơn hay túi. Cô lại mặc đồ đen - giày đen và quần bó đen và một chiếc T-shirt đen ôm lấy những đường cong mảnh mai.

Cô nhếch môi. “Hài lòng là tôi không giấu vũ khí nào rồi chứ?”

“Tôi không biết cô sẽ giấu nó ở đâu nếu cô mang theo,” anh đáp lại, lướt ánh mắt dọc theo thân cô.

“Cảm ơn đã chú ý.”

“Trong thực tế,” anh tiếp tục, “cô ăn mặc có vẻ hơi thiếu so với đêm trước. Tôi thực sự thích chiếc mũ bóng chày đấy. Rất đẹp.”

Cô mỉm cười với anh. “Nó giữ đám tóc dài màu vàng khỏi mặt tôi.”

“Đã chú ý để báo lại với cảnh sát,” anh nói, vẫn đang phân tích ý tưởng thú vị là cô có thể giấu vũ khí ở đâu. “trừ khi cô tới để giết tôi; trong trường hợp đó tôi nghĩ tôi không thực sự quan tâm tóc cô màu gì.”

“Nếu tôi tới để giết anh,” cô đáp lại bằng một giọng dịu dàng, bình tĩnh, nhìn qua người anh tới chiếc bàn, “anh đã chết rồi.”

“Cô tự tin đến thế **?” Cô ta không mang vũ khí; anh có thể tóm lấy cô và nộp cho cảnh sát. Thay vào đó, Richard tiếp tục nhắm nháp ly brandy.

“Mm-hm,” cô trả lời. “Cái tên mà anh cử đi moi thông tin của nghị sĩ Branston, hay là Barbara, là ai thế?”

Anh thấy mình chú ý tới miệng cô, đường cong mềm mại của đôi môi đầy đặn. *Tập trung nào, chết tiệt.* Với một hơi thở, Richard liếc về phía cửa sổ trần. Lớp thủy tinh dày, nhưng không đủ để ngăn được một thiết bị nghe lén - hay một viên đạn. Vậy là cô đã có cơ hội giết anh một lần nữa và đã không dùng đến nó. Thú vị đây.

“Đó là luật sư của tôi. Tom Donner.”

“Luật sư. Đúng kiểu người ưa thích của tôi. Giờ thì sao anh không đi tới bên tủ rượu một lát nhỉ?” cô gợi ý, tiến lại gần hơn. Trông cô có vẻ đề phòng, sẵn sàng di chuyển bất cứ hướng nào, phản ứng lại với bất cứ thứ gì anh có thể làm. Richard thấy điều này... khiêu khích một cách kỳ lạ. Hầu hết mọi người đều đề phòng với anh. Có vẻ như cô Smith nghĩ cô ta cùng cơ với anh.

“Đây là văn phòng của tôi, cô Smith. Sao cô không đề nghị tôi lịch sự hơn. Xét đến việc cô không mang vũ khí.”

Nụ cười nhẹ nở ra một lần nữa, báo với anh cô hoàn toàn tin tưởng mình có thể chống lại anh và cô thực sự thích cuộc đối đầu này. “Làm ơn di chuyển, ngài Addison.” Cô thì thầm.

Và vì anh muốn biết cô định làm gì tiếp theo, anh đi tới tới cô chỉ. Bước lên, cô lướt những ngón tay đeo găng qua tập hồ sơ và giấy tờ trên bàn anh. “Tôi cũng không giấu vũ khí nào đâu,” anh nói sau một khắc, cố che giấu sự phiền toái khi cô mở ngăn kéo bàn anh.

“Tất nhiên là anh có,” cô nói, “Tôi chỉ muốn đảm bảo chúng không ở nơi quá dễ lấy thôi.” Cô liếc mắt nhìn chiếc quần bò bạc màu của anh.

Một lúc sau cô lui lại, ra giấu cho anh mọi thứ đều ổn. Anh trở lại bàn mình, ngồi tựa vào thành bàn. Nếu cô kiểm tra ngăn học phía sau anh, cô sẽ tìm thấy một khẩu.44, nhưng chắc hẳn cô nghĩ cô có thể rời khỏi đây trước khi anh chạm tới bất cứ thứ gì được giấu kín. “Được rồi, cứ cho là tôi thừa nhận cô không tới để giết tôi,” anh nói. “Vậy cô tới làm gì, cô Smith?”

Lần đầu tiên cô dẫn đo, hàng lông mày cong cong thanh tú nhú lại. “Để nhờ anh giúp đỡ.”

Và anh đã nghĩ tối nay không gì có thể làm anh ngạc nhiên. “Xin lỗi?”

“Tôi nghĩ anh biết tôi không cố giết anh đêm đó. Tôi có định lấy viên đá Trojan, và tôi sẽ không xin lỗi vì điều đó. Nhưng trộm cắp có hạn điều tra. Giết người thì không.” Cô hắng giọng. “Tôi không bao giờ giết người.”

“Vậy thì đến đầu thú và báo cảnh sát đi.”

Cô khịt mũi. “Không đời nào. Tôi có thể trượt mất viên đá, nhưng không phải tất cả các vụ trộm của tôi đều đã hết hạn.”

Richard khoanh tay trước ngực. Cô không lấy viên đá. Ngày càng tò mò hơn, anh không định cho cô biết có người đã lấy viên đá. “Vậy là cô đã trộm nhiều thứ khác. Tôi đoán là không phải từ tôi chứ?”

Khi cô liếc về phía cửa sổ trần, vẻ mặt không-thèm-quan-tâm-đến-gì-khác của cô hơi rung động. Anh nhận ra đó không phải giả vờ. Dù trông cô có vẻ không sợ hãi, chắc hẳn cô phải rất tuyệt vọng mới tới đây đêm nay. Nếu anh không quá quen với việc đọc cảm xúc của người khác, tìm kiếm những điểm yếu, anh sẽ không bao giờ nhận ra. Rõ ràng là cô rất giỏi trong nghề của mình, nhưng khoảnh khắc yếu đuối đó của cô thu hút sự chú ý - và hứng thú của anh.

“Tôi đã cứu mạng anh,” cuối cùng cô nói, chiếc mặt nạ điềm nhiên lại xuất hiện, “vậy nên anh nợ tôi. Hãy bảo bọn họ - cảnh sát, FBI, báo chí - là tôi không giết tên cảnh vệ, và tôi không định giết anh. Tôi sẽ tự lo phần còn lại.”

“Tôi hiểu rồi.” Richard không biết mình bị khiêu khích hay phiền toái là cô muốn anh sửa lại lỗi sai của cô. “Cô muốn tôi giải quyết mọi thứ để cô có thể thoát khỏi vụ này, không bị ảnh hưởng gì, vì lý do là dù cô làm điều xấu ở nơi khác, cô đã không thành công ở đây.”

“Tôi làm điều xấu ở mọi nơi,” cô đáp lại, với một nụ cười nhẹ làm anh băn khoăn cô có thể đi xa tới đâu để xóa mọi tội lỗi của mình. “Cứ buộc tội tôi có ý định ăn trộm. Nhưng hãy hủy tội giết người.”

“Không,” Anh muốn có câu trả lời, nhưng phải theo cách của anh. Và không phải là qua một thỏa hiệp nào đó, dù cô làm nó hấp dẫn thế nào đi nữa.

Cô nhìn thẳng mắt anh một khoảnh khắc, và gật đầu. “Tôi phải thử thôi. Dù vậy, anh có thể cân nhắc rằng nếu tôi không đặt quả bom đó, có người khác đã đặt. Một người giỏi hơn tôi trong việc đột nhập vào nhà. Và tôi cũng giỏi. Rất giỏi đấy.”

“Tôi cá là cô giỏi.” Anh nhìn cô một lúc nữa, tự hỏi cô sẽ như thế nào khi tất cả năng lượng bên trong cô được giải phóng. Cô chắc chắn biết phải khiêu khích anh thế nào, và anh muốn đáp lại cho cô. “Tôi thừa nhận cô biết một vài điều tôi muốn,” anh chậm rãi nói, “nhưng không phải là những giả thuyết hay đề nghị giúp đỡ của cô.”

Quay trở lại chỗ thẳng với cửa sổ trần, cô giật tay xuống. Một đầu của sợi dây thừng dài rơi xuống phòng. “Ồ, ngài Addison. Tôi không bao giờ cho đi mà không nhận về gì cả.”

Anh thấy mình vẫn chưa sẵn sàng để cô rời đi. “Có thể chúng ta sẽ thương lượng.”

Cô buông sợi dây ra, tiến về phía anh với dáng đi trông hơi giống Miêu nữ rất gợi cảm. “Tôi đã đề nghị, và anh từ chối. Nhưng hãy cẩn thận. Có người muốn anh chết. Và anh không biết một người như tôi có thể tới gần anh mức nào mà anh không hề nhận ra đâu,” cô thì thầm, ngẩng lên nhìn mặt anh.

Chúa ơi. Cô như đang phóng điện vậy. Anh thấy lông trên cánh tay mình dựng lên. “Tôi sẽ biết,” anh đáp lại với giọng trầm tương tự, tiến gần hơn một bước, thách thức cô bước bước tiếp theo. Nếu cô tiến lên, anh sẽ chạm vào cô. Anh thực sự muốn chạm vào cô. Hơi nóng tỏa ra từ cô gần như có thể chạm vào được.

Cô giữ nguyên vị trí, môi cách anh chỉ một hơi thở, và với một nụ cười thoáng qua, cô tóm lấy sợi dây. “Vậy là tối nay anh không hề ngạc nhiên đúng không?” Bằng một cử chỉ linh hoạt của tay và chân, cô trèo qua cửa sổ trần. “Hãy coi chừng, Addison. Nếu anh không giúp tôi, tôi sẽ không giúp anh.”

“Giúp tôi?”

Cô biến đi, và thò đầu lại vào phòng. “Tôi biết những điều cảnh sát không bao giờ biết tìm ở đâu. Buổi tối tốt lành, Addison.” Cô Smith gửi cho anh một cái hôn gió. “Ngủ ngon”

Richard bước ra để nhìn lên, nhưng cô đã biến mất. “Tôi đã bị bất ngờ,” anh thỏa hiệp, uống thêm một hớp brandy. “Và giờ tôi cần đi tắm nước lạnh.”

Samantha đánh giá cao Addison ở một điều. Anh ta không rung chuông báo động khi cô trốn khỏi ngôi nhà rất đẹp của anh, trèo qua tường và chạy xa khỏi mảnh đất cũng rất đẹp.

Đó thực sự là một ý tưởng ngu ngốc. Cô mới lẩn trốn 2 ngày, và cô đã lựa chọn những cách làm ngu ngốc. Tất nhiên anh ta không có lý do gì để tin cô, chứ đừng nói là muốn giúp cô - dù cô biết ai là người đặt bom đi nữa. Không phải là cô định khai ra Etienne - nhưng cô chắc chắn có

thể chuyển sự chú ý khỏi bản thân. Tuy nhiên, giờ đây cô đã để cho anh ta biết mặt, báo với anh ta, và do đó với cảnh sát là cô vẫn ở khu này, và chứng minh là cô có thể vượt qua hệ thống an ninh tăng cường của họ dễ dàng tới mức cô có thể mang theo chất nổ trong cả hai lần.

Và cô có được gì từ cuộc gặp nho nhỏ này? Sam bấu môi. Cô đã biết anh ta rất đẹp trai, nhưng dựa vào cuộc trao đổi của họ, nhiệt độ của anh ta tăng lên mức nóng và rất quyến rũ. May mắn là trêu ghẹo nằm trong kế hoạch tối nay của cô, vì cô không chắc mình có thể không làm thế. Có thể là pheromone[\[4\]](#) hoặc cái gì đấy, nhưng nghĩ lại thì có thể một mối quan hệ với người đàn ông cô cảm thấy hấp dẫn như vậy không phải là ý kiến hay.

Cô chạy khoảng một dặm tới nơi đỗ xe và ném bộ đồ nghề vào cốp. Tuy nhiên, khi vừa trèo vào sau bánh lái, cô dừng lại. *Anh ta không rung chuông báo động.* Vậy anh ta phải tin phần nào câu chuyện của cô. Cô nghĩ thế cũng khá ổn rồi, nhưng chưa đủ tới mức cô cần.

Thở ra một hơi, cố quên đi sự kích thích adrenaline mà anh gây nên, cô khởi động chiếc Honda. Tới lúc lập kế hoạch khác rồi. Trong 1, 2 ngày tới, cô phải kiếm một chiếc xe khác, cô ghét điều này. Bố cô từng buộc tội cô quá cẩn thận, nhưng đưa đòi có lẽ là đúng hơn. Bất cứ kẻ đưa đòi nào cũng có thể mua ô tô. Nhưng cô đam mê sự giật gân của việc tới một nơi cô không được phép, và hành động vừa sát với thời gian.

Văn bản cổ, những bức vẽ của các quý ông quá cổ, những chiếc bình thời Minh, tiền xu La Mã, viên đá Trojan - chúng cuốn hút cô, và cô cũng từng bị chỉ trích vì điều này - vì tìm hiểu mọi thứ cô có thể về một đồ vật trước khi cô giải phóng nó. Bố cô chỉ coi chúng là tiền, ông là nhà băng, chuyển tiền từ tài khoản này sang tài khoản khác và ăn chiết khấu cho công sức của mình.

Chết tiệt. Vì Etienne không thẳng thắn chút nào, cô đã định hỏi Addison viên đá đã thất lạc hay bị phá hủy, tất nhiên anh ta không có vẻ định nói cho cô biết. Dù vậy, nó thực sự khác biệt; trong một trường hợp quả bom chỉ để phân tán sự chú ý, và trường hợp còn lại nó là một vũ khí giết người. Có người hẳn là định giết anh ta. Richard Addison ngon lành và khêu gợi. Tên tí phũ phàng nhất mà cô biết đi chân đất và mặc quần jean bó và có cặp mông rất đẹp.

Sam lắc đầu. “Dừng lại,” cô lầm bầm, vặn to radio. Chưa kể đến gì khác, mức độ mất tập trung của cô sau một cuộc nói chuyện với anh cho thấy cô đã đúng khi rời ngôi nhà đó. Mà nếu anh có nhận diện cô cho cảnh sát thì sao chứ? Họ sẽ không bao giờ tìm được cô. Bây giờ cô chỉ cần đợi vài ngày cho mang lưới tìm kiếm mồi mả và xuất hiện vài điểm yếu. Cô chỉ cần 1 điểm.

Cô lo lắng cho Stoney, nhưng ông đã sống sót khi làm việc với người cha thiếu cẩn trọng của cô và ông có thể tự lo cho mình. Về phần cô, thời gian này Milan sẽ rất đẹp, quá nhiều khách du lịch để cho ai đó có thể chú ý tới cô. Cô không muốn nghĩ tới việc cô sẽ làm gì tiếp theo, khi cô muốn trở lại Mỹ mà không thể bởi vẫn bị truy nã tội giết người và ý định giết người.

Quyết định là mình vẫn chưa chửi Etienne đủ, cô chửi hăng thêm vài lần. Tất nhiên hẳn chỉ quan

tâm tới bản thân; cô cũng vậy. Nhưng hẳn ta đã hành động cầu thả, và giờ cô bị dính vào việc dọn dẹp đồng lộn xộn của hẳn.

Tối nay, cô hướng về phía lục địa tới Clewiston, nơi bố cô đặt một trong những ngôi nhà an toàn của ông, giờ là của cô. Đó là một nơi nhỏ bé lộn xộn, nhưng hoàn toàn vô danh. Không ai nghĩ một tên trộm có lòng tự trọng lại tới gần nó trong vòng một dặm.

Vết thương trên vai và chân cô đau nhức. Cô cần rửa lại bằng cồn và dán lại keo vào ít nhất một vết cắt đã bắt đầu toạc ra. Ngày mai cô sẽ lo cho việc của ngày mai. Và tối nay cô sẽ tự hỏi tại sao cô vẫn thấy phiền phức là có thể ai đó muốn giết Richard Addison, nhân chứng duy nhất cho sự dính líu của cô tới tất cả vụ này.

[4] một loại hooc-môn hấp dẫn người khác phái.

Chương 5

Thứ 6, 8:27 am

“Dante đã đưa cậu bản báo cáo thiệt hại chưa?” Richard hỏi, tựa lưng vào tấm nệm da mềm trong chiếc limousine.

Donner trèo vào ngay sau anh. “Rồi, đối với những thứ mà ông ta chắc chắn. Ông ta vẫn đang cãi nhau với bên bảo hiểm về giá trị của hầu hết những đồ vật bị thiệt hại. Giám định viên đã phải nôn ra một lần rồi.”

Chiếc xe phóng qua con đường dài, uốn lượn và chiếc cổng mở, vẫn được canh gác bởi cảnh sát mặc đồng phục. “Đã là ngày thứ 3 rồi. Bọn họ còn định ở đây bao lâu nữa?”

“Tới khi họ bắt được tên đánh bom, tớ đoán thế. Hơi khó để tớ phân nản với cảnh sát là họ đang bảo vệ cậu quá tốt. Nói mới nhớ, Castillo gọi tớ sáng nay để phản đối rằng cậu đang đi khỏi, và tớ mở ngoặc nhé “khu vực an toàn của nhà cậu hôm nay, khiến cậu trở nên trở thành một mục tiêu dễ dàng hơn cho một kẻ ám sát” đóng ngoặc”

“Vậy là tớ được cảnh báo à? Đừng kiện ông ta nếu tớ bị giết.” Richard xoay 2 vai. “Và tớ chỉ mới tới văn phòng cậu làm việc trong vài giờ.” Anh liếc sang Donner. “Nhân tiện, cậu có tính tiền tới nhà đón và đưa tớ về không đấy? Tớ bảo cậu là tớ muốn tự đi rồi nhé.”

Tom mỉm cười. “Tớ là nhà bán lẻ, nên hầu như cái gì cũng phải tính tiền hết.”

“Trong trường hợp đó, tớ quên chưa nói cho cậu một vài chuyện tối qua.” Donner chỉ nhìn anh, nên Richard hít vào một hơi. Anh có thể giữ bí mật; thực sự thì anh thích thế hơn. Mặt khác, nếu có chuyện gì xảy ra với anh, anh muốn vụ giết người được giải quyết. “Tớ có một vị khách. Cô ấy ghé qua thăm tớ sau khi cậu rời đi.”

“Cô ấy nào? Cậu phải thu hẹp phạm vi thì tớ mới đoán được, chàng trai hot nhất Vương quốc Anh.”

“Tớ đã bảo đừng bao giờ nhắc đến nó với tớ một lần nữa.”

Vị luật sư khịt mũi. “Xin lỗi, ai tới thăm cậu?”

“Cô Smith”

Tom há miệng ra, nhưng không có âm thanh nào phát ra được. “Cậu - cô ta - thế quái nào mà cậu không nói gì hả Rick? Chết tiệt.” Anh giật chiếc điện thoại cài ở thắt lưng ra. “Đây-” anh chỉ một ngón tay về hướng Rick khi bấm điện thoại bằng tay kia “- đây là lý do cậu cần vệ sĩ cá nhân.”

“Cúp máy đi”

“Không. Cậu và cái miệng kín chết tiệt của bọn người Anh. Cô ta ở trong nhà cậu? Ở đâu? Cô ta có đe dọa -”

“Tớ cũng không bình tĩnh. Và tớ cũng không vui vẻ gì.” Richard giật điện thoại khỏi tay luật sư của anh và gập nó lại. “Tớ trả tiền cho cái điện thoại này, cho nhà cậu, và cho Chris đi học ở Yale,” anh gầm gừ. “đừng làm tớ hối hận.”

Mặt Donner đỏ lên. “Cậu...”

“Coi trọng tớ một chút đi, Tom. Cô ấy không phải người muốn giết tớ. Và báo với Castillo là cô ta tới cũng không có lợi gì cho ai cả.”

“Không có lợi gì cho *cô ta* cả, và đó chính là mục tiêu ở đây.” Tom ném chai nước anh lấy ra vào ghế đối diện. “Chết tiệt! Đẹp hết mọi giả thuyết đi, sao cậu biết cô ta không định giết cậu?”

“Cô ấy bảo tớ thế.” Chọc tức luật sư của anh cũng công bằng thôi, xét đến việc anh thấy phiền phức thế nào. Đây là vấn đề của anh, và anh sẽ quyết định giải quyết thế nào.

“Cút thật. Đưa tớ điện thoại, Addison. Sa thải tớ nếu cậu muốn. Nhưng cậu sẽ không bị giết khi tớ ở đây.”

“Kịch tính lắm, nhưng không phải nhiệm vụ của cậu. Nó là của tớ, luôn luôn là của tớ. Giờ thì bình tĩnh và nghe đây, không thì tớ cũng không cần phải nói gì cho cậu hết.”

Sau khi vắng ra vài câu nguyên rửa nữa, Tom ngồi lại và khoanh tay, vẻ mặt và cơn giận dữ của anh vẫn còn rất nóng. “Tớ nghe đây.”

“Tớ đã bất tỉnh ít nhất 5 phút sau khi quả bom nổ. Thay vì bỏ tớ lại đấy hay giải quyết tớ luôn, cô ấy kéo tớ xuống tầng dưới, mạo hiểm bị phát hiện, trước khi trốn đi. Tối qua khi cô ấy trèo qua cửa sổ trần, cô ấy nhắc lại điều đó, rồi lặp lại đoạn cuối của cuộc nói chuyện của chúng ta trong phòng để chứng minh là cô ấy cũng có thể giết tớ lúc đó. Cô ấy thừa nhận định lấy trộm viên đá - không thành công, tiện đó - và thực sự... nhờ tớ giúp đỡ đảm bảo là cảnh sát biết cô ấy không liên quan gì đến vụ nổ.”

“Và cậu nói gì?”

“Tớ từ chối.” Và sau đó anh nhận ra khi đang tắm nước lạnh, điều đó làm anh không vui. Không phải bởi vì vẻ ngoài của cô gần như làm anh cứng lên, mà bởi anh muốn tự giải quyết vụ này, và cô đã cố cho anh cơ hội. Nhưng nó không đúng với những điều kiện chết tiệt của anh, vậy nên anh từ chối cô. “Sau đó cô ấy cảnh báo tớ hãy cẩn thận và chúc tớ may mắn, bởi người đặt quả bom đó ít nhất cũng giỏi ngang cô về khoản đột nhập, và cô ấy đã đột nhập thành công lần nữa đấy.”

“Và đó là tất cả?”

“Chà, theo một cách nào đó, cô ấy đề nghị giúp tớ tìm ra ai là kẻ đặt bom nếu tớ giúp cô ấy gỡ bỏ án giết người.” Tất nhiên là cô cũng nói vài điều khác nữa, nhưng anh muốn giữ chúng cho riêng mình. Anh cúi xuống nhặt lên chai nước khi nó lăn về phía mình và đưa lại cho Donner. “Nghĩ lại thì tớ băn khoăn liệu mình có nên tiếp nhận lời đề nghị này.”

Tom tiếp tục lườm anh, nhưng càng nghĩ anh càng thấy tiếc đã để cô trốn vào màn đêm. Dưới vẻ bề ngoài bình tĩnh, cô đã rất lo lắng và vì lý do nào đấy anh thấy mình có thể thông cảm. Và anh không nghĩ cô sẽ đưa ra lời đề nghị nếu cô không thể đáp ứng. Đó có vẻ không là cách làm việc của cô.

Theo một cách nào đấy, thế giới của cô rất giống của anh, dù đối thủ của anh mặc vest và hầu hết bơi trong khu nước cạn của ánh sáng ban ngày. Nếu trường hợp của họ tráo đổi, anh cũng sẽ làm đúng như cô - đi tới gặp người có quyền lực cao nhất để xem liệu hắn có thể thay đổi tiến trình của sự việc. Nếu Julia Poole hay bất cứ diễn viên, người mẫu nào anh từng hẹn hò gặp phải rắc rối kiểu này, cô ta sẽ chớp chớp mi mắt và cầu xin sự cứu giúp của anh, chờ anh dọn dẹp mọi thứ. Nhưng cô Smith thì không. Cô đề nghị một giao dịch. Có vẻ cô cũng ghét phải chia sẻ quyền lực như anh.

“Cậu thực sự đang cân nhắc phải không?”

“Tớ là người kinh doanh, Tom. Tớ tin vào đánh giá của mình với mọi người và hoàn cảnh vì tớ rất giỏi việc này. Đúng, tớ thực sự đang cân nhắc.”

“Và nếu giả dụ như cậu quyết định hợp tác với cô Smith, cậu sẽ giả dụ liên lạc với cô ta thế nào?”

“Để cậu báo với Castillo à? Tớ không nghĩ vậy đâu, ông bạn.”

“Đừng hành động kiểu Anh như thế nữa.”

Richard nhướn một bên mày. “Như cậu đã nhiều lần chỉ ra trong mấy ngày vừa qua, tớ *là* người Anh.”

“Cậu là bạn tớ. Nếu cậu định nhảy ra khỏi máy bay, tớ sẽ theo sau cậu - nhưng tớ sẽ mang dư một cái dù. Cậu cho tớ biết mọi việc, và tớ sẽ không nói với ai. Trừ khi cậu mạo hiểm cuộc sống của mình”

“Cuộc sống là mạo hiểm.” gõ ngón tay trên chỗ để tay, Richard nhìn ra cửa sổ trong vài phút. Một cách rất đột ngột, những cây cọ và bãi biển nhường chỗ cho những tòa nhà và đèn tín hiệu. “Vậy làm cách nào chúng ta liên lạc với một người mà cảnh sát sát không thể tìm ra?”

“Tớ không biết vì lý do quái quỷ nào mà cậu thấy cần phải mạo hiểm cái sọ dày cộp, giá hàng tỉ đô của cậu.” Vẫn lắc lắc đầu, Donner mở nắp chai nước, uống một hơi và nhăn mặt như thể anh ước nó là bourbon.

Ben ở ghế lái bấm nút liên lạc qua loa. “Ngài Addison, có nhiều camera ở ngoài. Tôi có nên vòng ra bãi đỗ xe?”

Phía trước họ, ở bên phải là tòa tháp sáng loáng nơi công ty luật Donner, Rhodes and Crithchenson chiếm 3 tầng cao nhất. Xếp hàng trước chiếc cửa xoay vào tiền sảnh, hàng tá camera và phóng viên đều tập trung sự chú ý giống như một bầy sư tử vừa ngửi thấy mùi của một con linh dương. Suy nghĩ thật nhanh, Richard đưa điện thoại cho Donner. “Không cần, đừng ở lề đường cho tôi.”

Lái xe và luật sư cùng nhìn anh.

“Được rồi, tôi chắc mà,” Rick nói. “Tom, giả vờ là cậu đang nghe điện, và chuyển máy cho tớ ngay khi tớ ngừng nói với lũ điều hâu đó. Nhưng phải nhớ để họ chĩa mic vào tớ trước nhé.”

“Được thôi, cậu là ông chủ mà.”

Richard cười với anh. “Đúng, tớ là ông chủ.”

Ben đỗ xe và nhảy ra khỏi ghế ngồi, vội vàng mở cửa sườn phía sau. Tom chui ra trước, chủ yếu vì Richard đẩy anh. Chúa ơi, anh ghét báo chí. Ngoài sự hiện diện thường xuyên, khó chịu như ruồi muỗi cắn của họ, hai năm trước họ đã làm ầm lên một vụ ly hôn vốn đã đau đớn và cử mấy tay chó săn tới bới tìm trong những gì còn sót lại. Chà, hôm nay họ có thể hữu ích cho anh.

“Ngài Addison- Rick - anh có thể cho chúng tôi biết tình hình vết thương của anh không?”

“Đó là một vụ giết người hay trộm cắp?”

“Nhà anh bị mất những gì?”

“Vợ cũ của anh có phải đối tượng tình nghi?”

Richard cầm lấy chiếc điện thoại Tom gần như dúi vào tay anh khi họ lội qua đám đông ầm ĩ. “Chờ một chút,” anh nói, và nhắc điện thoại lên nghe. “Cô... Jones?” anh bắt đầu. “Được, 4h được rồi. Tôi sẽ bảo Tom chuẩn bị giấy tờ. Cảm ơn vì lời đề nghị - tôi có thể cần nó. Gặp lại cô sau.” Anh gấp điện thoại và đưa lại cho Tom khi tiếng ồn quanh anh bắt đầu tăng lên. “Tôi không được phép tiết lộ chính xác những gì bị mất,” anh tiếp tục, giọng to hơn, “dù vậy, một vài mảnh gốm cổ Meissen bị vỡ trong vụ nổ. Chúng là những đồ vật ưa thích của tôi, và tôi thực sự rất tiếc.”

Anh không thể nói gì hơn mà không kinh động tới Castillo và FBI, nhưng cô Smith có vẻ rất thông minh, và anh cá là cô biết chính xác anh sở hữu những đồ vật nghệ thuật nào và đặt chúng ở đâu. Giờ anh chỉ cần đợi và xem mình có đúng hay không.

“Nhưng liệu ngài có thể khẳng định rằng Patricia Addison-Wallis là...”

“Xin lỗi, tôi có cuộc họp,” anh ngắt lời, cố giữ hàm mình không nghiêng chặt lại. Nghe thấy cái tên Addison và Wallis nối liền như vậy vẫn làm anh muốn đâm một ai đó. Dù vậy, một trong những thứ ít ỏi mà tòa án đồng ý cho Patricia là quyền tiếp tục sử dụng cái tên mà cô ta đã có trong vòng 3 năm trước.

Sự im lặng của tiền sảnh mở ra cho anh một luồng không khí mát mẻ, tuyệt vời của điều hòa sau cái nóng ầm của mặt trời và sự bao phủ chật chội, ầm ĩ của những giọng đọc tin tức đã được rèn luyện. Anh không thể không phủ hai tay áo và kiểm tra trên cổ áo để phòng máy nghe lén trong khi đợi Donner bắt kịp anh.

“Chúa ơi,” Tom nói khi anh bước qua hệ thống an ninh và cánh cửa xoay. “Tớ nghĩ tớ mất một cánh tay ngoài kia rồi.”

“Cậu có hiểu màn nói nhảm của tớ lúc đó không?” Richard hỏi, tiếng anh hơi vang khi họ bước

về phía cánh cửa thang máy bọc đồng ở phía bên kia của hành lang có trần rất cao.

“Tớ bắt kịp phần Jones/Smith, khá là rõ mà, và cuộc hẹn lúc 4h. Nhưng phần về đồ gốm bị mất thì không theo được.”

“Không phải là “Missing” (bị mất). Meissen. Đồ gốm cổ của Meissen khá là nổi trong giới sưu tầm. Và nơi có bộ sưu tập lớn nhất thế giới tình cờ lại ở ngay đây, trên đại lộ Worth.”

“À. Vậy thì tớ hy vọng cô Smith của cậu thông minh hơn tớ.” Richard nhún vai. “Nếu không thì tớ sẽ phải mua một món đồ gì đó của Meissen lúc 4h chiều nay mà không được lợi ích gì.”

“Cái này thì sao, ngài Addison?” Vị trợ lý cửa hàng rất nhiệt tình gợi ý, thành công trong việc xoay, chĩa và khoe ngực của cô ta cùng một lúc. “Theo như ngài nói thì cái này có vẻ hợp sở thích của ngài.”

Richard liếc về phía cửa, việc mà anh đã làm mỗi phút trong suốt 12 phút vừa rồi. Bọn họ đã phát gợi ý nho nhỏ của anh trên tin tức ít nhất 12 lần từ sáng nay; nếu cô Smith ở gần một cái tivi, cô sẽ nghe xem được. Nếu cô xem được, cô sẽ hiểu tin nhắn của anh. Và cô sẽ xuất hiện, như anh yêu cầu. Anh hít vào một hơi và quay trở lại với cặp đèn treo tường sáng màu tinh xảo khoảng năm 1870. “Không phải đồ treo tường. Tôi muốn thứ gì đó để bàn.”

“Tất nhiên, thưa ngài. Lối này ạ. Chúng tôi vừa nhập về một vài thứ rất đẹp của thế kỷ 18 từ một bất động sản ở Strasbourg.”

Liếc lại nhìn cửa lần nữa, anh đi theo cô ta. Cô tới trễ. Anh không quen phải ngồi vịn ngón tay, và anh không thích thế. Khi anh hẹn ai đó, anh muốn họ đến đúng giờ, hoặc tốt hơn là đến sớm. Thời gian của anh rất đáng giá.

Cô trợ lý cửa hàng chắc đã nhận ra. Tấm biển “Làm ơn hẹn trước” trên cửa không làm hai bọn họ ngừng cuộc mua bán. Nó không ngăn được cô ta viết số điện thoại riêng lên mặt sau card của anh, và sẽ không ngăn được cô ta chuồn tấm card vào túi đồ của anh nếu anh mua thứ gì đó.

Tom giữ vị trí cách anh vài bước, thờ ơ với những thứ đồ sứ tinh xảo, thay vào đó tập trung chú ý vào những người trợ lý và khách hàng khác. Cảnh vệ có vẻ không phù hợp với một luật sư có danh tiếng và uy tín như Donner, nhưng Richard rất hiểu giá trị và sự hiếm hoi của một tình bạn thật sự. Nếu theo chân anh chiều nay cho Tom một chút cảm giác kiểm soát, Richard không thấy vấn đề gì - chỉ cần người luật sư không can thiệp.

“Mấy thứ này giá bao nhiêu?” Donner hỏi, thả lỏng đủ để chú ý một chiếc bình nhỏ.

“Tớ nghĩ hầu hết rơi vào khoảng giữa của 5 con số.”

“Câu nghĩ? Cậu biết giá của mọi thứ, Rick”

“Tớ bảo cậu là tớ không thu thập thứ này mà.”

“Nhưng...”

“Đó là lý do tớ chọn Meissen, bởi cô Smith sẽ biết tớ không có đồ Meissen nào trong gallery.”

“Cậu có khá nhiều đồ cổ và nghệ thuật, Rick. Làm sao mà cô ta biết đây là thứ duy nhất cậu không sưu tập?”

Trong khi cô trợ lý nhìn anh đầy hy vọng, Richard vờ hứng thú vào một bức tượng nhỏ kiểu thôn quê hình một cô gái bên một con dê. “Đó không phải là vấn đề, và đây không phải thứ duy nhất tớ không sưu tập. Ví dụ như một vài người, tớ tin là, hứng thú hơn với những mô hình hành động của G.I.Joe. Nhưng tớ cũng không sưu tập chúng.”

“Dù sao thì những mô hình cũ cũng đẹp hơn, khi chúng có tóc thật.”

Rick đông cứng lại, một dòng điện xẹt từ sau gáy anh tới vùng háng. Anh quay lại và nhìn thấy một cô gái trẻ đang nghiên cứu một cái khay đựng kẹo màu hồng trang trí một con thiên nga. Không lạ là anh đã không nhận ra cô. Chiều nay, cô phù hợp với Đại lộ Worth tới mức hoàn hảo trong bộ váy ngắn bằng cotton màu xanh vàng khoe đôi chân nâu dài, đôi sandal vàng và trên tay cô là chiếc ví trắng không cần phải có chữ “G” to trên nắp để tuyên bố xuất xứ của nó.

Cô trợ lý tận tình đi ngay sau cô chỉ bổ sung cho vòng hào quang của sự giàu có của những cư dân Palm Beach. Trong một khắc, anh bắn khoản liệu cô có phải một kẻ giàu có nhàn rỗi, ăn trộm tìm cảm giác mạnh, nhưng nhanh chóng loại bỏ ý tưởng đó. Biểu hiện của cô quá sinh động, đôi mắt cô quá tò mò, nó không cho phép bất cứ ai ném cô vào giữa lũ người giàu cô lập, tách biệt.

“Sao cô làm được điều đó?” anh hỏi với giọng dịu dàng tương tự.

“Nhận xét về Joe à? Ồ, lúc nào chúng chẳng xuất hiện trong những tiệm đồ cổ ít nổi tiếng, không phải là tôi hay mua đồ ở đó đâu nhé.” Vẫn không nhìn vào anh, cô di chuyển sang một thứ khác.

Richard giữ nhịp với cô ở phía bên kia của bàn trưng bày. Mái tóc thẳng màu nâu đỏ rẽ sang hai vai, không phải là màu nâu hay đỏ đơn thuần, mà là một màu đồng mờ tối dưới ánh đèn trong cửa hàng. Và anh lại cảm nhận được dòng điện chạy giữa hai bọn họ. Anh tự hỏi liệu cô có cảm thấy nó. “Thực ra ý tôi là khả năng cô bỗng dưng xuất hiện.”

Môi cô cong lên. “Tôi hiểu ý anh. Anh triệu tập tôi mà, vậy vấn đề là gì?” Ánh nhìn của cô nâng lên, hướng ra sau vai anh. “Và đừng để anh ta lại gần tôi.”

“Tom, đi xem thứ gì đi.” Anh nói, cảm thấy Donner đang tiến về phía mình.

“Tớ đang xem vài thứ đây. Cô Smith, phải không?”

“Tom Donner, luật sư. Tôi không thích luật sư.”

“Và tôi không thích kẻ giết người hay là trộm.”

“Tom, bình tĩnh nào,” Richard hướng dẫn, liếc nhìn những thứ đồ sứ tinh xảo và đắt tiền xung quanh. “Tớ hẹn cô ấy tới đây.”

“Đúng, và...”

“Đúng, anh hẹn tôi,” cô cắt ngang, quay trở lại nhìn anh, như thể cô đã đánh giá Tom xong và gạt bỏ anh. “Và một lần nữa, lý do là gì đây?”

“Tôi đã đổi ý.” Anh nói, vòng qua rìa tủ trưng bày để tới gần cô.

Lần đầu tiên cô trông có vẻ ngạc nhiên. “Tại sao?”

“Tôi có phải giải thích không?”

“Có, tôi nghĩ là phải,”

Cô trợ lý, hình như cảm nhận được sự thay đổi nguồn hứng thú của anh, lại tới gần, và cô Smith tiếp tục đi với người trợ lý của mình tới tủ trưng bày tiếp theo. Khẽ nguyền rủa và ước là cô có thể đoạt được đơn giản như một thứ đồ sứ Meissen, Richard chỉ vào thứ đồ gần nhất, một cái nôi kem trên một giá đỡ nhỏ. “Tôi muốn cái này, làm ơn gói lại cho tôi.” *Muốn, chiếm đoạt, sở hữu*. Đó là cách làm việc của anh.

“Tất nhiên, ngài Addison.”

“Tôi nghĩ con dê và cô thôn nữ hợp với anh hơn đấy.”

Richard vờ không nghe thấy lời bình luận nhẹ nhàng của cô Smith. “Tom, đi kiểm tra thứ đó đi,”

“Đừng m-”

“Tớ không đi đâu cả. Và tớ sẽ kể cho cậu mọi thứ,” anh nói dối. “Cho tớ 5 phút chết tiệt để nói chuyện với cô ấy được không?”

“Nhìn thấy cô ta,” Donner thì thầm, “Tớ hiểu tại sao cậu lại hứng thú, nhưng hãy đảm bảo rằng cậu đang suy nghĩ bằng đúng bộ phận của cơ thể.”

“Cậu không phải bảo mẫu của tớ.” Richard bước gần hơn khi cô đưa một ngón tay lên một trong những tác phẩm mới. “Tối qua cô có điểm đúng,” anh nói giọng trầm, tự hỏi liệu cô có nhét được bức tượng nhỏ nào vào cái túi Gucci kia không. *Muốn, chiếm đoạt, sở hữu. Mọi thứ cũng không khác nhau lắm, và ý nghĩ này làm anh cứng lên.* Anh lướt mu bàn tay qua cánh tay cô. “về phần cô không phải người muốn thổi bay tôi,” anh lạnh lẽo tiếp tục, “và quan điểm của cô có thể hữu ích hơn một tay thám tử.”

Cô dường như suy nghĩ trong một khắc. “VẬY anh sẽ bảo đảm tôi không bị kết tội giết người.”

“Tôi sẽ cố hết sức.”

“Và anh sẽ gọi điện và làm bất cứ thứ gì cần thiết để kéo tôi khỏi đồng phân này?”

“Tất cả những gì cần thiết,” anh đồng ý

“Và anh sẽ không báo cảnh sát tội trộm cắp.”

“Cô không thực sự lấy cắp gì từ tôi.” Anh nhìn khuôn mặt cô khi đôi môi cô hơi rung động. “Phải không?”

“Không, nếu anh không để ý.”

Lại là sự hài hước có phần rùng rợn của cô, dù anh không thực sự thấy thú vị lắm. Họ yêu cầu nhiều thứ từ phía nhau, và vì cô đã tới cuộc hẹn của anh, anh nghĩ bước tiếp theo sẽ là phần của mình. “Cô cần phải tin tôi,” anh đề nghị, “và tôi cần phải có thể tin cô. Khi chuyện này qua đi, không thứ gì được biến mất khỏi nhà tôi. Điều đó rõ chứ, cô Smith?”

Lần đầu tiên trong buổi chiều đó, cô nhìn thẳng vào mặt anh, đôi mắt xanh lá cho anh biết cuộc gặp này đã khiến cô phải trả giá thế nào khi cô đánh giá anh và lời nói của anh. “Samantha,” cô nói gần như thì thầm. “Sam. Anh sẽ biết họ của tôi khi tôi quyết định có thể tin được anh.”

Richard đưa tay ra. “Rất vui được làm quen với em, Samantha.”

Với một hơi thở sâu, cô cũng đưa tay bắt tay anh. Hơi nóng tỏa dọc xương sống anh khi họ chạm nhau. Dù sự hợp tác này có thể nào đi nữa, nó cũng không hề đơn giản.

Chương 6

Thứ 6 4:33 pm

“Tôi sẽ không chui vào trong cái ô tô đó với anh đâu.” Khi họ đứng ngoài cửa trước của cửa hàng Meissen, Samantha nhận ra mình đã sai khi nghĩ Addison sẽ kém hấp dẫn hơn vào ban ngày và khi có nhân chứng bên cạnh.

“Đó là một chiếc limousine,” Addison sửa lại, “và anh không định bắt cóc em.”

“Tôi muốn gặp nhau ở sau nhà anh khi trời tối.” Đối với cô, điều đó hợp lý hơn. Cô sẽ có thể ra vào tùy ý mình và có một chút kiểm soát là mình sẽ tham dự vào chuyện này tới đâu. “Tôi biết đường vào.”

“Em sẽ không đột nhập vào nhà anh lần nữa. Và anh không thể tưởng tượng ra cảnh em đi bộ qua cổng trước có cảnh sát canh gác đâu.”

“Tớ thì muốn thấy đấy,” Donner phản đòn

Cô nhếch môi với anh, không cần phải giả vờ tức giận khi họ tiếp tục đứng tranh luận trên đại lộ Worth. Dù bản năng đang thúc giục cô không được đứng trong không gian mở, cô cũng không định thỏa hiệp với tiêu chuẩn của mình. Và xét tới việc hơi nóng nam tính tỏa ra từ Addison đang làm miệng cô khô lại, cô chắc chắn cần giữ một chút khoảng cách - và quan điểm của mình. Rõ ràng cô không còn là kẻ đi săn duy nhất nữa. “Tất cả tài sản của tôi ở cách đây hai dặm nhà. Tôi sẽ không bỏ lại chúng.”

Addison định nói gì, rồi lại ngậm miệng. “Tất cả tài sản của em?” anh lặp lại sau một khắc, và cô thấy mình đã làm anh ngạc nhiên. Có lẽ ý tưởng là ai đó thậm chí có thể điểm được tất cả gia tài của mình, chưa nói đến khuôn chúng đi quanh, làm anh bối rối.

“Tôi sợ là vậy.” Điều này không hoàn toàn đúng, vì cô có một kho chứa cô thuê gần Miami, vài ngôi nhà lẩn trốn ở đây đó, và một tài khoản ngân hàng kha khá ở Thụy Sĩ, nhưng đó không phải việc của anh. Mọi thứ cô cần để tồn tại qua ngày đều nằm trong cốp của chiếc Honda.

“Chúng ta sẽ qua lấy.”

Sam bắt đầu cảm thấy mình giống con mồi hơn là kẻ đi săn, và cô không thích thế. Vụ hợp tác này là ý tưởng của cô, không phải của anh ta. “Chúng ta sẽ qua lấy, đừng đùa chứ,” cô ngắt lời. “Tôi sẽ tự lái xe tới nhà anh, không thì quên đi. Anh không cần quản việc của tôi.”

“Anh *muốn* quản việc của em.” Addison khẳng định, sự bực mình hơi pha trong giọng nói ầm ập.

“Người ta không hay phản đối anh, phải không?” cô hỏi

“Ừm, không thường xuyên.”

“Quen dần đi,” cô phản đối, không có ý định nhường vị trí tiền vệ. Cô có thể dễ dàng giành quyền ra lệnh sau này, nhưng với Addison, cô muốn đặt trước những luật cơ bản.

“Sao cô không hợp tác và biết ơn chúng tôi không gọi cảnh sát, cô Smith?” Người luật sư cầu nhàu, khoanh tay trước ngực. Dựa vào sườn chiếc limo, trông anh như một tên Mafia lông lá trong đôi boots cao bồi màu nâu.

“Không phải đuổi theo chiếc xe cứu thương nào à?” cô đáp lại, mừng vì mình không phải cố hấp dẫn tên luật sư. “Hay lúc nào anh cũng phải ở bên sẵn sàng lau móng cho Addison?”

“Anh tự lau móng mình, cảm ơn em nhiều,” Addison nhẹ nhàng xen vào. “Lên xe đi.”

“Tôi...”

“Anh không muốn tranh luận nữa. Lúc này em đang tự do vì anh chưa gọi cảnh sát. Chúng ta sẽ lấy đồ của em, quay lại nhà anh và bắt đầu làm việc. Anh chỉ có thể thỏa hiệp đến đó thôi, em yêu.”

Trong một khắc, cô muốn hỏi anh đang nghĩ đến loại công việc nào, nhưng trong tình huống này nó có vẻ không khôn ngoan. Anh đã đúng về việc có lợi thế. Dù anh không gọi cảnh sát, càng đứng lâu trên đại lộ Worth, cô càng có khả năng bị còng tay. “Được rồi.”

“Vậy thì đi thôi,” vị luật sư nói, vẻ mặt tối sầm lại khi anh nhìn qua họ. “trừ khi cô muốn mượn chương trình thời sự 6h để mời Dracula hay Hannibal Lecter[\[5\]](#) qua ăn tối.”

Sam liếc qua sau vai, nheo mắt trước ánh mặt trời buổi chiều. Cảnh tượng cả đám camera tin tức chĩa vào hướng họ làm cô rên lên. Không thềm đợi người mở cửa chiếc limo, cô tự mở ra và nhảy vào trong. *Không chụp ảnh. Không bao giờ.* Một bức ảnh nghĩ là bạn đã bị đánh nhãn và ghi nhớ và có thể bị nhắc tới bất cứ lúc nào. “Đi thôi,” cô ra lệnh, trườn vào giữa ghế, cách xa cửa sổ.

“Và anh nghĩ là *anh* ghét báo chí đấy,” Addison bình luận, ngồi xuống cạnh cô.

Donner ngồi ghế đối diện, và chiếc limousine gầm gừ khởi động với tốc độ khá an tâm lướt vào dòng xe cô thông thoáng. Sam không thở ra được cho tới khi họ đi qua chiếc xe của hãng tin cuối cùng.

“Họ có theo sau không?”

“Tất nhiên là có. Anh nghĩ họ đang cho ít nhất một chiếc trực thăng theo đuôi chúng ta ngay lúc này.”

Cô nhú mày. “Thế thì quên xe của tôi đi. Tôi sẽ quay lại lấy sau.”

“Anh sẽ bảo người qua lấy. Thế có tốt hơn không?”

“Tôi thấy tốt hơn nếu tôi là người duy nhất biết nó ở đâu.”

“Cô hơi nhạy cảm, phải không?” Vị luật sư nói, lôi ra một chai nước trong chiếc tủ lạnh dưới ghế ngồi của anh. Anh không mời cô.

“Cảnh sát có theo đuôi anh không?” cô đáp trả

“Không.”

“Thế thì im đi.”

Addison lờ đi cuộc trao đổi, thay vào đó anh bấm nút trên bảng điều khiển ở cửa. “Ben, về nhà nhé,”

“Vâng, thưa ngài.”

Hàm nghiền chặt với cơn buồn nôn vì cả lo lắng và khó chịu và adrenaline, Sam nhìn Donner nâng chai nước và uống một hơi dài, hơi nước ngưng tụ chảy xuống ngón tay anh và nhỏ vào cavat anh. “Cái đó dành cho tất cả mọi người hay anh ta là người đặc biệt?”

Với một âm thanh giống như tiếng cười bị đè nén, Addison cúi xuống lấy ra một chai nước lạnh nữa và đưa cho cô. “Cậu ấy là người đặc biệt, nhưng em cũng cứ tự nhiên.”

“Tớ mừng là cậu thấy vui, Rick,” Donner càu nhàu. “Đây không giống những gì tớ tưởng khi cậu nói cậu muốn sự giúp đỡ của cô ta. Tớ đã nghĩ về 1, 2 cuộc điện thoại - không phải mời con cáo trở lại chuồng gà.”

“Tất cả những con gà của Addison đều được an toàn.” Sam phản lại. “Anh ta có cần thiết phải ở đây không?” Cô quay sang Addison, người đang quan sát cô với biểu cảm hứng thú, gợn cảm trên mặt.

“Bây giờ thì có.”

“Tuyệt.” Cô đã định tỏ ra bị làm phiền hơn, nhưng không ai có quyền trông tuyệt đến thế chỉ sau 3 ngày suýt bị bom thổi thành từng mảnh. Sự không chắc chắn của cô về vụ trao đổi này

tăng lên, và cô cố dìm cơn bồn chồn trong bụng bằng 1 ngụm nước. *Không chắc chắn, hay sự khao khát, Sam?* Với sự rung cảm nóng bỏng nảy ra giữa bọn họ, Sam biết câu trả lời là gì.

“Điều gì làm anh thay đổi suy nghĩ về tôi?” cô theo đuổi

“Tò mò.” Anh ngồi lại, vẫn thoải mái và thư giãn trong bộ vest xanh lam đắt tiền giống như đêm đó khi anh mặc jean và đi chân trần. “VẬY, Samantha, em có biết ai là người lấy viên đá và đặt bom không?”

Sam đông cứng lại với chai nước đang đưa lên miệng. “Viên đá bị mất rồi?”

Anh gật đầu. “Thất vọng à?”

Cô đáng bị thế, cô nghĩ, và bỏ qua lời bình luận. “Nó làm sự việc thay đổi.” Cau có vẻ nghi ngờ của tên luật sư, cô uống thêm nước và thầm nguyện rửa Etienne thêm vài lần. Và cả kẻ nào đã thuê hắn nữa. *Đó*, là điều cô cần tìm ra. “Khác biệt đối với mục đích của vụ này. Không phải khác biệt với tôi. Nói mới nhớ, Addison, anh có ý tưởng gì để giúp tôi chưa?”

“Anh có một vài ý tưởng. Nhưng anh sẽ trông chờ em giúp lại. Anh không cho đi mà không nhận lại gì. Đó không phải là cách anh làm việc.”

“Tôi cũng vậy.”

Thật ra thì nhận lấy mà không cho đi mới là cách cô thích làm việc. Nhưng đây chắc chắn không phải công việc bình thường. Tất cả những thứ cô học được trong đời là trách nhiệm của cô. Đúng, cô có một ý tưởng hay chết tiệt về việc ai là người lấy viên đá và nhiều phần là đặt quả bom. Ném người thuê Etienne cho bầy sói hoàn toàn phù hợp với cô, nhưng cô cần thời gian để tìm ra tên con hoang đó trước khi cảnh sát tìm ra cô. Do vậy cô đã đáp lại lời mời trên tivi của Addison, và bây giờ đang ở trong chiếc limousine của anh.

Addison gật đầu, liếc một tia nhìn cảnh cáo sang phía vị luật sư. “Chúng ta sẽ cùng cố gắng hợp tác.”

“Tớ sẽ làm phần của mình, nhưng tớ vẫn giữ quyền ngăn cản và nói những câu “Tớ đã bảo cậu mà” trong tương lai.” Donner nói, ổn định lại với chai nước của anh.

“Rất hữu ích đấy.” Sam nói

“Tôi sẽ không phải nói thế nếu cô không đột nhập vào nhà, quý cô Lễ nghi ạ”

“Nhưng anh vẫn có một vụ trộm và một vụ nổ, Havard. Và không có ai giúp anh giải quyết cả.”

“Yale. Và cô...”

“Đủ rồi đấy, trẻ con,” Addison cắt ngang. “đừng làm tôi phải dừng xe”

Nhếch mép với vị luật sư, Sam ngồi lại. Cha cô chắc đang cựa mình trong mộ. Con gái ông đang ngồi trong một chiếc limousine với một tên luật sư và một trong những người giàu nhất thế giới. Cô biết chính xác Martin Jellicoe sẽ làm gì với cơ hội này - ăn trộm của Richard Addison đến manh khố cuối cùng. Suy nghĩ kiểu đó, tuy nhiên, chính là lý do cha cô dành 5 năm cuối đời trong tù. Cô học được bài học về sự kiềm chế và kiên nhẫn, dù rằng ông đã không. Khi cô liếc sang Addison, cô quyết định rằng bài học về sự kiềm chế đặc biệt hữu ích.

Cô nhìn ra cửa sổ qua tên luật sư để ngắm những cây cọ và bãi biển lướt qua, và tự hỏi mình đang đưa bản thân tới đâu. Mỗi dặm đưa cô cách xa bộ dụng cụ và chiếc ô tô của cô, xa khỏi sự an toàn của mạng lưới thành phố đông đúc. Vì Chúa, cô thậm chí không mang theo quần áo để thay. Nhưng cô có thể chơi trò này, cô sẽ chơi nó, vì cô không còn lựa chọn nào khác.

Họ tới gần cánh cổng, hai viên cảnh sát mặc đồng phục đứng hai bên. Sam không thể không chìm sâu hơn vào ghế khi xe chậm lại. Không, cô không thích tự đi vào, nhưng nếu thế thì cô sẽ không lái xe qua cổng chính. Tài xế chiếc limo hạ kính xuống, bàn bạc với hai viên sĩ quan, và cửa mở ra.

“Thấy chưa, em vào an toàn mà, như anh đã hứa. Không cần trèo tường, đào hầm, hay bất cứ thứ gì cả.”

Samantha quay lại nhìn cánh cổng khép lại. “An ninh của anh thật tệ.”

“Chúng tôi có hai cảnh sát đứng trước cổng,” Donner nói

Nhìn về phía trước lần nữa, cô cau mày với vị luật sư. “Và họ thậm chí không kiểm tra cốp hay ghế sau của xe. Nếu mục đích là bảo vệ an toàn cho Addison, anh có thể gợi ý là họ ghi lại danh tính của tất cả khách đến và kiểm tra không ai đang giữ một ai đó làm con tin trước khi mở cổng. Tôi biết anh đã nhận diện tôi cho họ, vì tôi đã nghe thời sự. Dù vậy tôi vẫn ngồi đây.”

Richard giữ tầm nhìn trên cửa sổ. Samanth nói đúng. Sự tôn trọng cảnh sát Palm Beach dành cho anh có thể hiểu được, xét tới địa vị của anh trong cộng đồng quý tộc thân thiết ở đây, nhưng anh đúng là đồ ngốc nếu anh trông đợi gì ở cảnh sát ngoài việc ngăn cản giới báo chí tới cửa nhà anh. Bọn họ cũng không ngăn được vị khách của anh tối qua - hay ngay bây giờ. “Lo lắng cho anh à?” anh hỏi.

“Anh là lối thoát của tôi,” cô đáp lại, vẽ trêu đùa lẫn trong giọng nói.

“Thế thì hãy cố thành thật với anh.”

“Tôi sẽ cố hết sức.”

“Cảm ơn.”

Tom có vẻ nghi ngờ, nhưng Richard nghĩ cô nói thật. Dù vậy, anh định giữ kín quan điểm của mình. Cô có thể tỏa ra hơi nóng hơn cả mặt trời Floria, nhưng cô đang chơi một trò chơi, và anh cũng vậy. Điểm khác biệt duy nhất là cô muốn được tự do, và anh muốn... cô. “Đôi khi anh cũng làm việc ở nhà,” anh nói. “Anh cũng có khách nữa. Khách đến là chuyện bình thường mà. Và em phải thừa nhận giờ em không ăn mặc giống một tên trộm lắm.” Anh thừa dịp để ánh nhìn lướt dọc đôi chân dài của cô.

Nếu cô có để ý tới sự quan sát của anh, cô cũng không nói gì về chuyện đó. “Tôi có thể trần truồng hay phủ đầy băng đạn, Addison, và họ cũng không thèm chớp mắt.”

“Đã hiểu. Và vì anh chỉ biết tên em, em cũng có thể gọi anh là Rick”

“Tôi sẽ quyết định những gì tôi có thể làm.” Cô đáp lại, dù dụng điệu nhẹ nhàng hơn một chút. “Nhưng cảm ơn anh vì lời đề nghị, Addison”

Vậy là cô sẽ đưa ra một vài giới hạn. Điều này thật thú vị - và thậm chí còn khiêu khích hơn.

Ben lái xe dọc lối vào dài và dừng lại, vòng qua mở cửa cho họ. Samantha nhảy ra đầu tiên, rõ ràng rất mừng vì có thể thoát khỏi chiếc limousine. Richard quan sát cô khi cô quay lại trước cửa. Có thể cô chưa bao giờ thấy biệt thự của anh vào ban ngày.

“Anh sẽ đưa em đi tham quan một vòng nếu em thích.”

“Cậu không phải tiếp cô ta, Rick.” Tom thì thầm khi họ theo cô tới cửa trước. “Cậu là mục tiêu, và cậu có thể nghĩ cô ta dễ thương, nhưng tớ không tin cô ta. Cô ta đã tới đây hai lần. Không được mời.”

“Và giờ cô ấy được mời. Lui lại nào, Tom. Tớ sẽ gặp cậu trong văn phòng vài phút nữa. Gọi điện cho William Benton cho tớ.”

“Benton? Cậu...”

“Tom.”

“Vâng, thưa ngài.” Donner sải bước qua sảnh trước lên cầu thang, lườm lại Samantha lần cuối. Cô có vẻ không để ý, bởi cô đang bận lướt ngón tay trên chiếc bình ở bàn trước.

“Sao anh để một chiếc bình 1500 năm ở gần cửa trước thế này? Ở đây không có bảo lốc à, hay cổng nhà anh cũng có thể chặn bão?”

“Đó là...”

Nhíu mày, cô cúi gần hơn để quan sát hoa văn, gõ gõ vào viền bằng đầu móng tay. “Ồ, anh cũng có đồ giả à?”

“Anh nghĩ nó khá đẹp,” anh nói, mỉm cười và bị ấn tượng. Dante mất gần 1h để phát hiện ra. “Và đó là 1 bản sao, trong một cuộc gây quỹ. Em biết nhiều về nghệ thuật không?”

“Tôi có thể đọc được danh sách những thứ bán chạy nhất, nhưng tôi thích đồ cổ hơn. Ở đây anh có thuê người làm không?”

“Những tên trộm phải biết điều đó trước khi đột nhập chứ?”

“Anh đáng lẽ không có ở đây. Người làm của anh khi anh không ở Floria gồm 6 người vào ban ngày và 2 người buổi tối, thêm nhân viên an ninh được thuê nữa, và một phòng dành cho người quản lý tài sản của anh ở khi anh bắt ông ta làm việc muộn. Tôi không biết những ai sẽ ở đây khi anh có mặt.”

“Khoảng một tá người làm cả ngày,” anh cung cấp, “dù hiện giờ anh chưa gọi họ tới. Cảnh sát nghĩ anh nên hạn chế nhân sự, và anh không muốn gây nguy hiểm cho ai.”

“Dễ hiểu thôi. Anh có quản gia không?”

“Có”

“Tên ông ta là Jeeves[\[6\]](#) à?”

Rick cười vui vẻ. Anh nhanh chóng phát hiện ra sự quyến rũ anh thấy nơi cô là một phần của tính cách cô. Rõ ràng là cô đã biết cách sử dụng nó mang lại lợi ích cho mình, nhưng anh không thể không thích nó. Cùng lúc đó, anh cũng không quên cô giỏi khoản này thế nào. “Sykes. Dù vậy, ông ấy cũng là người Anh, nếu điều đó làm em cảm thấy tốt hơn.”

“Vậy là họ đi cùng anh vòng quanh thế giới, khi anh chuyển từ nhà này tới nhà khác à?”

Khi cô nói, cô rời khỏi sảnh chính, bước vào phòng khách tầng trệt. Vài thứ đồ nội thất cổ để rất nhiều các loại đĩa sứ, tượng nhỏ và Richard theo sau cô, dựa vào khung cửa. Cô có vẻ thoải mái hơn khi không có Tom ở đây; xét đến nghề nghiệp của cô, anh có thể hiểu lý do cô không thích luật sư. Cô lại lướt ngón tay dọc theo lớp gỗ phủ sơn rất đẹp của chiếc bàn làm việc thế kỉ 17, như thể cô phải chạm vào để đánh giá giá trị của nó.

Sự gợi cảm của đôi tay cô làm anh phân tâm. Nhưng đây không phải một cuộc hẹn chết tiệt nào đó; đây là một cuộc điều tra giết người. Anh hít một hơi thật chậm, quan sát những chuyển động uyển chuyển duyên dáng của cô. Chết tiệt, cô thật mê hoặc.

“Có không?”

Richard chớp mắt. “Xin lỗi?”

“Những người làm, Addison. Họ có theo anh không?”

Anh hắng giọng. “Một vài người thôi. Hầu hết bọn họ, như Sykes, anh giữ ở một ngôi nhà nào đó quanh năm. Ông ấy ở nhà của anh ở Devon. Có nhiều thứ phải duy trì dù anh có ở đó hay không, và một vài người có gia đình và không muốn di chuyển suốt. Để làm gì?”

“Cứ coi là tôi đã nghi đi.”

“Về người làm của anh?”

“Đừng nói với tôi là cảnh sát không hỏi anh mấy thứ này,” cô nói, liếc qua vai nhìn anh trước khi đi tới kệ đồ sứ.

“Họ có hỏi. Nhưng không ai trong số người làm của anh trùng với mô tả về em, và họ tập trung tìm kiếm em.”

Cô thở dài. “Có lý thôi. Vậy thì nói cho tôi biết có bao nhiêu nhân viên của anh biết anh quay lại Florida sớm?”

“Chỉ có phi hành đoàn, tài xế của anh - Ben, và người quản gia Reinaldo. Anh ở một khách sạn ở Stuttgart, nên anh không báo với ai ở đó anh đi đâu. Nhưng chắc chắn không phải người làm của anh.”

“Gia đình họ thì sao?”

“Không.”

“Chà, không phải tôi làm nhé. Còn những ...người bạn riêng tư ở Đức thì sao?”

“Ý em là anh có bạn gái ở Đức không à?”

Anh nghĩ má cô hơi ửng lên, nhưng với khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, anh không chắc lắm. Điều đó làm anh ngạc nhiên. Cô có vẻ rất thạo đời và tài giỏi, dù vậy cô vẫn đỏ mặt.

“Chắc rồi. Anh có không?”

“Không phải trong chuyến đi đó. Anh có công việc mà.”

“Hừm.”

“Hừm gì?”

“Tôi đang nghĩ. Đợi một lát.” Sam đi qua anh vào hành lang một lần nữa và quay trở lại cửa chính.

“Em nghĩ gì vậy?”

Cô ném cho anh một ánh nhìn nữa, nụ cười nửa miệng vẫn trên khuôn mặt. “*Anh* đang nghĩ gì, Addison? Anh sẽ không mời tôi vào đây nếu anh thực sự nghĩ tôi sắp đặt vụ nổ, vậy ai là đối tượng tình nghi của anh? Động cơ của họ là gì? Có dấu hiệu đột nhập nào khác không? Ý tôi là, tôi sẽ giúp nhưng anh cũng phải góp công chứ.”

Chiếc đồng hồ quả lắc kiểu cổ trong sảnh chính điểm 6 lần. “Anh không lập một danh sách kẻ thù.” Anh cười nhẹ, chú ý rằng cô không dùng tên anh. Anh tự hỏi không biết cô còn muốn đặt bao nhiêu vật cản nữa và anh có thể tìm hiểu được những gì về cô. Anh biết tên cô, thế là nhiều hơn tối qua rồi, nhưng xét đến sự miễn cưỡng khi cô nói nó ra, điều này sẽ không dễ dàng chút nào. May mắn là anh lại thích thử thách. “Và không, cảnh sát không tìm thấy dấu vết cạy cửa ở cửa chính và các cửa sổ,” anh tiếp tục. “Bọn anh cho là em là người cài mấy cái gương ở cổng và cắt cửa sổ hiên của anh. Em muốn ăn tối không?”

Mặt cô nhăn lại. “Tôi không ở lại đâu.”

“Ở đây em an toàn hơn bất cứ nơi đâu, đặc biệt cho tới khi chúng ta tìm ra cách thuyết phục ngài thám tử Castillo là em vô tội.”

“Ý anh là ở đây an toàn hơn trừ khi có ai đó muốn thổi bay anh lần nữa. Anh hấp dẫn lắm, nhưng tôi thích được thử hơn.” Bước lên một bước cuối cùng, cô vòng tay quanh tay nắm và kéo mở cửa ra.

“Anh sẽ rung chuông báo động nếu em muốn rời đi đấy,” anh nhẹ nhàng nói. Cô không đi đâu cả. Chưa tới lúc.

Một tay vẫn trên cánh cửa, cô dừng lại. “Tôi nghĩ chúng ta đã thỏa thuận.”

“Chúng ta có thỏa thuận, em yêu. Em sẽ giúp anh và anh sẽ giúp em. Anh nghĩ anh sẽ nướng một ít bít tết vì cả em và Tom đều ở đây.”

“Havard có ngủ ở chân giường anh không?”

“Cậu ấy là bạn anh, và cậu ấy nghĩ anh đang hành động ngu ngốc. Vì thế anh biết cậu ấy sẽ làm phiền anh ở một mức nào đó. Đừng lo, cậu ấy sẽ sớm rời đi thôi.”

Vai chùng xuống cùng hơi thở, Samantha nhìn anh lần nữa. “Bít tết có vẻ được đấy. Nhưng tôi sợ tôi phải trở về lâu đài của tôi.”

“Lâu đài của em ở Pompano Beach? Anh sẽ tránh xa nó, nếu anh là em”

“Pompano Beach. Ở gần đây phải không?” cô hỏi, không hề chớp mắt. “Anh nghĩ tôi sống ở đó à?”

“Có ai đó nghĩ thế. Giờ thì đi thôi, anh sẽ đưa em tới phòng nào đó. Anh bàn qua vài việc với Tom, rồi chúng ta sẽ ăn tối.”

“Anh không thể giam giữ tôi ở đây,” cô nói khi cô lướt ngang anh, hướng sâu vào trong nhà.

“Anh chỉ muốn đảm bảo chúng ta ở đúng vị trí để thực hiện những gì chúng ta thỏa thuận thôi.” Anh rút gọn khoảng cách giữa họ. “Em tự nhận mình là trộm, Samantha, đừng mong là anh sẽ quên điều đó.”

“Tôi không mong thế. Nhưng tôi cũng sẽ không quên gì đâu. Buồng giam của tôi đâu?”

Tranh cãi về việc cô muốn gọi nơi ở của cô là gì có vẻ không lợi ích gì. Nhưng anh có thể thay đổi ý kiến về việc cô sẽ ở phòng nào. Richard dẫn cô lên tầng 2. “Em sẽ thấy vài bộ quần áo trong tủ và đồ đạc cần thiết trong phòng tắm.”

“Của vợ cũ anh à?”

Hàm anh ngậm chặt ngăn lại một câu đáp lại. Thay vào đó anh nói: “Anh thường phải tiếp đãi khách mà không được báo trước, anh nghĩ tốt hơn là chuẩn bị sẵn một ít đồ đạc để họ được thoải mái hơn.”

“Không khó chịu chút nào về cuộc hôn nhân thất bại đó phải không?”

Anh bắt đầu có cảm giác cô không bỏ lỡ điều gì. Chà, anh cũng khá giỏi quan sát đấy. Cô theo sau anh dọc hành lang tới căn phòng ở đầu kia. Không thể ngăn được một nụ cười tự mãn, anh đẩy cánh cửa ra. “Tới rồi đây.”

Khi Sam lướt qua anh, anh cúi xuống ngửi mùi hương nơi mái tóc nâu đỏ. Quả mâm xôi. Tuyệt thật. Và nóng bỏng một cách đáng ngạc nhiên.

Nửa đường vào căn phòng, Samantha dừng lại, và anh quan sát cô ghi nhận mọi thứ xung quanh. Phía bên phải cô, ánh lấp lóa của đá và gương gợi lên một phòng tắm khổng lồ, trong khi cánh cửa đôi phía bên trái lộ ra một chiếc giường quá cỡ phủ màu xanh lá và xám mát dịu. Một ban công nhỏ nhô ra ngoài cánh cửa bằng gỗ và kính ngay phía trước, cùng với những bậc

thang đá đỏ uốn lượn dẫn xuống bể bơi kiểu hang động. Ngay chính giữa phòng khách, đồ nội thất màu xanh lá cây phòng theo kiểu Georgian nước Anh mời gọi cô ngồi trước lò sưởi hay giải trí bằng chiếc ti vi plasma đặt trong tường ngay trên nó.

“Đây là phòng màu xanh?” cô hỏi sau một khoảng dài im lặng.

Anh mỉm cười. “Đúng rồi. Em thích chứ?”

Cô gật đầu, một nụ cười chân thật trên môi. “Nó rất đẹp.”

“Sao em không tìm thứ gì đấy để mặc cho hợp với một bữa tiệc thịt nướng nhỉ? Anh sẽ quay lại đón em vài phút nữa,” anh nói, hài lòng là căn phòng đã làm cô hài lòng.

“Anh có khóa cửa không?”

“Có ngăn được em không?”

Môi cô cong lên. “Không.”

“Vậy thì anh không phải bận tâm nữa.”

“Vậy thì tôi sẽ thay đồ nếu anh cởi bỏ cái này đi.” Cô kéo cavat của anh. “Nó làm tôi căng thẳng.”

“Anh không nghĩ có điều gì làm em căng thẳng được,” anh đáp lại, cái chạm nhanh của ngón tay cô trên ngực anh làm phần dưới của anh xáo động. Đúng, anh chắc chắn phải tìm hiểu về cô. Và phải thật sớm. “Đừng đi đâu nhé.”

“Và không lấy gì cả. Tôi hiểu.”

Anh ném chìa khóa phòng lên bàn uống nước, nghĩ là cô sẽ cảm thấy an toàn hơn khi cầm nó. Chìa khóa chủ thì vẫn trong túi anh. Với một nụ cười nhẹ anh hướng về phía bên kia hành lang tới văn phòng mình.

Điều này chắc chắn là thú vị hơn mua bán một đài truyền hình cáp đang thua lỗ, điều mà anh đã lên lịch tuần này. Chết tiệt. Anh sẽ phải dờ lại vài cuộc họp - nếu anh là mục tiêu đánh bom, anh không muốn gây nguy hiểm cho ai khác. Và anh muốn tập trung vào Samantha - và thỏa thuận của họ.

[5] một nhân vật trong tiểu thuyết kinh dị là một bác sĩ phẫu thuật giết người

[6] nhân vật trong cuốn tiểu thuyết, truyện ngắn của P.G Woodhouse, là quản gia của Bertie Wooster. Là một nhân vật khá nổi tiếng, máy tìm kiếm Ask Jeeves được đặt tên theo nhân vật

này.

Chương 7

Thứ 6, 6:18 p.m

Samantha đã quan sát đủ những tên doanh nhân quyền lực, giàu tự trọng để biết rằng đây chỉ là một trò chơi đối với Richard Addison - đặc biệt là những gì liên quan tới cô. Cô cũng có thể chơi trò này nếu cần. Nhưng tất cả những gì cô quan tâm tới lúc này là làm cho cảnh sát hướng mũi khỏi cô, và khỏi Stoney, để họ có thể rời Florida một thời gian và cô có thể tránh bị săn đuổi vì tội giết người.

Stoney. Cô thực sự muốn gọi cho ông, xem cảnh sát có làm gì hơn là theo dõi điện thoại của ông không. Dù có người chỉ điểm hay không, họ sẽ tìm thấy ông trong vòng 2 ngày. Nhưng Walter Barstone đã làm việc ở phía sườn có bóng râm của pháp luật, như ông nói, được 30 năm rồi. Ông không làm thế, và kiếm được kha khá, nếu ông bất cần. Điều này có nghĩa là ai đó đã tiết lộ.

Mím chặt môi, cô nhìn chiếc điện thoại trên bàn cạnh giường. Chắc chắn mọi chuyện sẽ rối tung lên nếu họ dò được một cuộc điện thoại cho Stoney từ nhà của Addison. Nhưng như vị chủ nhà nổi tiếng của cô nói thì lúc này cô được an toàn. Cô sẽ không mạo hiểm. Ít nhất là chưa.

Cô tìm thấy chiếc tủ ẩn trong tường trong phòng ngủ khổng lồ và bắt đầu chọn đồ. Thường thì cô vẫn mặc váy và đi giày cao gót, nhất là khi cô có cơ hội nhắm vào một tòa nhà hay những khu vực tương tự. Đồ đẹp thường được giữ ở nơi đẹp, và cô cần phải hòa vào đó. Dù vậy váy và giày búp bê làm cô khó chuyển động khi cô thực sự làm việc. Và dù rằng cô không định ăn trộm gì hữu hình tối nay, cô chắc chắn đang làm việc.

Có vẻ như hầu hết những vị khách trong căn phòng xanh lá này không mang theo đồ bơi, nhưng ở phía cuối tủ cô tìm thấy vài chiếc quần thể thao và áo phông và thậm chí vài bộ dạ phục lấp lánh và một bộ tuxedo. Anh mong cô thư giãn, vì thế cô sẽ trông thật thư giãn. Đóng lại nửa cánh cửa tủ, cô cởi bỏ váy. Gập lại thật cẩn thận, cô nhét nó vào túi xách, và kéo ra một chiếc T-shirt màu xanh lam đơn giản và một chiếc quần short màu vàng vừa đủ che vết băng bó trên đùi cô.

Mấy chiếc hộp đựng giày thể thao đủ các cỡ xếp dọc sàn nhà, nhưng cô chọn một đôi dép xỏ ngón. Chúng phù hợp với chủ đề thư giãn của cô tối nay, và từ cái cách mà Addison nhìn vào chân cô, cô càng để lộ nhiều càng tốt. Tối nay tên của trò chơi là sự xao lãng. Bên cạnh đó, được chú ý bởi một chàng trai đẹp trai như vậy cũng tốt cho lòng tự trọng - và vài bộ phận trên cơ thể cô.

Mất mấy phút nữa để ngưỡng mộ đồ nội thất và trang trí tuyệt vời của căn phòng, cô đi tới bên cửa kính dẫn ra ban công. Chiếc hồ bơi kiểu hang động phía dưới lấp lánh trong ánh nắng rơi rớt, sườn bên này bị khuất bóng bởi những cây cọ và hoa thiên điều lòa xòa. Phía bên trái, gần nhất với mé Tây của ngôi nhà là một bếp nướng barbecue bằng gạch ở giữa những bộ bài ghế ngoài trời bằng kim loại uốn đầy nghệ thuật.

Vậy là cô sắp được ăn bít tết nướng bởi một tay tỉ phú. Kì lạ - và không giống chút nào với những gì cô mong đợi. Cô không bị vào tù nhờ hiểu được người khác rất nhanh, và Addison làm cô nản lòng. Bọn người giàu không làm những việc chân tay. Cô tự hỏi liệu nhân viên của anh có biết anh thích nướng thịt. Có thể. Cánh sát có thể không biết, bởi ai sẽ nghĩ một người đàn ông có thể mua một đất nước lại thích đứng bên hồ bơi tự lật miếng bít tết của mình? Cô không nghĩ thế, cho tới hôm nay.

Nhíu mày, Sam đẩy mở cánh cửa và đi lang thang ra ban công. Những cơn gió buổi tối thổi vào từ phía đại dương mát lạnh thật dễ chịu trên đôi chân trần của cô, và cô hít một hơi thật sâu. Sự căng thẳng trên đôi vai không giảm đi, nhưng cô đang quen dần với cảm giác đó.

Đôi dép cọ vào gót chân cô, cô đi xuống những bậc thang đá đỏ tới sườn hồ bơi. Cô đứng là một tên ngốc, mạo hiểm một cách không cần thiết. Nhưng với sự liên minh này, Addison từ nhân chứng duy nhất chống lại cô đã trở thành người duy nhất có thể giúp xóa tội cho cô, và cho tới khi đó cô không muốn anh chết. Entienne đã suýt giết anh, và cô không thể chấp nhận được ý tưởng hắn ta hay ai đó khác sẽ thử lại lần nữa.

Chiếc bếp nướng làm bằng đá và gạch kiểu Tây Ban Nha, với giàn nướng bằng thép không rỉ trên mặt và một nồi hấp kiểu chụp ở sườn. Gas đang tắt, như thường lệ, và cô quì xuống dưới lò, lần theo đường ống. Cô không chắc mình tìm kiếm gì; quả bom trong gallery rất thông minh nhưng được cài đặt vội vã, và dễ phát hiện nếu bạn biết tìm nó ở đâu. Cô gần như không biết gì về chất nổ ngoài việc mở một cái khóa hoặc an toàn hoặc tìm cái chết, nhưng cô biết rất nhiều về những trò bịp bợm và đánh lạc hướng.

Chiếc ống dẫn nối thẳng lên hướng một thùng than, và cô đứng lên. Cầu nhàu một câu lấy sức, cô nhắc dàn nướng lên và thò tay và đóng than bụi bặm, đẩy những hòn than sang sườn để lướt tay dọc bộ đánh điện.

“Đặt tay cô ra nơi mà tôi có thể thấy, và thật chậm thôi.”

Cút thật. Sam nhắm mắt trong một giây và từ từ rút đôi tay bị đen lại khỏi bếp nướng. Cô nên biết nhiều hơn là tin tưởng một ai đó. Ở cách xe và bộ đồ nghề của mình khoảng 10 dặm, cô không thể làm gì hơn là vút lại đôi dép xỏ ngón và chạy thật nhanh - và hi vọng rằng bất cứ ai đằng sau cô có tầm ngắm rất tệ.

“Quay lại.”

Hai tay vẫn cách xa sườn, Sam quay người. *Có m*, cô nghĩ ngay. Quần áo thường, thám tử, có thể là điều tra tội phạm giết người. Và không nghi ngờ gì hẳn ta có bản miêu tả về cô trên tờ giấy nhớ trong túi áo khoác.

“Cô có vũ khí không?”

Cô lắc đầu, bắt nảo mình hoạt động. “Tôi làm việc ở đây,” cô nói, giữ cho giọng mình thấp và bình tĩnh. “Không có ai kiểm tra bếp nướng và tối nay ngài Addison muốn nướng thịt.”

“Không phải cô cũng sử dụng câu chuyện đó tối hôm trước rồi à?”

Sam nhú mày, tim đập mạnh. “Ông nói gì vậy? Chúng ta gặp nhau rồi à?”

“Đi ra xa khỏi đó và nằm xuống úp mặt vào sàn, hai tay đan sau gáy.”

Thở dài, cô vờ làm vẻ mặt hơi phiền phức. “Tôi sẽ dính than lên tóc mất.”

“Tôi sẽ không nói lại đâu.”

Khi quì xuống bên bờ đá, cô thấy Addison đang đi xuống cầu thang ban công. May cho anh ta là tên có m có súng. Không ai chơi cô được. Cô không thể tin anh đã làm thế quá dễ dàng, lừa cô quá nhanh. Cô rõ ràng đã không nghĩ bằng đầu. Chiếc còng tay tên thám tử rút ra từ thắt lưng bằng tay kia làm cô rung mình hoảng hốt. Cô chưa bao giờ bị bắt.

“Thám tử Castillo,” Addison nói, dừng lại ở chân cầu thang, “không có gì đâu.”

“Giờ thì không có gì rồi,” Castillo cầu nhàu. “Rời khỏi đây đi, ngài Addison. Tôi sẽ gọi đội dò bom tới kiểm tra lò nướng của ngài.”

Vậy Addison không phải là người đã tiết lộ cô. “Đó là những gì tôi đang làm, đồ ngu,” Sam cắt ngang, ngay lập tức quay trở lại màn kịch. “Ngài Addison, ngài nói cho ông ta được không?”

“Cô ấy làm việc cho tôi. Ông gợi ý tôi nên có hệ thống an ninh riêng, và tôi không còn tin tưởng Myerson Schimidt lắm. Tôi bảo Donner thuê cô ấy cho tôi.”

“Khi nào?”

“Chiều nay.”

Viên thám tử liếc mắt sang ngang, nhìn Addison. “*Cô ta là* bảo vệ của ngài. Ăn mặc như thế à?”

“Đúng vậy”

“Ngài không phiền nếu tôi kiểm tra cô ấy chứ?”

“Tôi đã chuyển tất cả giấy tờ giới thiệu cho ngài Addison.” Cô xen vào, quyết định làm cho thật giống. “Ngài đã được kiểm tra khi tới đây chưa, ngài thám tử?”

“Đây là cuộc điều tra của tôi. Và tôi muốn tự xem xét những giấy tờ đó.”

“Tất nhiên, thám tử Castillo,” Addison xen vào. “Thực ra thì tôi yêu cầu ngài phải xem qua - dù rằng tôi hoàn toàn hài lòng với giấy tờ của cô ấy. Ngài có thể gọi cho William Benton, ở-”

“Bill Benton ma quỷ?”

“Nhân viên CIA cũ. Chúng tôi chơi golf với nhau. Ông ta giới thiệu cô ấy cho tôi.”

Lần đầu tiên trông Castillo có vẻ không chắc chắn. Với một cái nhìn nghiêm khắc về phía cô, ông ta cất súng vào bao. “Được rồi. Tôi cần biết tên cô.”

Cút thật. Thà là quỷ sứ mà mình quen còn hơn người mà mình chưa biết, cô quyết định, lườm một cái nữa về phía Addison. Anh đã tới cứu cô - lần này. “Samantha,” cô trả lời, não đang chạy đua. Có liên quan tới Martin Jellicoe có thể có hại, hoặc có ích, vì dường như là cô có quen với nhân viên cũ của CIA. “Sam Jellicoe. Tôi chuyên môn lĩnh vực an ninh cho tài sản, nhưng tôi đang mở rộng hoạt động.”

Viên thám tử nhìn cô sắc bén, tay để lại trên vũ khí. “Jellicoe?”

Cô hít vào một hơi. Người ơi, cô ghét súng. “Tôi là con ông ấy. Đền bù cho tội lỗi của cha, có thể nói vậy.”

“Tôi không biết hẳn ta lại có con.”

“Tôi là đứa con ngoan của gia đình mà. Không ai nhắc đến tôi.”

Hai bọn họ nhìn nhau một lúc lâu, đều có vẻ đánh giá và không tin tưởng, cho tới khi Addison bước tới giữa họ. “Gì nữa không, ngài thám tử?”

Ngón tay vuốt vuốt ria, Castillo lắc đầu. “Không, nhưng nếu cô có tiền án gì, cô Jellicoe, tôi sẽ quay lại. Và tôi sẽ coi chừng cô, dù thế nào đi nữa.”

“Tốt. Tôi đang định mở rộng Fan club của mình,” cô đáp lại, quan sát vị thám tử khi ông ta mất vài phút nữa thì thầm trao đổi với Addison và rời hiên nhà, hướng ra lối đi chính. Cho tới khi ông ta đi khuất tầm nhìn cô mới quay lại nhìn Addison. “Anh đáng lẽ phải chứng minh sự vô tội của tôi, chứ không phải biến tôi thành hai người khác nhau.”

Anh nhún vai. “Kéo dài thời gian thôi mà. Cha em là ai, Samantha Jellicoe?”

“Không phải việc của anh, Rick Addison,” cô cắn lại, hơi run. Chúa ơi. Trong vòng 5 phút toàn bộ sở CS Palm Beach sẽ biết cô là ai và đang ở đâu. Và 10 phút sau đó, Interpol sẽ có tên và vị trí của cô.

“Nào nào, vấn đề niềm tin đó thì sao?”

“Tôi sẽ nói về ông ấy khi anh nói về vợ cũ của anh. Thỏa thuận chứ?”

Ánh mắt Addison cứng lại. “Đó không phải-”

“Không phải lo chuyện đó,” một giọng khác gầm gừ sau lưng cô. Khi cô giật mình quay lại, Donner giữ khuỷu tay cô. “Cô đang làm cái quái gì ở dưới này vậy?”

“Thả tôi ra.” Cô gắt

“Tom-”

“Nếu cậu muốn nói dối với cảnh sát, đó là một việc Rick. Nhưng cô ta ở dưới này, một mình, sục tới tận khuỷu tay vào lò nướng. Tớ thấy cô ta. Cả hai chúng ta thấy. Và tớ muốn biết cô ta có ý định quái quỷ gì.”

Sam hít một hơi ổn định. Câu hỏi hay đấy, nhưng cô không có tâm trạng. Không phải với tên luật sư. “Tôi yêu cầu anh một lần nữa buông tôi ra,” cô thì thầm, cứng người lại dưới cái nắm chặt của anh.

“Và tôi hỏi cô một lần nữa, chuyện quái gì-”

Đẩy người về phía anh, Sam cúi thấp xuống và trượt chân trái ra sau đầu gối anh. Ngay khi anh mất thăng bằng, cô kéo mạnh ra sau và nhấc lên. Vị luật sư văng qua vai cô thẳng vào hồ bơi, đầu hướng về trước.

“Karate?” Addison bình tĩnh hỏi, khoanh tay lại, lờ đi tiếng quấy nước và nguyên rửa từ phía hồ bơi. Sự thích thú lượn quanh đôi mắt xám của anh.

Cô đã chú ý tới nó, nhưng tên người Anh này thực sự đẹp trai. “Tôi chỉ đang bực thôi,” cô đáp lại, và hướng lên bậc thang. “Tôi sẽ đi rửa tay. Và lò nướng của anh an toàn, theo những gì tôi có thể nói. Tôi nghĩ chưa ai kiểm tra nó.”

Anh đã lấy được cho cô một chút tự do với câu chuyện an ninh cá nhân ngu ngốc đó, nhưng anh chưa xóa được tội cho cô. Mặt khác, trừ khi Addison muốn trông như một tên ngốc hoàn toàn

và có thể sẽ bị buộc tội cản trở điều tra, anh cũng đã tự trói tay mình.

Sam đẩy khuỷu tay mở cánh cửa phòng tắm và đưa đôi tay bẩn vào chiếc bồn tắm màu xanh lá. Giờ cả hai bọn họ đều ngập cổ trong rác, và cô đang chờ ăn bữa tối. Thỏa thuận dù sao vẫn là thỏa thuận.

Khi cô xuống tới hồ bơi, không có ai ở đó. Một dải nước nhỏ giọt chạy từ bờ hồ nông hơn tới những bậc thang bên kia, dẫn tới, như cô nhớ lại bản đồ, một hành lang với những phòng ngủ khác, những cái không lớn và trang nhã như của cô. Tuyệt, Addison thích cô. Với một nụ cười nhẹ cô kéo một cái ghế sắt sang bên kia, như thế cô sẽ không quay lưng về phía Donner, và ngồi xuống.

Hơi ẩm tràn vào trong bóng tối khi gió mạnh lên, và cô hít một hơi thật sâu luồng không khí thoảng hương nhài và mùi của biển. Sau vai cô, giữa những lùm thiên điều và hải đường thâm thấp, một con ếch bắt đầu kêu râm ran. Tuyệt.

Một người trẻ tuổi, trông có vẻ là người Cuba đi vòng qua sườn ngôi nhà tới phía cô. “Cô có muốn uống gì không ạ?” anh ta hỏi giọng nhẹ nhàng.

“Trà đá được không?”

“Trà thường hay có vị gì ạ?”

“Vị quả mâm xôi, Reinaldo,” giọng của Addison vang tới khi anh đi ra từ một trong những cánh cửa tầng trệt mở ra bờ hồ bơi. “Cho cả hai chúng tôi. Và một chai Coors cho Tom”

Sự căng thẳng đã biến mất khỏi khuôn mặt cô nhưng anh không nghĩ cô đã thư giãn. Với những người khác, trông cô hoàn toàn thoải mái, nhưng là một tay chơi có hạng, anh có thể thấy sự lo lắng nhỏ nhất nơi cô. Anh thắc mắc có khí nào cô hoàn toàn thả lỏng.

“Harvard vẫn ở đây ạ?”

“Tom không dễ nản lòng đâu. Cậu ấy đang thay đồ.” Và gọi điện cho Bill Benton, thêm thông tin về câu chuyện của Samantha cho ông ta khi mà giờ đây cô đã có một cái họ. Anh sẽ tốn mấy cái vé cho mùa giải tới của Dolphin[\[7\]](#) và một gian phòng ở sân vận động, nhưng dù sao thì anh cũng chưa bao giờ có thời gian - hay ý định - tham dự trận đấu. Bóng đá Anh - đó mới là thể thao.

“Tôi không xin lỗi anh ta đâu.”

Anh đặt chiếc khay mình mang theo lên bệ bếp nướng. “Cậu ấy không nên tóm lấy em như vậy. Em thích bữa tối kiểu nào?”

“Tái.”

Khi anh bắt đầu bật lò nướng, Reinaldo quay trở lại mang theo đồ uống. Richard không thể không mỉm cười khi Samantha nhắc chai Coors lên và chuyển nó tới chiếc bàn cách xa chỗ cô ngồi nhất. Anh cũng để ý thấy cốc trà đá của anh được phép ở nguyên vị trí, bên cạnh cô. Lợi dụng việc đó, anh chờ cho than cháy lên và ngồi xuống cạnh cô.

“Liệu Castillo có tìm thấy hồ sơ gì về em không?” anh hỏi, nhắm nháp ly trà vị mâm xôi.

Cô nhìn anh, rõ ràng đang cân nhắc liệu câu trả lời có phải việc của anh hay không. “Không, dù sao cũng không có gì đặc biệt lắm. Tôi làm việc cho mấy bảo tàng và phòng trưng bày. Hợp pháp”

“Tốt. Điều đó làm cho mọi việc dễ hơn một chút.”

“Việc gì?”

“Xóa tội cho em và tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra ở đây. Em nghĩ ý anh là gì?”

Cô đá đá ngón chân vào chân bàn. “Tôi muốn xem phòng an ninh của anh.”

Quan sát cô qua vành của chiếc ly thủy tinh, anh tự hỏi liệu Donner có nói đúng, và anh không suy nghĩ bằng đúng bộ phận của cơ thể. Cho một tên trộm xem hệ thống an ninh của anh, cho cô tiếp cận bộ kiểm soát cảm ứng và video của anh thật điên rồ. Nhưng anh cần giữ cô lại trừ khi anh muốn ngồi im và để Castillo làm việc. “Được thôi. Nếu em chỉ cho tôi chính xác em đã vào đây như thế nào lần đầu tiên - và cả lần thứ hai nữa.”

“Tôi không định mở lớp dạy đột nhập, Addison.”

“Nhưng lần thứ hai em không để lại dấu vết nào. Có thể kẻ đặt bom của chúng ta đột nhập đường đó.” Anh nhú mày. “Sao em không dùng con đường cũ?”

Cô nhún vai, như thể cậu trả lời quá rõ ràng và cô không thể tin là anh phải hỏi. “Vị trí của mục tiêu. Lần đầu thì cắt qua cửa sổ hiên sẽ nhanh hơn, và tôi phải tránh bảo vệ.”

“Sao em lại chọn tối thứ 3?”

Ánh mắt cô chạm vào anh, có vẻ thấy thú vị. “Anh không ở đây, và anh tuyên bố là sẽ gửi viên đá tới Bảo tàng Anh quốc.”

“Sao em biết anh không ở đây?”

Giờ thì nụ cười nhẹ chạm lên miệng cô. “Anh nói với tờ *Nhật báo Phố Wall* anh sẽ ở Stuttgart tới

thứ 5.”

“Chuyện gì buồn cười à?” anh hỏi, tự hỏi cô sẽ nói gì nếu cô biết anh đã hủy một cuộc hẹn với một nghị sĩ và chồng bà ta để nướng thịt cho cô bên hồ bơi của anh.

“Người của tôi nói anh không thể tin một người nói dối với tờ *Nhật báo*”

“Người của em?” anh lặp lại nhẹ nhàng, nâng cao giọng ở cuối câu hỏi.

“Người môi giới. Người trữ đồ. Người bán những thứ tôi ăn trộm.”

“Ồ, anh đã nghĩ là em có thể có đối tác.” Anh nói

“Không. Gần đây tôi làm việc một mình.”

Anh thực sự thấy thoải mái hơn mức độ cần thiết khi cô khẳng định sự nghiệp solo của mình. “Anh không nghĩ em sẽ nghi ngờ “người của em” dính đến vụ này chứ?”

“Tôi sẽ nghi Tom Donner trước.”

Anh lắc đầu. “Tom không phải một tên trộm.”

“Không, anh ta là luật sư. Điều đó còn tệ hơn. Và anh tin anh ta, một điều thật ngu ngốc.”

Richard nheo mắt. “Chúng ta đang nói về bạn *của em* - không phải bạn anh. Vậy “người” này có tên không?”

“Tôi nghĩ là có,” cô nói thản nhiên, tiếp tục nhâm nhi ly trà, “nhưng tôi chỉ tin anh với sự tự do *của tôi*, không phải của ông ấy.”

Anh không thể loại bỏ cảm giác rằng cô biết một điều gì đó đặc biệt về vụ này - và chắc chắn không phải chỉ là những thứ vô nghĩa kiểu trực giác của một tên trộm. “Nếu điều đó có liên quan tới vụ điều tra-”

“Nếu nó liên quan, ngài Sherlock, tôi sẽ suy nghĩ về điều đó. Nhưng nó không hề. Tôi... Tuyệt thật.”

Anh không cần phải quay ra cũng biết rằng Donner đã quay lại bên hồ. “Tom, làm sao mà-”

“Tớ sẽ ở bên này,” vị luật sư nói, cầm chai bia lên khi anh ngồi xuống ở chiếc bàn xa xa.

Ánh mắt anh nhìn Samantha có vẻ kém thân thiện, nhưng Richard không quá quan tâm. Donner biết anh đã đi quá xa, và dù ném anh vào hồ bơi có thể hơi quá đáng, nhưng tình huống

đó cũng vậy. “Tớ đang định hỏi cậu thích bát tết kiểu nào?”

“Cậu có làm cái loại có nấm và hành đấy không vậy?”

“Hans đang xào đồ trong bếp rồi.”

“Vậy thì tái chín nhé.”

“Vậy là anh cũng hay làm barbecue à?” Samantha hỏi, chia đều sự chú ý của mình khi cô vẫn giữ ánh nhìn nơi Donner. Cô không đùa, Sam Jellicoe không thích luật sư. Tuy nhiên, cô có vẻ thích anh, và anh thấy hài lòng một cách ngang bướng.

“Khi anh ở đây,” anh trả lời. “Tom và gia đình cậu ấy rất hay được chọn làm nạn nhân của anh.”

“Tôi không nghĩ là họ phiền lòng đâu.”

Nửa đường tới kiểm tra than, Richard liếc nhìn cô. “Ý em là gì?”

“Thôi nào. Anh ta gần như dính vào mông anh vậy. Anh nghĩ anh ta sẽ từ chối lời mời sang Điện Buckingham của Florida để ăn tối à?”

“Đó có phải một lời khen không vậy?”

“Không phải ở vị trí của tớ, dính vào mông cậu.” Donner cau mày

“Solano Dorado rất đẹp,” cô nói

“Cảm ơn em”

Đôi mắt xanh lá nhìn chạm mắt anh, rồi lướt qua. “Không có gì. Nhưng anh cũng biết là tôi nói dối suốt mà.”

Donner uống thêm một hớp bia. “Chuyện này dễ thương lắm, nhưng nếu không phiền thì tôi vẫn muốn biết ai là người muốn thổi bay Rick về châu trời. Vì đó không phải là cô, Jellicoe.”

Richard bắt đầu ước là Tom không ở lại ăn tối. Bên cạnh việc anh muốn được ở một mình với Samantha, anh muốn cô được thư giãn, không thì anh sẽ không bao giờ có được một chút thông tin nào anh muốn. “Sau khi ăn đã, Tom. Giờ thì sao cậu không hỏi ý kiến của cô Jellicoe về đồ sứ Meissen?”

“Tớ muốn hỏi cô ta nghĩ gì về viên đá Trojan hơn.” Donner đặt chai thủy tinh xuống mặt bàn kim loại tinh xảo. “Nhưng cô không định lấy cắp nó cho cô đúng không? Cô định bán cho ai - hay cô trộm trước rồi tìm người mua sau?”

“Tôi làm theo hợp đồng,” cô trả lời, làm cả hai người đàn ông ngạc nhiên. “Người của tôi nhận được yêu cầu về một món nào đấy, đôi khi một địa điểm nào đấy, chúng tôi thỏa thuận giá cả và thời gian nếu cần, và tôi nghiên cứu tình hình, rồi đi vào và lấy nó.”

Đặt miếng thịt lên dàn nướng và quét sốt thịt nướng lên, Richard nghĩ về những điều cô nói. “Viên đá chỉ ở đây khoảng 2 tuần, nhưng đó là việc bí mật.” Anh mím môi, cân nhắc xem anh có thể hỏi những vấn đề riêng tư tới mức nào trước khi cô đổi chủ đề khác. “Không cần phải phản bội ai nhé, người của em có nói người mua lần này đặc biệt yêu cầu viên đá của anh không?”

“Viên đá Trojan cũng không phải được sản xuất hàng loạt,” cô đáp lại, nhìn anh với vẻ hơi trịch thượng, như thể cô nghĩ anh phải biết điều đó rồi. Thực ra là anh biết, nhưng đã tới lượt cô nói rồi. “Như tôi nhớ thì chỉ có 3 viên trên thế giới,” cô tiếp tục, xoay xoay chiếc ly trên tay. “Nhưng đúng, họ yêu cầu viên đá của anh.”

“Tại sao?”

Cô im lặng trong một lúc. “Tôi không biết. Tiện thôi, tôi đoán vậy. 2 viên kia đều nằm trong những bộ sưu tập cá nhân ở Hamburg và đầu đó ở Istanbul. Và có thể vấn đề giá cả nữa.”

Tom hừ mũi. “Ý cô là viên đá này rẻ hơn hai viên kia à?”

Đôi môi mềm mại của cô cong lên. Ít nhất là Richard nghĩ là nó mềm mại. “Có thể,” cô đáp lại. “Hoặc người mua có thể ở Mỹ. Đưa hàng lậu qua biên giới rất đắt - và mạo hiểm. Đặc biệt trong thời gian này.”

“Hừm,” Richard trầm ngâm, lật miếng bít tết lên, “Em có lý đấy, viên đá sẽ trên đường tới London trong vài ngày tới.”

“Nhưng chúng ta không truy tìm người mua của tôi,” Samantha chỉ ra. “Chúng ta đang tìm tên nào đó sử dụng chất nổ trong không gian kín, và bất cứ tên nào thuê hẳn ta.” Đứng lên, cô đi về phía lò nướng, nhìn Richard xử lý miếng bít tết. “Mùi thơm đấy.”

Em cũng vậy. “Công thức ngon nhất của anh mà.”

“Tôi thực sự muốn xem xét lại gallery. Có thể nó sẽ cho tôi một vài gợi ý.”

“Về những thứ đồ khác cô có thể lấy?” Donner gợi ý, không có vẻ châm chọc.

Samantha dựa lưng vào lò và mỉm cười ngọt ngào. “Anh có muốn thăm đáy hồ lần nữa không?”

“Mấy đứa trẻ này,” Richard cảnh báo, nhận lấy đĩa hành và nắm xào từ Reinaldo khi người quản gia đi tới từ phía bếp. “cư xử cho tốt.”

“Tôi đã hứa là sẽ không có thứ gì biến mất khỏi căn nhà này, Donner. Tôi là người giữ lời.”

“Tôi tưởng là cô nói dối suốt thôi.”

Mắt cô vẫn bình tĩnh, nhưng nụ cười trở nên ranh mãnh. “Chỉ về một vài điều thôi. Anh biết không, Addison, tôi có thể kiếm cho anh một con vẹt làm thay việc của Donner, và anh sẽ chỉ tốn một cái lồng và ít thức ăn cho chim thôi.”

“Được đấy,” Donner phản lại, “nhưng nó sẽ đi bậy lên tất cả giấy tờ của cậu ấy.”

Richard lật một miếng bít tết. “Tôi tuyên bố ngừng bắn,” anh nói, cảm thấy, dù Donner thì không, rằng vị luật sư có vẻ sắp xuống hồ lần nữa. “Bất cứ ai không muốn nghe theo có thể rời khỏi nhà của tôi.” Anh giữ ánh nhìn của Samantha. “Chúng ta sẽ đi xem gallery khi Tom rời đi.”

“Tuyệt, cậu có định đưa cô ta chìa khóa không vậy?”

Richard phớt lờ lời phàn nàn của anh bạn. Hơn nữa, vị khách này không cần chìa khóa. “Ngồi đi, Samantha,” anh lặng lẽ nói, mỉm cười. “Anh nướng bít tết ngon lắm đấy.”

[7] một đội bóng bầu dục nổi tiếng của Ai-len.

Chương 8

Thứ 6, 8:03 p.m

Addison đã nói đúng một điều. Anh nướng bít tết ngon tuyệt.

Khi trời bắt đầu ngả bóng, đèn ven hồ bơi bật sáng, theo sau là những dãy đèn dọc những thảm hoa và tán cọ quanh hồ. Reinaldo xuất hiện từ phía nhà chính, mang theo nến và xếp chúng trên bàn một cách vô cùng điệu nghệ.

“Bắt đầu trông như một cuộc hẹn rồi đấy,” Sam thì thầm, liếc nhìn Addison. “Trừ khi mọi thứ là dành cho Havard.”

“Không phải dành cho tôi,” Donner nói vọng sang từ phía chiếc bàn phía bên kia hồ bơi. Vươn người một cái, anh đứng lên. “Nói mới nhớ, tôi phải về rồi.”

“Tạm biệt.”

Anh nhả mặt nhìn cô, rồi khoác tay lên vai Addison khi họ đi về phía căn nhà. “Mai tớ sẽ chuẩn bị giấy tờ bảo hiểm. Chắc cậu muốn tớ mang tới đây chứ?”

“Ừ,”

Khi họ vòng qua góc nhà, Sam ngồi xuống để tận hưởng bầu không khí thoáng hương hoa. Vào lúc này, cô buộc phải nghĩ mình đã quyết định đúng khi tới nhà của vị tỉ phú này. Nếu không, hiện giờ chắc cô đang chui lủi trong căn nhà cũ tồi tàn ở Clewiston, lướt tivi xem tin tức và hi vọng không phải trốn đi trước khi an ninh ở sân bay mệt mỏi vì phải tìm kiếm cô.

“Sẵn sàng xem gallery rồi chứ?” Addison hỏi khi anh đi tới. Anh mặc chiếc quần jeans phù hợp với một bữa tiệc thịt nướng, cùng một chiếc T-shirt màu xanh lá thả rộng qua hông và một chiếc áo sơ mi để mở ở ngoài. Anh cũng đi tông, và cơn gió nhẹ lướt những ngón tay dịu dàng làm lòa xòa mái tóc anh. Cô cũng không ngại vuốt ngón tay mình trên đám tóc đen lượn sóng đó.

Cô nuốt vào. “Phòng an ninh trước đi.”

Anh vẫn lo lắng về việc đưa cô tới đó; Sam có thể thấy điều đó trên mặt anh, và đó là lý do cô cố tình ép anh. Họ đang kiểm tra lòng tin của nhau, và anh có thể đổ một chút mồ hôi.

Addison hướng cô về phía cửa trước. “Vậy thì vòng đường này.”

Anh dẫn cô quay lại căn nhà qua cánh cửa hiên vừa được sửa. “Ấn tượng đấy,” cô nói, “Anh có sẵn cửa sổ hiên trong kho hay anh có một công ty sửa chữa đấy?”

“Không cái nào cả. Chỉ là anh rất quyến rũ thôi.”

Cái đó, anh thực sự đúng. “Những khung kính kia thì sao?” cô hỏi

“Cảnh sát vẫn giữ” anh trả lời. “Tìm dấu vân tay, anh nghĩ thế.”

“Không tìm thấy dấu của tôi đâu.”

“Anh hy vọng thế. Nếu em nghĩ ra bất cứ thứ gì có thể dính em vào đêm đó, tốt nhất là nói cho anh ngay.”

“Không nghĩ được gì cả,” cô nói. “Tôi bảo anh là tôi rất giỏi trong công việc của mình mà.”

“Không nghi ngờ gì. Anh chỉ muốn đề phòng mọi vấn đề thôi.” Addison đi về phía trong nhà,

sau phòng bếp. Một dãy cầu thang dẫn tới tầng hầm, bao gồm một phòng điện, phòng bơm nước hồ bơi, và phòng làm nóng nước, rồi tới phòng an ninh.

“Ngài Addison.” một người đàn ông mặc đồng phục nâu của bảo vệ công ti Myerson-Schmidt bật dậy nhanh tới mức ghế của anh ta ngã ra sau. Sam nhanh chóng đỡ lấy nó bằng mũi chân và đẩy lại vị trí cũ.

“Louie, chúng tôi chỉ muốn quan sát thôi.” Addison vẫy tay chỉ cho cô toàn bộ căn phòng.

20 màn hình thống trị phần lớn, xếp thành từng nhóm 4 cái một với một máy chủ ở giữa và hai máy bên sườn để tua lại băng. “Thường chỉ có một người ở đây thôi à?” cô hỏi.

“Trừ khi có tiệc lớn,” Louie nói, ngồi lại vị trí, “Một người cũng đủ rồi.”

“Sao anh lại bị ngạc nhiên khi chúng tôi đi vào?” cô theo đuổi. “anh không thấy chúng tôi à?”

Viên bảo vệ hắng giọng. “Tôi đang chú ý hai camera sườn,” anh đáp lại, biểu cảm có vẻ đề phòng. “Với tất cả sự tôn trọng, thưa cô, cô sẽ không thể vào nhà nếu ngài Addison không đi với cô.”

Cô có vài lời đáp lại câu đó mà anh ta sẽ không thích chút nào, nhưng cô chỉ gật đầu. “Được rồi. Chắc cảnh sát giữ cuốn băng đêm hôm đó phải không?”

“Ừ.” Addison trả lời. “Còn gì nữa không?”

“Gallery.”

Họ vòng lại mặt trước ngôi nhà và đi lên cầu thang chính. Bức Picasso vẫn treo ở đầu cầu thang, có vẻ như thoát khỏi mọi thiệt hại vì khói, lửa và nước. Addison đã gặp một vận may giá vài triệu đô.

“Những việc kiểu này có hay xảy ra với anh không?” cô hỏi

Anh chậm lại. “Anh đã từng bị đe dọa, nhưng đây là lần đầu tiên có người suýt giết được anh.”

“Công việc của anh hay đấy.”

“Xem ai đang nói kìa.” Addison nhún vai. “Việc có người xâm phạm nhà anh để giết anh thực sự làm anh *rất* tức giận.”

“Nhưng nếu quả bom không phải để giết anh thì sao?”

“Thì để giết người sống dưới mái nhà anh, và dưới sự bảo vệ của anh.”

“Sự bảo vệ của anh?” cô lặp lại với nụ cười nhẹ. “Nghe anh cứ như một tên lãnh chúa phong kiến vậy.”

Addison gật đầu. “Cũng tương tự thế. Cẩn thận nhé. Trên này vẫn còn nhiều mảnh vỡ, và sàn nhà có vài chỗ hơi yếu.”

Những dải băng màu vàng của cảnh sát giăng ngang hành lang ngay trên cầu thang nhưng anh kéo chúng ra như thể chúng chẳng khác gì mạng nhện. Cái cách Addison đứng ở đó, cách anh nhìn đồng hồ nát của gallery với cơn tức giận sâu sắc và lạnh lẽo, cho thấy rõ ràng anh coi việc này nghiêm trọng mức nào.

“Ở đây phải có mấy bộ giáp chứ?” cô bình luận, bước qua anh.

“Quản lý tài sản của anh đã gửi những thứ có thể sửa chữa được cho một chuyên gia để xem ông ấy có làm được gì không.”

“Chúng rất đẹp.” Lần đầu tiên Samantha chạm tới cánh cửa bảo vệ viên đá, thấy nó đu đưa trên bản lề bị bẻ cong và đen ngòm bụi cháy.

Richard đứng sau quan sát cô. Anh đã xem qua khu này, nhưng anh thấy bị lôi cuốn khi cô xem xét nó ở góc độ khác, và cô thấy những thứ anh không bao giờ nghĩ tới. Cô cuốn hút anh.

“Đây là phòng an toàn của anh phải không? Then đôi, với tia hồng ngoại trên sàn?”

Nhớ là mình sẽ phải hỏi lại vì sao cô biết tất cả những điều đó, anh gật đầu. “Đúng, với video trên bức tường phía trong, đối diện cửa.”

“Và tôi đoán là không có gì xuất hiện trong cuốn băng.”

“Cho tới giờ thì chưa, theo lời ngài thám tử Castillo.”

“Nếu anh quan tâm tới việc mọi người xâm phạm sự riêng tư của anh thế, anh nên xem xét tới việc đặt thêm camera trong nhà.” Cô gợi ý.

“Cái đó chỉ giúp bảo vệ đồ đạc, không phải sự riêng tư của anh.” Tiến tới gần hơn để có thể nhìn thấy cô, anh thấy cô ngồi xuống trước cánh cửa hồng, lướt ngón tay dọc theo chiếc khóa phụ. “Em thấy gì không?”

Cô đứng lên, phúi tay lên chiếc quần short đi mượn, vương bụi đen lên nền vải màu vàng. “Tôi đã định mở khóa phụ và cắt khóa chính,” cô nói sau một lúc. “Tên làm vụ này cũng đã làm như vậy. Anh vẫn có thể thấy những vết xước trên khóa.”

“Một kẻ chuyên nghiệp.”

“Đúng.” Cô nhún vai, đi vào phòng. “Và... đôi khi trộm cũng mang súng, thậm chí là thuốc nổ, phòng trường hợp hắn bị bắt hoặc dồn đến đường cùng.”

“Em không mang.”

Samantha nở một nụ cười. “Tôi không bị bắt. Tôi chỉ đang cố tìm ra vụ này là gì - một vụ trộm hay giết người.”

“Và em có thể biết được chỉ qua nhìn vào những dấu vết?”

Cô gật đầu chậm rãi. “Anh nói không có dấu hiệu của sự xâm nhập của bất cứ ai ngoài tôi nhưng cái này lại khá rõ ràng.”

“Và?”

“Và vì thế hắn ta không cần phải cẩn thận ở đây, bởi hắn biết mọi bằng chứng sẽ bị thổi tung.”

Cô đi tới rìa căn phòng gần chiếc camera, nhưng Richard vẫn đứng tại chỗ. Không có dấu hiệu đột nhập, nhưng một chiếc khóa bị cắt khá rõ ràng ngay giữa căn nhà. Theo như cảnh sát thì không có gì trong video, dù anh đã có bản copy của cuốn băng và sẽ tự xem lại.

Số người có thể tiếp cận căn nhà khi anh vắng mặt gần như là vô tận; những người làm vườn, an ninh, nhân viên giữ nhà, bảo trì hồ bơi, quản lý tài sản, thêm một vài người bạn được chào đón tới nhà bất cứ lúc nào họ muốn. Dù chìa khóa những khu vực an toàn chỉ được trao cho ít người, chúng vẫn tồn tại - nhưng có vẻ không dành cho trộm.

Cuối cùng cô dừng bên một chiếc bệ vốn đỡ viên đá. “Cái này đổ xuống với lực rất mạnh. Viên đá chắc phải bị vỡ.”

“Em đang nghiêng về giả thuyết quả bom dùng để che đậy vụ trộm phải không?”

Samantha liếc nhìn anh. “Có thể. Ít nhất thì có ai đó biết giá trị của thứ ở trong căn phòng này và không muốn có gì sơ suất trong khi hắn ta làm bất cứ thứ chết tiệt gì hắn đang làm.”

Đây là lần thứ 3 cô đề cập tới tên trộm là “Hắn”. Thông thường, anh sẽ không nghĩ việc mặc định giới tính nam này là lạ - nhưng chính cô cũng là một tên trộm, và *chắc chắn* là phụ nữ. “Một tên giết người có cố bảo vệ những thứ đồ cổ không?” anh tiếp tục

“Tôi không biết - tôi không phải một tên giết người.” Với một nụ cười thoáng qua, cô quay lại gallery. “Mặt khác, hắn ta không quan tâm tới bất cứ thứ chết tiệt nào ở ngoài này, hay là toàn bộ ngôi nhà của anh nếu hệ thống cứu hỏa của anh không hoạt động.” Samantha nhún mày, rồi

nhanh chóng xóa mọi biểu cảm và nhìn về phía anh. “Hiện giờ một bộ áo giáo tốt của thế kỉ 16 giá bao nhiêu?”

“Nửa triệu, mua hoặc bán.”

“Ouch.”

“Sao lúc đó em lại biết? Ý anh là về quả bom ấy.”

Cô đi tới một lỗ hổng lớn trên tường gallery, cúi xuống quan sát kĩ hơn. “Tôi không biết. Tôi cũng suýt dẫm lên sợi dây nổ, nhưng tôi kịp thấy vào giây cuối cùng. Thực ra nó làm tôi khó chịu.”

“Tại sao?” Richard quan sát biểu cảm của cô, cố lờ đi sự thất lại của ngực anh khi anh nghĩ tới việc cô bước vào giữa vụ nổ. Cô đã đột nhập vào nhà anh, xâm phạm lãnh địa của anh. Nhưng hình như bây giờ anh đang lo lắng cho cô.

“Anh có hệ thống an ninh tối tân ở mọi nơi, dù rằng hầu hết chúng không hiệu quả, và một sợi dây chết tiệt chằng ngang hành lang. Điều đó thật ngu ngốc. Bảo vệ, khách khứa sẽ dẫm lên nó và làm rung chuông báo động, có thể bị thương. Và tôi chú ý rằng nó không song song với sàn nhà, và điều đó làm tôi... khó chịu.”

Anh cúi xuống bên cạnh cô. “Sự cân xứng làm em khó chịu. Ngay giữa một vụ trộm.”

“Tôi khó chịu vì mọi thứ trong nhà này đều đẹp, tỉ mỉ và được chuẩn bị kĩ càng. Sợi dây không phù hợp ở đây, và rõ ràng sẽ không được anh ủng hộ. Nó sẽ không được xuất hiện không vì lý do này thì lý do khác, và nó sẽ không được phép uốn cong như thế. Dù vậy tôi cũng không chắc chắn cho tới khi nhìn thấy Prentiss đi về phía tôi mà không thèm nhìn xuống chân.”

Và anh nghĩ anh cũng khá là giỏi quan sát đấy. “Anh cũng có thể dẫm ngay lên nó,” anh lầm bầm. Trong đêm tối, bị phân tán bởi cái máy fax ngớ ngẩn, nghĩ về hai cuộc họp, một hợp đồng, và chuyến bay tuần tới tới Bắc Kinh, anh cũng sẽ không thấy sợi dây cho tới khi dẫm lên nó. Và anh có thể đã chết rồi. “Cảm ơn em.” Anh lặng lẽ nói.

Nụ cười làm hiện lên hai lúm đồng tiền trên má cô. “Chà, không có gì, xem tôi được cái gì từ việc đó này.”

Anh bắt đầu nghĩ cho tới lúc này anh đang dẫn trước trong mối quan hệ này. Richard đứng lên, và vì anh muốn chạm vào cô, anh đưa tay ra cho cô. Cô nắm lấy ngón tay anh và đứng lên, đôi mắt nhìn anh ẩn dưới hàng mi dài.

Chúa ơi. Richard biết anh đang bị chơi đùa, rằng có thể cô nhìn những người đàn ông khác cũng trêu chọc như vậy, biết rằng họ cũng sẽ cho cô bất cứ thứ gì cô muốn. Anh vẫn không thể

không phản ứng lại với ánh mắt của cô. Với cô. Chậm rãi, anh cười lại với cô. Chỉ cần anh biết việc gì đang xảy ra, anh có thể tận hưởng nó. “Vậy em có giả thuyết gì nữa không?” anh hỏi, thả tay cô sau một khắc và lui lại để cho cô có không gian khi cô tiếp tục đi về phía bên kia gallery.

“Chỉ phía bên này bị cài bom,” cô chú ý, “điều đó sẽ làm tôi nghĩ là kẻ đó sẽ trốn đi theo lối này. Chỉ trừ là hắn ta đã không làm vậy.”

“Có vẻ không hữu ích lắm.”

“Tôi biết. Chỉ là...”

“Chỉ là gì?” anh hỏi

“Tôi không quen nghiên cứu một vụ trộm từ góc độ này. Ý tôi là tôi biết *mình* sẽ làm gì trong trường hợp tương tự, nhưng rõ ràng hắn ta không phải là tôi.”

“Ngoài quả bom ra, còn gì khác với em nữa? Anh cũng không định tìm kiếm rắc rối, Samantha. Anh chỉ muốn giải quyết vụ này.”

Cô thở ra một hơi. “Đúng. Chà, tôi sẽ muốn vào và ra thật nhanh. Tôi nghiên cứu bản đồ, ảnh, hay bất cứ thứ gì liên quan, tìm đường nhanh nhất và dễ nhất để lấy thứ tôi muốn và tiến hành theo đó. Tôi không quan tâm tới việc để lại dấu vết của cuộc đột nhập, chỉ cần không dấu vết nào hướng về tôi.”

“Một khi có thứ gì bị mất, rõ ràng là nó bị trộm,” anh bình luận, và thấy cô gật đầu. “Có lý thôi.”

“Nhưng tên này không muốn bất cứ ai biết hắn tới đây. Vậy nên, từ những gì tôi thấy, chỉ có một kết luận.” Cô chậm rãi đi về phía anh, bước qua một vệ sĩ bị rúng đầu đã ngã xuống. “Hắn ta biết cấu trúc của ngôi nhà rất rõ, và hắn tới vừa để trộm, vừa để nổ tung gallery của anh.”

“Vậy là hắn không ngại giết người.”

“Hoặc là hắn đã định giết người. Nhưng không phải giết anh. Anh không định ở đây.”

“Em cũng vậy.”

“Được rồi, hãy bắt đầu từ đó,” cô đáp lại, cặp lông mày thanh tú nhú vào đầy tập trung. “Ai đã ở đây vào-”

“Chúng ta xuống tầng dưới nghĩ tiếp,” anh cắt ngang. “Em có thích kem vị quả mâm xôi không?”

“Chàng trai, anh tuyệt đấy,” cô nói, nhìn anh vẻ tán thưởng. “Anh vẫn nhớ là tôi đã định trộm

đồ của anh chứ?”

“Ừ, nhưng em có thích kem vị mâm xôi không?” anh lặp lại, cho phép mình mỉm cười với biểu cảm của cô. Cô quá gọi cảm cho sự bình yên của tâm trí anh, nhưng ít nhất anh cũng có thể chạm tới dây thần kinh của cô. Nơi anh thực sự muốn chạm vào là bên dưới quần áo của cô.

“Chắc chắn rồi.”

Khi họ tới phòng bếp, anh để cô đi trước. Hạ tầm nhìn để thưởng thức vòng 3 của cô, anh đột nhiên thấy một dòng máu chảy xuống đùi trái cô. “Samantha, em bị thương,” anh kêu lên, nắm lấy vai cô để ngăn cô lại.

“Tôi không sao.”

“Chân em đang chảy máu.”

Cô giằng khỏi tay anh. “Anh đang nhìn chân tôi à?” cô hỏi thoải mái, liếc nhìn Reinaldo và Josheph, những người cũng đang trong phòng ăn. “Không cần lo. Chỉ là một vết cắt thôi. Anh có keo dán siêu dính không?”

“Cái gì siêu dính?”

“Quên đi. Tôi có mấy tuýp trong ví trên lầu.” Cô quay ra định đi lên.

Richard chặn đường cô. “Anh sẽ bảo Josheph lên lấy.” Trước khi cô phản đối, anh vẫy tay cho một chàng trai Latin trẻ, anh ta gật đầu và phóng ra phía cửa. “Ngồi xuống - không, cúi xuống, anh sẽ kiểm tra xem.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu, thưa quý ngài. Nhất là không phải trước khi ăn tráng miệng. Và không cần phải làm ầm lên thế. Tôi ổn mà. Tôi nhờ người dán lại rồi, nó bị kéo ra khi tôi ngồi xuống ở trên lầu.”

“Lấy vải sạch ra đây,” anh hét, và Reinaldo mang tới một chiếc khăn tay ngay sau đó. Đánh giá vẻ phản kháng trong đôi mắt xanh của cô, anh ra hiệu cho Reinaldo đi ra cửa. Với nụ cười nửa miệng, người quản gia rời khỏi phòng ăn, đóng cánh cửa lại sau lưng họ.

“Anh nghĩ anh đang-”

“Cởi quần short ra.”

Cô cố gắng đối mặt với anh, nhưng anh đẩy cô lên bàn. “Thế này không được lãng mạn lắm. Anh không định mời tôi một ly rượu trước à?” cô nói qua vai.

“Em bị thế này khi cứu tôi,” anh gầm gừ, giữ cô xuống bằng một tay đặt trên lưng của cô. “Sao em lại nói là em không sao?”

“Không có gì to tát cả.”

“Có, có đấy. Bây giờ thì đừng lãng phí thời gian nữa và cởi cái quần short chết tiệt của em ra. Đây không phải việc quyến rũ. Anh muốn bảo đảm rằng em không sao.” Vừa lúc đó Joseph xuất hiện, nắm chiếc ví của cô trong tay. “Đặt xuống và đi ra ngoài.” Richard ra lệnh.

Samantha nằm im cho tới khi cánh cửa đóng lại lần nữa, rồi với một cái thở dài không-dễ-dàng-lắm, cô cởi cúc chiếc quần short và đẩy xuống.

Chú ý cả chiếc quần lót màu hồng dễ thương và làn da ấm áp, mịn màng của cô, anh quì xuống. Cố kìm lại thúc dục không được hào hiệp và thực tế lắm là lướt bàn tay lên phía trong của đùi cô, anh cầm chiếc ví lên và tìm kiếm. Anh thực sự đã tưởng tượng Samantha cúi người trên một chiếc bàn như thế này kể từ khi cô nhảy vào qua cửa sổ trần phòng anh, nhưng không phải trong tình huống này. “Keo siêu dính?” anh hỏi, đưa một tuýp ra trước mặt cô.

Với một cái gạt đầu khó khăn, cô giằng chiếc ví từ anh. “Đây là tài sản cá nhân.”

“Ừ, nhưng mà của ai?”

Cô hừ mũi, “Chết đi” [\[8\]](#)

“Anh nghĩ là anh xứng đáng mà,” anh đáp lại. “Em có muốn anh làm không? Anh có thể gọi bác sĩ. Và ông ấy sẽ rất bí mật. Anh hứa đấy.”

“Không. Chỉ cần kéo hai sườn vết cắt lại, bôi keo lên, và giữ khoảng 1 phút. Và đừng để dính lên tay anh, không thì chúng ta sẽ dính vào nhau đấy.”

“À, và chúng ta sẽ không muốn thế đâu.”

Anh nghĩ anh nghe thấy cô cố cười, và đây là dấu hiệu tốt. “Không, tôi thực sự không muốn tay anh dính ở móng tôi. Nhất là khi Donner đã dính ở móng anh rồi.”

Và đó thực sự là một cặp móng đẹp, gọn gàng và săn chắc, và rất phù hợp với đôi chân dài của cô. Anh thận trọng bóc bỏ lớp băng quanh đùi cô, hít một hơi thật sâu khi anh nhìn thấy vết thương. “Đây không phải là một vết cắt,” anh lầm bầm, cẩn thận rửa sạch máu trên chân cô. “Em cần đi cấp cứu.”

Cô im lặng, và sau một phút, anh nhận thấy tay cô nắm rất chặt trên bàn. Chúa ơi, chắc phải đau lắm. Rửa vết thương lần nữa, anh từ từ kéo hai sườn vết cắt lại và bôi keo.

Anh phải ghi nhận là cô chỉ thở hỗn hển, nhưng chắc phải đau chết đi được. “Sắp được rồi,” anh thì thầm. “Sau đó chúng ta sẽ uống rượu và ăn kem.”

“Addison?”

“Được rồi, đã xong.” Anh nói, thổi nhẹ nhẹ để đảm bảo là keo đã dính chặt và cẩn thận buông tay ra, lướt bàn tay dọc theo chân cô. Không ai có thể tự kiểm soát được nhiều đến thế. Keo dán giữ được. “Em thấy-”

Anh không nói được hết câu bởi cô đã ngất xỉu, đổ vào vòng tay anh.

[8] Chỗ này Samantha nói “Fuck you” ý muốn mắng Richard nhưng “Fuck” cũng có nghĩa “Have sex” nên Richard nói là “anh xứng đáng được như thế.” Mình không biết dịch thế nào cho chuyển tải được hết nghĩa nên đành làm chú thích ^ ^

Chương 9

Thứ 7, 6:54 a.m

Samantha thức dậy khi nghe giọng đàn ông thì thầm bên cạnh. Hé mở một mắt, cô nhìn thấy những tấm màn tối màu ngay trước mặt. “Màu xanh lá,” cô lằm bằm vào chiếc gối mềm mại, cố nhớ xem mình đang ở nơi quái quỷ nào.

Tiếng bước chân từ phía bên kia tấm màn. “Chào buổi sáng,” một giọng trầm đặc chất Anh cất lên, và cô nhớ ra.

“Ôi, cú thật,” cô thở ra, đẩy tay ngồi dậy.

“Samantha, ổn rồi. Em bị ngất xỉu.”

Khi cô quay người, toàn bộ căn phòng hiện ra phía sau tấm rèm giường. Một mình Addison đã tề lăm rồi, nhưng còn có người khác nữa: một người đàn ông gầy, hơi hói, với cặp kính kiểu Drew Carey[9] và chòm râu dê. “Ông là kẻ quái quỷ nào?”

“Ông ấy là bác sĩ của anh.” Addison nói. “Bác sĩ Klemm”

Cô ngồi thẳng lên, tấm chăn lụa trượt từ trên vai xuống bắp chân. Anh cũng đã mặc một bộ

pajama chết tiệt bằng lụa cho cô. Màu hồng nữa chứ. Để giúp cô không nhất thiết anh phải mặc quần áo ngủ thích hợp cho cô. Một quý ngài người Anh có vẻ thích người phụ nữ của hắn mặc đồ hồng xinh xắn. Ngăn lại một tiếng cầu nhàu hơi thích thú, cô vật lộn đi qua đồng đồ xa xỉ nặng nề tới ngồi bên thành giường. “Tôi đã bảo anh là không mời bác sĩ.”

“Và anh đã bảo em là ông ấy sẽ giữ bí mật. Em không phải lo gì cả, em yêu.”

Cô có vài lý do để phản lại câu nói đó, nhưng khi cô vừa mở miệng định nói, cô nhận ra vết thương trên đùi thực sự đã đỡ hơn. Vai cô cũng vậy, và cô thử xoay xoay cánh tay. Khi cô đã khá chắc là mình biết ơn anh ta, cô ngược lên nhìn người chủ nhà.

Hôm nay anh vẫn mặc đồ thường ngày, lại một chiếc quần jeans và áo T-shirt đen với chiếc áo sơmi trắng phủ ngoài, và một đôi giày thể thao hàng hiệu. “Trông anh không giống tí phũ chút nào,” cô bình luận, vờ như là cô không thấy phiền gì là mình đã hoàn toàn bất động trong 8 tiếng đồng hồ. Chết tiệt. Ngất xỉu không nằm trong kế hoạch của cô, và cô cần phải lấy lại bình tĩnh.

“Không à? Vậy trông anh giống ai?”

“Một cầu thủ bóng đá hoặc vận động viên trượt tuyết chuyên nghiệp hay gì đó,” cô miễn cưỡng đáp lại, thừa nhận với bản thân đó là sự thật. “Mấy tên vẫn hay chụp ảnh cho mấy tờ lịch đua ngựa.”

Addison mỉm cười, biểu cảm thấp sáng đôi mắt xám của anh. “Anh giỏi trượt tuyết lắm đấy.”

Vị bác sĩ hắng giọng. “Ahem. Chà, nếu có ai để ý thì chân của cô phải khâu 15 mũi, cô gái ạ, và 7 mũi trên vai. Dùng keo siêu dính khá là thông minh, nhưng tôi không khuyên cô dùng thường xuyên đâu. Rick nói có thể tôi sẽ không bao giờ gặp lại cô trừ khi cô bất tỉnh, nên tôi dùng chỉ tự tiêu. Đừng cắt bỏ chúng nhé.”

Hừm. Bí mật và có tài. Không tội gì mà không làm quen một người như thế - và lại còn đồng ý tới nhà thăm bệnh nữa chứ. Sam mỉm cười với ông. “Tôi không hiểu sao ngài Addison lại nghĩ tôi kém thân thiện thế,” cô nói, lờ đi tiếng động từ phía Addison “Vì vết cắt của tôi đã đỡ rất nhiều, chắc tôi nợ ông một bữa trưa, bác sĩ Klemm. Bao gồm cả tráng miệng.”

“Bánh táo chiên?”

Nụ cười của cô nở rộng hơn. “Món ưa thích của tôi. Và tôi biết một nơi có bánh táo ngon nhất vùng này.”

“Vậy thì được rồi đấy, cô Jellicoe.”

Addison có vẻ sốt ruột, bước chen vào giữa họ. “Còn chỉ dẫn nào nữa không, George?”

“Không hẳn. Tôi khuyên cô nên tránh xa hồ bơi và bồn tắm khoảng 1 tuần tới 10 ngày, nhưng tắm vòi sen thì được.” Vị bác sĩ nhìn cô một lúc nữa, có vẻ thấy hơi thú vị. “Tôi cũng đã thay băng trên lưng cô và bôi thuốc kháng khuẩn. Còn một ít thuốc trên bàn đây.” Ông chỉ vào tuýp thuốc màu trắng ở cạnh giường.

“Cảm ơn, tôi sẽ gọi ông hẹn ăn trưa.”

“Tôi sẽ chờ.”

Addison dẫn ông ra khu tiếp khách của căn phòng. “Tôi sẽ tiễn ông, George.” Khi họ rời đi, Addison liếc qua vai nhìn cô. “Ở đây nhé. Vài phút nữa anh sẽ quay lại.”

Cô đợi ở trên giường cho tới khi cánh cửa dẫn ra hành lang khép lại. Không thấy chiếc áo và quần short cô mượn được đâu, nhưng chiếc áo ngực màu hồng của cô nằm trên chiếc ghế ở chân giường. *Tuyệt*. Vậy là anh đã thấy cô không mặc gì. Cô tự hỏi không biết anh có thích cỡ *B* không. Hầu hết những người mẫu từng tuyên bố hẹn hò với anh có vòng ngực khá lớn. Ít nhất thì anh cũng không cởi quần lót của cô.

Cố tự thuyết phục là cô không quan tâm anh nghĩ gì cũng vô dụng như là giả vờ cô không thích sự chú ý anh dành cho cô. Sam đứng lên và ngóc đầu vào trong chiếc tủ quần áo khổng lồ mà có vẻ như đã tự sinh thêm rất nhiều quần áo chỉ trong một đêm. Thêm nhiều quần jean và T-shirt và áo cánh và quần short, tất cả đều đúng cỡ cô một cách kì lạ. Ai đó có người mua đồ riêng đây. Chọn một chiếc áo cánh ngắn tay màu xanh pha trắng, cô với chiếc áo ngực của mình và đi về phía phòng khách.

Chà, anh ta có thể thấy ngực cô khi cô ngất xỉu, nhưng sáng nay anh ta sẽ không thấy nó nữa. Trêu đùa và tán tỉnh là một việc; nhưng trao cho anh giải đặc biệt đồng nghĩa với việc đánh mất lợi thế tốt nhất của cô - và xét đến cách mà anh làm da cô râm ran; nó cũng đồng nghĩa với việc đánh mất quan điểm của mình. Cô khóa cửa chính và đi vào phòng tắm khổng lồ, khóa cả cửa phòng tắm, để phòng mà.

Vòi hoa sen cho cảm giác tuyệt như thiên đường, chỉ hơi chậm vào vết cắt của cô. Cô tìm thấy một chai nước súc miệng, một bàn chải đánh răng, và kem đánh răng đang đợi trong tủ y tế, và khi đã sấy khô và chải tóc xong, cô cảm thấy như bình thường. Nếu không có một vấn đề nhỏ là có một lệnh bắt giữ lơ lửng trên đầu và một tên người Anh đẹp trai đang chơi trò chết tiệt gì đó với dục vọng trong cô, cô có thể coi đây là một buổi sáng tốt lành.

Cô thoáng nghĩ Addison sẽ ở trong phòng đợi cô khi cô đi ra, dù cửa có khóa hay không, nhưng không có anh ở đây. Rồi ai đó gõ lên cửa sổ ban công, và cô suýt làm đứt cả chỉ khâu. “Chúa ơi,” cô lầm bầm, bước lên kéo tấm rèm sang bên.

“Đói chưa?” Addison hỏi từ bên kia cửa kính, mỉm cười khi thấy cô nhăn nhó.

Cô mở cửa. “Anh không phải làm việc à?” cô hỏi, để ý thấy chiếc bàn, 2 chiếc ghế, 2 bộ đồ ăn, 2 gói bánh kẹo và mấy cốc nước cam cùng với thứ gì đó có vẻ như là một bát đầy ụ dâu tây ở giữa. Reinaldo đứng ngay dưới phía hồ bơi, rõ ràng là đang chờ lệnh.

“Anh đoán là em muốn uống cà phê phải không?”

“Diet Coke, nếu anh có.”

Anh nhắc một bên lông mày nhưng không nói gì. Thay vào đó, Addison vẫy tay với người quản gia. “Một Diet Coke và trà cho tôi.” Anh kéo ghế ra cho cô. “Em ngồi đi.”

“Sáng nay có tin gì từ Havard hay Castillo không?” cô hỏi, với lấy một quả dâu và cắn đôi.

“Mới 7 rưỡi mà,” anh đáp lại. “Cho họ một chút thời gian chứ. Em thấy đỡ hơn chưa?”

“Rồi.” Cô nhăn mặt. “Thường thường tôi không như thế. Tôi đã nói sẽ giúp anh giải quyết vụ này và tôi sẽ làm được. Tôi đoán là tôi hơi mệt hơn-”

“Samantha,” anh cắt ngang một cách nghiêm túc, “xét đến trường hợp em bị thương, em không cần giải thích gì cả.”

Phía sau đùi cô ran lên trước ánh nhìn của anh. Súc nóng. Cô đã từng hẹn hò với đàn ông, nhưng cô không thể nhớ được ai tỏa ra hơi nóng nam tính và dòng điện như vậy, như cách mà Addison đang làm. Có thể anh nghĩ cỡ B là một sự thay đổi thú vị. “Được thôi.”

“Vậy em ăn bánh đi.”

Reinaldo mang trà và coca tới, Sam ra vẻ bận rộn với việc mở nắp lon và rót nước vào những chiếc cốc thủy tinh rất đẹp mà anh đưa cho, kết thúc bằng việc thêm vào những viên đá hình lá cọ. Ngày hôm qua, cô đã nhận ra là mình muốn tin Addison, dù rất lâu về trước cô đã học được là không thể tin ai ngoài bản thân.

“Không cần phải tỏ ra hào hiệp như vậy,” cô bình luận khi miệng đang nhét đầy bánh kẹo và syrô đường cây phong. “Anh cởi quần áo của tôi.”

“Ừ, nhưng anh không nhìn gì cả.”

“Đồ dối trá.”

Addison cười lớn. Âm thanh trầm thấp và thật lòng, và nó làm cô cười lại. Mắt họ gặp nhau, và tiếng cười của cô nhạt dần. Ai có thể nghĩ - Samantha Jellicoe lại thích sự có mặt của một người như Richard Addison. Không, không phải là ai đó *như* anh. Chính anh. Vượt lên trách nhiệm của

họ với nhau, vượt lên sự cuốn hút bất ngờ, cô bắt đầu thấy thích sự có mặt *của anh* - và đó mới là rắc rối.

“Thôi được, anh có nhìn một chút, nhưng chỉ lúc cần thôi.” Anh nhắm nháp ly nước cam của mình. “Anh không thể tin được em đã biểu diễn màn nhào lộn đó trong văn phòng anh và ném Tom xuống hồ bơi khi em bị thương như vậy.”

Nhẹ nhõm vì sự thay đổi chủ đề, cô nhún vai. “Tôi cá là anh cũng diễn trò bị thương mà.”

“Ừ, nhưng anh tới bệnh viện.”

“Tôi có thấy trên thời sự.” Cô với tay lên và gạt đám tóc đen của anh sang, để lộ một vết băng cánh bướm nhỏ ngang qua thái dương bên trái.

Addison nắm cổ tay cô. “Em quan sát anh trên thời sự?” anh hỏi, nụ cười còn đọng lại làm cô ảm áp ở một vài bộ phận bên trong. *Giữ khoảng cách, Sam.*

“Tôi... Muốn biết mình gặp rắc rối mức nào.”

“Em đã từng gặp rắc rối thế này trước đây chưa?”

Anh vẫn giữ tay cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên mạch máu dọc cổ tay cô. Một luồng gió lao xao trong đám cọ xung quanh, xoa nhẹ lên da cô và thổi một lọn tóc ngang mắt cô. “Chưa, theo như tôi nhớ.”

Richard muốn hôn cô. Anh muốn nghiêng người qua bàn và chạm miệng anh vào miệng cô, nếm vị sy-rô và dâu tây trên môi cô. Nếu cô là bất cứ người đàn bà nào khác trên thế giới, anh đã làm thế rồi. Nhưng người phụ nữ này cần sự quan tâm và cẩn thận, và với sự miễn cưỡng đáng ngạc nhiên, anh thả tay cô, chỉ cúi xuống để vén lọn tóc khỏi mắt cô. “Chúng ta sẽ giải quyết nó giúp em.”

Điện thoại ở thắt lưng anh kêu lên. Khi anh bật mở, Tom Donner bắt đầu hét vào loa trước khi anh kịp nói xin chào. “Chúa ơi,” anh càu nhàu, nhìn mặt với Samantha, “cậu có thể ngừng hét được không?”

Tom hạ thấp giọng, nhưng nó không làm tin tức dễ chịu hơn chút nào. Cắt ngang lời chỉ trích của Tom, Richard nói. “Cậu cứ mang giấy tờ bảo hiểm qua đây cho tớ,” anh gầm gừ, gấp điện thoại lại.

“Tin xấu à?” Samantha hỏi. Cô đã quan sát anh suốt cuộc hội thoại, ly Diet Coke vẫn ở trong tay.

Với một hơi thở sau, anh đứng dậy khỏi bàn. “Em có biết Etienne DeVore không?”

Samantha nhúu mày, ngón tay nắm chặt ly thủy tinh. “Để làm gì?”

“Em biết.” Vòng qua bàn, anh nắm giữ lấy cánh tay cô và kéo cô đứng lên. Sự cảnh giác tràn ngập mắt cô, nhưng anh phớt lờ chúng, kéo cô quay lại phòng cô. Đột nhiên anh không nghĩ đến việc hôn cô nhiều như lo lắng cho sự sống còn của người đàn bà điên rồ này. “Em biết hẳn ta nhiều tới mức nào?” anh yêu cầu.

“Không nhiều,” cô cắt ngang, kéo khỏi tay anh. “Để làm gì?”

“Hắn ta...” Richard đếm tới 5, đi đi lại lại từ cửa vào phòng. “Sáng nay cảnh sát tìm thấy hắn ta.”

Đôi lông mày thanh tú của cô nhúu lại. “Etienne? Anh đùa à? Người nhện cũng không bắt được DeVore. Cảnh Sát Palm Beach thì-”

“Hắn chết rồi, Samantha.”

Mặt cô xám lại. Richard sai bước tới để nắm lấy cô, nhưng cô vẫy tay xua đi, thay vào đó cô ngồi xuống chiếc ghế Georgian căng phồng. “Ồi. Ồi.”

Anh ngồi bên cạnh cô. “Bọn em *rất* thân nhau. Anh rất tiếc.” Dù cô có vẻ cứng rắn thế nào, anh cũng không cần phải choang cho cô một mẩu tin như búa tạ như vậy. Cùng lúc đó, anh cũng muốn biết cô có quan hệ gì với người mà cảnh sát Paris gọi là “le chat nuit” ([con mèo đêm](#)). Tất nhiên cô cũng là sinh vật về đêm - và đó là lý do có thể chính là xác cô bị kéo ra khỏi Đại Tây Dương và được Interpol nhận diện.

“Làm sao-” Cô dừng lại. “Ở đâu?”

“Phía Bắc Boca Raton. Họ tìm thấy xác anh ta dạt vào bờ.” Anh hít một hơi, đột nhiên ước là mình không phải là người báo tin này cho cô. “Donner nói họ vẫn chưa có biên bản khám nghiệm tử thi, nhưng hắn ta đã bị bắn.”

Samantha nắm chặt tay và ấn vào mắt. “Bắn,” cô lặp lại mơ hồ. “Etienne nói hắn ta luôn nghĩ mình sẽ chết già trong sự giàu có được vây quanh bởi rất nhiều phụ nữ nóng bỏng trên một hòn đảo nào đó mà hắn định mua.” Đột nhiên cô bật dậy, đi tới cửa hiên và vòng lại. “Anh biết không, chúng tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ bị bắn, hoặc nổ tung, hoặc thậm chí là bị bắt. Nếu anh nghĩ anh sẽ thất bại thì anh không nhận làm. Nhưng chúa ơi. Tôi thích Etienne. Hắn ta rất khó chịu, nhưng rất... sống động.”

“Anh rất tiếc,” anh lặp lại, cảm thấy giống như anh đã từng thấy trong một vài dịp đặc biệt là đây mới là Samantha thật sự - và vượt trên mọi dự vọng, anh thích cô.

“Không phải lỗi của anh. Etienne chọn cách sống như vậy, giống như tôi. Hắn ta-” Mặt cô lại tái

nhọt. “Tôi phải gọi điện. Cút thật.” Chạy về phía cửa hành lang, và lại quay lại chỗ anh, cô gần như quì xuống chân anh. “Tôi cần một chiếc điện thoại mà họ không dò được,” cô nói, mặt cô tái xanh và đầy lo lắng. “Tôi không thể-”

Richard đứng dậy, nắm lấy tay cô, dù cô không muốn anh an ủi. Và thậm chí anh không biết phải an ủi cô thế nào. “Theo anh.”

Tay cô nắm lấy tay anh với lực mạnh đáng ngạc nhiên, nhưng anh vờ như không để ý và họ sai bước dọc hành lang tới phòng làm việc của anh. Anh khóa cửa lại và đưa cô tới bên bàn.

“Anh có thể gặp rắc rối vì điều này,” cô nói, ngồi sau chiếc bàn thép và chrome như anh chỉ.

“Anh lo được mà. Đường dây số 3. Trực tiếp nhé.”

Cô nhắc máy lên, và dừng lại, nhìn vào anh. Richard chờ cô yêu cầu anh rời đi; anh sẽ không tự nguyện làm vậy. Dù vậy, dù cô quyết định gì, cô cũng không nói ra. Thay vào đó cô nhanh chóng bấm 7 con số. Một cuộc gọi nội hạt, dù anh chỉ nhìn được 2 hay 3 số.

“Stoney?” cô hỏi, và đôi vai cô giãn ra trông thấy. “Không, mọi chuyện đều ổn. Câm miệng đi. Bánh qui không có mật ong khi đánh golf thì sao?” Trong khi Richard nhú mày, cô mỉm cười một chút vào điện thoại. “Gối của bác thì sao? Tốt. Tốt. Chào.”

“Cái quái gì vậy?”

Cô cúp điện thoại, nhắm mắt lại. “Ông ấy ổn. Đáng lẽ tôi phải nhận ra, nhưng vì chuyện của Etienne, tôi muốn bảo đảm lại.”

“Samantha, không bí mật gì cả.”

Đôi mắt xanh lá mở ra lần nữa, quan sát khuôn mặt anh. “Tôi không biết nữa,” cô thì thầm. Với một hơi thở mạnh, cô đứng lên. “Nhưng tôi cần anh giúp đỡ lần nữa.”

“Được thôi - nếu em giải thích cho anh về bánh qui và gối. Không thì quên đi.” Anh đã nghe cái tên Stoney trước đây, từ bản fax của Donner. Walter Barstone, người mà cảnh sát đang theo dõi. “Người của cô”, không nghi ngờ gì nữa.

“Đó là ám hiệu. Khi chúng tôi sống ở đây, chúng tôi đặt ám hiệu của vùng này. Phải làm như thế ở mọi nơi.”

“Và?” anh tiếp tục

Lần đầu tiên kể từ khi điện thoại của anh kêu bên bàn ăn sáng, sự vui vẻ lại xuất hiện trên khuôn mặt cô. “Anh ghét việc không được biết mọi điều, phải không?”

Anh không phải là người duy nhất, nhưng giờ không phải lúc bị đánh lạc hướng. “Vui lòng giải thích.”

“Bánh qui mà không có mật ong là bơ ([Butter](#)). Cái đó để chỉ Butterfly World.”

“Vườn Bướm trên cao tốc 95.”

“Anh cũng biết những điểm du lịch đấy,” cô khen ngợi, “Khi đi đánh golf thì chúng ta thường nói-”

“Fore,” anh cắt ngang, bắt đầu hiểu ra. “4 giờ. Vậy là hôm nay chúng ta sẽ gặp ông ta à?” [\[10\]](#)

Cô lắc đầu. “Không có chúng ta nào cả, người Anh ạ. Quên đi. Chỉ cần đưa tôi vào phố và tôi sẽ tự lo mọi chuyện.”

“Không, anh sẽ không để em rời khỏi tầm mắt của anh.”

“Anh quá nổi bật.” cô phàn nàn. “Mọi người đều chú ý anh, và họ sẽ thấy tôi, và họ sẽ thấy người của tôi.”

“Stoney,” anh sửa lại, nhướn một bên lông mày khi cô trừng mắt với anh. “Em nói tên ông ta mà. Với lại anh vô tình biết cảnh sát đang theo dõi một tên Walter Barstone. Anh rất hữu ích đấy.”

“Anh quá dễ nhận ra.”

Ý nghĩ đi cùng với cô, đặc biệt giờ đây cô lại đang phản đối nó, ngày càng trở nên hấp dẫn. Cô sẽ tìm kiếm thông tin, và anh sẽ ở đó khi cô có được nó. Nếu không thì anh không bao giờ có thể bắt kịp cô trong việc này, chứ đừng nói là muốn dẫn trước nửa bước. Và trừ khi anh nhầm lẫn nghiêm trọng, cái tên DeVore không làm cô ngạc nhiên. “Anh có thể hòa nhập được.”

“Đúng rồi, ở Butterfly World cơ đấy.”

“Ừ. Và nếu em muốn rời khỏi đây, em sẽ phải hứa với anh là chúng ta sẽ đi cùng nhau.”

Samantha xoa tay lên mặt. “Addison, tôi hiểu rằng anh thấy chuyện này... khác lạ, và hấp dẫn. Trộm cắp, ám hiệu, điều tra. Nhưng hai người đã bị giết. Anh là tài sản quá giá trị cho những thứ ngu ngốc này.”

Rõ ràng cô không biết nhiều về cuộc sống của anh. “Điều này liên quan tới anh,” anh nói giọng trầm thấp, “cũng nhiều như nó liên quan tới em vậy. Bên cạnh đó, nếu ai đó theo đuôi Stoney của em và họ thấy cả hai bọn em, cả hai sẽ bị bắt. Dù em thích hay không thì anh cũng là tấm

passport của em, em yêu.”

“Anh luôn bắt người khác theo ý mình à?” Cô bước về phía cửa văn phòng.

“Ừ.”

Khi cô mở cửa ra, cô quay lại lườm anh. “Được thôi. Dù sao thì nhìn thấy anh có thể làm Stoney tè ra quần đấy.”

“Ồ, hay đấy,” Richard đáp lại. Ít nhất thì cô đã lấy lại khiếu hài hước của mình. “Hãy đi lấy trà của anh và soda của em và đi dạo quanh đây nào.”

“Đi dạo.”

“Quanh khu đất này. Cảnh sát không tìm được dấu hiệu đột nhập của ai khác ngoài em, nhưng anh vẫn muốn em xem qua.”

“Được thôi.”

“Hơn nữa anh đã hứa đưa em đi xem một vòng.” Và anh muốn cô hiểu rằng anh sẽ không phản bội lại lời nói của mình và lòng tin của cô. Trừ khi cô đổi luật trước.

“Tôi tưởng Havard đang tới.”

Chết tiệt. Anh đã quên mất. “Anh chắc là cậu ấy sẽ tìm thấy chúng ta thôi.”

Cô thở dài, hai má bắt đầu hồng trở lại. “Tôi chắc là anh đúng.”

Anh đã bảo Reinaldo lấy cho cô một lon Diet Coke mới, ướp lạnh. Thường thì sự xa xỉ này chỉ tìm thấy ở nhà hoặc những cửa hàng tiện lợi tốt nhất. Cô cũng nói với anh như vậy, nhưng anh chỉ mỉm cười. So với bọn người giàu, anh cũng có khiếu hài hước đấy. Và hôm nay nó khá hữu ích, để nhắc nhở cô rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng là những cuộc phiêu lưu căng thẳng về đêm và bạn bè bỗng dưng chết khi cô không ngờ tới nhất.

Cô nhớ là hôm qua mình đã xem xét tới việc đóng vai nai tơ, lừa anh là cô có thể đột nhập vào nhà anh nhờ may mắn. Hôm nay cô thừa nhận là mình thấy nhẹ nhõm vì không phải chơi trò đó với anh. Vấn đề là anh có vẻ thích, và đánh giá cao, con người của cô bây giờ và những gì cô có. Cô không quen với việc... là chính mình. Và cô không thích cách mà cô thích những cuộc trò chuyện của họ, và quên mất mình tới đây để tự cứu mình chứ không phải cứu anh. Điều này làm cô thấy mất cân bằng. Và trong công việc của cô, mất cân bằng đồng nghĩa với việc bị bắt - hoặc chết.

“Bên đó thì sao?” anh hỏi, chỉ về bức tường đá cao uốn quanh sườn phía Bắc của khu đất.

“Cũng có thể,” cô đáp lại, bước khỏi con đường rải sỏi để tới gần bức tường. “Anh cũng tinh mắt với mấy trò lén lút này đấy.”

“Anh sẽ coi đó là một lời khen.”

Addison theo cô tới dưới tán cây, như anh đã theo cô trong cả 4 lần cô rời khỏi lối đi. Sam không chắc điều đó là vì anh thích đi qua mấy cái mạng nhện hay vì anh sợ nếu để cô lọt khỏi tầm mắt cô sẽ nhảy ra ngoài tường. Từ những hiểu biết của cô về Richard Addison, có thể là vì cả hai lý do.

“Dừng lại,” cô ra lệnh, khi chiếc camera quay về hướng họ.

Anh đi qua cô. “Chúng ta được phép bị nhìn thấy mà,” anh nói, sự vui vẻ in sâu trong giọng nói. “Anh là chủ nhà mà, nhớ không?”

Cút thật. “Đúng rồi. Thói quen cũ.” Sam quan sát chiếc camera quay nửa vòng chậm chậm. Được đặt mỗi 40 yard dọc theo tường ngoài, chúng có một sự không đồng bộ, cũng là điều hợp lý. Khoảng giữa tường viền và ngôi nhà, những chiếc cột đèn được trồng theo hình bán nguyệt, mỗi cái có cài một bộ phát hiện chuyển động. “Anh đã tham khảo bên Myerson-Schmidt,” cô hỏi, “Hay là mấy thứ này có sẵn ở đây khi anh mua nhà?”

“Cả hai. Camera có sẵn, nhưng nhân viên của anh đặt thêm mấy bộ cảm ứng chuyển động. Sao vậy?”

“Anh để một số điểm mù. Hệ thống này quá tệ, Addison. Đặc biệt là không có camera trong nhà. Dù rằng có bảo vệ đi tuần buổi tối đi nữa.”

“Nếu nó quá... tệ, như em nói, sao em phải lừa máy cảm ứng ở cổng và cắt lỗ trên cửa sổ?”

Cô bắn cho anh một nụ cười, chen vào giữa một cây dương xỉ khổng lồ và bức tường sau. “Đột nhập sẽ không có gì là vui nếu anh không phá hỏng vài thứ.” Sam liếc nhìn xuống và ngừng lại.

“Vậy là về cơ bản em làm xáo trộn mọi thứ vì em có thể.”

“Tương tự thế,” cô nói hững hờ, ngồi xuống để nhặt một chiếc lá hải đường.

“Em tìm thấy gì à?” Giọng anh sắc hơn, và ngay sau đó anh ngồi xuống cạnh cô.

“Tôi không chắc. Có người dẫm nát mấy cái lá này, nhưng cũng có thể là cảnh sát khi họ lục soát. Quanh đây chỗ nào cũng có dấu chân.” Cô đứng lên, lùi xa bức tường và ngược nhìn lên.

“Một điểm mù,” anh nói

“Đúng, và một đường chạy khá thoáng từ đây dọc theo sườn đường vào nhà. Chỉ có một, có thể là hai máy cảm ứng phải tránh. Hừm.”

“Gì cơ?”

Có gì đó ở giữa bức tường thu hút ánh mắt của cô, và cô không thể ngăn lại một nụ cười. *Bắt được rồi nhé.* “Đẩy tôi lên nào.”

Anh khum hai bàn tay ở bệ tường. Cô bước vào bàn đạp và anh đẩy cô lên. Ở ngang tầm mắt, dấu chân rất dễ thấy.

“Em đã biết DeVore là người mang thuốc nổ vào đúng không?” anh hỏi từ phía dưới.

Chết tiệt. Hoặc là cô quá sơ suất, hoặc là anh đọc được suy nghĩ. “Một khi trình độ chuyên nghiệp và giá trị đồ vật đạt tới mức nào đó, chỉ có một vài người có thể làm.” cô rào đón.

“Và DeVore là một trong những người đó.”

“Đúng.”

“Còn em?”

Cô lờ câu hỏi đó đi, lướt ngón tay trên đường cong nhẹ của vết giày. Etienne rất cẩn thận, nhưng vào lúc giữa đêm, không phải lúc nào cũng có thể lau sạch bùn khỏi đế giày trước khi trèo tường. Nhưng cái cách mà hắn ta rất cẩn thận trên đường thoát ra có ý nghĩa nào đó. Sẽ không ai biết hắn ta tới đây. Tại sao? Phong cách của hắn khá giống cô, vậy thì sao lần này hắn phải cẩn thận?

“Em tìm thấy gì vậy?” anh hỏi

Samantha lắc người. *Tập trung nào, đồ ngốc. Mà vẫn có thể bị buộc tội cho tất cả vụ này.* “Nửa trước của một dấu giày.” Cô nói, chỉ tay vào dấu vết. “Hắn ta đã trèo tường, dúi mũi chân vào làm điểm tựa. Giày của hắn dính bùn. Hầu hết vết bùn khô đã rơi khỏi tường, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy vết in. Trên đường thoát ra, adrenaline sẽ dâng cao, và khó có thể cẩn thận như lúc đầu.”

“Biết cái này cũng tốt đấy.”

“Được rồi, xuống nào.”

Cô bấu vào vai anh khi anh đỡ cô xuống, và thấy mình chỉ cách mặt anh một hơi thở khi anh đứng thẳng lên. Anh phải cao hơn 6 feet, bởi khi đứng thẳng mắt cô chỉ tới cổ áo anh.

“Em biết người làm vụ này,” anh lặp lại, “Sao em không nói gì?”

Sam nhún vai. “Danh dự giữa những tên trộm, có thể là thế. Và cá nhân tôi quan tâm tới việc ai đã thuê Etienne hơn, và để lấy viên đá hay giết anh? Hẳn... gọi cho tôi và bảo tôi đừng xen vào vụ này.”

“Nhưng em vẫn ở đây.”

“Tôi vẫn cứng đầu kiểu đó. Hơn nữa cảnh báo của hẳn khá muộn. Và tôi muốn giải quyết vụ này.”

“Anh cũng vậy,” anh gật đầu, nhưng không nhìn vào bức tường. Anh đang nhìn cô. Bước lên thật chậm, như thể anh sợ là cô sẽ nhảy ra ngoài, Addison nâng cằm cô lên bằng những ngón tay dài thanh tú và cúi xuống để chạm môi anh vào môi cô.

Trước khi cô quyết định là mình muốn đẩy anh ra hay vòng tay quanh cổ anh và trần truồng lẫn giữa những bụi hải đường với anh, sự ấm áp mềm mại của miệng anh rời khỏi cô. Anh đứng thẳng lên, nhìn cô với nụ cười nhẹ trên chiếc miệng rất điêu luyện đó.

Bình tĩnh nào, Sam. Cô cần anh hơn anh cần cô. Tuy nhiên, ai *muốn* ai hơn vẫn là một câu hỏi. “Táo tợn đấy, Addison. Cái đó để làm gì vậy?”

“Sự ngưỡng mộ thôi, Samantha,” anh thì thầm, lướt ngón tay cái nhẹ nhàng trên môi dưới của cô.

“Ồ.” Và bởi vì cô thích nó, và bởi vì anh trông thật kiêu căng và kiểm soát, cô dướn lên và hôn lại anh. Cô cảm nhận được sự ngạc nhiên của anh, rồi sức nóng của miệng anh trùm vào miệng cô. Và rồi cô kéo ra.

“Tôi cũng ngưỡng mộ anh, Addison.” Cô nói, và quay lưng đi khỏi anh, ít có vẻ bình tĩnh và duyên dáng như thường.

[9] Một diễn viên, diễn viên hài, người dẫn chương trình nổi tiếng của Mỹ.

[10] Fore là một tiếng thường dùng trong đánh golf, nghĩa là lui lại. Fore cũng đồng âm với Four là số 4 nên Samantha và Stoney dùng từ này để chỉ cuộc hẹn lúc 4 giờ.

Chương 10

Thứ 7, 10:39 a.m

Tom Donner và 4 tin nhắn thoại đang đợi trong văn phòng khi Richard quay về. Anh đưa Samantha đi cùng, phần lớn bởi vì anh không muốn cô trốn đi Butterfly World mà không có anh. Anh là một thằng ngốc nếu dám nghi ngờ, dù chỉ trong một giây, khả năng cô có thể biến mất khỏi dinh thự này bất cứ khi nào cô thích.

“Reinaldo nói cậu đi dạo,” Donner bình luận, đôi chân dài duỗi ra khi anh ngồi tựa vào một chiếc ghế bên bàn hội thảo.

“Tớ muốn xem xét lại hệ thống an ninh bên ngoài và có vẻ chúng khá tệ.” Richard liếc nhìn Samantha, cô đã đi tới bên cửa sổ và đang nhìn ra phía hồ cá. Cô gần như không nói gì kể từ khi họ hôn nhau, nên có vẻ như không ai trong bọn họ định xin lỗi hay viện lý do nào đấy. Chỉ là vài khoảnh khắc của sự ngưỡng mộ lẫn nhau, và anh sẽ cần phải đi tắm lạnh.

“Tệ một cách cao cấp nhất,” Tom nói, tia nhìn cũng đặt trên vị khách của ngôi nhà. “Castillo muốn ghé qua cho cậu xem vài bức ảnh của Etienne DeVore, để xem cậu hay bất cứ ai trong nhà có nhận ra hắn ta không. Có vẻ như tên này có lệnh bắt khá nổi bật, tội ăn trộm và nghi ngờ ăn trộm trên 8 quốc gia.”

“Họ có nói chuyện đó xảy ra lúc nào không?” Samantha lặng lẽ hỏi, không di chuyển.

Donner dậm chân xuống sàn. “Cô biết hắn ta. Tuyệt. Đây có phải hội nghị thường niên của trộm không vậy? Chúng tôi có phải đưa đồ uống và khai vị ra không hay bọn cô thích đột nhập vào và tự lấy hơn?”

“Thôi nào, Tom,” Richard nói, dành sự chú ý cho cô khi anh cũng tự hỏi có bao nhiêu nước trên thế giới đã ra lệnh bắt đối với hoạt động về đêm của cô. “Bọn họ là bạn.”

“Tuyệt.” Vị luật sư lặp lại. “Không, tôi không biết việc đó xảy ra khi nào. Tôi nghĩ là Castillo sẽ có thêm thông tin sau khi khám nghiệm tử thi.”

“Etienne gọi cho tôi hôm thứ 5, sau vụ đột nhập. Hắn ta cảnh báo tôi tránh xa vụ này và có vẻ tức giận là tôi đã xuất hiện. Nếu kẻ nào làm việc với hắn nghe được, thì...” cô hít một hơi, thẳng vai lên và đối mặt với họ. “Thì có thể hắn đã bị giết vì tiết lộ. Nếu không thì tôi cũng không biết nữa. Có thể là trùng hợp.”

“Nhưng em không nghĩ vậy.” Richard đưa cho cô một lon soda nữa từ tủ lạnh, nhưng cô lắc đầu.

“Hắn ta không phải là mục tiêu dễ dàng cho một người lạ.”

“Hắn có “người của mình” không?”

Cô bắt cho anh một nụ cười nhẹ. “Không ai đặc biệt cả. Hắn thích làm việc trực tiếp với khách hàng.”

“Cô hoàn toàn chắc chắn hắn ta là người lấy viên đá và đặt vụ nổ?” Tom hỏi

Mắt cô mất tập trung, như thể cô đang nghĩ về một điều gì rất xa, và Samantha khẽ cười. Đó là một biểu cảm buồn và cô đơn, và Richard nắm chặt ghế để ngăn mình tiến tới bên cô.

“Thậm chí nếu như hắn không gọi cho tôi và gần như thừa nhận chuyện đó, tôi cũng đã bảo Addison là anh có thể đếm số tên trộm tằm cỡ Etienne trên đầu ngón tay,” cô nói. “Tôi muốn xem cuốn video quay sườn phía Bắc ngôi nhà.”

“Chúng ta sẽ xem trước khi đi,” Richard nói

“Và *chúng ta* sẽ đi đâu?” Donner hỏi

Samantha hừ mũi. “Làm như là chúng tôi sẽ nói cho anh vậy.”

“Bọn tớ chỉ đi ngắm cảnh thôi,” Richard cắt ngang, ngồi vào một chiếc ghế. “Cậu mang gì cho tớ nữa không?”

“Bản dự toán bảo hiểm ban đầu cho những đồ vật bị hư hại. Dante sẽ mang bản giá trị chính thức trong vài phút nữa và tớ có thể so sánh giá trị thị trường với con số bên bảo hiểm có thể đưa ra. Tớ cũng có vài số liệu mới cập nhật về lượng người xem của đài WNBT. Connor gửi chúng sau khi cậu hủy cuộc họp. Tớ nghĩ hắn đang sợ là cậu sẽ từ bỏ.”

“Hắn không nghĩ được là tớ có việc phải giải quyết sau khi nhà tớ bị nổ tung à?”

Donner mỉm cười. “Có vẻ là không.”

“Vậy thì thiệt hắn thôi, nếu hắn để sự trì hoãn này làm giảm giá.”

Samantha thở dài, đứng lên đi xa khỏi cửa sổ. “Chuyện này rất thú vị, nhưng tôi không nghĩ anh sẽ cần tôi giúp.”

“Vậy giờ em đi đâu?” Richard hỏi, chuẩn bị trói cô vào ghế nếu cô không trả lời.

Cô nhún vai. “Tôi đã hứa là không lấy gì khỏi nhà anh,” cô nói, kéo cửa mở ra, “nhưng anh cũng có hàng xóm mà, phải không?”

Richard nhào dậy. “Samantha! Nhà của anh *không* phải là cơ sở hoạt động mới của em. Em sẽ *không* ăn trộm từ hàng xóm của anh.”

Ánh nhìn cô dành cho anh nửa phiền lòng, nửa thú vị. “Tôi đang đùa mà. Tôi cũng biết tự kiểm soát chứ. Tôi sẽ đi ra ao cá hoặc đâu đấy.” Nửa đường ra khỏi cửa, cô dừng lại. “Nhưng hãy xem xem anh đang ra lệnh cho ai, Addison. Thỏa thuận của chúng ta chỉ dành cho tài sản của anh. Còn phần còn lại của thế giới, tôi sẽ làm theo sở thích của tôi. Một miếng bít tết và vài lon Diet Coke không có nghĩa là anh sở hữu tôi.”

Khi cô rời đi, cánh cửa khép lại, Richard ngồi lại vào ghế. “Chết tiệt.”

“Cô ta là một tên trộm, Rick. Bây giờ cậu có thể thấy cô ta hữu ích, cũng được thôi, tớ nghĩ, nhưng-”

“Nhưng sao, Tom?” Richard phản lại, cơn tức giận của anh bùng lên trước khi anh kịp kéo nó lại tầm kiểm soát. “Tớ không thể “cứu” cô ấy à? Cậu nghĩ cô ấy là một dự án từ thiện của tớ hay gì đó à?”

“Cậu là một người làm từ thiện. Có thể cậu không thể ngừng nó lại.”

Với một nụ cười gượng ép, Richard kéo ra một tập giấy tờ mà Donner mang tới cho anh. “Samantha không phải là người duy nhất có thể tự kiểm chế. Nhưng tớ cũng sẽ làm như tớ muốn.”

“Ừ-huh. Đừng có nổi khùng với tớ; tớ chỉ làm việc cho cậu thôi mà.”

“Tớ biết. tớ biết. Cậu nói trên điện thoại là đã tìm ra vài điều về cha cô ấy.”

Vấn đề không phải là Donner, cũng không phải là Samantha Jellicoe. Khi họ trở nên thân quen, Richard muốn biện hộ cho việc làm của cô: Cô có một tuổi thơ vất vả; cô mang những gì mình kiếm được cho người nghèo; có ai đã ép cô phải phạm tội. Cùng lúc đó, anh vẫn cảm giác được không điều nào là sự thật cả. Cô là một tên trộm vì cô thích là một tên trộm. Và cô giỏi một cách chết tiệt.

Dù bố cô đã làm gì - và từ phản ứng của Castillo với tên ông ta anh nghĩ ông Jellicoe là một tên trộm khét tiếng - cô cũng là một người phụ nữ thông minh. Nếu cô muốn làm một nghề khác, cô đã có thể và sẽ có thể làm rồi.

“Được rồi. Tớ gọi nhờ vài người ở Văn phòng Công tố Quận và tìm thấy một tên Martin Jellicoe,

người đã chịu 5 năm trong số 30 năm trong một nhà tù nghiêm ngặt nhất.” Tom kéo ra vài thứ giấy tờ khác và lật qua. “Tớ nghĩ phải là nhà tù nghiêm ngặt nhất vì hắn ta trốn ra khỏi mọi nhà tù khác. 3 lần.”

“Ông ta làm gì?”

“Ăn trộm. Rất nhiều thứ. Có vẻ là từ mọi nơi. Và mọi người đều tin là ông ta đã thoát được nhiều hơn những tội mà tòa án tuyên bố. Florence và Rome cùng yêu cầu dẫn hắn ta tới xử từ 2002, nhưng đã hủy yêu cầu cùng trong năm đó.”

“Tại sao?”

“Tại vì năm đó hắn chết trong ngục. Nhồi máu cơ tim, theo báo cáo khám nghiệm.” Donner liếc nhìn anh. “Nhớ vụ thảm họa *Mona Lisa* hai năm trước không?”

“Là ông ta à? Chúa ơi.” một suy nghĩ đáng sợ làm đóng băng anh. “Là *ông ta*, phải không? Không phải cô ấy chứ?”

“Đó là một tội tòa tuyên án ông ta. Hơn nữa, cô Jellicoe của cậu bao nhiêu tuổi? 24, 25? Tớ không nghĩ cô ta có thể làm được điều đó khi 16 tuổi đâu, Rick. Người ta nghi hắn ta có đồng phạm, nhưng hắn không nhắc tới ai cả. Dù vậy, nếu đó là cô ta thì cô ta hắn không phải một tên móc túi thông thường đâu.”

“Tớ nhận ra mà.”

“Rick, tớ nghiêm túc đấy. Họ trộm từ những người rất giàu có và quyền lực. Và hầu hết nhưng thứ đó không xuất hiện trở lại nữa. Đá quý hảo hạng, Monets nguyên bản, cuốn nhật ký của thuyền trưởng tàu *Mayflower*?”

Richard ngồi lại, xoay hướng nhìn về cửa sổ. Cô đang ở ngoài đó, ngồi trên một ghế băng đối diện ao cá và ném cái gì đấy trông như vụn bánh mì cho những con cá sống ở đó và vài con vịt ghé qua. Anh đã nói với cô là anh ngưỡng mộ cô, và thực sự là vậy; không phải vì công việc của cô mà vì tâm hồn và cả kĩ năng của cô.

“Vậy tất cả những gì tớ định nói là khi việc này qua đi và cậu đã giúp cô ta xóa tội; cô ta sẽ không trở thành một giáo viên tiểu học nào đấy đâu.”

“Thôi đi, Tom.”

“Lần tới cô ta lấy thứ gì đó, đó là bởi vì cậu đã nói dối cảnh sát và để cô ta-”

“*Dừng lại*. Ngay bây giờ.” Anh hít một hơi thật sâu và chậm. “Từng thứ một thôi.”

“Chà, vậy thì thêm một thứ nữa cho cậu này.” Donner nhét cho anh phần sự kiện và phong cách của tờ *Palm Beach Post*. “Trang 3”

Anh biết trang 3 là gì. Đó là trang xã hội, trình bày hình ảnh của những người giàu nhất và nổi tiếng nhất vô tình tới Palm Beach, và họ đang làm gì hoặc với ai. Ngay sau vụ ly dị của anh, mọi tờ tạp chí lá cải trên thế giới đều chụp hình anh với một người phụ nữ khác nhau mỗi ngày, dù là anh có quen biết hay chỉ vô tình cùng họ đi qua phố. Sau khi Donner đã kiện khoảng một tá vụ, bọn họ đã cảnh giác hơn, nhưng trong vòng một năm rưỡi sau đó, anh lại bớt cảnh giác. Vì Chúa, ly dị không biến anh thành sư.

Bức ảnh khá đẹp, xét đến khoảng cách của tên phóng viên và chiếc limousine. Donner dựa vào chiếc xe còn anh đang đứng mỉm cười, nói chuyện với “người phụ nữ bí ẩn,” người mà may mắn đã quay lưng về camera. “đừng nói cho cô ấy chuyện này.”

“Tớ không định nói gì với cô ta cả. Đây là việc của cậu.”

Với cái nhìn cuối cùng, anh gập tờ báo lại và ném trả Tom. “Được rồi. Cho tớ xem báo cáo bảo hiểm nào.”

Họ đã xem xét xong phần ước tính bồi thường thiệt hại và bắt đầu bàn luận về chi phí sửa chữa tường và sàn gallery thì Dante gõ cửa. “Rick, Tom,” ông ta nói, hơi cúi người khi ông ngồi xuống bên cạnh bàn. “Tôi đã làm một bản mới-”

“Có gì bị mất ngoài viên đá không?” Richard cắt ngang. Nếu có thứ gì khác biến mất, sự hợp tác của anh và Samantha sẽ phải thay đổi. Anh đã bắt đầu tin cô - ít nhất là tin ý kiến của cô về vụ trộm. Nếu cô nói dối...

“Chỉ viên đá bị mất thôi. Tuy nhiên thiệt hại đối với những thứ đồ khác thật khủng khiếp. Tôi-”

“Đợi một lát.”

Đứng lên, Richard đi tới bên cửa sổ. Không có gì bị mất. Tạ ơn Chúa. Sự nhẹ nhõm của anh không hợp lý chút nào; như Tom đã nói, cô đã gây thiệt hại ở nhiều nơi khác. Nhưng anh *thật sự* nhẹ nhõm.

Cô chưa bao giờ bị bắt vì điều gì - anh biết điều đó. Cùng lúc đó, anh cũng hoàn toàn ý thức được cô đã làm ít nhất vài điều mà Tom tuyên bố. Cô quá giỏi, quá chuyên nghiệp, để anh tự lừa mình dù chỉ một phút là đây là lần đầu tiên cô hành nghề. Và anh không trở nên thành công như bây giờ bằng việc phốt lò thực tế.

Anh mở một cánh cửa sổ và gọi. “Samantha!”

Cô giật mình, quay đầu lại nhìn anh.

“Em vào đây với anh một lát được không?”

Gật đầu nhanh chóng, cô đứng lên và biến vào lối đi vào nhà. Dù họ biết gì, hay nghĩ là họ biết gì về cô, họ có thể đợi. Anh đã lập một thỏa thuận, và anh sẽ tôn trọng nó. Như anh đã nói với Donner, từng thứ một. Anh sẽ nghĩ về việc mình phải làm gì với cô sau, khi chuyện này kết thúc.

Người ta có quyền bảo vệ tài sản của mình, và cố gắng ngăn cản bất cứ ai xâm nhập lãnh địa của họ. Etienne đã rất kiên cường và tham lam, nhưng hẳn hiểu rõ luật và mối nguy hiểm như cô vậy. Nghe tin là xác hẳn được tìm thấy nổi trên đại dương, với nhiều vết đạn - đó không phải là cái chết thậm chí là trong thế giới trộm cắp. Đó là giết người. Và đó không phải là một phần của trò chơi. *Trò chơi*. Trò này đã không còn thú vị nữa từ khi vụ nổ xảy ra.

“Anh đã tìm thêm được gì về Eti-” cô vừa nói vừa đẩy mở cửa văn phòng. Một người thứ 3 đã tới, và cô đột ngột ngừng câu nói. “Ông hẳn là Dante.”

Richard đã đứng lên khi cô bước vào phòng, thể hiện phong cách người Anh của mình. “Samantha, đây là quản lý tài sản của anh, Dante Partino. Dante, tư vấn an ninh mới của tôi, Samantha Jellicoe.”

Chúa ơi, cô mong là anh ngừng việc ném tên cô cho người khác như vậy. Cô giật mình mỗi khi nghe tên mình trên môi anh. “Chào,” cô nói, ngồi xuống bên cạnh Addison khi anh ra hiệu cho cô tới bên bàn. “Có chuyện gì vậy?”

“Dante đang làm danh sách những tác phẩm nghệ thuật của anh bị phá hủy hoặc hư hỏng. Anh chỉ muốn em nghe qua thôi.”

“Cố làm tôi thấy tội lỗi à?” cô thì thầm

“Không, em đâu có làm cái gì nổ tung đâu. Anh chỉ muốn nghe ý kiến của em.”

Cô không hiểu lý do, vì mối quan tâm duy nhất của cô chỉ là quả bom và kẻ đã mua viên đá - và giờ, là kẻ đã giết người lấy viên đá. Dù vậy, cô vẫn gật đầu.

“Tư vấn an ninh?” Partino lặp lại, nhìn cô như cách Donner nhìn khi họ gặp lần đầu. “Cùng chỗ Myerson Schimidt?”

“Không, cô ấy làm việc độc lập,” Addison đáp lại, nhìn cô với vẻ thú vị được che giấu. “Cô Jellicoe chuyên làm về an ninh cho tài sản có giá trị. Ông cứ tiếp tục đi.”

Partino đọc qua danh sách, thứ này tới thứ khác, mỗi thứ đều có xuất xứ và ước tính giá trị thị trường hiện thời, mức độ thiệt hại, và nếu có thể chữa được thì chi phí là bao nhiêu. Anh cũng

biết đồ đạc của mình. Và Sam không thể không nhớ lại là chủ nhà của cô có ít nhất là 3 nơi ở khác, và theo hiểu biết của cô, cả 3 đều ngập tràn đồ cổ và các tác phẩm nghệ thuật. Với cô mà nói, đó sẽ là Giáng Sinh, Quốc Khánh và Lễ Tạ Ơn cùng hợp làm một.

Dù vậy, cô hơi khó khăn để tập trung vào màn độc thoại dài lê thê này, khi mà Addison ngồi gần cô tới mức cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh tràn vào cô. Sam tự hỏi anh sẽ làm gì nếu cô giữ lấy mặt anh và đặt một nụ hôn lên đôi môi quyến rũ không mỉm cười kia.

Đúng rồi. Đây là trò chơi của anh, nhưng tiền cược của cô nhiều hơn. *Quên sự hấp dẫn đó đi,* cô ra lệnh cho bản thân. Cô đã có quá nhiều rắc rối rồi. Nếu Etienne đã bị bắn chết, cô cũng có thể bị. Cô di chuyển, dựa vào để nhìn tờ giấy anh đang cầm. Điều đó cũng có thể xảy ra với anh.

“Có thứ gì làm em chú ý không?” anh thì thầm, liếc sang cô

Sam chớp mắt. “Không. Tất cả đều bán được, nhưng không có cái nào đặc biệt cả - trừ viên đá, thứ mà rõ ràng đã có người muốn.”

“Cô Jellicoe,” Partino đáp lại, “không phải tôi nghi ngờ chuyên môn của cô, nhưng tôi đảm bảo với cô là một nhà sưu tập có nghề sẽ nhận ra giá trị của từng đồ vật trong bộ sưu tập này.”

“Hãy nói thế với kẻ đột nhập vào và chỉ lấy một thứ và không hề quan tâm tới việc thổi bay tất cả những thứ khác.”

Partino giật giật. “Tôi không bao giờ khuyên ai mua đồ nghệ thuật chất lượng thấp. Tất cả những thứ ở đây đều có chất lượng tốt nhất.”

“Cô chọc tức tất cả mọi người, phải không?” Donner hỏi, tiếng cười trầm trầm trong cổ.

Thế là đủ rồi. “Chà, đây là Havard, người mà không thể phân biệt Rembrandt và Degas à?” cô bắn lại. “Hãy xem anh ta nào.”

Donner nheo mắt lại. “Dù cô có ám chỉ gì đi nữa thì tôi cũng không ủng -”

“Tôi được mời tới màn diễn này,” cô cắt ngang, đứng lên. “Nếu anh muốn diễn lại thì tự diễn đi.”

Nửa mong Addison sẽ gọi cô lại, cô lướt qua cửa quay lại hành lang tới phòng của mình. Ai đó, có thể là Reinaldo, đã đặt một bát hoa quả tươi lên bàn, và cô lấy một quả táo, tung lên và bắt lại khi cô tìm điều khiển của chiếc tivi cỡ rạp chiếu phim và bật lên.

Sau một lúc tìm kiếm cô thấy kênh WNBT, đài truyền hình mà Addison đang theo đuổi. Godzilla đang phá hủy Tokyo, lần này với sự trợ giúp của Monster X và Rodan. Dễ hiểu thôi.

20 phút sau, tay nắm cửa sau lưng cô kêu lạch cách và xoay đi. Dù cô biết chắc đó là ai, thói quen và ý thức tự bảo vệ mạnh mẽ làm cô ngược lên nhìn. “Khi anh mua lại một kênh truyền hình, anh có thay đổi nội dung phát sóng không?”

Addison khép và khóa cửa lại, rồi thả mình vào chiếc ghế cạnh cô và đặt hai lon soda lên bàn. “Không hẳn. Để làm gì?”

“Đầu tiên, anh không dùng tấm lót ly à?” cô hỏi, cúi về phía trước và kéo hai tấm lót để ly in hoa thời Vitoria vào dưới hai lon soda. “Đây là một chiếc bàn Georgian, anh biết chứ? 250 năm tuổi.”

“251 năm,” anh sửa lại.

“Thứ hai, đây là kênh truyền hình duy nhất ở đây chiếu phim cổ điển.” cô chỉ vào màn hình khổng lồ, trên tay vẫn còn quả táo cắn dở. “Ví dụ như đây là Tuần lễ Godzilla.”

“Anh thấy rồi,” Anh vói tay lấy và cắn một quả đào. Dòng nước quả chảy xuống cằm anh, và anh lau đi bằng ngón tay cái, hờ hững liếm hết thứ chất lỏng ngọt ngào. “Godzilla là một trong những thứ cổ điển, tất nhiên rồi.”

Ôi, ngon tuyệt. “Hầu hết thôi. Một vài phim làm cuối những năm 70 biến Godzilla thành kẻ báo thù cho thiên nhiên, thật là ngu ngốc. Nhưng mà dù sao thì nó cũng là sản phẩm của thí nghiệm hạt nhân. Nó phải xấu xa chứ.”

“Sao em lại ăn trộm?” anh đột nhiên hỏi, ánh mắt vẫn ở trên con quái vật điên cuồng.

Anh có vẻ thật sự tò mò, nhưng càng biết nhiều về cô, anh càng trở nên nguy hiểm. “Sao anh lại cưới vợ cũ của anh?” cô đáp trả.

Addison xoay người trên ghế. “Sớm hay muộn thì em cũng sẽ tin anh đủ để nói cho anh.” Anh nói thản nhiên.

“Sớm hay muộn thì anh sẽ làm những gì anh đã hứa, và tôi sẽ rời khỏi đây,” cô đáp lại, ném hột táo vào thùng rác cạnh cửa. *2 điểm.*

“Em có muốn rời đi không?”

“Bây giờ?”

“Ừ, ngay bây giờ. Hôm nay. Giây phút này. Em có muốn đi không?”

Không. “Những gì tôi muốn,” cô chậm rãi nói, lần đầu tiên thấy khó khăn khi đối mặt với đôi mắt xám sâu thẳm của anh. “là đi tới Butterfly World.”

Anh đứng lên, đưa tay qua nắm tay cô và kéo cô đứng lên cạnh anh. “Được thôi. Đi luôn từ bây giờ, và chúng ta sẽ có chút thời gian ngắm cảnh.”

“Anh thật kì lạ.” Cô không thể ngăn lại nụ cười khi nghe tiếng cười của anh.

“Anh rất kì bí,” anh sửa lại. “Em nên đánh giá anh cao hơn.”

Nếu cô đánh giá anh cao hơn cô đang bắt đầu thấy thì giờ họ đã đang trần truồng trên giường cô rồi, bất chấp hậu quả thế nào đi nữa.

Chương 11

Thứ 7, 1:18 p.m

“Chúng ta sẽ không đi chiếc limousine đâu.” Samantha khoanh tay trước ngực.

Cố nhin cười, Richard đứng bên cô trên bậc thang trước nhà và quyết định không hỏi tại sao cô lại có định kiến với chiếc limousine của anh như vậy. “Anh có nói thế đâu, em yêu.”

“Anh bảo Ben mang xe ra.”

Một chiếc Mercedes-Benz SLK màu vàng vòng qua trước nhà và dừng ngay trước mặt họ. “Ừ, nhưng anh không nói là xe nào.”

“Không phải James Bond cũng lái một chiếc BMW hay gì đấy à?” cô hỏi, đi về phía ghế khách khi Ben rời ghế lái. “Màu vàng chuối. Rất không nổi bật.”

“Anh không phải James Bond. Im miệng và lên xe.”

Cô thích chiếc xe; anh có thể thấy được trên nụ cười trêu chọc của cô khi cô ngồi vào. Samantha lướt ngón tay trên bảng điều khiển, một dấu hiệu tốt. Cô có vẻ luôn tìm hiểu mọi thứ qua xúc giác. Sẽ rất thú vị nếu anh có thể thấy liệu điều đó có đúng trong phòng ngủ không. Anh dịch chuyển, đột nhiên thấy không thoải mái. *Tắm lạnh. Nghĩ tới tắm lạnh.*

Cuối cùng, cô thắt dây an toàn và cười với anh. “Chúng ta bỏ đầu quả chuối xuống được không?”

Anh nhấn nút trên bảng điều khiển. Nắp cốp xe mở ra, và mái xe nâng lên, quay ngoắt về phía sau chìm vào cốp bằng một chuyển động nhẹ nhàng. “Tốt hơn chưa?”

“Tuyệt” là tất cả những gì cô nói, và họ phóng ra lối đi.

Cảnh sát vẫn đứng ngoài cổng, nhưng họ đã bắt đầu có vẻ chán nản hơn là hy vọng bắt được một tên đặt bom. Tất nhiên là họ đã tìm thấy tên đặt bom dạt vào bãi biển, dù họ có nhận ra hay không. Anh liếc nhìn Samantha, cô dựa một tay vào khung cửa sổ, cầm chống vào tay.

“Cảnh sát đã nhận dạng DeVore và coi hắn là kẻ tình nghi,” anh nói, “nhưng vì anh nói có một người phụ nữ trong nhà anh, họ vẫn chưa từ bỏ.”

“Có thể họ nghĩ hắn ta có đồng phạm. Lần theo hắn sẽ không dẫn họ tới gần tôi, nhưng chắc chắn là tôi vẫn không được xóa tội.” Cô bắt tia nhìn sang anh. “Vẫn chưa.”

“Trước đây hắn ta đã dùng chất nổ bao giờ chưa?”

“Tôi không biết hết những việc hắn đã nhận, nhưng tôi cũng sẽ không ngạc nhiên nếu có. Hắn sẽ không gọi để cảnh báo tôi nếu chúng tôi chỉ đơn thuần cạnh tranh trong một phi vụ.” Cô nhún vai. “Trước đây hắn cũng từng có vài vụ lớn, nhưng hắn luôn bảo đó chưa phải là thử thách. Người ta di chuyển và tự làm bản thân lộ ra yếu điểm. Đồ vật ngồi yên một chỗ, và anh phải đi tới lấy chúng.”

“Em vào DeVore đã từng là... đối tác chưa?” Cô ngồi lại và bấm đài. “Ồ, hay đấy,” cô nhíu mày khi nhạc Mozart nổi lên. “Đối tác. Tôi đoán ý anh là cả trên giường và khi ăn trộm. Khi ăn trộm thì chưa.”

Nắm chặt tay lái, bụng anh thắt lại vì một cơn ghen vừa bất ngờ vừa kì quặc, Richard gật đầu. “Vậy thì, một lần nữa, anh rất tiếc.”

“Thôi trò xin lỗi đi. Không phải lỗi của anh. Mọi người đến và đi trong cuộc sống của tôi rất nhiều. Tôi quen rồi.”

“Thật mỉa mai phải không?”

“Tôi cố làm những gì mình làm tốt. Hơn nữa, anh không nên phàn nàn. Lúc này anh đang “đến.”“

Trong bao lâu? Anh tự hỏi. “Chỉ bình luận thôi, không phải phàn nàn.”

Nụ cười tinh quái của Samantha lóe lên. “Tốt. Dù sao thì tôi chỉ hy vọng Stoney sẽ biết Etienne hợp tác với ai. Nếu không, chúng ta sẽ bị tắc cùng chỗ với cảnh sát.” Những lọn tóc nâu đỏ bay

bay trước mặt cô, và cô lấy ra một chiếc vòng cao su trong chiếc túi Gucci để buộc mái tóc gọn sóng thật gọn gàng sau lưng.”

“Anh tưởng chúng ta đang cố gắng hòa nhập,” anh bình luận. “Vậy thì sao lại có chiếc túi đắt tiền kia?”

“Đó là tất cả những gì tôi mang theo. Hơn nữa trông cũng giống khách du lịch. Tôi hy vọng anh có mang theo một chiếc mũ bóng chày cũ kĩ hay là gì đấy.”

“Xin lỗi, sáng nay anh không lục tìm góc cũ kĩ của tủ quần áo.”

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng của anh một lúc trong khi anh vờ chú ý vào đường cao tốc. Tạ ơn Chúa là đường thông thoáng.

“Chỉ cần đeo kính râm vào là được. Anh không mặc vét, chắc phải hữu ích chứ. Chúng ta sẽ mua cho anh một cái mũ Gilligan[\[11\]](#) hoặc gì đó.”

“Không, không cần.”

Samantha im lặng một lúc, dù cô nhìn chằm chằm vào chiếc đài với sự thất vọng sâu sắc tới mức tức cười. “Anh báo với tên vệ sĩ Donner chúng ta đang đi đâu phải không?”

“Anh tin cậu ấy, Samantha. Và-”

“Tôi thì không. Đừng tin những người biết anh giá trị bao nhiêu.”

“Tất cả mọi người biết anh giá trị bao nhiêu.”

“Ừ, nhưng mọi người không có được sự gần gũi như anh ta.” Cô gõ gõ ngón tay lên khung cửa sổ. “Cái chết của anh chắc phải mang lại cho anh ta một món lợi khổng lồ.”

Richard nhú mày, quăng ý tưởng đó khỏi tâm trí. Tom Donner là bạn thân nhất của anh. Ý tưởng đó thật kỳ quặc. Và gần đây anh rất cẩn thận về việc chọn người xen vào cuộc sống của mình - chỉ trừ một trường hợp đang dương mắt lờm anh. “Anh tin cậu ấy,” anh lặp lại. “Bỏ chủ đề này đi.”

“Được thôi. Nhưng để cho anh thấy tốt hơn thì nếu tôi là anh, tôi cũng không đi đâu với tôi mà không báo với một người tôi tin tưởng. Chỉ là tôi sẽ không chọn Donner.”

Lời khen ngợi, dù là hai chiều, vẫn làm anh hài lòng. “Em có thể thay CD nếu muốn,” anh nói, “nhưng-”

Cô nhảy tới chiếc đài. Cắt bỏ Mozart, thay bằng Beethoven, đến Haydn. Ngồi lại, cô khoanh tay

nói. “Chỉ có người chết trong tủ CD của anh thôi à?”

“Em thích đồ cổ mà. Anh nghĩ em phải thích nhạc cổ điển chứ.”

“Tôi thích - nhưng không phải trong một chiếc xe James Bond mui trần.”

“Anh không phải tên chết tiệt Ja-”

Với một cái gạt tay thật nhanh, cô tắt CD và mở các kênh radio cho tới khi tiếng trống nặng nề và guitar điện và giọng hát mờ nhạt vang lên từ bộ hiệu chỉnh âm thanh. Cô tăng volume và ngồi lại khi anh cười lớn.

“Cái quái gì thế?”

“Ai thèm quan tâm? Nó có giai điệu.”

Dựa cằm vào tay lần nữa, Sam ngả vào những luồng gió ấm áp thổi vào xe. Cô yêu Florida. Châu Âu đoạt giải về những ngôi làng đẹp như tranh ẩn trong những khu rừng thông-và-sồi cổ kính, nhưng sự đối lập ở đây cuốn hút cô. Họ bay qua những thảm cỏ vùng đầm lầy, xen kẽ bởi những ngôi nhà nhỏ xíu trên những con đường đầy bụi cách xa đường cao tốc với những chiếc xe gỉ sét trang trí cho bãi cỏ trước nhà. Từng lùm cây du 200 năm tuổi và những khóm liễu lòa xòa rải rác dọc sườn đường, bộ dạng cúi thấp vì bão lốc của chúng giống như những chú lùn bên cạnh những khối thép và thủy tinh trong vùng công nghiệp.

Và Palm Beach, dù không có sự quyến rũ của khu dân cư sang trọng nhất đất nước chen nhau trong một vài dặm vuông của thiên đường, còn cuốn hút cô hơn nữa. Vẻ đẹp vào cổ kính tách biệt xen vài nét hiện đại lạch lạch - nơi hoàn hảo cho một tên trộm cấp cao. Cô liếc nhìn Addison lần nữa. Trong nghề của cô, cô không được phép thích sự bất ngờ. Lại là một bất ngờ nữa.

Mặt khác, bất ngờ cũng có bất lợi. Sam chuyển góc nhìn một chút để nhìn vào tấm gương sườn. “Chuyển làn đi,” cô nói

“Để làm gì?”

Tự nhắc mình là Addison là doanh nhân, không phải một tên trộm, cô vẫn giữ vẻ thư giãn. “Vì tôi muốn xem cái xe đằng sau có chuyển làn không.”

Anh giữ ánh nhìn trên đường. “Chiếc sedan màu be đó à?”

“Anh cũng để ý à?” cô hỏi, ngạc nhiên đủ để ngồi thẳng dậy.

Addison gật đầu. “Nó theo chúng ta từ đầu đường cao tốc, nhưng đây là làn đường chạy thẳng, em yêu.”

“Được rồi, vậy là anh cũng giỏi quan sát, nhưng anh cần tập luyện đa nghi hơn một chút. Đổi làn đi. Đi về phía lối ra.”

“Việc này có thường xảy ra với em không?”

Cô nở nụ cười. “Chỉ trong vòng một tuần vừa rồi thôi. Thông thường thì không ai biết tôi là ai.”

“Quá muộn rồi.” Anh liếc nhìn chiếc gương chiếu hậu. Nửa phút sau, chiếc sedan chuyển sang làn đường của họ.

“Vẫn có thể là trùng hợp.” anh lầm bầm, nhưng vẫn chú ý vào gương khi anh chuyển sang làn ngoài cùng. Chiếc sedan bám theo. “Hoặc có thể không.”

“Thấy chưa, sự nghi ngờ có thể cứu mạng anh. Cho nó rớt đi.”

“Em không muốn biết đó là ai à?”

“Chúa ơi. Sự tò mò có thể giết con mèo đó, Addison, và tôi là một con mèo” [\[12\]](#)

“Còn anh thì là sói,” anh đáp lại và nhấn chân phanh.

Dù có hệ thống chống khóa phanh hiện đại, bánh của chiếc SLK bốc khói khi chúng bị dừng đột ngột. Giao thông khá thoáng, nhưng Sam không thể ngăn được một tiếng thở hổn hển khi một chiếc cần cầu lớn vòng qua tránh họ, người lái xe giơ ngón giữa lên và nhấn còi. “Chúa ơi.”

Chiếc sedan không có phanh chống khóa. Phanh của nó rít lên, và nó bị quăng đi rất mạnh, sượt qua họ, cách vài inch và trượt lên phần bùn đất của làn đường phụ. Tên lái xe lấy lại được kiểm soát trước khi xe lăn vào bãi cỏ ẩm ướt. Tên này biết lái xe đây, và điều đó trả lời cho vài câu hỏi. Chiếc xe dừng lại ở lề đường cách họ khoảng 12 yard.

“Được rồi đó,” Addison nói, tăng tốc lại và đỗ ngay trước chiếc sedan.

“Đúng rồi, trừ khi họ có vũ khí.”

Addison quay người, tháo dây an toàn và cùng lúc kéo ra một khẩu Glock.30 từ trong hộp đựng găng tay. “Anh thích chuẩn bị cho mọi thứ.”

“Không súng,” cô nghiêng rằng, tháo dây an toàn của mình và nhảy ra khỏi xe. “Hơn nữa, anh sẽ bị bắt mà thôi.” Cửa bên của chiếc sedan mở ra. “Chào ngài, thám tử Castillo,” cô gọi, tiến tới khi ông chui ra. *Thân thiện nào*, cô tự bảo mình.

“Cái quái quỷ đó để làm gì vậy?” vị thám tử gầm gừ

“Là lỗi của tôi,” Sam đáp lại, cảm thấy được Addison đang đi tới sau cô. “Tôi để ý thấy chúng tôi bị theo dõi, và tôi gợi ý ngài Addison đỗ xe lại.” cô nặn ra một nụ cười méo mó. “Chắc là anh ấy hơi hoảng.”

“Anh hoảng, đừng mơ,” Addison xen vào. “Sao ông theo đuôi tôi?”

“Họ không theo đuôi anh, họ theo dõi tôi,” Sam phản lại. “Nhưng tôi đã nói rồi, ngài thám tử, tôi là người tốt. Dù vậy, tôi e là ngài đã cảnh báo cho kẻ nào *vốn* đang theo đuôi ngài Addison.” Cô chỉ vào chiếc sedan, không cần phải che giấu sự coi thường. “Không ai thuê một chiếc Buick 91 đi chơi cả, và không tên trộm hay kẻ ám sát có lòng tự trọng nào lại lái một chiếc xe cũ màu be. Ngài lái giỏi hơn phóng viên, vậy thì ngài chắc chắn là cảnh sát.”

“À. Vậy thì tại sao các vị lại muốn giết tôi như vậy?”

Addison đẩy cô sang một bên. “Không ai muốn giết ai cả. Tôi bị hoảng mà, nhớ không? Ngài thám tử, ngài còn muốn gì nữa không?”

“Không. Không có gì đặc biệt cả. Nhưng hãy nhớ, ngài Addison, nếu ngài bị giết, tôi bị đuổi việc. Ngài không nên ở đây.”

“Tôi sẽ cẩn thận.” Addison vòng tay qua cánh tay cô. “Chúng ta đi chứ, Samantha. Sẽ trễ mất.”

“Chắc chắn rồi. Và đừng lo, Castillo. Công việc của tôi là giữ an toàn cho anh ấy mà.” Cô bắn cho anh một nụ cười. “Dù *việc đó* có khó chịu đến mức nào.”

Bộ ria của viên cảnh sát giật giật. “Tôi suýt thì tin cô, Jellicoe.”

“Vậy thì tôi phải làm việc chăm chỉ hơn nữa rồi.”

Họ ngồi lại vào chiếc SLK, và Addison khởi động máy. “Em có nghĩ họ sẽ bỏ cuộc không?” anh hỏi, mắt lại nhìn gương chiếu hậu.

“Có thể. Nhưng đề phòng ai đó có cùng ý tưởng với Castillo, cái thứ này chạy nhanh cỡ nào?”

Richard nhẹ nhàng di chuyển ra đường cao tốc, vặn to chương trình rock kinh khủng của cô, và nhấn mạnh cần gia tốc. “Hãy thử xem.”

Castillo nhìn chiếc xe màu vàng hướng về phía nam với tốc độ tên lửa. “Cút thật.”

Khi ông quay lại ghế phụ, sĩ quan James Kenedy ngồi bên khởi động chiếc Buick. “Chúng ta có tiếp tục theo họ không?”

“Không.”

“Tôi có thể gọi cho Tuần tra Cao tốc và bắt họ dừng lại vì vượt quá tốc độ.”

“Không.”

“Vậy chúng ta làm gì bây giờ?”

“Quay lại sở và nghiên cứu lại bản yêu cầu bảo hiểm của Addison. Chỉ vì hấn ta giàu không có nghĩa là tôi không được phép xử lý vụ điều tra chết tiệt này.”

“Ngài nghĩ là anh ta có liên quan đến vụ này à?”

Vị thám tử nhìn về mặt háo hức của người lái xe. “Tôi nghĩ *cô ta* có liên quan, và tôi nghĩ anh ta tự nguyện giúp cô ta. Có gì đó đằng sau vụ trộm và đánh bom này. Nhưng chỉ suy nghĩ không thôi không giúp tôi thành thám tử, và ngồi không ở đây chỉ phí thời gian.”

Kenedy quay lại đường cao tốc, xuống dốc đi về phía Bắc. “Ha. Tôi đã nói với tên luật sư là đáng lẽ nên thuê tôi bảo vệ an ninh. Hấn là hấn muốn giấu điều gì khi mà đi thuê con đàn bà ngu ngốc đó.”

Castillo lấy ra một thanh kẹo cao su trong túi và bóc ra. “Xét đến việc sáng nay chúng ta vừa kéo xác người nào ra khỏi đại dương, con đàn bà ngu ngốc đó giờ có thể là tên trộm giỏi nhất thế giới đấy. Thể hiện một chút kính trọng đi.”

Khi hai vị cảnh sát rẽ về phía Bắc trên Cao tốc 95, một chiếc BMW đen với cửa sổ đen mờ rời khỏi trạm xăng bên kia đường và hướng về phía Nam với tốc độ cao.

Bãi đỗ xe của Butterfly World khá là đông cho một buổi chiều thứ 5, nhưng đối với Sam, đây là điều tốt. Để không nổi bật với Addison bên cạnh đã đủ khó rồi, chưa cần đến một nơi vắng vẻ thêm vào mớ rắc rối. “Bên kia được rồi,” cô chỉ.

Addison đưa xe vào. “Mọi nơi đều có nguy cơ là bẫy à?” anh hỏi, tháo dây an toàn và lách ra khỏi xe. “Anh nghĩ đó là lý do chúng ta phải đỗ cách cửa ra 3 feet và lối vào ¼ dặm.”

“Hôm nay mọi nơi đều có thể là bẫy,” cô trả lời, quăng túi xách lên vai và đóng cửa chiếc xe màu chuối sau lưng. “Chúng ta đã gặp may là đó chỉ là cảnh sát.”

“Nhưng em đã biết trước khi dừng xe phải không?”

Giọng của anh như buộc tội cô điều gì xấu xa vậy, nhưng cô không để nó ảnh hưởng. Cô nhún vai. “Như tôi nói, bất cứ ai có một chiếc xe cũ màu be không phải là bạn - hay kẻ thù của anh, và những người tôi biết thì có lòng tự trọng cao hơn. Chỉ còn lại cảnh sát thôi, hoặc báo chí. Và

mừng là không phải báo chí.”

Một nụ cười nở ra trên đôi môi gợi cảm. “Em yêu, anh tin là em còn sợ máy ảnh hơn cả anh đấy.”

Sam gật đầu. “Vậy mới phải hòa nhập vào.”

“Hòa nhập. Đúng rồi.” Anh chìa tay ra, và cô chần chừ. “Khách du lịch vui vẻ, nhớ không?” anh trêu, vẫy vẫy ngón tay để mời cô tới gần. “Có thể chúng ta là vợ chồng mới cưới đang đi tuần trăng mật.”

“Anh suy nghĩ quá nhiều rồi, Addison.” Cô nói, nắm lấy tay anh và vờ như sự tưởng tượng của cô không tới mức đó.

Những ngón tay ấm áp của anh nắm tay cô. “Rick”

Sam gật đầu, chưa sẵn sàng gọi tên anh. “Đi thôi. Sau 4h họ không cho khách vào đâu, và bắt tất cả phải ra lúc 5h”

“Vậy là không ai vào sau chúng ta.”

“Đó chính là mục đích.”

Anh có vẻ đang bắt kịp những mảnh khoe và cách nghĩ của cô với tốc độ đáng báo động, nhưng cô đã biết trước là anh không phải một tên khù khờ dù trong trí tưởng tượng của bất kì ai. Cô và Stoney sẽ phải đổi lại toàn bộ mặt khẩu và tín hiệu, nhưng họ đã từng làm vậy rồi, khi cha cô bị bắt. Đó là một điều phiền toái, nhưng cần thiết cho sự an toàn của họ.

Khi họ tới quầy vé, cô không thể ngăn mình nhìn lại sau lưng, nhưng không chiếc Buick màu be nào lái vào bãi đậu xe. Addison đã phá kỉ lục tốc độ trên đường tới đây nên cô không nghĩ ai trừ NASA có thể theo kịp. Dù vậy, không hề phòng có thể làm cô phát điên.

“Vui lòng cho hai vé người lớn.” Addison nói với cô gái trẻ trong quầy.

“Hai vị chỉ còn một tiếng trước khi đóng cửa,” cô ta nói giọng miền Nam dịu dàng.

“Được rồi.”

“Vậy thì 29.90 đô.”

Trước khi Sam kịp phản đối, anh lôi tiền ra khỏi túi của chiếc quần jeans bó, nhận vé và tiền thối với một nụ cười trên môi. Anh lại nắm tay cô, đưa cô tới bên cổng. “Em thấy là anh trả tiền mặt chứ,” anh thì thầm, dựa vào gần hơn, “đề phòng có người dò được các khoản trả bằng thẻ

tín dụng.”

Da gà trên tay cô nổi lên. “Anh học nhanh đấy, Addison.” Cô nói, hi vọng là Stoney không nhìn thấy họ. Cô run lên khi miệng anh lướt qua tai cô. Các cơ co lại, và cô ép mình hít một hơi thật chậm. *Thôi đi*, cô tự ra lệnh cho mình khi họ đi vào Butterfly World.

Những chiếc cửa đôi bảo vệ khu vườn, ngăn lũ bướm thoát ra ngoài. Họ đi qua chiếc cửa đầu tiên, bị chặn giữa hai cửa, và Addison kéo cô lại gần. “Nói tên anh đi,” anh ra lệnh với giọng trầm trầm.

“Thôi nào, Stoney đang đợi đấy.”

“Nói đi.”

“Phải-”

“Nói đi, Samantha,”

“Anh phải kiểm soát mọi thứ đúng không?” cô cố ép một nụ cười. “Người ơi, chắc anh phải phát điên khi không thể bắt tôi làm những gì tôi không m-”

Anh hạ miệng mình xuống miệng cô, vòng tay quanh eo cô và kéo cô sát vào cơ bụng phẳng phiu, săn chắc của anh. Hơi nóng chạy dọc xương sống cô khi môi anh ôm lấy môi cô. Đây không phải một nụ hôn trêu đùa, giống như nụ hôn đầu tiên trong khu vườn. Nụ hôn này cho cô biết chính xác anh muốn gì, và muốn nhiều như thế nào. Và điều tốt nhất và tệ nhất là, cô cũng muốn nó.

Hơi ẩm ẩm áp của khu vườn lơ lửng trong tiền sảnh mờ tối, tĩnh lặng và đóng kín. Anh ép lưng cô vào cánh cửa, miệng anh mạnh mẽ và đòi hỏi trên miệng cô, xoay chuyển và kéo cô vào.

“Bình tĩnh nào, Tarzan.” Cô cố nói, hỗn hển hít vào luồng không khí nóng bỏng, ẩm ướt. “Có người nhìn thấy-”

“Nói tên anh đi,” anh lặp lại, rằng anh tìm tới môi cô.

Chúa ơi. “Rick,” cô thì thầm, đầu óc chìm vào một mê cung ẩm ướt, tràn ngập Addison khi anh ấn cô mạnh hơn vào cánh cửa. “Hài l-”

Mông cô ấn vào tay nắm, và cánh cửa bật mở, bị đẩy bởi sức nặng của họ. Miệng vẫn dính vào nhau, họ lao đảo ngã vào phía trong khu vườn.

Vài người khách tới muộn tò mò nhìn họ, và cô cười một tiếng vô tư, nắm tay anh và văng vẳng nghịch ngợm. “Chúng tôi mới cưới,” cô nói với tất cả. Điều này không dễ dàng chút nào khi cô

không còn hơi để nói, và khi cô gần như đang đạt tới cực khoái, chỉ vì nụ hôn của anh, nhưng có vẻ cũng hiệu quả.

Cô đi được gần 3 feet thì anh kéo cô lại. “Lại đây nào, Samantha.”

“Hừm. Nụ hôn đó cũng vì ngưỡng mộ à, Addison?” cô thì thầm đáp lại

“Không, đó là vì dục vọng. Vậy còn mấy lời nói và văng tay đó là gì?”

“Chúng ta đang hòa nhập. Và anh bắt đầu vụ này. Tôi chỉ gợi ý anh đội mũ thôi, nhưng anh phải nuốt chừng tôi mà.”

“Em cũng được ăn nhẹ còn gì. Hay đó chỉ là đóng kịch? Anh có phải biết ơn là em không ném anh xuống hồ không?” anh tiếp tục với giọng dịu dàng

“Nếu tôi muốn dừng lại, tôi đã dừng rồi,” cô thì thầm đáp lại, kéo anh về phía trước. “Đi nào, anh yêu.”

“Đó có phải là đóng kịch không, Jellicoe?” anh lặp lại.

“Có thể.” *Đàn ông.* “đừng để testosterone của anh tăng lên như thế, Addison. Kéo anh đi theo đã làm cho mọi chuyện đủ khó rồi. Tôi không cần thêm gì phức tạp nữa đâu.”

Anh tới gần cô lần nữa, ánh mắt tối lại và nóng bỏng. “Em đã có một điều phức tạp rồi đây.”

Cút thật. “Anh có thôi đi không hả? Chúa ơi. Dù sao thì điều gì làm anh như thế vậy? Lúc trong xe anh lịch sự lắm mà.”

“Nó đã tích lại cả ngày rồi,” anh nói với một chút hài hước, “nhưng lúc đó anh phải lái xe. Giờ thì không.”

Vài vị khách nữ đang nhìn Addison qua vai của chồng họ hay qua những tán cây của khu rừng nhiệt đới. Cô không chắc là vì họ nhận ra anh hay vì anh trông cực kì đẹp trai theo kiểu của một kẻ sẵn mồi ăn thịt, nhưng cô phải thừa nhận là mình thấy hài lòng trong một khoảnh khắc thoáng qua. Anh muốn Samantha R. Jellicoe. *Cứ đau buồn đi, các cô gái.*

“Ngắm mấy con bướm đi,” cô chỉ dẫn, “Đó là lý do chúng ta tới đây.”

Bàn tay anh nắm chặt tay cô, rồi thả lỏng. “Có dấu hiệu nào của người của em chưa?”

“Chưa. Có thể ông ấy ở trong khu vườn sau vườn chính.” một con bướm xanh da trời sáng màu, cỡ một chiếc bưu thiếp phấp phới bay qua và đậu lên mái tóc tối màu của Addison. “Đừng di chuyển. Anh có bạn này.”

“Tuyệt.”

Sam khúc khích. “Ước gì tôi mang máy ảnh. Phân bướm trông thế nào nhỉ?”

Anh cẩn thận lắc đầu, và con bướm bay vào khu rừng nhân tạo ấm áp. Âm nhạc cổ điển vang lên nhẹ nhàng dường như vừa thích hợp lại vừa buồn cười - mọi người đều là nhà phê bình mà. Bên dưới mái vòm cao, hàng trăm con bướm đủ màu sắc và kích cỡ bay lượn giữa những khóm cây và hoa, trong khi những luồng sương ấm áp phun ra từ trong tường và giữa những chùm cây nhiệt đới.

“Ở đây đẹp thật.” Addison nói, trùng với suy nghĩ của cô

“Có lẽ chúng ta nên tới sớm hơn.”

“Có lẽ chúng ta nên quay lại và đi du lịch thật sự.”

“Mm. Như là hẹn hò à?” cô thì thầm

“Anh có thể thuê nơi này sau vài giờ. Chúng ta sẽ có nó cho riêng mình.”

Cô không thể không tưởng tượng cảnh mình nằm trải ra giữa những bụi cây, Addison ở trên cô và những đàn bướm bay lượn trên đầu họ. “Kiểm chế một chút đi, được không?”

Nụ cười của anh làm cô ảm uớt. “Anh đang kiểm chế rất nhiều đấy.” Cố gắng không có vẻ vội vàng, họ đi dọc con đường ngoằn ngoèo của khu mái vòm tới cánh cửa phía bên kia. “Em có định nói cho anh biết trông Stoney như thế nào không?”

Qua tấm lưới thưa của mái vòm, Samantha nhìn thấy ông đang ngồi trên một chiếc ghế băng trong vườn hoa hồng. Sự nhẹ nhõm chạy trong người mạnh tới mức làm cô run lên. Nắm chặt tay cô, Addison đi chậm lại và nhìn xuống.

“Chuyện gì vậy?”

“Stoney là sự kết hợp của Hulk Hogan,” cô nói, kéo tay khỏi tay anh và đi về phía trước. “và Diana Ross, với chiếc mũi đã bị vỡ cả trăm lần, và một cây thánh giá nhỏ bằng bạc ở cổ.”

Cô đi qua hai cánh cửa nữa và rẽ vào con đường phía bên trái khi gặp một tấm biển ghi Vườn hoa hồng Anh. Khi Addison bắt kịp cô, cô chậm lại. Tất cả những sự đề phòng của họ khi tới cuộc hẹn này sẽ trở nên vô nghĩa nếu cô không cẩn thận lúc này.

Stoney nhìn thấy cô và đứng lên, và nhìn thấy Addison ngay cạnh cô. Ngay lập tức ông quay đi và đi về phía đối diện. Họ có ám hiệu cho “ổn cả” nhưng cô chần chừ không nói. Không có gì ổn

cả, và việc Addison ở đây không tốt cho học chút nào. Nhưng cô đã hứa là cô và tên nhà giàu này sẽ là đối tác, và nếu cô rời đi mà chưa nói chuyện với Stoney, cô sẽ nổ tung mất. “Đội Dolphins thì sao?” cô nói giọng hơi to, nhìn vào Addison.

“Cái gì?”

“Im miệng và phối hợp đi,” cô thì thầm dưới hơi thở. “Anh nghĩ họ có vào tới giải Super Bowl mùa này không?”

“À, chà, bây giờ khi mà Dan Quayle-”

“Marino.”

“—Marino đã về vườn, anh cũng không chắc nữa.”

“Anh cũng là fan của Dolphins à?” một giọng sâu trầm, êm tai nói từ phía sau cô.

Cô dúm một ngón tay vào Addison. “Ồ, anh ấy bị tôi dụ dỗ đấy, nhưng tôi vẫn phải cố gắng hơn. Đây là Richard Addison.”

“Walter.” Stoney chìa tay ra, trông có vẻ thân thiện dù ông nói như tát vào mặt. “Cháu điên rồi, Sam. 3 chúng ta không thể ở cùng một chỗ.”

Sau khi Addison bắt tay Stoney, Sam cũng làm theo, nắm lấy những ngón tay dày dạn, nhanh nhẹn của người trứ đồ của mình lâu hơn bình thường một chút. “Bác có nghe gì về Etienne không?”

“Có. Và tới khi cháu gọi cho bác, bác nghĩ cháu sẽ là cái xác tiếp theo dạt vào bờ.” Cảm xúc ẩn sâu trong lời nói của ông, nhưng cô đủ hiểu ông để nhận thấy nó.

“Hắn gọi cho cháu ngay trước khi cảnh sát tới nhà cháu, và cơ bản là bảo cháu đang ngập sâu trong cút. Bác có biết hắn làm việc cho ai không?” Những thứ ủy mị có thể để sau.

Stoney liếc nhìn Addison. “Bác cần cháu giải thích đấy, cháu yêu.”

“Samantha và tôi đã thỏa thuận,” Addison xen vào. “Cô ấy giúp tôi tìm ra ai đã thổi bay nhà tôi và tại sao, và tôi giúp cô ấy xóa tội đột nhập - và giết người.”

“Nó cứu mạng cậu đấy, cậu biết không.”

“Tôi biết. Thế nên tôi mới ở đây.”

“Tôi đã bảo nó là ở lại kéo cậu xuống tầng không phải là ý tưởng hay, và nó có thể gặp nhiều

rắc rối vì làm điều tốt; nhưng Sam không thể giết một con nhện mà.”

“Stoney, im đi.” Cô nói cộc cằn. Tuyệt thật. Bí mật lớn nhất của cô đã bị lộ. “Cháu đoán là khách hàng của Etienne hoặc là tên môi giới đã giết hấn. Bác có biết hấn làm việc cho ai không?”

“Ừ, đúng rồi. Một tên châu Âu nào đấy. Etienne mới bay từ đó về. Nếu hấn làm việc qua môi giới, bác sẽ tìm ra, nhưng bác không nghĩ thế. Hấn ghét phải chia phần.”

Addison buông một tiếng đầy chán ghét đối với từ ngữ của Stoney, nhưng cô không thêm để ý anh. “Và giờ là Final Jeopardy, Stoney[\[13\]](#). Ai thuê *chúng ta*?”

“Ông không biết à?” Addison thì thầm, nắm lấy khuỷu tay cô.

Lui lại một bước, Stoney hắng giọng. “Bác nhận được cuộc gọi từ O’Hannon. Ngay khi mấy việc cút này xảy ra, bác gọi hấn, nhưng hấn cúp máy. Giờ thì hấn không trả lời máy.”

Cô quắc mắt nhìn người môi giới của mình. *Chết tiệt*. “Bác nhận việc qua môi giới thứ 3 à? Sao bác không nói cho cháu?”

“Vì số tiền quá tuyệt, và vì cháu sẽ không nhận nếu bác nói cho cháu. Bác đã biết Sean O’Hannon 15 năm rồi.”

“Bác nói đúng. Cháu sẽ không bao giờ làm việc cho O’Hannon. Chúa ơi. Hấn ta là đồ cặn bã, Stoney. Tìm xem hấn môi giới cho ai đi.”

Quả núi gật đầu. “Làm sao bác liên lạc với cháu?”

“Gọi vào di động của tôi,” Addison nói, viết dãy số lên đằng sau tấm vé vào cửa. “Nó không được đăng kí”

“Thế có ổn không, Sam?”

“Không ổn chút nào, nhưng là cách an toàn nhất. Chúng ta phải giải quyết chuyện này, Stoney. Càng sớm càng tốt.”

Stoney nhìn cô một lát. “Bác nói chuyện với cháu được không, Sam?”

“Không bí mật,” Addison nói ngay, hàm anh xiết lại.

“Đi nào,” cô cắt ngang, giằng khuỷu tay khỏi tay anh. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

“Samantha-”

“Đợi tôi một lát.” Thường cho anh một nụ cười, cô cúi gằm hơn. “Rick,” cô thì thầm

Cô và Stoney đi một vài yard dọc con đường mòn, giữa những khóm hồng thơm ngát. Addison ngồi trên một chiếc ghế băng bỏ trống và trông tức giận đủ để nhai gạch được, nhưng anh xứng đáng ít nhất một điểm vì đã ngồi im.

“Chuyện quái gì xảy ra với cháu vậy, Sam?” Stoney gầm gừ ngay khi họ rời khỏi tầm nghe của Addison.

Cô không có thời gian giả ngu. “Cháu đoán là bác đang nói về tên nhà giàu kia. Hiện giờ điều này là... cần thiết.”

Ông nghiêng đầu nhìn cô. “Cần thiết cho việc gì? Sự an toàn của cháu à? Cháu yêu, hai người chết rồi, và cả hai đều liên quan tới viên đá đỏ và ngôi nhà đỏ - và tên đó.”

“Cháu biết.”

Nhú mào, Stoney nắm tay cô lần nữa. “Bác không hiểu, nhưng bác tin cháu.”

Cô xiết tay ông. “Chà, nghe tuyệt thật.”

“Vụ này từ đầu đã không tốt, và đó là lỗi của bác, nhưng cháu biết là dính với hấn ta là tự tìm rắc rối đấy.”

“Bác biết gì?” cô đáp lại. “Thật sự thì bác biết gì?”

“Có gì đó rất tệ. O’Hannon rất hoảng sợ khi bác gọi cho hấn, và bác không thể nghĩ vì lý do gì Etienne lại nhếch nhác tới mức phải dùng thuốc nổ vô cớ.”

“Vụ này làm cháu khó chịu. Bác hãy do thám đi. Viên đá biến mất, vậy thì trừ khi Etienne giấu nó đi, phải có ai đã lấy nó. Nếu bác nghe tin ai mua bán gì, hãy cho cháu biết. Bác nghe bất cứ tin gì, hãy cho cháu biết.”

“Cháu có định ở với tên nhà giàu kia cho tới khi giải quyết xong vụ bí ẩn nho nhỏ này không?”

“Cháu không biết.”

“Ừ, chà, bác thấy cách hấn nhìn cháu, Sam. Hấn ta không nghĩ tới lợi ích tốt nhất *của cháu* đâu. Hấn là người đoạt những gì mình muốn, bất chấp kết quả.”

Cô không hoàn toàn chắc chắn về điều đó, nhưng cô cũng đang mơ mộng về làm tình với Addison. “Cháu sẽ tự lo cho mình, Stoney. Cháu luôn tự lo mà. Chỉ cần làm những gì bác có thể thôi.”

“Được rồi. Cút thật.”

Ông quay đi, nhưng cô nắm tay ông. “Và hãy thật cẩn thận, được không?” cô thì thầm. “Bác là gia đình duy nhất của cháu.”

Stoney nở một nụ cười nhanh chóng và đầy quan tâm. “Thằng bé, bác thấy tội nghiệp cháu rồi đấy.”

Cô nhìn ông đi xa, và quay lại chỗ Addison. “Chúng ta đi xem nốt khu vườn chứ?”

“Anh không thích bí mật, Samantha.” Mặt anh nghiêm nghị, và anh không định rời khỏi chiếc ghế.

“Anh có cuộc sống của riêng anh,” cô đáp lại nóng nảy. “Chà, tôi cũng vậy. Tôi đã biết Stoney cả đời rồi. Ông ấy lo cho tôi, được không?” Thối một lọn tóc khỏi mặt, cô đưa tay cho anh.

Chậm rãi, Richard đưa tay lên và nắm tay cô. “Anh cũng rất ngạc nhiên,” anh nói, đứng lên, “nhưng anh thấy mình cũng lo lắng cho em.

[11] 1 nhân vật trong series phim Gilligan’s Island, luôn đội 1 chiếc mũ mềm vành hẹp, hơi giống kiểu mũ cổ điển của con gái. ^ ^

[12] câu thành ngữ “curiosity killed the cat” nghĩa là “sự tò mò giết chết con mèo” ý cảnh báo mọi người không nên quá tò mò. Từ “cat” (con mèo) cũng có nghĩa ám chỉ một tên trộm.

[13] Jeopardy! (Mạo hiểm) là tên một gameshow trả lời câu hỏi của Mỹ. Và câu hỏi cuối trong chương trình là Final Jeopardy (mạo hiểm cuối cùng).

Chương 12

Thứ 7, 6:15 p.m

Kiên nhẫn là một đức tính tốt, nhưng đó không phải là thứ mà Richard có kinh nghiệm hay hứng thú với. Anh muốn câu trả lời. Samantha đã từ bỏ chiếc đài trên xe, và chiếc loa phát ra tiếng nhạc Haydn du dương khi họ tiến về phía Bắc. Cô không phản đối khi anh kéo nắp xe lên, Richard nghĩ vì trạng thái bị phân tâm của cô hơn là vì cô đã chán ngấy cảnh.

Ngón tay cô gõ gõ lên tay nắm cửa. “Nếu em nói cho anh mọi thứ em nghĩ anh cần biết,” giọng cô vang lên trong không gian khá tĩnh lặng, “thì không chỉ sự tự do và an toàn của em là nằm trong tay anh, Rick.”

Rick. Cô đã cho anh qua, một chút. “Em ở đây để giúp anh giải quyết việc này.”

“Chà, thực sự thì em ở đây để anh giúp em - nhưng em đang cố gắng hoàn thành phần của mình trong thỏa thuận.”

“Vậy em muốn gì? Anh phải hứa là không tiết lộ bất cứ thứ gì em nói à? Anh không thể, Samantha. Đầu tiên, anh không thích ý tưởng là mọi thứ anh đã giành được và sưu tầm được là để cho ăn trộm. Thứ ha-”

“Không,” cô cắt ngang, ngồi thẳng lên. “Em không ở đây với anh vì một vụ trộm. Em ở đây vì một quả bom.” Môi cô giật giật khi cô cân nhắc những lời tiếp theo. “Em sẽ thỏa thuận với anh. Anh có thể dùng bất cứ thông tin nào anh muốn về Etienne DeVore. Những thứ khác em nói cho anh, hoặc anh tự tìm ra, hãy dùng để bảo vệ đồ của anh, nhưng không được nói với cảnh sát.”

“Không thỏa thuận gì hết.”

“Vậy dừng xe lại và để em đi.”

“Không.”

Cô nhấn nút mở cửa sổ. “Được thôi. Em sẽ nhảy.”

“Đừng cư xử buồn cười như thế.” Anh kéo cửa sổ lên và khóa nút điều khiển,

Trùng mắt nhìn anh, cô tháo dây an toàn và vòng tay ra sau mở cửa. “Em không thể nhượng bộ hơn nữa. Nếu anh không thích, chúng ta chia tay. Ngay bây giờ.”

Việc giết người để lấy một đồ vật gì đó làm cô khó chịu, anh gần như cảm nhận được điều đó ngay từ lần gặp đầu tiên. Anh cho là hiện giờ thế đã đủ đảm bảo rồi. Tất nhiên là việc anh muốn làm tình với cô cũng góp phần vào quyết định này nhiều như việc anh không tin những lời tán tỉnh của cô đơn thuần là vì lợi ích - giống như những lời trêu trọc của anh vậy.

“Thắt cái đai an toàn chết tiệt của em vào.”

“Đó có phải là một lời đồng ý không?”

“Ừ. Sau khi chúng ta bàn bạc thêm.”

Samantha gạt đầu, cài khóa lại. “Việc này thật phức tạp.”

Cô chưa biết đâu. “Anh thích sự phức tạp. Nào, giờ thì chúng ta sẽ qua Rooney’s Pub ăn tối hay anh sẽ gọi cho Hans và bảo cậu ấy chuẩn bị thứ đồ Ý gì đó cho chúng ta?”

“Anh rất hay làm thế,” cô bình luận

“Làm gì?”

“Đưa ra những lựa chọn để mọi người cảm thấy họ được quyết định, nhưng tất cả vẫn trong tầm kiểm soát của anh.”

Richard mỉm cười. “Ai-len hay Ý nào?”

“Có phải quán Rooney nằm ngay cần đường dẫn vào cửa hàng kim cương của James ngay trên tiệm “Mông của Bond” không?” [\[14\]](#)

“Ouch, anh không phải James Bond và đừng đánh trống lảng nữa.”

“Vậy thì Ai-len đi.”

Và điều này cũng hợp lý. Một nơi công cộng, nơi mà những cuộc thảo luận cá nhân không thể quá riêng tư. Vậy thì tốt nhất nên bắt đầu trước khi họ tới đó. “Nói tới Ai-len thì, cho anh biết về tên O’Hannon người đã thuê Walter Barstone thuê em”

“Hắn là đồ cặn bã.”

“Em nói rồi. Gì nữa không? Và hãy thẳng thắn, nếu em có thể.”

Cô bắn cho anh một nụ cười tinh quái. “Thông minh đấy. Hắn ta ở London. Thực tế là không bao giờ rời đi vì hắn sợ máy bay, sợ nước, và sợ không gian chật hẹp.” Samantha xoay người, vòng một chân xuống để có thể đối mặt với anh. “Em không thích làm việc với hắn vì hắn luôn bóp chẹt hoặc cắt phần của người làm.”

“Như thế nào?”

“Hắn sẽ bảo anh là hắn có người mua thứ gì đó giá thấp hơn thị trường 50 hoặc 100 nghìn, nhưng công việc rất đơn giản, yadda yadda yadda. Và anh nhận việc, rồi mới biết là người mua sẵn sàng trả cao hơn thị trường 50 hoặc 100.”

“Và phần đó sẽ dành cho hắn, không phải chia phần trăm cho người kia.”

“Đúng.”

Giữ ánh nhìn trên đường cao tốc đang tối dần, Richard nắm chặt bánh lái. “Nếu hắc có một vụ cực kì tốt, nhưng có thể thu hút nhiều dư luận, hắc có cài người nhận tội thay không? Đặc biệt là một người hắc không làm việc chung nhiều, hoặc người luôn nói thẳng suy nghĩ của mình và bảo hắc là một tên cặn bã.”

Khi cô không trả lời, anh nhìn sang. Miệng cô mím chặt, cô nhìn anh, đôi mắt xanh hơi nhạt màu trong bóng tối. “Anh nghĩ quả bom không dành cho anh.”

“Hắc có làm vậy không, Samantha?” anh theo đuổi

“Chúa ơi.” Samantha đưa tay vào tóc, kéo chiếc vòng buộc ra, và những sóng tóc nâu đỏ mềm mại lòa xòa trên vai cô. “Hắc có thể. Điều đó sẽ giải thích được vài chuyện. Chết tiệt. Chúa ơi, chết tiệt.”

Thầm nguyên rửa dưới hơi thở, Richard đỗ chiếc SLK bên lề cao tốc trước khi cô bắt đầu đâm vào thứ gì đó. Bánh xe vẫn đang chuyển động, cô nhảy ra, sải bước qua lại với hai tay nắm chặt, cứng đờ hai bên. Anh ra ngoài với cô nhưng chỉ đứng dựa vào tường để cho cô xả khói.

Ý nghĩ là cô có thể là mục tiêu đã nảy ra trong anh ngay từ buổi tối cô nhảy qua trần nhà anh. Lúc đó anh không có lý do gì, chỉ cảm giác thôi. Kể từ đó anh đã khám phá thêm được một lời cảnh báo từ một tên trộm siêu hạng giờ đã chết, một công việc sắp xếp qua người mà Samantha không tin tưởng, và một viên đá biến mất - nhưng không gì hơn nữa. Và cảnh sát thậm chí còn có ít hơn.

“Sao hắc phải cài em?” anh hỏi

“Tiền. Hắc không làm việc vì gì khác nữa, và hắc không quan tâm đến gì khác nữa.”

Anh nhìn cô đi qua anh và vòng lại. “Nói cho anh biết em nghĩ gì về kịch bản này,” anh nói, liếc nhìn đồng hồ. Trời sẽ nhanh tối, và nếu cô là mục tiêu, anh không muốn cô đứng bên lề đường như thế này. “O’Hannon thuê DeVore vào lấy trộm viên đá, và thuê em làm người thí mạng. Whoop, em bị giết bởi quả bom chính mình đặt để đánh lạc hướng và thoát ra ngoài. Và vì hắc là đồ cặn bã, O’Hannon giết DeVore để không phải chia phần.”

“Có thể được đấy, chỉ trừ hai điều. Thứ nhất, O’Hannon là tên hèn nhát, em không nghĩ hắc dám giết bất cứ...”

Cô nói nhỏ dần khi một chiếc BMW đen tới gần họ trên cao tốc, chuyển làn và chậm lại khi tới gần họ. Richard bước về phía cửa bên gần chiếc Glock anh đã nhét vào ngăn chứa găng khi Samantha phản đối. Dù vậy, giữa dòng xe cộ lưu thông, chiếc xe không dừng lại, nó tăng tốc khi đi qua họ. Tuyệt. Những người tốt bụng, cảnh sát, và kẻ ám sát, đều phải đề phòng.

Samantha cũng nhìn chiếc BMW. “Và thứ hai, nếu em bị giết, cảnh sát sẽ phải nghĩ là viên đá ở cùng em. Viên đá biến mất, vậy là phải có người khác liên quan. Và nếu người đó là Etienne, ai lấy viên đá của hắn? O’Hannon sẽ không xuất hiện. Hắn phải thuê một người khác, và tất cả sẽ cắt vào lợi nhuận của hắn.”

“Có thể O’Hannon hy vọng chúng ta sẽ nghĩ viên đá bị phá hủy trong vụ nổ, cùng với em.”

“Có thể. Em chỉ không hiểu sao hắn muốn giết Etienne, nếu hắn đã thuê Etienne từ đầu. Người giết người làm cho mình không duy trì được trong nghề này.” Khi cô giải thích mọi chuyện, cô bắt đầu bình tĩnh, tay cô đã thả lỏng và những bước dài dần ngắn lại. “Em cần phải nghĩ cho thông,” cô thì thầm, dừng lại trước mặt anh.

“Chúng ta sẽ nghĩ cùng một đĩa bánh Shepherd,” anh nói, kéo mở cửa xe cho cô, “Đi nào.”

Dù họ đã tới gần Palm Beach, giao thông trên cao tốc khá đông. Tuy nhiên không ai đi chậm để nhìn họ cả, và họ hòa vào dòng xe không chút khó khăn. Richard quan tâm tới Samantha Jellicoe hơn là tới giao thông. Dù anh coi việc làm của cô là sai trái, nếu ai muốn giết cô vì thế - hay vì bất cứ lý do nào khác - anh sẽ ngăn chặn hắn. Anh thậm chí không chắc mình quyết định thế khi nào, hay từ khi nào *anh đã* trở thành vệ sĩ *của cô* - chỉ là anh đã quyết định vậy.

15 phút sau, họ tới phố Clematis và rẽ vào bãi đỗ xe của quán Rooney. Quán có vẻ đông, như mọi khi, với âm nhạc Ai-len vang ra phố. Dù ở đây thiếu sự riêng tư, anh vẫn thích; cảm giác Anh thật sự không dễ tìm ở Florida.

“A, ngài Addison,” bà chủ quán chào anh với nụ cười rộng mở. “tối nay đi hai người à?”

“Cảm ơn, Annie. Nếu được thì cho tôi ra sau nhé.”

“Tất nhiên là được rồi.”

Anh chỉ cho Samantha theo sau Annie tới rìa bên của quán. Khi anh ở đây, họ luôn để dành một bàn cách xa quầy bar đông đúc, dành riêng cho sự riêng tư và yên tĩnh của anh. Samantha ngồi xuống ghế đối diện cửa trước, không làm anh ngạc nhiên, và anh chuyển ghế của mình sang sườn bàn để họ ngồi vuông góc với nhau, và anh có thể nhìn lói vào phòng bi-a qua vai cô. James Bond hay không, anh bắt đầu thấy mình giống một tên điệp viên chết tiệt.

Anh gọi một 1 pint (panh) Guinness cho mỗi người, và ngồi lại gần Samantha khi cô phục vụ rồi đi. “Anh đoán là điều này với em cũng không bình thường phải không?” anh thì thầm. “Vụ đánh bom, không phải quán ăn.”

“Em chỉ không thể tin là Etienne lại...” cô nuốt vào. “Nhưng em không nghĩ hắn biết em sẽ tới đó. Nếu không hắn đã không tức giận như vậy khi gọi điện.”

“Anh không thể tin O’Hannon lại sẵn sàng lợi dụng cái chết của em.”

“Đó vẫn chỉ là giả thiết. Em đoán có gì đó hơn chỉ là lợi dụng.”

“Vậy nói cho anh có thể là gì đi.”

Samantha ngừng quan sát căn phòng và nhìn anh. Một nụ cười nhẹ chạm tới môi cô. “Anh có vẻ tức giận.”

“Anh đang tức giận.” Anh nắm bàn tay cô để trên mặt bàn và vòng ngón tay quanh tay cô.

Cô hơi giật mình, nhưng không rút ra. “Anh biết không, điều này làm mọi chuyện thay đổi đấy,” cô nói “Nếu anh không gặp nguy hiểm, anh không cần phải giúp em.” Samantha hít một hơi. “Thực tế thì sẽ rất ngu ngốc nếu anh cứ dính vào vụ này.”

“Anh vẫn bị mất một viên đá Trojan,” anh nói giọng trầm trầm. “Và vì em ngủ dưới mái nhà của anh, em cũng nằm dưới sự bảo vệ của anh.”

“Lại là một tên lãnh chúa phong kiến, phải không? Bá tước vùng Palm Beach?”

Môi anh cong lên. “Như em nói, không ai đáng phải chết vì một đồ vật cả. Và anh muốn đảm bảo là việc đó không xảy ra với em.”

“Hơi kiêu căng đấy, thưa đức ngài.” Dù vậy, ngón tay cô cũng nắm chặt lấy tay anh. “và em đánh giá cao điều đó.”

“Em cứu sống anh, Samantha. Đáp lại cũng công bằng thôi.”

Một cô phục vụ mang tới 2 pint, và Sam uống một hơi dài. Chưa từng có việc như thế này xảy ra với cô. Khi cảnh sát bắt được cha cô giữa một vụ “khá dễ” trộm một thứ đồ trang trí Hy Lạp nho nhỏ, cô đã bị suy sụp. Hàng nghìn viễn cảnh, hàng nghìn kế hoạch khác nhau giúp ông vượt ngục hoặc trốn ra nước ngoài hoặc đi trộm một thứ khác để làm như ông vô tội, không thứ gì có kết quả. Thậm chí lập ra những kế hoạch vô dụng, ngu ngốc vẫn tốt hơn là hoảng sợ một cách mù quáng khi chỉ có một mình.

Dần dần cô quen với việc không thể gặp ông, không thể tới dự phiên tòa, và không thể thăm ông trong ngục. Khi ông mất hai năm trước, cô đã rất nhẹ nhõm. Sau đó, cô không cần lên kế hoạch mà vẫn phải nghĩ mình sẽ làm gì nếu ông đột nhiên xuất hiện trước bậc cửa, và cô không phải thấy tội lỗi khi mình được tự do mà ông bị khóa trong một căn phòng nhỏ suốt cuộc đời còn lại.

Mỗi công việc cô nhận đều có phần mạo hiểm. Nhưng không ai từng muốn giết cô trước đây, và

chắc chắn không ai từng muốn lợi dụng cô làm vật thí mạng. Giả thuyết của Rick đi hơi xa, nhưng nó là thứ hợp lý nhất cho tới giờ.

Addison gọi hai suất bánh Shepherd trong khi cô uống nốt cốc bia và gọi thêm một cốc nữa. Thậm chí sau một đêm ngủ ngon và vết thương được khâu lại, cô vẫn thấy mệt mỏi, cả bên ngoài và bên trong. Sự liên quan của O'Hannon làm cho vài mảnh ghép tìm đúng chỗ, và dù rất tức giận với giả thuyết của Addison, hiện giờ cô cũng đồng ý với nó. Cô cũng cần nói ra vài giả thuyết của mình, và cô muốn nói với người đàn ông đang ngồi cạnh cô, nhâm nhi ly bia của anh với vẻ trầm ngâm hơn cô thể hiện.

“Em nói DeVore không thấy phiền khi giết người,” anh nói gật đầu với một đôi đang đi qua, cả hai nhìn họ với vẻ tò mò không giấu giếm. “nhưng em không nghĩ hẳn sẽ làm tổn thương *em*!”

“Em không nghĩ thế. Dù vậy giả dụ hẳn không biết mình đang gài ai, hoặc là có người nói dối hẳn chỉ làm việc này phức tạp hơn. Nếu quả bom không dành cho em, thì em cũng muốn biết liệu ai muốn đánh vào anh. Dù sao thì thế cũng hợp lý hơn.”

“Tại sao nhỉ?”

Bánh của họ được đưa lên, và cô tận hưởng mùi hương của rau, khoai tây và thịt bê nóng. Khi người phục vụ rời đi, cô cắt ngang phần bánh khoai tây nghiền và hơi nóng bốc lên từ bát. “Thằng thần thì em không đáng giá cho rắc rối này.” Cô nói

“Cho phép anh phản đối,” Hàm anh nghiêng chặt; mắt anh đã hơi lóe lên vì căng thẳng và tức giận bị đè nén từ khi ở Butterfly World.

“Cứ phản đối như anh muốn, nhưng đó là sự thật. Về khía cạnh tiền bạc, nó không hợp lý. Thậm chí kể cả vì viên đá. 10% là một phần khá được cho một vụ trộm, nhưng em không nghĩ Etienne lại ăn trộm và giết người vì 150,000 đô la.”

“Vậy thì O'Hannon hay ai đó phải trả cho hẳn ta nhiều hơn thế.”

“Tại sao? Phải có lợi nhuận cho tất cả những người liên quan.” Cô nhúu mày. “Em thậm chí không chắc liệu Etienne có nhận việc lung tung như vậy không. Em chỉ nhận việc này vì em đang chán. Phần của em - trừ khi bọn chúng không trả vì em chết - sẽ là 10%, cộng với một phần cho kẻ thuê Etienne nữa. Phải có nhiều tiền hơn ở đâu đó, nếu vụ này liên quan tới giết người.”

“Trừ khi đây là vấn đề cá nhân.”

“Của em?”

Anh nhún vai. “gần đây em có làm gì đặc biệt không được lòng người không?”

“Theo em nhớ thì không. Anh thì sao?”

“Theo anh biết thì không. Em có - vẫn - quan hệ tốt với DeVore chứ?”

“Cũng ổn. Em không gặp hẳn khoảng một năm rồi.” Sam tập trung vào chiếc bánh của mình, tận hưởng hương vị hơi cay dịu dàng và nuốt nó xuống với một ngụm Guinness.

Chẳng trách Addison thích ăn ở đây. “gần đây, em hơi... im lặng.”

Đôi mắt xám nhìn cô. “Tại sao?”

Chúa ơi, anh không để lỡ điều gì. “Trời đất,” cô nói hơi phóng đại giọng Anh dịu dàng của anh, cô giấu đi sự cảnh giác dâng lên. Cô không quen nói về mình. “Không có gì. Bảo tàng Norton mới nhận tài trợ mùa thu năm ngoái, và có rất nhiều việc. Em đang phải lo phần bảo trì và phân loại.”

“Công việc hợp pháp của em,” anh nói nhẹ nhàng, một nụ cười chậm rãi trên môi.

“Thôi đi, người Anh.”

“Được thôi. Ăn bánh đi. Và nhớ để chừa chỗ cho một chiếc bánh socola hảo hạng đấy, người Mỹ.”

Ánh sáng lóe trong mắt cô, và cô nhảy lên, theo bản năng vòng tay ra trước Rick. Anh di chuyển cũng nhanh ngang cô, nắm tay cô và giữ cô ngồi trên ghế.

“Bình tĩnh nào,” anh thì thầm, ánh nhìn ở trên một người đàn ông cách đó vài feet với một chiếc máy ảnh trên tay. “Báo chí thôi mà.”

“Cút thật.”

“Hài lòng chưa?” anh nói giọng lớn hơn. “Anh có ảnh rồi đấy, vui lòng để tôi và bạn tôi ăn nốt bữa tối nhé.”

Tên phóng viên mỉm cười, cái nhìn làm cô muốn đá tung răng hắn. “ “bạn” của ngài có tên không, ngài Addison?”

Tay anh trên vai cô nắm chặt hơn. “Nếu không nói cho hắn ta, bọn họ sẽ làm ồn chuyện này lên,” anh thì thầm vào tai cô, làm như đang âu yếm cô vậy.

Máy ảnh lóe sáng lần nữa. “Không. Làm ơn,” cô đáp lại. “Em ghét...”

“Samantha Jellicoe có lý do chính đáng để ở bên anh,” anh nói với giọng dịu dàng đáng ngạc nhiên. “tin anh chút đi.”

Mọi tế bào thần kinh hét lên bảo cô chạy trốn, cùng lúc đó cô vẫn biết là anh nói đúng. Cô thở ra một hơi run rẩy. “Sam Jellicoe,” cô nặn ra thứ mà cô hy vọng là một nụ cười chuyên nghiệp.

“Chữ ‘o’ và ‘e’” Addison thêm vào một cách thân thiện

“Và quan hệ của hai người là?”

“Tôi là tư vấn an ninh-”

“Chúng tôi đang hẹn hò,” Addison nói đề lên lời giải thích của cô

“*Anh im-*”

“Và tôi cũng nhờ cô ấy cho ý kiến về vấn đề an ninh,” anh tiếp tục tron tru “Còn gì nữa không?”

“Địa chỉ nữa thì tuyệt.”

“Nếu anh đang cố làm tôi đe dọa anh thì anh sắp thành công rồi đấy. Cho tôi xem thẻ phóng viên của anh. Ngay bây giờ.”

Richard Addison vui vẻ đã biến mất, thay bằng một doanh nhân cứng rắn mà cô đã từng nghe về và đọc trên mạng. Sam không ngạc nhiên chút nào khi tên phóng viên hạ máy ảnh và lục túi tìm thẻ, đưa ra mà không hề tranh cãi.

“Cảm ơn, ngài... Madeira,” Addison tiếp tục. “Tôi hi vọng tờ *Post* sẽ viết về thông tin này thật chính xác và tôn trọng. Chào anh.”

“Chào... ngài.”

Ngay khi lưng tên phóng viên quay đi, Sam đánh khuỷu tay vào sườn Addison. Anh kêu một tiếng và gập người lại. “Đừng bao giờ làm như vậy nữa,” cô rít lên, đẩy ghế ra và đứng dậy.

Quay lại, anh nắm tay cô kéo lại vào ghế. “Để cho anh lo phần giới thiệu chết tiệt đó,” anh gầm lại, không buông tay dù cô đẩy anh lần nữa.

“Anh thì mất gì chứ?”

“Anh muốn sự dính líu của em với vụ này thật bí mật,” anh đáp lại, ôm tay kia vào sườn. “Người thuê DeVore đặt chất nổ có thể không biết gì hơn là tên trộm trốn thoát là một phụ nữ. Thi thoảng anh vẫn hẹn hò, Sam, và anh không thuê vệ sĩ riêng. Giờ thì em vừa làm an ninh,

vừa làm chuyên gia nghệ thuật.”

Cô ngậm chặt hàm. *Chết tiệt*. Addison buông tay cô, và cô ngồi yên tại chỗ, cố đưa hơi thở trở về bình thường và tìm kiếm từ ngữ cô rất hiếm khi - không bao giờ - dùng. “Em xin lỗi,” cô nói. “Em đã làm loạn lên.”

“Bình thường mà,” anh cầu nhàu đáp lại. “Chúng ta chỉ phải cẩn thận với em hơn thôi. Đó là tất cả.”

“Em không đánh anh mạnh đến thế chứ.” Sam đưa tay qua chạm vào lồng ngực anh. “Anh ổn chứ?”

“Anh vẫn còn vài vết bầm tím từ cái đêm một quý cô trẻ đẹp đâm sầm vào anh và cứu mạng anh.”

“Ôi trời. Em thực sự xin lỗi, Rick. Em chỉ-”

“Em chỉ không thích anh nói những điều riêng tư của em. Anh hiểu. Tất cả những cái hôn và nắm tay như cặp đôi mới cưới chỉ là diễn kịch.”

Sự thật là anh sai không làm cô thấy tốt hơn chút nào. Cô không thường phản ứng mạnh như vậy với một chút thủ đoạn; chết tiệt, cô sống bằng thủ đoạn. “Stoney nói đúng,” cô cầu nhàu, dốc cạn cốc bia của mình. “Em điên rồi.”

Anh bắt cô ngồi với mình ăn hết tráng miệng, và xét đến đó là socola và rất tuyệt, cô không phản đối gì nhiều. Dù vậy khi họ quay lại xe, cô đặt tay lên tay anh. Nếu có ai định giết cô, cô không muốn đồ nghề của mình trở nên vô dụng vì đang ở cách cô 10 dặm. “Được rồi,” cô mạo hiểm, “vì sự hợp tác này có vẻ vẫn ổn cho tới giờ, em có thể nhận lời đề nghị của anh chuyển xe của em vào gara của Havard không?”

“Chắc chắn rồi.” Nếu anh có ngạc nhiên, anh cũng không lộ ra, nửa đối mặt với cô khi anh bấm điều khiển mở chiếc Mercedes. “Tới đâu đây?”

Cô chỉ hướng cho anh, và 15 phút sau họ tới bên chiếc Honda xanh lam không nổi bật của cô. “Được rồi, anh dẫn đường tới gara nhé?” cô hỏi, trèo ra khỏi chiếc SLK.

Dưới ánh đèn đường, anh quan sát cô một phút. “Em không nhảy đi đâu chứ?”

Cô lắc đầu, ước là mình đủ can đảm để ôm lấy anh hoặc chạy vào bóng đêm. “Anh vẫn là ván cược an toàn nhất của em.”

Với một cái nhú mày nhẹ, Richard đợi cô khởi động chiếc Honda và lái ra đường. Trong một tình huống khác, sự cảnh giác khi anh lái xe, đảm bảo là họ không bị chia cắt bởi đèn giao

thông hay bởi một chiếc xe nào khác có thể rất buồn cười, nhưng cô vẫn quá bận rộn suy nghĩ liệu có ai muốn cô chết không để có bất kì phản ứng nào ngoài tán thành.

Nhân viên trực đêm vẫy cho Addison qua không chớp mắt, và dù Rick nói gì với ông ta, cô cũng được đưa xe vào gara mà không phải nói thêm một lời. Cô chọn vị trí gần cửa ra nhưng khuất tầm nhìn từ phố, đỗ xe và đi ra. “Có chỗ để đồ nghề của em vào cốp xe anh không?” cô hỏi, dựa vào cửa sổ chiếc SLK.

“Còn tùy. Em có quăng thang và móc sắt vào đó không?”

“Mấy cái đó em để trong ví.”

“Anh không thấy ngạc nhiên.”

Anh nhấn nút và cốp xe mở ra khi cô đi lại phía chiếc Honda và làm tương tự. Không có gì thay đổi, tạ ơn Chúa, và cô ném một chiếc ba lô vào xe của Rick khi anh đi ra, tiếp theo là một chiếc túi xách và một cặp cồng nơ cô để những dụng cụ mỏng manh nhất. Đóng cốp xe anh lại, cô dựa vào đó. “Cảm ơn.”

“Không có gì. Nhưng anh có một câu hỏi,” Addison nói khi cô trèo lại vào chiếc SLK bên cạnh anh và họ cùng hướng về nhà anh.

Cảm thấy thoải mái hơn khi mà giờ đây đã được đoàn tụ cùng đồ nghề của mình, Sam ngã vào chiếc ghế da. “Nói.”

“Em có bao giờ ăn trộm từ viện bảo tàng em đang làm không?”

Quá đủ cho một cuộc nói chuyện phiếm. “Anh có li dị với vợ cũ không nếu anh không bắt gặp cô ta với ông tên-là-gì-nhỉ?”

“Peter Emerson Wallis,” anh nói giọng cứng hơn. “Ở Anh bọn anh gọi đây là ăn miếng trả miếng. Chúng ta đang chơi trò này à?”

“Ừ,” cô quyết định, đoán được anh không thích nói về vợ cũ của mình. “Anh trả lời câu hỏi của em, và em trả lời câu của anh.”

“Thỏa thuận. Và câu trả lời là có, có thể.”

Hơi ngoài mong đợi. “Tại sao?”

“Trả lời câu của anh đã, em yêu.”

Cô hít vào một hơi. Vấn đề anh cần biết bao nhiêu và cô muốn nói cho anh bao nhiêu ngày càng

trở nên phức tạp. “Không, em không ăn trộm từ bảo tàng em làm việc. Tới lượt anh.”

Anh nhún vai. “Anh nghĩ chắc sẽ phải mất hơn 3 năm một chút, nhưng... cô ta không thích cách sống của anh.”

“Vì phụ nữ quăng người vào anh và thềm cởi đồ anh mỗi khi anh bước ra khỏi cửa à?”

“Cái đó, và việc anh luôn chú ý đầu vào công việc nữa.” Anh rẽ ra cao tốc chính. “Lượt của em rồi. Sao em không ăn trộm từ bảo tàng của em?”

“Em không ăn trộm từ *bất cứ* bảo tàng nào.” Cô nhúu mày trong bóng tối, nhìn hình ảnh mờ mờ của mình trên cửa sổ. “Điều đó thật ngu ngốc. Những thứ ở đó ở... đúng vị trí của chúng. Không một ai giữ lịch sử riêng cho mình cả.”

“Không ngu ngốc chút nào. Điều này thật thú vị.”

Cha cô đã nghĩ điều đó ngu ngốc. Dù vậy, sự cố chấp đánh vào bảo tàng và gallery của ông đã làm ông bị bắt, và kết án. Trêu tức một nhà sưu tập hoàn toàn khác với trêu tức cả một đất nước khi anh cuỗm đi một bảo vật quốc gia.

Cô lắc đầu rời khỏi hồi ức. “Anh có phải là bạn của Peter Wallis không? Ý em là trước đó.”

“Có, bọn anh học Cambridge cùng nhau. Thậm chí ở cùng phòng một năm.”

“Bạn tốt đấy.”

“Một thời gian. Dù vậy hẳn ta rất hay cạnh tranh, và anh thấy mệt mỏi. Xe cộ, các vụ làm ăn, phụ nữ.”

“Vậy là hẳn thắng rồi.”

Addison liếc nhìn cô. “Ý em là vì hẳn lấy được Patricia từ anh? Anh đoán vậy. Hẳn... biến anh thành thằng ngốc khi luôn nói về tình bạn. Và thực ra điều đó làm anh tức giận hơn là việc hẳn lấy trộm vợ anh.”

“Anh không thường bị chơi đùa.”

“Không,”

“Dù vậy, nếu anh giận dữ, sao anh để họ giữ ngôi nhà của anh ở London?”

“Em biết nhiều về anh đấy chứ.”

Cô thưởng cho anh một nụ cười ngắn. “Anh có đây trên Internet.”

“Tuyệt. Anh để cho họ ngôi nhà ở London vì nó giải quyết vụ ly hôn nhanh hơn, và bởi vì nó có vẻ... công bằng, không phải là anh thích làm thế lắm. Anh biết cô ta không hạnh phúc trong cuộc hôn nhân đó, và anh không làm gì để thay đổi tình huống.” Anh nhún vai. “Có thể làm như vậy anh sẽ có được câu nói cuối cùng.”

Ngay khi Samantha đang tự chúc mừng vì moi được nhiều đáp án từ anh mà chỉ phải trả lời một câu, anh giảm tốc độ và rẽ vào lối vào nhà giữa hai cảnh sát đang chán nản. Lần này họ không thèm liếc nhìn anh khi mở cửa.

“Họ đang tự mãn rồi,” cô bình luận, vươn người ra khi họ băng qua những tán lá cọ và dừng lại trước nhà. “Hệ thống an ninh tồi tàn của anh đã giảm độ hiệu quả đi một nửa.”

Họ trèo ra khỏi xe, và Rick nắm tay cô khi họ đi tới cửa trước. “Em nợ anh một câu trả lời,” anh thì thầm, xoay người cô đối diện anh.

Cô nặn ra một cái nhếch môi, “Em nghĩ đã qua mặt được anh rồi chứ. Được thôi, câu hỏi là gì?”

Addison nhìn cô một lát. Đưa tay ra, anh vén một lọn tóc khỏi mặt cô, và cúi xuống hôn cô. Mềm mại và ấm áp và dây dưa, nó đưa một luồng khí nóng thẳng xuống ngón chân cô và mọi nơi trên đường nó đi. Lưỡi anh lướt dọc răng cô, và không nghĩ ngợi gì, cô mở miệng ra cho anh. Cô đã ẩm ướt. Ngay khi cô nghĩ cô sẽ tan chảy vào anh, anh lùi lại 1, 2 inch.

“Câu trả lời của em là gì, Samantha?” anh thì thầm trên miệng cô.

[14] James’Diamond là một hình ảnh nổi tiếng về một chàng trai hay chải chuốt. Nhưng cũng có nghĩa là cửa hàng kim cương của James. Ở đây Samantha chơi chữ, ghép tên hai tiệm lại tạo thành James Bond (điệp viên 007) vì cô hay nói Rick giống với James Bond.

Chương 13

Rating 18+

Thứ 7, 9:21 p.m

Miệng khóa vào nhau trong một cái ôm, Rick nhượng bộ khi Sam kéo anh lên bậc thềm trước

cửa. Khi cô thò tay vào túi quần anh tìm chìa khóa, ngón tay cô lướt qua con gà trống đang căng lên trong quần bò anh làm anh nảy lên. *Chúa ơi.* Với một nụ cười, cô kéo mặt anh xuống, hôn anh nóng bỏng với miệng mở ra trong khi vẫn cố nhét chìa vào ổ khóa và vịn tay nắm cửa.

Họ loạng choạng đi vào sảnh chính. Rick đóng cửa và đè Samantha vào cánh cửa gỗ sồi Anh quốc rất nặng, ôm lấy mặt cô khi anh hôn cô. Lưỡi họ trêu đùa và gặp nhau trong một luồng hơi nóng xoáy lên và đục vọng - nhu cầu - từ cả hai phía làm anh gần như quay cuồng. Chúa ơi, khi cô đưa ra quyết định, cô không hề chần chừ.

Anh muốn cô ở ngay đó, trên sàn nhà cẩm thạch, trên chiếc tràng kỉ trong phòng khách gần nhất, trên cầu thang. Chỉ suy nghĩ là lúc nào cũng có vài tên bảo vệ đang tuần tra quanh nhà ngăn được anh lẫn ra sàn với cô. Khi anh lướt bàn tay dọc sống lưng cô, kéo cô áp vào hông anh, anh lơ mơ nhớ lại mình đã không có cảm giác này trong một thời gian dài. Làm tình khá là vui; nhưng nó không phải là một nhu cầu sở hữu luôn ám ảnh. Cho tới đêm nay. Cho tới Samantha Jellicoe.

“Rick,” cô rên lên, kéo chiếc sơ mi để mở khỏi cánh tay anh, ném nó lên chiếc lọ đời Minh giả, và kéo chiếc T-shirt ra khỏi quần anh.

“Lên lầu,” anh nói, huy động toàn bộ ý chí của mình để đẩy cô ra lần nữa. Trước khi cô kịp tranh cãi, anh nắm tay cô và kéo cô về phía cầu thang.

Nếu cô nói không, anh không chắc mình có thể làm gì nữa. Anh đã cương cứng và đau vì cô từ sáng nay khi họ lên xe. Việc tách biệt người phụ nữ này với công việc của cô làm anh phát điên. Thật là vô lý khi cùng lúc anh có thể muốn cô mà vẫn không ủng hộ những gì cô làm. Đó là lý do anh vẫn cố tìm cách biện hộ cho cô. Cô thích làm việc trong bảo tàng, và cô không ăn trộm từ đó. Không có lý do gì cô không thể từ bỏ phần nào đó của cuộc sống và tiếp tục với một phần khác khi mà cô rõ ràng là rất thích nó.

Trên đầu cầu thang, nhu cầu được nếm cô ngập tràn trong anh. Dừng lại ở đó, anh kéo cô áp vào mình, thưởng thức miệng của cô, làn da ấm áp mềm mại của cổ họng cô. Đè cô vào tường bằng sức nặng của mình, anh đưa tay vào giữa họ và kéo khóa quần jeans của cô, luồn tay vào dưới quần lót để ôm lấy cô. Cô đã ẩm ướt vì anh.

“Đồ nghịch ngợm,” Samantha thở ra.

Cô rên lên, ấn vào anh mạnh hơn nữa khi anh luồn một ngón tay vào trong cô. Mọi thứ cô từng học trong đời, từ kinh nghiệm của bản thân và từ nghe những câu chuyện của những người trong nghề, nói với cô rằng điều cô đang làm là một ý tưởng rất tồi. Khách hàng hay nạn nhân - bạn không thể tin được họ. Dù vậy, không gì cô từng làm kể từ vụ nổ là hợp lý cả.

Một bóng đen di chuyển cuối hành lang, và cô trở nên căng thẳng. Một chút vui vẻ cũng tốt, nhưng không phải khi có người chứng kiến. “Rick,” cô cầu nhàu gấp gáp, tách miệng mình khỏi

miệng anh và đẩy anh ra, “dừng lại,”

Anh có vẻ cảm giác được là cô nghiêm túc, vì anh rút tay khỏi quần cô, quay người lại khi một người bảo vệ đi ra từ hành lang liền đó và tiến về phía họ. Từ biểu cảm nghiêm túc một cách cẩn thận trên mặt anh ta, người bảo vệ này đã nhìn thấy chính xác tay của ông chủ mình vừa ở đâu, nhưng với một cái gật nhẹ, anh ta tiếp tục đi về phía sườn Tây của khu nhà.

“Cút thật,” Addison nói, hơi thở của anh hỗn hển. “Đi nào.”

“Đây không phải là ý kiến hay,” cô phản đối với hơi thở cuối cùng của sự tỉnh táo. Cô không thuộc về giường của anh, dù cô có thích sự có mặt và sự chú ý - và đôi tay nghịch ngợm của anh tới mức nào đi nữa. Anh làm cô mất tập trung. Cô không thể mềm yếu được; cuộc sống của cô, và có thể là cả của anh, phụ thuộc vào đó.

“Đây là một ý kiến rất tuyệt” anh đáp lại, hôn cô lần nữa, nóng bỏng và thô bạo. “Anh muốn ở trong em, Samantha.”

“Đây là một thỏa thuận làm ăn,” cô phản đối, dù cô đã cho phép anh kéo về phía trước lần nữa, về cánh tây của ngôi nhà, nơi cô chưa từng tới.

“Không, không phải,” Anh đáp lại, nhìn sâu vào cô. “Sợ à?” anh hỏi, giọng điệu thách thức cô thừa nhận.

Cô áp miệng vào miệng anh lần nữa. “Không bao giờ.”

Khi anh kéo cô qua cánh cửa, đóng và khóa nó lại đằng sau, cô biết bằng trực giác là họ đã vào lãnh địa riêng tư của anh. Được thắp sáng mờ ảo bằng một chiếc đèn bàn trong góc, một phòng khách khổng lồ màu xanh quý tộc và màu gỗ sồi trải ra trước họ. Cô dám cá là không một tên bảo vệ nào hay bất cứ thứ gì trông tương tự như một chiếc camera được cho phép ở đây - không bao giờ.

“Đẹp đấy, đức ngài Công tước,” cô thì thầm, rồi không thể thở khi anh luồn một tay lên dưới áo cô để ôm lấy ngực cô.

“Rất đẹp,” anh đồng ý, ngậm răng dẹt dẹt trên tai cô.

Chết tiệt việc kiểm chế đi. Cô có thể rút lui sau. Sam kéo áo anh qua đầu, chú ý đến vết băng bó quanh xương sườn và trên vai anh. Họ đều còn dấu vết của những gì đã xảy ra, và nếu người đàn ông gọi cảm, tuyệt vời này muốn cô, cô sẽ không tranh cãi nữa. Ngày mai hãy đợi đến ngày mai. Đêm nay, cô sẽ gặp may mắn.

Chiếc T-shirt của cô bị ném xuống sàn tiếp theo, và anh vòng tay quanh cô để mở khóa áo ngực, cô chìm trong một nụ hôn tan chảy, thoảng hương socola nữa. Ngón cái của anh chà sát

đầu vú cô, và cô rên lên lần nữa.

“Anh định nói với em từ trước,” anh nói, giữ cô lại một chút để anh có thể vẽ những vòng tròn quanh ngực cô, néo và lăn đầu vú cô giữa ngón cái và ngón trỏ của anh tới khi chúng cứng lên. “Vú của em rất dễ thương.”

“Cảm ơn a-”

Rick cúi xuống và ngậm miệng quanh ngực trái của cô, mút và âu yếm nó bằng lưỡi của anh. Sam cong người về phía anh, đưa tay vào mái tóc lượn sóng tối màu của anh. “Ôi, Chúa ơi,” cô thì thầm, đầu gối đang biến thành kẹo dẻo.

Họ ngã xuống sàn ngay sau cánh cửa, nơi được bao phủ bởi thảm dày tối màu giống như phần còn lại của phòng khách. Rick đặt cô xuống để anh có thể lột bỏ chiếc quần jeans cô mượn. “Anh cũng chưa khen em có cặp mông rất tuyệt,” anh nói, cúi xuống để lướt lưỡi mình thật chậm từ giữa ngực cô tới cặp quần lót của cô. “Lúc đó không được thích hợp lắm vì anh đang bôi keo siêu dính cho em.”

Với một nụ cười, anh ném thứ đồ thiếu vải đó qua vai. “Không, anh không phải.” anh đáp lại, kéo hai gối cô sang hai bên để tiếp tục con đường của lưỡi anh. Anh cúi đầu xuống, vào phần lông tối màu của cô, làm cô gần như điên lên với miệng và những ngón tay thành thạo của anh. Anh đưa 1 ngón tay vào trong cô lần nữa, và cô cong lên.

Chúa ơi. Chà, cô sẽ không phải là người duy nhất mất kiểm soát. “Lên đây,” cô hỗn hển, kéo anh lên để cô có thể chạm tới khóa chiếc quần jeans đang căng ra của anh. Ngồi dậy để kéo khóa quần anh, cô làm thật chậm rãi, cười hơi hụt hơi khi tay anh bao lấy tay cô để giục cô nhanh hơn. Samantha móc tay vào con đĩa quần kéo anh lại gần, áp miệng vào một bên đầu vú anh và bắt đầu mút. Anh rên lên, lùa một tay vào tóc cô trong khi tay kia tiếp tục cởi khóa quần.

Tự hỏi trong một khắc thoáng qua là liệu có phải chỉ có tiền làm cho những cô người mẫu áo tắm kia hài lòng, cô kéo quần anh xuống tới gối. Không, không phải chỉ vì tiền. “Gà trống đẹp đấy,” cô thì thầm, nhẹ nhàng vòng tay quanh dương vật cương cứng, dựng thẳng của anh và vuốt ve dọc theo nó trong khi anh ngửa đầu ra sau.

“Cảm ơn. Em đang được nhìn lúc nó đẹp nhất đấy.”

Anh giống một vận động viên tuyệt vời, săn chắc và gọn gàng hơn một tên tử phú. Rick đẩy cô nằm thẳng lên sàn. Một sự mơ hồ bao lấy tâm trí cô khi anh hạ mình xuống cô, ôm lấy miệng cô trong một nụ hôn sâu sắc, đòi hỏi. Ngón tay trong tóc anh, cô kéo anh xuống dọc thân mình lần nữa, cho tới khi anh dừng lại để nếm giữa hai chân cô. Chúa ơi, Internet không nói ở trên giường - hoặc là trên sàn - anh tuyệt thế nào. Cô cong lưng lên khi lưỡi anh phóng vào trong cô. “Ôi, Chúa ơi,” cô rên lên.

“Samantha,” anh thì thầm, đi lên lần nữa để lướt lưỡi anh nhàn nhã thành những vòng tròn dọc vai cô xuống và mút vào ngực cô lần nữa.

Cô ấn ngón tay vào cơ bắp săn chắc trên lưng anh. *Cứ tới đi*, cô tự nói với mình. Kiểm soát, quyết định, cô có thể lo về chúng sau. *Chỉ cần tận hưởng thôi. Hãy tự nhiên.* Áp lực dâng lên trong cô khi đôi tay thành thạo, chậm rãi của anh chuyển dọc chiều dài của cô, từ ngực tới ngón chân và vòng lại, theo sau miệng anh, cho tới khi cô không thể thở ra hơi nữa. “Rick - Richard - em muốn anh ở trong em. Bây giờ.”

“Anh - Chết tiệt.” anh đứng lên, di chuyển khỏi cô.

Cái gì? Cái gì thế? Chết tiệt.” Cô đột nhiên thấy lạnh. Và rất, *rất* phiền lòng. Ai đó phải đánh anh chết đi.

“Đừng di chuyển. Anh sẽ quay lại ngay.”

Cô nhìn anh sải bước, hoàn toàn sống dậy và lỏng lẻo, vào phòng tắm và quay lại ngay sau đó. “À, áo giáp,” cô thở ra, đưa tay lên vòng quanh vai anh và kéo anh xuống với cô. Anh làm náo cô mờ đi vì dục vọng tới mức cô thậm chí không nghĩ gì về biện pháp bảo vệ, và điều đó không giống cô chút nào.

Dù vậy, cô cũng chưa từng lên giường - hay là ngã ra sàn - với ai đó như Rick Addison.

“Sẵn sàng chưa,” anh thì thầm, đẩy hai chân cô ra lần nữa.

“Sẵn sàng. Hoàn toàn sẵn sàng.” Với sự chậm rãi đầy trêu ngươi, anh đưa vào trong cô. Đầu của Sam ngã ra sau, và mắt cô nhắm chặt khi anh lấp đầy cô, sự trượt vào nóng bỏng và chặt chội của anh trong cô tuyệt tới mức cô không thể thở được.

“Không, Samantha. Nhìn anh đi,” anh rên lên, chôn mình trong cô hoàn toàn.

Cô khép chặt anh vào cô, ép mắt mình mở ra nhìn vào đôi mắt xám của anh. Anh thật khổng lồ, và cứng như đá, khi anh bắt đầu lên xuống hông của mình, cô cong lên để gặp anh. Lửa. Anh như lửa vậy và cô bốc cháy. Hơi nóng xuyên qua cô. Sam vòng tay quanh vai anh, khóa chân quanh hông anh khi anh di chuyển. Ấn tay vào lưng và hông anh, cô gặp từng lần anh đẩy vào, lấp đầy và chặt chội cho tới khi, với một tiếng hét, cô vỡ ra.

Anh chậm nhịp điệu lại, nhưng vẫn di chuyển, vào, ra, vào, ra. “Mm, em thật dễ chịu,” anh thì thầm.

Sam không thể nói, không thể làm gì ngoài thở hổn hển lấy không khí vào và trôi nổi trong làn sương mù trắng bao phủ tâm trí cô. Cô tiếp tục và tiếp tục, nhịp điệu chậm rãi của anh đẩy cô xa hơn cô đã từng tới trước đây.

“Chúa ơi,” cuối cùng cô lẩm bẩm, ép mắt mình tập trung một điểm. “Làm lại đi.”

Rick cười khùng khục, cúi vào hôn cô thêm. “Anh không định dừng.”

Tăng nhịp điệu lên, anh đưa tay xuống kéo chân cô lên cao hơn quanh hông anh. Cô làm theo, cử động đó làm anh vào sâu hơn và mạnh hơn. Khi cô cảm nhận được sức căng của cả hai bọn họ, Sam chuyển động cơ bụng, ép anh chặt hơn nữa. Chết tiệt, cô không luyện thể thao công cốc.

Anh rên lên, giữ hai tay ở hai vai cô và đi vào sâu và mạnh và nhanh. Với một lực mạnh đáng ngạc nhiên, cô lên đỉnh lần nữa, kéo anh theo với cô.

Anh lên đỉnh với một tiếng rên sâu và thỏa mãn, hạ sức nặng xuống cô và tựa đầu trên sàn nhà bên cổ cô. Samantha vẫn giữ tay quanh người anh, cuối cùng có thể nhắm mắt lại. Lắng nghe hơi thở hỗn hển của anh phả vào tai, và cảm nhận nhịp tim của họ đập cùng nhau, cô nhận ra điều gì làm cô muốn anh nhiều đến vậy. Trong vòng tay của Richard Addison, cô thấy mình được an toàn.

Vài khoảnh khắc sau, anh nhấc đầu lên, những sợi tóc tối màu lòa xòa ngang một bên mắt, nhìn xuống cô. “Phòng ngủ ở bên kia. Chúng ta đi chứ?”

Cô khúc khích hụt hơi, hôn anh lần nữa, lướt ngón tay dọc xương sống thẳng đầy mồ hôi của anh. “Anh có bao nhiêu áo giáp?”

“Thẳng thắn mà nói là không đủ,” anh đáp lại, đứng lên và kéo cô lên trong vòng tay anh và bế cô trần truồng đi vào phòng ngủ màu xanh đậm của mình.

Richard mở mắt chậm rãi, cẩn thận không chuyển động. Một tuần trước, thứ cuối cùng anh có thể nghĩ tới là tỉnh dậy trên giường với một người như Samantha Jellicoe bên cạnh. Giờ đây cô nằm sát vào sườn anh, một tay nắm hờ trên ngực anh và hơi thở cô nhẹ nhàng, đều đều bên tai anh. Mái tóc nâu đỏ lòa xòa trên mặt cô và làm vai anh buồn buồn. Cánh tay anh bên dưới cô đã hoàn toàn tê dại, nhưng anh không quan tâm. Chúa ơi, đúng là một đêm ra trò. Anh đã đúng khi nhận thấy cô học bằng xúc giác; anh không nghĩ có 1 inch nào trên cơ thể mình mà cô chưa khám phá bằng tay hay miệng của cô.

Cả trước và sau Patricia anh đều hẹn hò với những người phụ nữ khác: Hầu hết là người mẫu và diễn viên vì họ không quan tâm đến sự riêng tư bị mất mà khi hẹn hò với anh phải chịu, hoặc sự thiếu thốn thời gian anh dành bên họ giữa các cuộc họp. Với Samantha, cả hai thứ trên đều là vấn đề. Nhu cầu riêng tư là một phần của cô giống như bàn tay vậy. Và rồi còn việc cô nghĩ ngay khi họ giải quyết xong những gì đang xảy ra, cô sẽ rời đi, để tiếp tục sống như trước kia. Điều này thì cô sai rồi.

Mắt cô mở ra, ngay lập tức cảnh giác, ngay lập tức nhớ ra mình ở đâu và tại sao. “Mm. Chào buổi sáng.” cô nói với nụ cười tinh quái và vươn người ra như mèo.

“Chào buổi sáng.”

Anh giải thoát cho cánh tay của mình, chuyển động ngón tay để máu lưu thông. Anh đặt cánh tay bên kia dưới gáy để quan sát cô, sự chuyển động của cơ bắp cô khi cô ngồi dậy, sự hài lòng trên mặt cô và sự dương lên của bộ ngực săn chắc của cô khi cô vươn tay qua đầu. Dù rằng anh sẽ phải mua thêm một hộp bao cao su chết tiệt nữa, anh lại cứng lên.

Cô liếc nhìn xuống phần chần dưới eo anh. “Ồ vô lại. Em nghĩ là người Anh các anh bình tĩnh và tẻ ngắt kia đấy.”

“Chúng ta tiếp tục luyện dẫn cơ trong lần thứ 7 chứ?” anh thì thầm, ngồi lên bên cạnh cô và ôm một tay vào ngực trái cô, cảm nhận đầu vú cứng lên dưới lòng bàn tay ấn vào của anh. “Đó là người Mỹ à?”

“Chúa ơi, lần thứ 7?” cô nói, cong người lên dưới cái chạm của anh. “Em tưởng chỉ là một lần cực khoái liên tiếp chứ.”

“Đối với em, có thể. Anh chỉ đếm vì biện pháp an toàn.”

Samantha cười lớn, quay lại để vòng tay quanh cổ anh và hôn anh trên miệng, tai, cổ họng, ngực, bất cứ nơi nào miệng cô có thể chạm tới. Tối qua cô rất cởi mở và đáp ứng, nhưng đây là lần đầu anh thấy cô thực sự cười. Mỉm cười lại, anh nhắc cô vào lòng, cẩn thận không kéo vào vết khâu trên đùi cô khi cô vòng chân quanh hông anh và chậm rãi đâm vào trong cô.

Tới khi họ kết thúc, đã khá muộn, anh đã lỡ một cuộc họp nữa với đài WNBT, và họ đều đói. “Anh sẽ bảo Reinaldo mang bữa sáng lên,” anh nói, đưa tay qua nhắc điện thoại khỏi tủ đầu giường.

Cô nằm úp trên bụng mình nơi anh đặt cô sau trận chiến cuối cùng của họ. “Không. Em cần đi tắm. Và quần áo. Và đồ lót sạch.”

“Anh sẽ bảo người mang lên.”

Samantha quay mặt nhìn anh. “Anh sẽ không mua đồ lót cho em,” cô tuyên bố. “Em có đồ trong túi ở cốp xe.”

“Vậy anh sẽ bảo người mang lên,” anh đáp lại, hơi phiền lòng. “Trừ khi em muốn trốn đi.”

Cô nhếch mép với anh, nằm nghiêng lại để nhìn thẳng vào anh. “Hiện giờ em đang trần truồng trên giường anh, thưa đức ngài. Nhưng chúng ta vẫn còn một thỏa thuận không liên quan đến

sex.”

“Chúng ta vẫn có thỏa thuận nếu anh gọi người mang đồ ăn và quần áo lên.”

“Này, đồ nhà giàu kia,” cô phản lại, vịn người để ngồi dậy và thò chân xuống giường. “thôi trò khoe khoang đi. Em không bị ấn tượng bởi khả năng mua đồ lót màu hồng của anh đâu. Đi tìm cho em một cái áo tắm hay gì đấy đi.”

“Treo sau cửa phòng tắm đấy. Tự đi lấy đi, đồ ăn trộm.

Nở một nụ cười nhanh và hôn nhẹ lên má anh, cô lỉnh khỏi giường và khóa thân đi khỏi phòng ngủ. Richard ngồi lên quan sát cô. Anh vẫn không thể hiểu được cô. Cô cứng rắn một cách quái, nhưng vẫn rất tinh tế. Samantha Jellicoe lôi cuốn anh, và một đêm ở trong cô, ở trên cô, bên dưới cô và bên cạnh cô không làm giảm cảm giác đó đi một chút chết tiệt nào.

Anh cũng muốn đi tắm, và đi cùng cô có vẻ là một ý tưởng hay. Với một tiếng rên, anh đứng lên. Trong 33 năm cuộc đời mình, anh không có nhiều đêm như vậy. Chết tiệt, ngay lúc này anh thậm chí không thể nghĩ được đêm nào. Mỉm cười, anh bước qua đóng quần áo lộn xộn tối qua trong phòng khách. Cô đi ra từ phòng tắm ngay khi anh vừa tới.

“Em định đi xuống xe,” cô nói, thắt lại chiếc áo tắm lụa.

Richard vòng tay qua cửa, kéo ra một chiếc áo nữa và mặc vào. “Anh đi cùng em.”

“Em không chạy trốn đâu,” cô nói, làm dịu đi lời than phiền bằng cách kéo chiếc áo choàng màu xanh của anh lại và thắt dây quanh bụng cho anh.

Anh đợi cô thêm vào một tiếng “chưa định” nhưng thậm chí dù cô không nói ra, dường như câu nói vẫn lơ lửng giữa họ. Ép mình cười, Richard kéo cô áp sát vào và hôn cô. “Và anh muốn bảo đảm là mình sẽ có bữa sáng.”

“Tốt thôi.”

Đưa tay vuốt lại tóc để không dọa những người làm, anh theo cô xuống tầng dưới. Cô hướng về phía cửa chính, và anh vòng tay quanh eo cô. “Xe ở trong gara.” Anh nói, đưa cô về phía sau ngôi nhà.

Như anh đã lường trước, cô chỉ chịu đựng vòng tay anh vài phút, rồi thoát ra. Anh không nghĩ sự âu yếm công khai là thứ làm phiền cô, mà vì trừ tối qua ra, cô dường như cần có không gian quanh mình, cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Chà, anh sẽ phải cố gắng hơn để giúp cô nhận ra rằng nắm tay không đồng nghĩa với việc cô rất yếu đuối, hay đã bị bắt. Không phải là đối với anh. Còn sáng nay, theo sau cô và nhìn vòng 3 của cô đứng đưa dưới lớp áo lụa là đủ rồi.

Anh không nghi ngờ cô biết gara ở đâu, cô đã từng nói về việc nghiên cứu bản đồ ngôi nhà. Phản ứng của cô khi họ bước qua cửa sườn phòng bếp cũng không làm anh ngạc nhiên.

“Cút thật!” cô kêu lên, âm thanh vang vọng dưới mái nhà cao. “Đây không phải là gara, đây là... sân vận động.”

“Anh thích xe,” anh giải thích, nắm tay và dẫn cô vòng qua đàn xe cả cổ và mới tới bên chiếc SLK màu vàng. “Em đã bao giờ làm tình ở ghế sau một chiếc Rolls Royce chưa?” anh luồn tay vào túi áo choàng của cô, xoa nhẹ lên đùi cô qua lớp vải mỏng.

Cô nhếch mép nhìn anh. “Không, theo em nhớ thì chưa.”

“Chúng ta sẽ phải thay đổi điều đó thôi. Thế một chiếc Bentley thì sao?”

“Thôi đi. Anh giết em mất.”

Anh cũng không thêm để ý là có thể trông mình rất kiêu căng, tự mãn khi anh mở cốp chiếc SLK. “Có lẽ chúng ta nên mang tất cả lên lầu,” anh nói, kéo ra một chiếc túi của cô.

Cô kéo chiếc ba lô ra. “Anh không ngại chứa mấy thứ này trong nhà à?”

“Anh chứa *em* trong nhà mà,” anh đáp lại, rồi ngừng giữa câu nói khi anh nhìn xuống.

Mu bàn tay anh chạm vào thứ gì rất cứng và phẳng nằm trong túi xách, lộ một nửa ra ngoài. Nhíu mày, anh kéo mở chiếc túi để lôi ra một gói hàng bọc vải và rồi nhét ngay lại vào trong.

“Này, đó là tài sản riêng...” cô nói nhỏ dần khi biểu cảm dễ chịu trên mặt anh sầm lại. Cổ họng cô nghẹn lại, Sam nhìn theo ánh mắt anh. “Ôi, chúa ơi.”

Chương 14

Chủ nhật, 10:36 a.m

“Chào buổi sáng, ngài Addison. Hi vọng ngài không phiền tôi vào thẳng đây, bảo vệ của ngài nói ngài ở đây.” Thám tử Castillo bước qua cánh cửa đôi rộng lớn ở trước gara.

Nguyên rửa một câu, Richard nhét viên đá Trojan lại vào trong túi xách và văng nó ra sau. *Chúa Jesus trong túi xách.* Bên cạnh anh, Samantha đã trắng bệch, tay cô bấu chặt chiếc ba lô đến nỗi anh có thể thấy gân xanh nổi trên mu bàn tay. Chỉ nhờ những năm tháng là một doanh nhân rất thành công và kỉ luật mới giúp anh giữ vẻ mặt và đôi mắt bình tĩnh. “Thám tử Castillo. Tôi tưởng lúc nữa chúng ta mới gặp nhau ở văn phòng của Donner chứ.”

“Vâng, nhưng tôi nghĩ ở đây ngài sẽ thoải mái hơn. Hơn nữa, tôi đã thấy cách ngài lái xe khi đang bực tức, và tôi không muốn gây nguy hiểm cho các công dân của thị trấn.” Đôi mắt tối màu sắc sảo quan sát đôi áo choàng, hai đôi chân trần và cách mà vai Addison và Jellicoe chạm vào nhau.

Giữ một nụ cười bình tĩnh, hơi phiền lòng trên mặt, Richard gật đầu. Anh biết Castillo đã thấy họ âu yếm nhau, và anh biết từ giờ hành động của Samantha sẽ phản ánh vào anh - và ngược lại. Và xét tới thứ gì đang nằm trong túi xách của cô, họ đang gặp rắc rối lớn rồi đây.

“Thật ra thì, ngài thám tử, tôi nghĩ sẽ thoải mái hơn nếu chúng ta nói chuyện trong bếp,” anh nói. “Nếu ngài không phiền.”

“Đề nghị này có kèm cà phê không?”

“Tất nhiên rồi.” Không thứ gì của Samantha trông có vẻ giống đồ nghề của một tên trộm cả, nhưng Castillo đã không mấy tin vào câu chuyện của cô. Và đáng ngạc nhiên là suy nghĩ đầu tiên của Richard là bảo vệ cô - dù với viên đá chết tiệt trong túi của cô. *Khốn kiếp.* Anh muốn đâm vào thứ gì đó, nhưng thay vào đó, anh chỉ kéo chiếc túi và chiếc va ly cứng ra khỏi cốp xe. “Ngài không phiền đợi vài phút để chúng tôi thay quần áo chứ?”

Viên thám tử nhún vai. “Chắc chắn rồi. Cần tôi giúp mang mấy thứ kia không?”

“Không, chúng tôi tự lo được,” Samantha đã khôi phục khả năng ngôn ngữ, giờ nghe có vẻ bình tĩnh và thờ ơ như mọi khi. Bình tĩnh như một tên trộm và một kẻ nói dối chuyên nghiệp vậy. “Tôi chỉ đang chuyển vài thứ... đồ cá nhân vào thôi.” Cô tiếp tục

“Đúng rồi. Tôi đã đọc báo sáng nay đưa tin hai người đang hẹn hò.” Castillo lui lại một bước khi Richard quăng túi qua vai. “Ngài nên nói với tôi điều đó từ hôm qua. Và nếu cô không phiền câu hỏi của tôi, cô Jellicoe,” viên thám tử tiếp tục, đi theo sau họ. “Cô chuyển đồ từ đâu tới? Ý tôi là, tôi tra thông tin về cô trên máy, nhưng không có nơi ở. Thậm chí không có cả đăng ký xe.”

Tuyệt. Có thể xe của cô cũng là đồ ăn trộm. Richard không chắc anh tức giận với cô hay với chính mình hơn vì đã bị lừa. Và giờ anh đang che giấu một bằng chứng - và có vẻ như cả một tên tội phạm - tất cả vì anh không thể thoát khỏi sự ám ảnh với một người phụ nữ đã tự thừa nhận là cô ta luôn nói dối.

“Tôi đang ở với một người bạn,” cô trả lời, hơi nhăn mặt. “Không có ý gì đâu, nhưng với danh tiếng của cha tôi, tôi thường bị cảnh sát làm phiền khi định cư ở đâu đó. Thế nên tốt hơn là không. Định cư ý.”

“Ai đó - hoặc là cô - nên viết sách về cha mình.”

Samantha hừ mũi. “Không ai tin đâu. Hơn nữa ông ấy luôn bảo đảm là tôi đứng ngoài lề.”

Viên thám tử mỉm cười đáp lại. “Dù vậy tôi cá là cô cũng biết vài chuyện.”

“Mua cho tôi chai bia, và tôi sẽ nói cho ông những gì tôi biết.”

“Thỏa thuận luôn.”

Cô *thực sự* quyến rũ được bất cứ ai trong tầm nhìn. “Tôi sẽ bảo Hans chuẩn bị cho ngài một chút cà phê, ngài thám tử.” Richard xen vào. “Ngài đợi chúng tôi 15 phút nhé.”

“20 đi.” Castillo đồng ý, đi theo vào bếp, nơi Richard bảo người làm cà phê và bữa sáng.

Ngay khi cửa đóng lại sau họ, Richard quay lại Samantha. “Cái quái gì đang-”

Cô bước lên và hôn anh. Đó không phải vì đam mê; đôi môi cô chặt lại và hơi run, nhưng nó làm anh im lặng. “Không phải ở đây,” cô thì thầm. “Bảo vệ.”

Cút thật. “Phòng anh.” Anh cắt ngang, nâng túi xách lên và sải bước. Anh biết cô sẽ đi theo, anh đang giữ viên đá chết tiệt đó mà.

Richard sầm cửa lại ngay khi cô vừa vào. “Sao em nói dối anh?” anh gầm lên, ném túi xách lên tràng kỉ.

Samantha chùn lại vì sự cay độc trong giọng của anh. “Em không nói dối.”

“Chết tiệt. Anh nên giao em cho Castillo ngay lập tức.” Anh vò tay lên đầu, trông như anh muốn làm điều gì bạo lực hơn là chỉ hét lên. Người đàn ông này, người có đôi mắt lạnh lùng, cứng rắn là người sở hữu một phần thế giới - và rõ ràng Sam vừa chạm vào nọc của anh. Một tên người Anh giận dữ cao hơn 6 feet trừng mắt nhìn cô khi anh đi đi lại lại như một con sói tìm điểm yếu để xông lên.

Đã tới lúc nhắc anh là cô cũng có nanh. “Em không biết chuyện gì đang xảy ra.” Cô tát lại, không chịu nhường bước. “Em không đặt thứ chết tiệt đó ở đó.”

“Anh không phải là đồ ngu, Samantha.” Anh gầm gừ

“Em *không* nói dối. Ai đó-”

“Cái gì? Ai đó đặt nó ở đây à? Dù em đang chơi trò quỷ quái gì, kết thúc nó đi. Ngay bây giờ.”

“Sao anh không hỏi Donner xem? Hắn ta sống trong túi anh đấy. Em không nghĩ là có ai dễ tiếp cận với anh và ngôi nh-”

“Đừng chuyển chủ đề! chết tiệt! Đây là túi *của em*!”

“Em không làm vậy, Rick,” cô thì thầm, không thể giữ giọng mình bình ổn. Cả cuộc đời mình cô đã ở sườn của cơn lốc. Khi cha cô bị bắt, cô thấy nó như hút cô vào, cố kéo cô xuống địa ngục, nhưng cô đã đứng vững. Giờ đây, lần đầu tiên, cô đang trượt ngã. Cô không thể nghĩ được hành động nào, lời nói dối nào, thậm chí không lời nói thật nào có thể kéo cô lên. “Em không làm. Và đó là sự thật.”

“Em tới đây vì nó.”

“Tất nhiên. Em chưa bao giờ nói dối việc đó. Nhưng em không lấy nó. Nếu em lấy, em đã không quay lại nhờ anh giúp. Và em chắc chắn không mang nó theo. Em không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng em cũng không thích bị chơi đùa chút nào.”

“Vậy sao nó lại ở đây?” anh yêu cầu, kéo viên đá ra.

“Em không...” cô dừng lại. Nếu cô vẫn phải chống lại lời buộc tội của anh ở thế phòng thủ, cô không thể nghĩ gì. “Để em xem nào,” cô nói giọng bình tĩnh hơn.

Anh trừng mắt nhìn cô, vai trĩu lại vì hơi thở sâu anh giữ trong ngực. “Đừng điên. Mặc quần áo vào. Anh sẽ gọi cho Tom trước khi Castillo nghĩ ra chuyện gì đang diễn ra.” Anh dúi một ngón tay vào cô, và ngậm chặt hàm lại, vòng tay thành một nắm đấm. “Chết tiệt, Samantha. Em nghĩ em đang làm gì?”

Cô lắc đầu, thách thức anh tin cô. “Không gì cả. Prentiss chết khi ai đó - Etienne - trộm viên đá.

Và rồi Etienne chết, em đoán là dưới tay kẻ đã thuê hẳn. Viên đá ở trong túi của em thật không hợp lý. Khi mà đã có 2 người chết vì nó. Có người muốn nó tới mức có thể giết người. Hai lần.”

Lần đầu tiên kể từ khi họ vào phòng, anh dời ánh mắt khỏi cô sang viên đá cổ hơi sứt mẻ trong tay. “Không, điều này không hợp lý,” cuối cùng anh nói. “Không hợp lý chút nào cả.”

“Với người nào đó thì có đấy,” cảm nhận được cơn giận của anh đã giảm, cô liêu bước tới gần hơn. “Người nào đó đã vút đi hơn một triệu đô la để buộc tội em giết người. Hãy để em xem lại nó, Rick”

Ánh nhìn của anh lướt từ cô tới chiếc điện thoại trên bàn. Cô biết anh đang suy nghĩ, cố gắng quyết định: Nếu anh đi xuống gặp Castillo dưới lầu, có thể cả hai bọn họ sẽ bị bắt. Nếu anh gọi Donner, có thể anh sẽ thoát nhưng cô thì không. Sau nửa phút dài nhất trong cuộc đời cô, anh đưa viên đá cho cô.

Sam thở ra hơi thở cô đã giữ từ lâu. “Cảm ơn anh,” cô nói, trước khi nhận viên đá từ anh.

“Vì gì?” anh càu nhàu

“Vì không...” một dòng nước mắt bất ngờ lăn xuống má cô, và cô lau nó đi, ngạc nhiên và lo lắng. Cô không bao giờ khóc. Không bao giờ. “Vì đã cho em một cơ hội tìm cách giải quyết mọi việc,” cô sửa lại

Richard cảm thấy như mình vừa nhắm mắt bước trên vực thẳm, tin tưởng một cách mù quáng là anh sẽ tìm thấy chiếc cầu dưới chân mình. Nhưng tay cô run run khi anh đặt viên đá vào. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô thực sự mất bình tĩnh.

“Nó thật đẹp,” cô thì thầm, lướt ngón tay lên bề mặt thô ráp, đầy những chữ Rune và biểu tượng chạm khắc bởi một nhà học giả nào đó từ hơn 300,000 năm trước.

Cô giữ nó với vẻ rất tôn sùng. Điều đó, hơn tất cả những gì cô nói, đã thuyết phục anh là cô chưa từng chạm vào nó trước đây. Nhưng anh *muốn* bị thuyết phục là cô vô tội. Hơn thế nữa, anh không muốn cảm thấy sự... thất vọng bóp vào ruột gan như khi mở cánh cửa và nhìn thấy Patricia cùng Peter lăn lộn quanh giường anh 3 năm về trước, và như khi anh mở chiếc túi xách trong gara vài phút trước. Vì vậy, anh giữ ánh mắt và tất cả sự tập trung của mình vào cô khi cô đi lại quanh phòng, giữ viên đá trong tay, và ngón tay cô nhẹ nhàng lần theo những vết khắc.

“Em nghĩ gì?” anh hỏi

“Có người đã tìm mọi cách để buộc tội em,” cô chậm rãi nói. “Không ai biết xe em ở đâu. Kể cả Stoney, hay là Havard.”

Xua đi sự nghi ngờ của cô với Tom, anh ngồi phịch xuống tràng kỉ cạnh chiếc túi. “Họ có thể

làm vậy trước khi em để túi trong xe không?”

Samantha lắc đầu. “Chiếc túi ở ngay dưới giường ngủ của em. Sau khi rời khỏi chỗ Stoney, em ở nhà suốt 2 ngày cho tới khi cảnh sát tìm tới.”

“Em nhận ra là em không đang giúp gì được cho bản thân chứ,” Richard nói, hơi bênh vực cho cô vì ý nghĩ đó. Nếu cô có tội, cô đã viện cớ nào đó rồi. Cô thích có đáp án, giống như anh vậy, và cô rất giỏi trong việc đưa ra đáp án.

“Sao anh lại mở túi xách ra khi ở gara?” cô hỏi

Richard nhắc một bên lông mày. “Giờ thì em đang buộc tội *anh* à?”

Cô xì ra một tiếng tức giận. “Nghĩ ngờ thế à? Tại sao anh lại mở túi ra?” Cô lặp lại, tiếp tục đi đi lại lại

“Thực ra thì cái gói đó hơi thò ra ngoài, và anh mở túi ra để nhét nó lại vào... trong.” Anh nhúu mày. “Em sẽ không ném nó như thế. Em sẽ phải rất cẩn thận, và tôn sùng nó, như cách em đang giữ nó bây giờ.

“Chà, có người muốn anh nghĩ em ăn trộm thứ này, sau khi hấn cổ chắn đường giữa em và viên đá trước đây,” cô nói, quay lại trang kỉ và ngồi cạnh anh.

“Điều đó nghĩa là em là mục tiêu. Không phải anh. Và không phải người làm của anh.”

Biểu cảm của cô hơi dao động. “Chàng trai, có người thực sự không thích em rồi.”

“Hoặc có người thực sự muốn dẹp em sang một bên. Nhưng tại sao? Sao lại thuê em, rồi cố giết em, rồi cài tang vật cho em khi những thứ kia thất bại?”

“Và sao lại từ bỏ viên đá?”

“Tìm thấy nó ở chỗ em có thể làm cảnh sát ngừng tìm kiếm xa hơn.”

Cô gật đầu, “Em sẽ tin điều đó nếu em là Castillo,” cô đồng ý, nâng viên đá trong tay. “Nhưng... Arg. Có gì đó không đúng.”

“Gì cơ?”

“Em - hay người phụ nữ bí ẩn chúng ta đang vờ như không phải em - vẫn là đối tượng tình nghi duy nhất, đúng không? Dù có viên đá hay không, em đã gặp rắc rối rồi.”

Richard liếc nhìn đồng hồ trên tường. “Nói mới nhớ, Castillo sẽ thắc mắc anh đang ở đâu đây,”

Lấy lại mảnh vải từ chỗ anh, cô cẩn thận đặt nó và viên đá lên bàn. “Anh có thông tin gì về viên đá không?”

“Anh có bản photo của danh mục bảo hiểm và ảnh của nó trong văn phòng. Để làm gì?”

“Em lấy nó khi anh đi thay quần áo được chứ?”

“Anh khóa cửa rồi.”

Đứng lên, cô tặng cho anh một nụ cười ngắn, dù mắt cô vẫn lo lắng như anh thấy. “Không vấn đề.”

Anh đứng lên khi cô đi tới cửa. “Samantha, anh-”

Cô quay lại, đi về phía anh. “Đừng nói gì để vướng vào rắc rối, Rick. Dường như là mỗi khi anh bước lên để giúp em, anh đang mạo hiểm bước vào một đồng phân tử quái đản.” Hít một hơi thật sâu, cô móc ngón tay qua áo choàng của anh. “Nhưng nếu - nếu anh phải nói gì với Castillo, anh có thể hét lên được không? Để em có thể biết trước.”

Dù chuyện gì xảy ra, anh không định nói gì với Castillo. Chưa định. Và lý do rất đơn giản: Anh chưa sẵn sàng để cô rời xa anh. Richard vén một lọn tóc nâu đỏ ra sau tai cô. “Nếu anh giao nộp em cho Castillo, thì chỉ bởi vì anh đã biết là em đứng sau vụ này. Và trong trường hợp đó, anh sẽ không báo trước cho em.”

“Công bằng đấy.”

Anh hôn cô, miễn cưỡng buông cô ra khi cô lui lại ra hành lang. Họ đã qua giai đoạn mà anh có thể giữ khoảng cách với cô; chết tiệt, anh là người đã thông báo với báo chí là họ đang hẹn hò. Và anh nhận ra, dù rằng cô thì không, là đây không phải một mối hợp tác đơn thuần. Anh đã bị lừa trong kinh doanh trước đây, và anh chưa từng giận dữ như sáng nay bao giờ.

Theo tiến triển của mọi việc, nếu cô nói dối anh, cả 2 bọn họ sẽ không sống sót qua khỏi vụ này.

Đối với Sam, trong khi diễn biến mọi việc ngày càng phức tạp, một phần của nó lại rất đơn giản. Cô chưa nói giả thuyết của mình cho Rick, và cô sẽ không nói cho tới khi chắc chắn. Dù vậy, bản năng trong cô mách bảo là người nào khởi xướng sự quay lại bất ngờ của viên đá có thể tiếp cận ngôi nhà này rất dễ dàng - tới mức không thể là người ngoài. Điều này không giải thích được quả bom chết tiệt, nhưng cô sẽ không mất cảnh giác với bất cứ thứ gì - bất cứ ai.

Sam mở cửa văn phòng Rick bằng một cái ghim kẹp giấy, làm như là cô có chìa khóa vì bất cứ tên bảo vệ nào có thể đi tuần qua đây và vì sự yên ổn của tâm trí cô. Dù được cho phép, cô thấy

khó hơn mình tưởng để đi lại và lục ngăn tủ của anh như thể cô có quyền ở đó - một điều kì cục, bởi vì thường thường cô vẫn làm thế mà không được phép. Rõ ràng là Addison đã chạm tới cô.

Bức ảnh viên đá và lịch sử sở hữu chi tiết đặt trong một tệp đánh số mà cô đoán là theo thứ tự trong hệ thống tài liệu của bộ sưu tập đồ cổ, nghệ thuật khổng lồ của anh. Ý tưởng ngồi đó nghiên cứu tệp tài liệu làm cô cảm thấy quá giống ăn trộm sau khi cô đã hứa sẽ cư xử tốt, nên cô mang tập giấy rời khỏi phòng làm việc đi tới căn phòng riêng khá an toàn của Rick.

An toàn. Cô đã không nhận ra khái niệm này đã trở nên xa lạ thế nào với cô cho tới tối qua. Cảm giác như... chưa bao giờ cô được hoàn toàn thư giãn và thoải mái, và an toàn như vậy. Và an toàn là một liều thuốc kích thích mạnh - gần mạnh ngang sức quyến rũ của chính Richard Addison vậy.

“Nguy hiểm, Will Robinson, nguy hiểm, nguy hiểm.” [\[15\]](#) cô lầm bầm, đặt tập tài liệu xuống cạnh viên đá và tìm sâu trong túi xách để lấy quần áo sạch.

Tình huống này đã trở nên cực kì nguy hiểm, và không chỉ vì có người chết và cảnh sát đang tự do đi lại quanh ngôi nhà. Suy nghĩ đầu tiên của cô sáng nay khi cô thấy khuôn mặt của Rick và nhìn theo ánh mắt anh tới viên đá trong tay không phải là sự an toàn của cô. Mà đó là anh sẽ không tin cô không làm chuyện đó. Cô *đáng lẽ* phải lo lắng cho mình trước bất cứ ai hoặc bất cứ thứ gì khác. Đó là quy tắc số 1. Tự lo cho bản thân.

Lờ đi quy tắc số 1 lần thứ 2 trong buổi sáng, cô đi tới phòng tắm của Rick để tắm thay vì tiếp tục nghiên cứu viên đá. Cô cần phải nghĩ lại mọi chuyện, và vôi hoa sen rất hữu ích cho việc này. Cùng lúc đó, cô cũng không muốn chạm vào viên đá khi Rick không có trong phòng. Rõ ràng là giờ đây cô cần sự bảo vệ của anh hơn nữa, nhưng trên hết, cô muốn anh tin cô, một điều kì cục trong hoàn cảnh này - chết tiệt, cô sẽ sẵn sàng bắt giữ chính mình từ nửa giờ trước.

Khi cô đi ra khỏi phòng tắm, cô đã có một danh sách tình nghi hơi lộn xộn, nhưng cô cần Rick khẳng định ai là người có thể vào nhà, và ai đã ở đây cả đêm vụ trộm xảy ra và hoặc là tối qua, hoặc là sáng nay. Và cô muốn xem báo sáng nay, chỉ để xác minh những gì Castillo nói, rằng mặt cô đã được lên báo cùng với tên. *Chúa lòng lành*. Làm như cô chưa có đủ thứ để lo vậy.

Để không bị hấp dẫn bởi viên đá, cô đi ra hành lang riêng của Rick và ngồi dưới một chiếc ô để làm khô tóc. Cô có thể quay lại căn phòng anh cho cô mượn, nhưng vậy thì kẻ nào ném viên đá vào túi xách của cô có thể dễ dàng vào phòng Rick và lấy lại.

“Sao em lại cười?”

Cô gần như nhảy lên khi Rick bước ra hành lang từ lối cầu thang dẫn từ hồ bơi. “Chúa ơi!” cô hồn hển, đặt tay lên ngực.

“Xin lỗi,” anh nói, sự thích thú thoáng qua mắt, “Anh nghĩ em có thần kinh thép cơ đấy.”

“Cái đó phải là Siêu nhân hay gì đó.”

“À. Và em là Miêu nữ mà.”

“Hay đấy. Cảnh sát đâu, Người Dơi?”

“Anh vừa đưa Castillo ra xe.”

“Ông ta muốn gì vậy?”

“Cho anh xem ảnh của DeVore, muốn biết liệu anh có nhận ra hắn ta không. Ông ta muốn hỏi em câu hỏi tương tự, nhưng anh nói đến cái gì đấy kiểu quấy rối và luật sư, và ông ta đồng ý hoãn lại.”

“Vậy giờ Etienne có phải đối tượng nghi ngờ không?”

“Có. Hắn ta bay tới Miami 3 ngày trước vụ trộm, và người ta tìm thấy dây đồng trong phòng hắn ở khách sạn, cùng loại với dây cố định quả bom trên tường.”

Dù có bằng chứng và lời nói gần như thừa nhận của hắn, cô vẫn không thể tin tên người Pháp kiêu căng, hóm hỉnh đó lại muốn giết cô. “Thế còn người phụ nữ anh thấy thì sao?”

“Có vẻ như anh gặp ảo giác.”

“Có vẻ thế.”

“Tất cả những gì họ cần là viên đá, và anh nghĩ họ sẽ hài lòng với những thứ còn lại,” anh ngồi đối diện cô. “Và em vừa cười gì thế?”

“Ồ. Em chỉ nghĩ sẽ thật hài hước là em đã cố ăn trộm viên đá, và giờ em ngồi đây để bảo vệ nó.”

Ánh mắt anh sắc bén. “Bảo vệ nó? Em tìm ra gì à?”

“Em không muốn chạm vào nó khi anh không ở đây,” cô đáp lại, để ý là hôm nay anh trông giống tử phú hơn là một tay đua ngựa, với quần vải màu nâu và chiếc sơ mi trắng hở cổ, tay áo xắn lên. Đôi giày lười không kèm tất hoàn thiện hình ảnh đó, dù cô có cảm giác anh dùng quần áo như cô dùng tính cách của mình. “Dù vậy, em có vài giả thuyết,”

Về phần cô, cô cần quyết định hình ảnh của mình sẽ là bạn gái của tên nhà giàu này hay tư vấn an ninh của anh. Theo cách anh nhìn cô từ trên xuống dưới trong chiếc quần short và áo hai dây, phủ ngoài một chiếc sơ mi để che những vết xước trên lưng sáng nay thì anh có vẻ thích danh nghĩa bạn gái hơn. Nhưng cô cũng cần tìm lại sự cân bằng của mình.

“Nói cho anh đi.”

“Túi xách của em. Ngoài việc nó làm cho em bị buộc tội, thời gian duy nhất ai đó có thể chạm vào nó là trong khoảng từ khi chúng ta để xe của anh ngoài cửa tới khi chúng ta xuống gara sáng nay.”

“Ai đó đã vào nhà anh lần nữa. Anh có thể hiểu. Lát nữa chúng ta sẽ xem lại video.”

“Em không chắc là hẳn ta không phải người ở đây,” cô chậm rãi nói, quan sát nét mặt anh.

“Giải thích đi.”

Anh không chế nhạo cô, chỉ yêu cầu được biết lý do. Và cô nhận ra điều này làm cô thở phào. “Etienne không quay lại để đặt viên đá ở đó. Có người khác đã làm.”

Cơ hàm anh giật giật. “Em nghĩ đó là nhân viên của anh. Nhưng em thậm chí chưa từng gặp họ cho tới hai ngày trước. Sao phải đổ tội cho em?”

“Em không biết. Nhưng những người duy nhất ở đây cả hai lần là anh và em - và có thể là những người làm ở đây nữa.”

Mắt anh nheo lại, và anh đứng lên nhìn qua hiên tới khu dinh thự trải dài của anh. “Trong vài giờ anh nghĩ mình có thể chỉ cần nghi ngờ DeVore. Nhưng em nói đúng. Viên đá chết tiệt chưa từng rời khỏi nhà. Cút thật.”

“Em muốn nghiên cứu lại viên đá và tập hồ sơ kỹ hơn. Có thể chúng ta sẽ tìm thấy thứ gì chúng ta bỏ sót, hoặc là... em không biết nữa. Hoặc là chúng ta có thể hạ móng ngôi yên và chờ cảnh sát quay lại buộc tội em.”

“Anh không muốn ngôi yên một chỗ. Đặc biệt khi em đang là mục tiêu” Rick kéo mở cửa hiên và đẩy cô vào phòng. Họ ngồi trên tràng kỷ và cô mở tập hồ sơ ra.

“Anh định bán viên đá cho Bảo tàng Anh quốc hay tặng lại họ?” cô hỏi, bày những bức ảnh ra xung quanh viên đá và tập trung vào đường đi chi tiết của nó từ khi nó được khai quật. Giữa những lần xuất hiện khá rõ ràng vẫn có những khoảng trống vài thế kỷ thậm chí không có giả thuyết về địa điểm của viên đá.

“Anh tặng lại. Có gì khác không?”

“Em không biết. Những thứ này rất... lạ.” cô lật một trang nữa. “Yeesh. Theo cái này, viên đá của anh là một trong những thứ thuyết phục Calvert và Schliemann về địa điểm của thành Troy. Nó là lý do họ khai quật khu Hisarlik năm 1868.”

Rick mỉm cười. “Anh biết rồi.”

“Em thì không. Em có thời gian khá ngắn. Không đủ để nghiên cứu như mình muốn.” Nhíu mày, cô di chuyển tầm nhìn từ viên đá để nhặt lên một bức ảnh. “Em sẽ không bao giờ dùng nó để đổ tội cho ai, thậm chí cả khi em bị tình nghi. Nó quá tuyệt cho việc này. Quá...” cô nói nhỏ dần, nhìn chăm chăm. Có thứ gì trong bức ảnh làm cô chú ý, và cô chuyển nó tới cạnh viên đá. “Em chết đi cho rồi.”

“Nó không đúng.” Rick nói sau một lúc, dựa vào vai cô để nhìn kỹ hơn. Anh chỉ vào bức ảnh, rồi vào một biểu tượng trên viên đá. “Trên bức ảnh những nét chạm ở đây mờ gần như không còn gì. Trên viên đá mình vẫn có thể nhìn rõ.”

“Nét chạm khắc ở đây đều sâu hơn trong ảnh,” cô tự nói, cầm lên một bức nữa để đảm bảo độ sâu trong ảnh viên đá nguyên bản không phải do ánh sáng. “Wow. Em không tin được. Đây là một-”

“Nó là đồ giả,” anh cắt ngang, cầm viên đá lên và xoay trong lòng bàn tay.

Sự chuyển hướng này làm cô thấy mơ hồ. “Anh quan sát cũng giỏi đấy,” cô chậm rãi nói, lướt lại mọi sự kiện của vụ trộm trong tâm trí.

“Em không ngạc nhiên phải không Samantha?” anh hỏi, đùi anh cọ vào đùi cô

“Như em nói, em sẽ ngạc nhiên hơn nếu ai đó ném viên đá thật cho em mà không vì lý do gì cả. Nhưng câu hỏi là, đây có phải là một bản giả mạo tốt đủ để lừa Bảo tàng Anh quốc không?”

Anh liếc nhìn cô. “Có thể một thời gian. Vì chỉ có 3 viên trên thế giới, họ rất ngạc nhiên khi được nhận nó. Và trước vụ trộm thì họ - và anh - không có lý do gì để nghi ngờ. Dù vậy, sau khi trưng bày họ sẽ nghiên cứu lại. Đó là lý do anh tặng nó.” Richard thẳng người lên. “Em không gợi ý anh nói với cảnh sát là anh vô tình để nhầm viên đá ở đâu đó và tiếp tục tặng bản giả mạo này chứ.”

Với một nụ cười nhanh, cô lắc đầu. *Làm như là anh sẽ làm vậy ấy.* “Không. Nhưng em đang tự hỏi liệu có ai nghĩ thế. Viên đá thật không ở đây, nhưng có thể giải thích vì sao viên đá giả lại ở đây.”

“Vậy đổ tội cho em không phải vì tiện tay. Oop, anh quên không quay lại. Điều này làm chúng ta phải nghi vấn lại lý do của quả bom”

“Ừ. Còn vấn đề này thì sao?” cô đáp, xếp lại những bức ảnh. “Sao phải làm một viên đá giả chất lượng cao nếu đằng nào anh cũng thổi tung nó?”

“Em sẽ không làm vậy,” anh chậm rãi nói. “Anh sẽ nhận được bồi thường như nhau dù đồ vật bị trộm, hoặc mất, hoặc phá hủy.”

Rick đứng lên. Cô nghĩ anh định đi lại, như cô vẫn hay làm khi cô muốn giải mã điều gì cực kỳ phức tạp, nhưng thay vào đó anh tới bên điện thoại và ấn số. Cô ngồi yên, tin là anh không làm gì nguy hiểm cho họ - hoặc cho sự tự do của cô.

“Kate? Chào, Rick đây. Tom có nhà không?”

Sam đảo mắt. Thậm chí nếu như cô không hơi nghi ngờ hẳn ta, cô phải thừa nhận mình thích chọc tức Donner. Ngoài việc nó rất vui, nó có thể làm hẳn tức giận tới mức phạm phải lỗi lầm gì đó.

“Tom. Tên chết tiệt nào lo phần tiền chi trả của tớ. Không, không phải phần cá nhân. Chi trả cho nhà tớ ấy. Tớ cần biết ai đã ở đây trong vòng... 3 tuần qua đi”

Ngồi thẳng lên, Samantha nhét lại ảnh vào túi tài liệu. “Anh có thể nên kiểm tra các dịch vụ thuê ngoài mà cho cùng một người tới đây thường xuyên nữa.”

“Đúng rồi. Tom, không, cậu không cần mang tớ. Fax cho tớ được rồi. Nhưng tớ cần ngay hôm nay, nên cậu sẽ phải tới văn phòng. Và tớ cũng muốn danh sách những người của dịch vụ thuê ngoài mà thường xuyên được cử tới đây nữa.” Anh dừng lại, lắng nghe, tư thế chuyển từ cảnh giác sang hung hãn. “Không phải việc chết tiệt của cậu.”

“Hắn đang nói về em phải không?”

“Suýt,” anh quay lưng lại cô, sải bước ra cửa hiên, vẫn cầm điện thoại trên tay. “Được, được, ừ - có vài thứ mới xuất hiện. 10h sáng mai cậu tới đây cùng một luật sư biện hộ nhé - Macon cũng được - ai đó coi trọng đặc quyền khách hàng - luật sư ấy.”

Anh tắt máy, quay lại tròng kỉ. “Đừng tranh luận,” anh nói trước khi cô có thể mở miệng. “Anh muốn chuẩn bị cho mọi sự kiện. Nếu Castillo hay ai đó tóm được thứ này” - anh chỉ vào viên đá - “em sẽ gặp rắc rối lớn đấy. Giả hay không thì anh cũng không muốn em bị bắt gặp với nó.”

“Đó có thể là suy nghĩ của kẻ đã ném nó cho em. Anh có muốn em giấu nó đâu đó không?”

“Để anh lo.”

“Rick, hoàn toàn tôn trọng anh, anh là một người thông minh, nhưng anh không có những tài năng của em đâu. Em biết cách giấu một đồ vật. Em ngấp trong phân sâu hơn anh, và em không mong anh vào tù vì em đã nhờ anh giúp”

“Hơi muộn rồi, em yêu,” anh nói, vén tóc cô ra sau vai. “Như bọn anh vẫn nói ở Anh, đã vào một

xu thì vào luôn cả bảng.”

Chúa ơi, chỉ cái chạm tay của anh lên tóc làm cô run lên. Trong cơn bốc đồng, cô dựa vào và hôn anh. Rick vòng tay quanh vai cô, kéo cô gần hơn và làm vòng ôm của môi anh sâu hơn. Như trước kia, khi anh bắt đầu chạm vào cô như vậy, não của cô ngừng hoạt động. Nó quá hấp dẫn, chỉ cần chìm vào anh, chỉ cần để mọi việc trôi đi. Mọi thứ trừ khoái lạc và sức nóng và Richard Addison. Cách này có thể hữu ích một thời gian, cho tới khi kẻ nào đó quyết định nhét khẩu súng đã giết Etienne vào ví của cô hay gì đó.

Cô kéo ra, nhưng anh đuổi theo cô, hạ cô nằm xuống, đầu gối lên túi xách. Một bàn tay ấm áp trườn lên dưới áo sơ mi, ôm lấy ngực cô.

“Rick, dừng lại,” cô phản đối trong một lời rên rỉ khoan khoái ghen lại.

“Anh muốn em,” anh thì thầm, cúi mặt xuống cổ cô.

“Chúa ơi.” Rùng mình, cô đẩy anh ra. “Chúng ta làm tình cả đêm. Đừng làm em mất tập trung nữa.” cô cầu nhàu, kéo ra khỏi vòng tay anh.

“Anh nghĩ đó là một lời khen ngợi.”

“Em muốn xem video tối qua và sáng nay, Rick”

“Để sau đi.”

“Bất kể đó là ai, hắn đã đi trước chúng ta một bước rồi,” cô nói, chặn tay lên chiếc miệng gọi cảm của anh khi anh định tranh luận với cô. “Em muốn ít nhất cũng san bằng khoảng cách. Dẫn trước thì tuyệt, anh không nghĩ vậy à?”

Với một câu nguyên rủa, anh thở ra và ngồi dậy. “Được rồi. Chúng ta sẽ đi xem cuộn video.” Anh nhìn viên đá. “Và em gợi ý chúng ta nên để cái này ở đâu? Dưới gầm giường à?”

“Em không nghĩ vậy.”

Sau khi bọc nó lại trong tấm vải, cô đổ hết đồ trong ba lô ra, bọc thêm một chiếc áo quanh viên đá, và nhét nó vào. “Đó. Nó tạm ổn cho tới khi chúng ta đưa nó khỏi phòng anh tới nơi an toàn hơn.”

Dù vậy Rick đang đẩy đẩy những thứ đồ rơi ra từ ba lô của cô. Anh cúi xuống và nhặt lên một bảng mạch máy tính. “Và đây là?”

“Một phần của máy tính nhà em. Em nghe tiếng cảnh sát tới và em không muốn họ truy cập hệ thống.”

Anh nhìn cô, biểu cảm vừa gọi tình vừa lo lắng. “Chúng ta sẽ nghiêm túc xem xét tìm cho em một công việc khác khi chuyện này qua đi,” anh thì thầm.

Trong lúc này, đó gần như là một ý kiến hay.

[15] “Danger, Will Robinson, danger” (nguy hiểm, Will Robinson, nguy hiểm) là một lời thoại nổi tiếng trong series phim Mĩ năm 1960 “Lost in Space”. Trong phim, một robot bảo vệ luôn nói như vậy cảnh báo cậu bé Will Robinson khi cậu làm gì nguy hiểm. Trong cuộc sống thường ngày, câu nói này thường được nói khi ai đó sắp gặp sai lầm hoặc không để ý điều gì. (wiki ^ ^)

Chương 15

Chủ nhật, 11:54 a.m

Ronald Clark đã được chuyển sang làm ca ngày sau vụ đột nhập, và anh đang ngồi tại vị trí của mình, trước hệ thống màn hình video và máy vi tính khi Richard đưa Samantha vào phòng an ninh.

“Ngài Addison,” người cảnh vệ nói, đứng lên. Yết hầu anh nổi rõ phía trên cổ áo, và mái tóc vàng mỏng dính được vuốt ngược ra sau theo một phong cách cực kì không thuận mắt. Một kẻ muốn làm cảnh sát, cô đánh giá ngay, kẻ mà có thể đến giờ vẫn không hiểu sao anh ta không qua được phần trắc nghiệm tâm lý của bài kiểm tra đầu vào.

“Clark. Cô Jellicoe và tôi muốn xem lại đoạn băng quay gara, bắt đầu từ khoảng 9h tối qua tới 10h sáng nay.”

“Và cả đoạn băng quay cửa trước trong khoảng thời gian đó nữa.” Samantha thêm vào

Clark ngồi lại. “Ừm, được thôi. Tôi sẽ chạy chúng trên màn hình đằng kia. Đợi tôi một phút.”

“Sáng nay mấy giờ anh bắt đầu ca trực, Clark?” Samantha theo đuổi, cọ bàn tay vào cánh tay Richard khi cô đi qua anh.

Chỉ cần ở trong cùng một căn phòng, cô đã làm anh say mê. Và cô còn buộc tội anh làm cô mất tập trung cơ đấy. Từ khi cô nhảy vào văn phòng anh yêu cầu giúp đỡ, cô đã ám ảnh anh. Tối giờ anh đã hủy 3 cuộc họp, 4 cuộc hội thảo qua điện thoại, và một chuyến bay tới Miami. Giá của

sự bỏ bê này có thể lên tới hàng triệu, nhưng vài triệu lúc này không thực sự làm anh bận tâm. Quan trọng hơn là khi Samantha ở gần, tim anh như chạy đua, nhịp đập của anh nóng lên, và cuộc sống trở nên... sống động hơn. Một chút hình ảnh của người phụ nữ thông minh, vui tính bên dưới vẻ ngoài lạnh lùng, chuyên nghiệp cuốn hút anh.

“Tôi tới lúc 6h,” Clark trả lời, nhìn từ phía ông chủ của mình tới Samantha. “Louie Mourson trực ca đêm. Để làm gì cơ?”

“Không gì cả,” Richard trả lời, theo Samantha tới màn hình trong góc.

Cái nhìn cô dành cho anh nói điều ngược lại, nhưng anh sẽ không buộc tội người làm cho mình mà không có một lý do xác đáng nào. Cô nắm vai anh, nhướn ngón chân để chạm tới tai anh. “Hắn ta ở đây cả hai lần,” cô thì thầm. “Đừng vội vàng loại trừ sự trùng hợp thế.”

“Anh đã loại đi sự trùng hợp của em.” Anh đáp lại bằng giọng dịu dàng tương tự.

Samantha nhăn mặt. “Ừ, chà, anh cũng ở đây cả hai lần đấy”

Màn hình lóe lên. Họ nhìn vào cuộn băng quay gara từ góc đông nam, có thể thấy được tầm nhìn của cả cửa trước và cửa sườn dẫn vào nhà. Không giống camera ngoài trời, chiếc camera này được cố định chứ không quay vòng.

Samantha gật đầu đồng ý. “Vị trí tốt đấy,” cô nói, “chỉ trừ là anh không có camera thay thế. Nếu ai đó tìm được cách vượt qua cái này, họ có thể vào dễ dàng rồi.”

“Không phải ai cũng là chuyên gia điện tử và ăn trộm đầu,” anh lầm bầm, giữ giọng thấp để Clark không thể nghe thấy.

“Bất cứ ai vào được tới đây mà không bị phát hiện đều là chuyên gia.” Cô bắn lại câu kính.

“Em có thể vào tới đó và thoát ra mà không ai biết không?”

“Ồ, họ sẽ biết em đã tới đó, nhưng chỉ sau khi em lấy được con Bentley Continental GT xanh lam nóng bỏng đó và thoát ra ngoài thôi.”

Vậy là cô thích chiếc Bentley. Lần tới họ đi đâu cùng nhau, anh sẽ để cô lái. Tất nhiên có vẻ cô không có bằng, nhưng đó là điều họ ít để tâm nhất. “Chúng tôi tua băng đi được không?” anh nói vọng lại qua vai.

“Được. Dừng bàn phím ngay dưới bàn ạ. Tất cả đã được cài đặt rồi, ngài Addison.”

Theo đồng hồ ở góc màn hình, cảnh quay là 9h3' và chiếc Mercedes vẫn chưa được đưa quay lại gara. Samantha kéo bàn phím ra và nhấn phím, cuộn băng quay nhanh hơn. Sau khoảng 45',

chiếc xe đi vào tầm nhìn, đậu giữa những chiếc xe khác.

Samantha tua lại để xem đoạn chiếc xe đi vào ở tốc độ thường. Ben Hinnock lái chiếc SLK vào vị trí, đi ra, lau một vết bụi trên cửa kính, và rời đi qua cánh cửa rộng, rồi chiếc cửa khép lại sau lưng anh. Lúc 11h, đèn được lập trình mờ đi, làm toàn bộ gara chìm trong bóng tối.

“Thật là ngu ngốc,” cô càu nhàu, tua nhanh băng lần nữa. “Làm như mấy cái xe cần bóng tối để ngủ hay sao ấy.”

“Sao em xem được băng chạy nhanh như vậy?”

“Chỉ cần nhìn chiếc cốp thôi. Đó là tất cả những gì chúng ta cần, trừ khi anh muốn ngồi đây suốt 13 tiếng.”

“Được rồi. Nhưng em có ý tưởng gì chưa nếu chúng ta tìm ra thứ gì đó, Samantha?”

“Nếu chúng ta tìm ra thứ gì đó, chúng ta sẽ cho Castillo xem, nói là vì nó mà chúng ta kiểm tra túi xách của em, và ‘wow, xem chúng tôi thấy gì này’”

Anh nhướn một bên lông mày. “Em thật đáng sợ.”

Cô giữ ánh nhìn trên màn hình, nhưng môi cô giật giật trong một nụ cười thoáng qua. “Anh cũng làm em sợ chết khiếp.”

Richard dựa hông vào cạnh bàn, ngồi yên quan sát một lúc lâu không chớp mắt. “Đáng lẽ chúng ta nên ăn sáng trước. Hoặc ít nhất là uống cà phê.”

“Soda. Cà phê là cho bọn a-ma-tơ.”

“Anh đã bảo là em rất-”

“Whoa.” Samantha tạm dừng đoạn băng thật nhanh. “Anh thấy không?”

Richard ngồi thẳng lên. “Cái gì? Không có gì di chuyển mà.”

“Không, không phải ở đó. Thời gian ấy.” Cô tua lại băng, rồi để nó ở tốc độ thường. Lúc 7h15, cuộn băng hơi vấp và đồng hồ nhảy lên 7h19. Màn hình không hề thay đổi. “4 phút.”

“Cuộn băng quay đêm bị trộm cũng bị như vậy.” Anh nhìn cô. “Cái đó có dễ làm không?”

Samantha nhún vai. “Nếu anh biết hệ thống, thì khá là dễ. Nếu anh chắc chắn đó không phải là ông bạn Clark của chúng ta,” cô thì thầm, chỉ tay “thì kẻ nào làm việc này chỉ ở quanh đây thôi, và không hề làm rung chuông báo động.”

“Clark sẽ không thấy là màn hình trống à?”

“Có thể màn hình camera trông vẫn như bình thường, chỉ là nó không ghi hình thôi. Hoặc hình ảnh bị dừng lại hay gì đó.” Cô quay ghế lại. “Clark, mấy giờ anh nghỉ giữa giờ vào buổi sáng?”

Viên cảnh vệ vuốt vuốt tay lên chiếc đầu hói. “Tôi đi lên bếp lấy cà phê lúc khoảng 7h15, nhưng chỉ khoảng 5’ thôi. Rồi thường thì tới 9h30 tôi mới ăn sáng.”

“Anh khá là kiên trì nhỉ?”

“Chà, vâng. Hans nói cậu ta sẽ bắt tôi nếu tôi dám làm cà phê ở đây, và hầu như là phải sau 7h cậu ấy mới pha ấm cà phê đầu tiên.”

“Hans khá là nhạy cảm với danh tiếng pha cà phê của cậu ta,” Richard bổ sung với một nụ cười nhẹ. “Cậu ta từng giành giải thưởng gì đó,”

“Tiếc là em lại không uống cà phê.”

Cô lại nhấn nút tua băng nhanh, nhưng không có gì đặc biệt cho tới sau 10h, khi bọn họ đi vào gara, nắm tay nhau và mặc áo choàng tắm. Richard quan sát cảnh họ tán tỉnh sau, để ý với sự hài lòng sâu sắc cách mà cô nhìn anh khi anh không chú ý. Castillo xuất hiện trên màn hình khi họ đang cúi vào cốp xe, và may mắn là viên đá không hiện ra trong đoạn băng.

Sam dừng hình lại. “Để đề phòng, chúng ta nên xem cuộn băng quay cửa trước nữa,” cô nói, “Có thể kẻ đó đã đi qua cửa khi ra hoặc vào.”

“Chỉ trừ là em nghĩ kẻ đó đã không phải đi ra hay vào,” anh nhắc cô. “Hắn đã ở đây từ đầu.”

“Có vẻ như là một người biết rõ hoạt động của ngôi nhà và có kiến thức tốt về hệ thống an ninh.”

“Anh vẫn không hiểu được quả bom,” Richard nói, nắm tay cô khi cô đứng lên. Có thể hơi sến, nhưng anh cảm thấy cần chạm vào cô mỗi phút, để đảm bảo là cô vẫn ở đây, và để nói cho bất cứ ai đang nhìn vào, bao gồm cả anh, là cô thuộc về anh - dù cô đã nhận ra hay chưa.

“Cho em ăn sáng được không? Hoặc là bữa phụ giữa sáng rồi nhỉ?” cô hỏi trong một giọng năn nỉ hơi cường điệu khi họ quay lại hành lang. “Em sẽ nghĩ tốt hơn khi không bị đói.”

“Lên hiên phòng anh đi,” anh đồng ý

“Lên hiên phòng *em* đi,” cô phản đối. “Em có thể quan sát cửa trước từ đó.”

Anh không thể cho là cô quá đa nghi. Nếu cô không giỏi trong nghề của mình, cô đã chết rồi. “Anh sẽ bảo Hans và qua văn phòng xem Donner gửi fax chưa.”

Cô gật đầu và định đi lên cầu thang nhưng anh nắm cổ tay và quay người cô lại. “Gì đấy?” cô hỏi “Hình như anh không thể ở bên em đủ được,” anh cắn nhần, và chạm miệng vào miệng cô lần nữa.

“Anh cũng không tệ lắm đâu, xét đến anh là một tên người Anh giàu có,” cô đáp lại hơi hụt hơi, “không phiền nếu em qua phòng anh lấy đồ chứ?”

Đồ của cô - sẽ bao gồm viên đá giả. “Samantha. Em-”

“Dù sao em cũng không muốn thứ đó ở trong phòng riêng của anh,” cô nói giọng nghiêm túc làm anh ngạc nhiên. “Em sẽ không làm gì đâu, cho tới khi anh tới,”

Richard biết mình không nên tham chiến trong một trận không thể thắng. “Được rồi. Lát nữa gặp em.”

Cô mỉm cười với anh. “Em không đi đâu đâu. Đối tác mà, nhớ không?”

Anh nhớ. Anh chỉ hi vọng là cô cũng nhớ.

Richard đã bỏ lỡ khó khăn lớn nhất của vụ này, Samantha trầm ngâm khi cô đi về phía phòng riêng của anh. Anh. Cô viện công việc của mình là lý do không hẹn hò nhiều, dù cô phải thừa nhận là hầu hết đàn ông cô từng gặp khá là... Mờ nhạt. Khi mà hoạt động thú vị nhất của họ chỉ là thể dục thẩm mỹ, họ thực sự không thể cạnh tranh với những buổi tối của cô. Rick Addison có thể, và rất xứng tầm. Anh cuốn hút cô. Cô mới biết anh chưa tới một tuần, và dường như anh đã là một thứ chất gây nghiện. Làm sao cô có thể rời đi khi vụ này qua đi?

“Cô Jellicoe.”

Giật mình, Samantha quay lại. Người quản lý tài sản khó tính, mái tóc đen loăn xoăn được thiết kế hoàn hảo, sải bước về phía cô. “Partino?”

“Vâng. Tôi chỉ muốn chào mừng cô tới đây.”

Cô nhú mày. “Xin lỗi?”

“Tôi đã đọc báo sáng nay. Rick đã thuê cô làm an ninh.”

“Ồ, cái đó. Vâng, chỉ tới khi vụ này giải quyết xong thôi.”

“Tôi đã gọi điện vài nơi. Cô làm việc cho Norton. Cô là chuyên gia về nghệ thuật và đồ cổ.”

Ông ta nghe có vẻ như đang buộc tội, nên cô mỉm cười. *Đúng lúc đấy.* “Tôi không muốn cướp công việc của ông hay gì đó. Tôi ở đây làm an ninh, thế thôi. Và chỉ tạm thời.”

Partino mỉm cười rạng rỡ với cô, dù cô không thể không chú ý là biểu cảm không hề chạm tới mắt ông ta. “Tất nhiên. Chỉ nói thế thôi.”

“Và tại sao vậy?”

Nụ cười của ông ta sâu hơn. “Cô không phải nhân viên đầu tiên ngủ với sếp, cô Jellicoe. Và không ai trong bọn họ còn làm ở đây cả.”

Cô nheo mắt. “Tôi nghĩ đó là việc của tôi chứ không phải của ông.”

Ông ta gật đầu. “Vâng. Cô hiểu mà, chúng ta phải tự lo cho lợi ích bản thân thôi.”

“Ồ, cái đó thì tôi hiểu.”

“Vậy thì chúc một ngày vui vẻ.” Với một cái cúi đầu, ông ta quay gót.

Cô xua đi cảm giác hơi khó chịu khi tên nhỏ thó kì quái đó quay đi. Dù sao có lẽ hẳn ta cũng không cảm thấy vui vẻ gì. Một người quản lý tài sản để cho đồ vật trong nhà bị trộm cũng không thể an tâm với công việc sau này của mình được.

Cùng lúc đó, như cô biết thì đây là lần đầu tiên có đồ ở đây bị mất - một kỉ lục khá tốt, xét đến chất lượng của những thứ Rick sưu tầm. Và Partino đã làm việc cho Rick được hơn 10 năm. Điều gì xảy ra với tên người Ý nhỏ bé đó không phải việc của cô, dù nếu cô là người lấy viên đá, cô nghĩ đó sẽ là lỗi của mình nếu hẳn ta bị sa thải. Thật kì lạ.

Phòng của cô và Rick ở hai sườn ngược nhau của ngôi nhà, và cô thấy hụt hơi khi cô kéo được ba lô, túi xách, và đồ nghề dọc theo đoạn đường mà cô tưởng như cả dặm hành lang và gallery. Yeesh. Cô sẽ phải đi tới phòng thể dục - dù nếu cô và Rick tiếp tục tập luyện như tối qua, cô sẽ không phải tập thể dục hàng ngày nữa.

Cô mỉm cười khi đẩy vai mở cánh cửa phòng mình và kéo đóng đồ nghề vào. Nếu họ tiếp tục như tối qua, cô sẽ chết trong vòng 1 tuần. Dù vậy, đó cũng là một cách chết được đấy.

Ba lô sẽ phải giữ nguyên cho tới khi Rick tới, vì cô đã quyết tâm không chạm tới viên đá khi anh không có mặt. Dù vậy, cô vẫn còn quần áo và đồ lót sạch trong túi, và dù những thứ Rick cho cô có đẹp thế nào, cô vẫn thấy... độc lập hơn khi mặc quần áo của mình.

Nhấc túi đồ nặng lên, cô kéo vào phòng ngủ. Ngay lối vào, có gì đó cản đui cô lại, và theo bản

nặng cô lùi ngay lại 1 inch.

Đã quá muộn. Với một tiếng kêu nhỏ, chốt an toàn ở đầu sợi dây bị kéo ra khỏi một lựu đạn dán ở trong tường phòng ngủ. Thở mạnh, cô với tay tóm lấy, vừa bắt kịp đòn bẩy của lựu đạn khi nó đang bật ra.

Hành động đó làm cô mất thăng bằng, nhưng cô giữ được đầu ngón tay vào đòn bẩy khi cô ngã vào khung cửa và ngã ra sàn. “Ôi chúa ơi,” cô hỗn hển, thậm chí không dám thở. Ở bên kia cửa, một chiếc lựu đạn nữa đang đưa, chốt chỉ được giữ một góc nhỏ. Chân cô vướng trong đám dây dẫn hơi giật, và chiếc chốt tuột ra một milimet nữa. “Rick!”

Richard huyết sáo khi anh đi về phòng Sam. Một bát dậu tây uớt đường trên tay, anh không thể tin mình lại có tâm trạng tốt như vậy với một tên trộm và một kẻ giết người tiềm tàng trong nhà. Nhưng không cái gì gạt đi được suy nghĩ là đêm qua anh đã có cuộc làm tình tuyệt nhất trong đời. Và dù gì xảy ra đi nữa, anh sẽ tiếp tục trong một giờ nữa.

“Rick!”

Sự sợ hãi trong giọng nói làm anh khựng lại. Vứt đi bát dậu tây, anh phóng về phòng Samantha. Cửa hé mở, và anh xông vào. “Samantha?”

“Ở đây!”

Anh thấy chân cô qua cửa phòng ngủ, một bên ở tư thế rất lạ. “Chuyện gì vậy?” Anh hét lên, xông lên trước.

“Đứng im! Thuốc nổ đấy!”

Dừng ngay trước cửa, anh cúi vào trong phòng. Cô nằm trên sàn, nửa lưng chạm xuống, một tay ấn vào quả lựu đạn dán vào tường cao khoảng ngang đùi. Ở bên kia, một quả nữa đang bấp bênh, chốt an toàn vẫn ở tại chỗ - nhưng chỉ vì sợi dây chưa bị kéo ra hoàn toàn. Và chân trái cô đang vướng vào sợi dây.

“Chúa ơi. Đừng cử động.” Nắm lấy khung cửa, anh cúi qua cô về phía quả lựu đạn thứ hai.

“Đừng! Ra khỏi đây! Gọi ai đó đi!”

“Được rồi,” anh đáp, tập trung vào việc giữ tay mình bình ổn khi anh chạm vào một đầu chốt. *“Một phút nữa thôi.”* Đẩy ngón trỏ vào, anh ấn được chốt vào vị trí cũ. Giữ chặt nó, anh bước qua cô. Tay kia của anh gỡ dây dẫn khỏi chân cô. Chốt của quả lựu đạn thứ nhất treo lơ lửng ở đầu kia sợi dây.

“Anh sẽ gọi người tới giúp, rồi chúng ta sẽ ấn chiếc chốt kia vào vị trí.” Anh nói, cố giữ giọng

mình bình tĩnh. Nếu cô không nhanh tay... Chúa lòng lành.

“Kệ cái chốt đi,” cô phản đối. “Em ổn mà. Ra phòng khách gọi, rồi rời khỏi đây ngay.”

Cẩn thận di chuyển sợi dây để làm giảm lực kéo trên lựu đạn, anh đứng lên, đi tới bàn cạnh giường ngủ. “Anh sẽ không đi đâu cả. Nếu em muốn tranh luận chuyện này, qua đây đi.”

“Cút thật. Đừng có ngốc.”

“Im lặng. Anh đang gọi điện.” Anh gọi cho Clark.

“Vâng thưa ngài?”

“Clark, gọi cho cảnh sát. Báo cho họ là có một lựu đạn trong phòng xanh lá, và bạn gái tôi đang giữ nó bằng tay.”

“A gr... Tôi gọi ngay đây, ngài Addison. Có-”

Anh cúp máy. “Em ổn chứ, Samantha?” anh hỏi, đi tới ngồi cạnh cô.

“Tốt hơn anh, đồ ngốc. Bảo những người khác trong nhà rời đi. Và em không phải bạn gái chết tiệt của anh.”

Anh đã làm cô giận, và ít nhất là làm mặt cô có màu sắc trở lại. Cô vẫn xanh xao một cách đáng báo động, nhưng sự sợ hãi rõ rệt đã rời khỏi mắt cô. “Báo nói thế mà.”

“Ừ, chà, em muốn xem tờ báo đó,”

“Lát nữa nhé. Đưa anh giữ cái chốt đó.”

“Không. Thế này an toàn hơn. Nó cài đặt hơi sơ sài, nhưng em không muốn mạo hiểm làm cháy cầu chì trong này khi ấn lại chốt vào, hoặc là kéo nó ra khỏi tường, nếu đó là những gì anh đang nghĩ.”

Mồ hôi nhỏ giọt trên trán cô, nhưng cô vẫn nói như là một người hoàn toàn chuyên nghiệp. “Chúa ơi, em thật đáng ngạc nhiên,” anh thì thầm, đứng lên để gọi lại cho Clark và bảo cậu ta sơ tán mọi người, nhưng không cho ai ra khỏi cổng. Ngay khi cúp máy, anh quay lại bên cô.

“Anh đã tin giả thuyết về tên giết người trong nhà rồi chứ?” cô hỏi, hơi di chuyển

Tới giờ tay cô phải đau lắm, Richard nghĩ. Anh đi ra sau cô để dựa lưng cô vào người anh và chia sẻ một chút lực khỏi vai và tay cô. Anh muốn giật lấy quả lựu đạn, nhưng dù có vẻ rất anh hùng, đó thực sự là hành động ngu xuẩn. Lúc này, cô có thể kiểm soát mọi việc. “Anh đã tin từ

trước, nhưng giờ anh muốn đảm bảo là chúng ta không để hấn lọt lưới và bịa ra một chứng cứ ngoại phạm nào đó. Anh sẽ giết kẻ nào đã làm thế này với em, Samantha.”

10 phút sau, đội dò bom tới. Từ biểu hiện của họ, đây không phải cảnh họ thường gặp. Dù vậy, họ mang theo một thùng chứa bom an toàn và mặc quần áo bảo hộ, đeo bảo vệ mặt và mắt rất dày. Họ trang bị cho Samantha hết mức có thể khi tay cô vẫn phải dính vào tường rồi mới làm việc với quả lựu đạn.

Anh từ chối rời khỏi đó, và làm họ bực mình, nhưng anh không quan tâm. Anh sẽ không rời đi mà không có cô.

Cuối cùng, với một đoạn băng dính nữa, họ giữ được đòn bẩy của quả lựu đạn và kéo Samantha ra sau. “Được rồi, tất cả người thường rời khỏi nhà,” người trung úy ra lệnh.

“Làm như là tôi muốn ở lại đây,” Samantha bình luận, để cho Rick kéo cô đứng lên.

Cô đang run, và anh vòng tay quanh eo để đưa cô ra khỏi phòng. Xuống hai cầu thang và ra tới cửa ngoài, cô kéo ra.

“Được rồi. Em ngồi xuống đây,” cô nói, ngồi phịch xuống những bậc thềm granite trắng.

Richard ngồi cạnh cô, đỡ tay sau lưng cô bởi vì anh không thể không làm vậy. “Em chắc là em ổn chứ?” anh lặng lẽ hỏi, hôn lên tóc cô

“Em thậm chí không nhìn thấy nó. Thật là ngu ngốc.” cô vỗ òa

“Mọi chuyện thế nào?”

Cô thở ra, xoay vai và rõ ràng đang cố trấn tĩnh. “Em mang đồ vào, rồi kéo túi xách vào phòng ngủ để lấy quần áo ra. Chân em chạm vào thứ gì đó, và em lùi lại, nhưng em nghe tiếng chốt bật ra, rồi em nhận ra một lựu đạn nữa ở bên kia. Quả lựu đạn đó không nổ đúng là hoàn toàn may mắn.”

“May mắn, và phản xạ rất nhanh.”

“Đáng lẽ nó không nên xảy ra như vậy. Em không nên hạ thấp cảnh giác.” Anh ngạc nhiên khi một dòng nước mắt chảy xuống má cô.

Richard ôm cô chặt hơn. “Đừng nói vậy. Có người muốn vượt mặt em lần thứ hai, và hấn vẫn không thành công.”

Samantha rời khỏi vòng tay anh, và dấm vào chân mình. “Em chưa bao giờ sợ như vậy trong đời.”

“Đã qua rồi,” anh nói. Đã quá muộn để cứu cô, nhưng anh không thể ngăn bản năng muốn bảo vệ cô. Trong khi sợ hãi của cô đã giảm, cô vẫn rất giận dữ. Về phần anh, tim anh vẫn đang đập thình thịch. “Chúng ta rời khỏi đây đi,”

“Không. Câu trả lời vẫn nằm ở đây.” Cô lắc đầu, nhìn anh. “Và em *thực sự* muốn tìm ra chúng ngay bây giờ. Đường như giả thuyết của chúng ta đã đúng; có người muốn giết em.”

Xe của Castillo đi tới và dừng lại. Samantha cứng người lại dưới vòng tay của Rick, nhưng anh không để cô đi. “Em phải tin anh,” anh thì thầm, “anh sẽ không để chuyện gì xảy ra với em.”

“Em không lo lắng về chuyện tin anh, Rick. Và đừng quên là viên đá vẫn ở trong ba lô của em, trong phòng em, bao vây bởi 20 cảnh sát.”

“Hai người đã có một buổi sáng bận rộn nhỉ?” Castillo nói, bước qua những bậc cửa thấp tới khi tới ngang chỗ họ. “Mọi người đều ổn chứ?”

“Không ai bị nổ tung,” Samantha nói, lấy lại sự hài hước mỉa mai của cô.

“Tốt đấy.” Viên thám tử tiếp tục trèo lên. “Ở yên đây, ngài Addison, cô Jellicoe. Tôi vào xem một chút.”

Richard mừng khi thấy ông ta rời đi. Anh cần vài phút để quyết định mình cần đưa ra những thông tin nào và nói dối tới đâu để vẫn có thể bảo vệ Samantha - khỏi cảnh sát, khỏi bất cứ kẻ nào muốn giết cô, và thậm chí khỏi bản thân cô.

Chương 16

Chủ nhật, 1:30 p.m

“Anh nên gọi cho Tom,” Rick nói, dù anh không di chuyển.

Samantha lau đi dòng nước mắt bất ngờ. Có lẽ là tại adrenaline; cô vẫn run lên với năng lượng còn lại trong cơ thể. Cô đã quen với sự mạnh mẽ, nhưng suýt bị nổ tung hoàn toàn không giống với sự giật gân của một vụ trộm được tiến hành cẩn thận.

“Anh định nói gì với Castillo?” cô hỏi, biết ơn là Richard vờ như không thấy màn khóc lóc ngu

ngốc của cô.

“Đủ để có thể tìm ra ai là người đặt bom trong nhà anh.” Vội về mặt tối sầm, anh kéo ra chiếc điện thoại ở thắt lưng.

“Hắn sẽ nói là em làm đấy, anh biết mà.”

“Đó là lý do anh gọi Tom. Dù Castillo quyết định bắt giữ em, chúng ta sẽ bảo lãnh em ra trong vòng một giờ.”

Một cơn sóng nữa, lần này vì sợ hãi, tấp vào cô, và cô bật dậy. “Không. Em không-”

“Samantha, bình tĩnh nào. Anh sẽ không để-”

Cô lùi lại một bước, dễ dàng thoát khỏi tầm tay anh. “Điều này không phụ thuộc vào anh. Em sẽ không vào ngục để anh có thể ra về anh hùng và cứu em ra đâu. Không.”

Rick đứng lên. “Em muốn được xóa tội hơn hay muốn Castillo và cảnh sát tìm em mỗi giây còn lại của cuộc đời?”

Anh không biết cuộc đời cô như thế nào đâu. “Em quen lẫn trốn rồi, và em không thể được xóa tội.” cô rít lên, run lên lần nữa. Cô sẽ không kích động. Cô không kích động. Thậm chí cả khi có người muốn giết cô và một người mà cô bắt đầu tin tưởng cho là cô vào tù là một điều tốt. “Nếu em vào đó, em sẽ không bao giờ thoát ra.”

“Bình tĩnh nào.” Anh giữ giọng mình bình tĩnh, có thể đã lường trước là cô sẽ chạy. Cô muốn chạy. Chết tiệt, cô đã tìm ra một lối thoát. “Được rồi. Đừng lo. Em sẽ không đi đâu cả. Ngồi xuống và để anh gọi Donner.”

“Em sẽ bình tĩnh.” Cô đáp lại, “ở một nơi khác.”

“Có người vừa muốn giết em,” anh nói mạnh hơn. “Em sẽ không rời khỏi tầm nhìn của anh.”

“Thế thì đi theo em đi,” cô bắn lại, quay gót đi. “Em đi dạo.”

Cô nghe tiếng gầm gừ của anh và tiếng bước chân anh trên đường đi. Anh đang theo sau cô. Dù bản thân mình nói ngược lại, cô vẫn cảm thấy dễ chịu hơn một chút, và hướng về phía hồ cá.

Castillo nhìn qua cửa sổ hiên. Phòng cô Jellicoe ở đã được kiểm tra, không tìm thấy gì khác. Cô ta đáng lẽ đã chết rồi; theo những gì đội dò bom nói, hoặc là cô ta đã tự đặt quả bom đó, hoặc là cô ta có phản xạ nhanh nhất họ từng thấy. Xét đến những gì ông đã nghiên cứu được trong vài ngày qua về những điều được biết đến về sự nghiệp của cha cô và về một vài vụ trộm được gán cho hắn ta nhưng chưa được chứng minh, linh cảm của ông thiên về phản xạ nhanh.

Ngoài lối đi trước nhà, cô và Addison đang tranh cãi điều gì đó, và ông nghĩ là về những gì họ định nói cho ông. Nếu mấy thứ cút này xảy ra ở nơi khác không phải Solano Dorado, ông đã đưa cả hai bọn họ về sở thẩm vấn. Nhưng sau 20 năm làm việc trong giới thượng lưu của Palm Beach, ông đã thuộc lòng đường dây chỉ huy - đặc biệt là khi những người có quyền lực ảnh hưởng cao như Richard Addison có liên quan: Addison biết ngài thống đốc, thống đốc biết ngài ủy viên, ủy viên biết trưởng sở cảnh sát, cảnh sát trưởng biết trưởng bộ phận điều tra, người mà biết Castillo.

Cùng lúc đó, ông dám cá lon của mình là Jellicoe chính là người phụ nữ Addison nhìn thấy đêm vụ trộm xảy ra, người mà anh ta cho là cứu mạng mình. Dù vậy, rõ ràng là cô ta không phải tên trộm duy nhất trong nhà. Ông cũng còn một thi thể nữa trong nhà xác, nhưng Etienne DeVore cũng chỉ nói được là hắn đã bị bắn hai phát và ném xuống biển cho sóng cuốn đi.

Sếp ông đã nói rõ ràng là ông ta muốn DeVore phải liên quan tới vụ nổ và cái chết của anh chàng Prentiss. Điều đó sẽ kết thúc vụ điều tra này và kết thúc sự dính líu tới Richard Addison và đồng bọn. Vậy thì thật tiếc, vì ông ghét phải bỏ dở trò xếp hình khi vẫn còn những mảnh ghép chưa hoàn tất. Có thứ gì đó hơn là một viên đá bị biến mất sau vụ này, và ông rất muốn tìm ra đó là cái gì.

Trưởng đội dò bom cho ông những chi tiết kỹ thuật về tình huống suýt chết của Samantha Jellicoe, và cùng với thông tin đó, ông quyết định đi ra ao cá của Addison.

“Havard đang trên đường tới đây phải không?” Samantha ngồi lên thảm cỏ mát lạnh cạnh hồ nước, sự chú ý của cô dường như dành cho chú ếch đang ngoảnh cổ sau tảng đá bên cạnh.

Richard đi đi lại lại trên lối đi cách đó vài feet, quá bồn chồn, quá lo lắng - rằng kẻ cài bom vẫn ở trên đất của anh - để có thể thả lỏng. Cô đã buộc tội anh muốn làm hiệp sĩ, và cô đã nhắm trúng mục tiêu rồi đấy. “Ừ, cậu ấy mang danh sách người làm của anh tới.”

“Tốt. Em cá là hắn ta rất tức giận ([pissed](#)) đấy.”

Tự nhắc mình là “pissed” trong tiếng Anh là say xỉn và tiếng Mĩ là tức giận, Richard gật đầu với cô. “Khá là tức.”

“Hắn nghĩ em là vận xui.”

“Cậu ấy nghĩ em nguy hiểm. Tất nhiên, em cũng không cải thiện gì khi cứ trêu tức cậu ấy như vậy.”

“Có, nó giúp em thấy tốt hơn, đó mới là điều quan trọng.”

“Ít nhất thì em cũng gọi cậu ấy là “Yale” chứ. Cậu ấy đã tốt nghiệp thủ khoa ở đó đấy.” Cuối

cùng, nhận thấy là số lượng cảnh sát hiện giờ ở trên đất của anh sẽ ngăn bất cứ ai khỏi ném chất nổ vào Samantha, và phần lớn bởi vì anh muốn ở gần cô hơn, anh ngồi xuống cạnh cô. Con ếch nhìn anh và nhảy xuống hồ nước.

“Anh làm nó sợ rồi đấy,” Samantha hơi dựa vào anh. “Sao em lại nguy hiểm?”

Anh có cảm giác lời nói đó làm cô thấy được khen ngợi. “Theo Tom thì bởi vì em có quá nhiều bí mật, và một cách sống không tốt, và do đó em đặt cuộc sống của anh vào vòng nguy hiểm.”

“Và theo Richard Addison thì sao?”

“À. Theo hẳn ta thì hẳn không biết phải làm sao với em, nhưng thừa nhận là em cực kì gây mất tập trung, và em lôi kéo hẳn làm những thứ có thể hẳn sẽ không bao giờ nghĩ tới trước khi gặp em.”

“Như là nói dối cảnh sát?”

“Tương tự thế.” Thực ra anh đã từng phạm tội trước đây, nhưng không phải thứ gì nặng nề như giết người. Dù vậy, khi Castillo tới gần lối đi, anh dẹp suy nghĩ đó sang một bên. “Ngài thám tử.”

“Frank được rồi.” Castillo ngồi trên tảng đá con ếch vừa rời đi. “Căn phòng đã được kiểm tra,” ông nói, “Và họ đang kiểm tra toàn bộ ngôi nhà. Tôi đã cho người thẩm vấn nhân viên trong nhà, nhưng không có gì mới cả. Giữ tất cả mọi người lại trong nhà khá là thông minh đấy.” Ông nhướn người lên, nhìn vào hồ nước. “Ngài nuôi cá ở đây à?”

“Koi,” Richard trả lời. “Lúc này hầu hết bọn chúng thích nấp dưới những tảng đá và lá sen.”

“Cũng tương tự như tên cài thuốc nổ nhỉ,” Frank bình luận, thò tay vào túi. “Koi có ăn hạt hướng dương không?”

“Có thể chúng sẽ bị chết, nhưng cái quái gì chứ, nó sẽ lôi được chúng ra ngoài.”

Castillo ném vài hạt vào nước. “Thứ chúng ta có hiện giờ,” ông nói giọng trò chuyện ôn hòa, “giống như là thế bí vậy.Ồ, chúng ra kìa. Wow” Ông ném một nắm hạt nữa vào hồ, quan sát những con cá lớn, màu sắc sặc sỡ bơi lên tìm thức ăn.

“Thế bí?” Richard bật ra, để ý là Samantha cố tránh xa viên thám tử hết mức có thể mà không phải đứng lên. Cô có thể tỏ vẻ thân thiện với Castillo, nhưng rõ ràng hôm nay cô không định nói gì.

“Đúng. Tôi đã có tất cả các mảnh ghép, nhưng không có tranh mẫu để xếp. Ví dụ, tôi dám cá là DeVore, tên mà sáng nay tôi hỏi anh, là người đã đột nhập vào đây và ăn trộm viên đá và đặt

thuốc nổ. Nhưng hắc chết rồi, vậy sáng nay hắc không phải là người đặt thuốc nổ, và hắc không trùng với miêu tả của của ngài về người phụ nữ tối đó mà ngài cho là đã cứu mạng mình.”

Mạo hiểm liếc nhìn khuôn mặt bình tĩnh, không thay đổi của Samantha, Richard hít một hơi. “Nếu như tôi nhầm về người phụ nữ đó thì sao, Frank, và cô ấy tới đây theo lời mời của tôi?”

“Chà, nếu thế thì mọi thứ sẽ hướng về DeVore, chỉ trừ thuốc nổ sáng nay.”

“Không phải cùng một người làm,” Samantha nói cộc lốc, giật giật mấy cọng cỏ và vẫn giữ ánh nhìn xuống hồ nước.

“Đội dò bom cũng cho là vậy,” Castillo nói vẫn giữ giọng nhẹ nhàng, tiếp tục ném mấy hạt hướng dương vào nước. “Giả thuyết của họ là vụ đầu tiên do một tên chuyên nghiệp làm, và vụ thứ hai là một kẻ a-ma-tơ, cố bắt chước phong cách của vụ trước.”

Samantha gật đầu. “Mìn lồm khó đặt hơn lựu đạn. Và chốt an toàn đáng lẽ phải bị kéo ra rồi khi mà dây dẫn đang làm đòn bẩy bật ra như vậy. Không có cơ hội nào cho bất cứ ai ngăn vụ nổ lại. Dù vậy, nạn nhân vẫn có 4 đến 5 giây để thoát hiểm.”

Richard nhắm mắt lại trong một lúc. Anh ngạc nhiên là cô vẫn có thể bình tĩnh thảo luận những sơ hở của quả bom suýt giết cô nửa giờ trước. Anh mở mắt ra, nhìn vào cô chứ không phải Castillo. “Nếu tôi nói cho ông, Frank, rằng một viên đá giả đã xuất hiện sáng nay, và ít nhất một camera bị vô hiệu hóa cùng cách với đêm hôm trước thì sao?”

“Cái gì?” Castillo định bật dậy, rồi thay đổi ý định và ngồi xuống với một nỗ lực đáng kể. “Tôi sẽ muốn xem cuốn băng đó.” Ông hắng giọng. “Tôi cũng cần thu hẹp thời gian quả bom có thể được đặt. Mấy giờ cô rời khỏi phòng sáng nay, cô Jellicoe?”

“Tối qua cô ấy không ở trong phòng,” Richard trả lời thay cô. “Thực tế thì tôi cho là nó có thể được đặt ở đó trong vòng 24h qua.”

“Em không nghĩ vậy,” Samantha lặng lẽ nói.

“Sao không?” cả hai người đàn ông cùng hỏi

Cô hít vào, rõ ràng tỏ vẻ miễn cưỡng tới mức gần như buồn cười. “Sáng nay em đã lên báo - với tư cách là chuyên gia nghệ thuật và an ninh.” Cô liếc nhìn Richard. “Đó là lỗi của em.”

“Cái gì làm thì đã làm rồi.” anh nói, đưa tay sang phủ lấy tay cô, rồi buông ra trước khi cô kịp rút tay lại. Anh biết cách câu cá, khó khăn với Samantha là cô giống một con cá mập nhanh nhẹn và nguy hiểm hơn là một con cá bống nhút nhát. Anh muốn cô, nhưng anh không muốn mất một cánh tay - hay bất cứ bộ phận nào khác - trong quá trình.

“Tôi không... thích buộc tội người khác khi không có bằng chứng,” cô nói giọng thậm chí miễn cưỡng hơn, “nên tôi chỉ nói cái này để cung cấp thông tin. Sáng nay Dante Partino khá dễ tâm tới việc chào đón tôi, và đảm bảo là tôi biết là hắn biết về công việc của tôi ở viện bảo tàng.”

“Cái gì? Điều này thật kì c-”

“Ông ta có đe dọa cô không?” Castillo cắt ngang, xoay người lại đối diện cô.

Cô nhăn mặt. “Xem này. Tôi sẽ không-”

“Samantha,” Richard cắt ngang một cách sắc bén. “Ông ta có đe dọa em không?”

“Không,” lông mày cô nhíu lại. “Hắn nói là em sẽ không kéo dài được lâu. Và - dứt thật - hắn cũng nói là hắn biết buổi tối em ở đâu.”

“Khốn kiếp.” Richard bật dậy

“Đợi một lát, ngài Addison,” Castillo nói, đứng lên chặn đường giữa Richard và ngôi nhà. “Cô có hoàn toàn chắc chắn về những điều Partino nói không, cô Jellicoe?”

Có thể không thích ý nghĩ là hai người đàn ông đứng cao hơn mình, Samantha cũng đứng lên. “Gọi tôi là Sam được rồi.” Cô thở dài. “Và có, tôi chắc chắn. Trí nhớ của tôi gần như là chụp ảnh.”

Castillo đưa tay vào túi, lần này lôi ra một bộ đàm. “Mendez, tìm Dante Partino cho tôi. Cứ bình thường thôi, nhưng hãy trông coi ông ta.”

“Rõ,” một giọng nữ nói qua loa.

Một bộ nhớ như chụp ảnh. Điều này lý giải sao cô có thể nhanh chóng nghi ngờ viên đá là giả như vậy. Cô đã nhìn ảnh của viên đá thật. Theo một cách nào đó, nó cũng lý giải sao cô lại học bằng xúc giác, cô gần như ghi nhớ mọi thứ cô chạm vào. Bao gồm cả anh.

“Ông không thể bắt giữ hắn ta vì những gì tôi nói.” Samantha phản đối, lùi lại một bước.

“Không, nhưng tôi có thể hỏi ông ta vài câu dựa vào những gì cô nói,” Castillo đáp lại, nét mặt vẻ thông cảm một cách đáng ngạc nhiên.

Có vẻ như Samantha Jellicoe đã có thêm 1 người hâm mộ. Tất nhiên cũng có lợi khi có một cảnh sát đứng về phe mình, và đó có thể là mục tiêu của cô. Nhưng cùng lúc đó, cô gái tài năng, cứng rắn miễn cưỡng đưa ra bằng chứng để buộc tội một người khác, mới giống như Jellicoe thật sự.

“Tôi muốn ở đó,” Richard nói. Đây vẫn là bữa tiệc của anh.

“Vâng, tôi cũng nghĩ thế. Nhưng trước hết tôi muốn xem lại cuốn băng đó đã,”

“Tất nhiên là ông muốn rồi,” Samantha lầm bầm, mặt cô càng nhăn nhó hơn.

Richard không thể ngăn mình mỉm cười. “Đừng lo,” anh thì thầm vào tai cô. “Hợp tác khi gặp khó khăn sẽ xây dựng nhân cách cho em.”

“Cẩn em đi.”

“Lát nữa nhé, em yêu.”

Cô dựa vào gần hơn. “Chỉ cần cho em chọn vị trí,” cô thở ra khi họ quay vào nhà.

Chúa ơi, cô làm anh điên mất. “Thỏa thuận.”

“Khi Castillo xem cuốn băng, anh sẽ phải giải thích tại sao chúng ta thấy viên đá trong túi xách của em mà không nói với ông ta.” Cô tiếp tục sau một lát

Chà, hiệu quả gần như một lần tắm lạnh vậy. “Anh hứa với em rồi mà,” anh đáp lại với giọng trầm trầm. “Anh luôn giữ lời.”

Samantha không nói gì, nhưng tay cô đưa tới cạnh tay anh và anh lặng lẽ đan ngón tay họ vào nhau. Chết tiệt, mọi chuyện ngày càng phức tạp. Và bây giờ một trong những nhân viên của anh trở thành kẻ tình nghi trong một vụ giết người. Điều kì lạ nhất là anh dễ dàng chấp nhận tội lỗi của Partino hơn là tin là Samantha có thể liên quan tới một vụ giết người.

Di động của anh reo lên. “Addison,” anh nói khi bật máy ra.

“Rick, bảo cảnh sát cho tớ qua cái cổng chết tiệt này,” giọng của Donner đập vào tai anh.

Richard hạ máy xuống. “Frank, cho Donner qua cửa nhé.”

Castillo nhú mày. “Chúng ta đang trò chuyện rất vui vẻ. Ngài chắc là ngài muốn luật sư của mình phá hỏng mọi chuyện chứ?”

“Em hoàn toàn đồng ý.” Samantha nói với một nét cười thoáng qua.

Tuyệt thật. Giờ thì trộm và cảnh sát có cùng một sở thích đấy. “Tôi nghĩ như thế tốt hơn, ừ, tôi chắc.” anh kiên quyết “Hơn nữa, cậu ấy còn mang theo thông tin có thể chúng ta cần tới.”

“Được rồi,” Frank đưa bộ đàm lên và ra lệnh.

Nhắc điện thoại lên tai, Richard lắng nghe một giây trong khi Tom đang tranh cãi với hai sĩ quan ở cổng. “Tom? Đợi một lát, họ sẽ để cậu vào.”

“Đồ rồi hơi,” Samantha lẩm bẩm

Anh kéo cô sát vào mình bằng cánh tay vẫn vòng quanh eo cô. “Thân thiện với cậu ấy một chút,” anh nói nhỏ. “Chúng ta sẽ sớm cần cậu ấy đấy.”

Chương 17

Chủ nhật, 2:15 p.m

Frank Castillo im lặng khi ngồi xem cuốn băng quay gara, cho tới hết cảnh Rick và Sam lấy đồ từ cốp chiếc SLK và nói chuyện với ông. Samantha nuốt nước bọt, đứng sát cửa và chờ đợi lời buộc tội và lệnh bắt khó tránh. Có một điều chắc chắn - nếu họ muốn tống cô vào ngục, cô sẽ làm họ phải vất vả.

Donner cũng không bật ra được câu nào lưu loát, nhưng tiếng động mà hấn đang tạo ra cũng đủ cho thấy hấn hiểu được ý nghĩa của đôi áo choàng tắm và cái nắm tay. Cút thật. Có lẽ hấn sẽ muốn cô mục xương trong ngục suốt đời. Tất nhiên nếu hấn là người đứng sau vụ này, hấn muốn cô chết, chứ không chỉ vào tù. Hừm. Mấy tên hướng đạo sinh có biết gì về lựu đạn thủ công không nhỉ?

“Được rồi,” cuối cùng vị thám tử nói, ngồi lại vào ghế. “Hấn ta có 4 phút để nhét viên đá vào. Hấn có thể cài thuốc nổ bất cứ lúc nào sau đó - trừ khi không chỉ có một người.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Sam miễn cưỡng nói, ước là cô có cái cách phớt lờ tất cả mọi người như cha mình để có thể ngậm miệng lại.

“Sao không?” Richard hỏi.

“Kế hoạch sẽ là đảm bảo là em có tội, rồi chết,” cô đáp lại.

“Dante Partino đã làm cho cậu 10 năm,” Donner nói, dù mặt anh cũng dăm chiêu. “Cậu chắc chắn chứ?”

“Tôi đủ chắc để mời hẳn về sở thẩm vấn,” Castillo nói, đứng lên.

“Tôi vẫn muốn có mặt khi ông nói chuyện với hẳn ta,” Richard nói khi họ rời phòng an ninh.

Sam nắm cánh tay anh lại khi hai người kia đi lên lầu. Cô có thể nghe tiếng Castillo cảnh báo Clark không thảo luận chuyện vừa rồi với bất cứ ai. “Em thấy cảnh sát mang đi một bát gì đó vỡ từ hành lang ngoài phòng em. Cái gì vậy?”

“Dâu tây ướp đường.”

“Món ưa thích của em.” Lướt cánh tay lên ngực anh, cô nhướn ngón chân và hôn anh. Trong một giây, tay anh ôm lấy cô, kéo cô gần vào cơ thể cao ráo, rắn chắc của mình. Adrenaline trào lên trong cô lần nữa, lần này được chào đón và như giạt điện, và không kèm theo sức nặng của sự khuấy động. “Cảm ơn anh,” cô thì thầm vào miệng anh.

Rick đẩy cô về sau, giữ chặt cô giữa cơ thể anh và bức tường. Anh hôn bằng cả lưỡi và môi vào xương hàm dưới tai cô, và cô rên lên. Hai tay anh luồn dưới áo hai dây của cô, lướt lên dọc sống lưng cô khi miệng anh bắt được miệng cô.

“Rick, cậu có đi không vậy?” Donner nói vọng xuống

“Vừa đúng lúc,” anh thì thầm, hạ cánh tay xuống với vẻ miễn cưỡng rõ ràng. “Tới đây,” anh nói to hơn.

“Anh có chắc là anh muốn tố sở cảnh sát không?” Samantha hỏi, nhấm nháp cằm anh. “Bây giờ em đang thấy rất biết ơn anh.”

Anh rên lên khi cô lùa ngón tay vào mái tóc tối màu của anh. “Anh có một ý tưởng,” anh thì thầm gợi ý. “Chúng ta sẽ đi chiếc limo, và có thể làm vài thứ ở ghế sau.”

Dù ảnh hưởng bởi điểm đến của họ, cô vẫn bị hấp dẫn. “Em sẽ không tới sở cảnh sát.”

“Có, em sẽ đi,” anh thì thầm, hôn cô lần nữa, trêu đùa cô bằng lưỡi anh. “Nếu chúng ta đúng về Dante, ít nhất hẳn ta và DeVore đều có liên quan. Anh không chắc liệu 2 có phải là số may mắn không, hay tất cả chỉ là một âm mưu khốn kiếp nào đó. Và cho tới khi anh biết chắc, em sẽ không rời khỏi tầm mắt của anh.”

Cô đẩy anh ra. “Không, Rick. Em nghiêm túc đấy.”

Anh lui lại một chút, quan sát gương mặt cô bằng đôi mắt xám bình thản. Sau một lúc lâu, anh gật đầu. “Được rồi. Vậy thì chúng ta sẽ giải quyết ở đây.”

Cô không thể ngăn được một cái hừ mũi chế nhạo. “Anh không nghĩ là anh quá kiêu căng à?”

Rick mỉm cười với cô. “Ừ.”

Cô theo anh lên phòng bếp. Castillo đứng cạnh cái lò nướng đôi khổng lồ và đang ra lệnh gì đó qua bộ đàm. Donner cũng đang nghe điện, nhưng khi Rick giơ tay lên, cả hai bọn họ ngừng nói. Làm ông chủ hẳn là tuyệt lắm đây.

“Các quý ông, tôi muốn giải quyết việc này ở đây,” anh nói. “Trong văn phòng tôi.”

“Nếu chúng ta làm vậy,” Castillo nói, hạ bộ đàm xuống, “Tôi không thể cho hẳn ta lời khuyên về các quyền của hẳn. Hẳn cũng không có luật sư đại diện, và những gì hẳn nói sẽ không được chấp nhận trước tòa. Và không, Donner không được tính, vì anh ấy làm việc cho ngài.”

“Dù sao thì ông cũng nói sẽ không bắt hẳn ta vì những gì tôi nói,” Samantha xen vào.

Cả 3 người nhìn cô. Cô thẳng vai lên. *Để cho họ nhìn.* Không ai bị vào tù vì những gì cô nói. Nếu cô bị tai tiếng mách lẻo, không ai trong ngành sẽ tin cô lần nữa.

Castillo nhếch môi. “Vậy thì chỉ hỏi thân thiện thôi vậy. Nhưng nói cho rõ nhé, ngài Addison, tôi không làm việc cho ngài. Tôi tới đây để giải quyết hai vụ giết người và một vụ âm mưu giết người. Bằng bất cứ giá nào.”

“Rick. Và tôi đánh giá cao điều đó,” Rick đáp lại. “Chúng ta có biết Dante ở đâu không?”

“Cùng với những người làm khác của ngài, sơ tán ra sân tennis.”

Donner đứng lên. “Tôi sẽ đưa ông ta vào.”

“Không. *Tôi* sẽ đưa ông ta tới,” viên thám tử nói. “Phòng làm việc của ngài, Rick. Nhưng đây là vụ điều tra của tôi. Nếu ngài đi quá giới hạn, tôi sẽ bắt ngài vì cản trở điều tra. Ngài đang ép tôi rồi đấy.”

“Đồng ý.” Rick đưa ông ta ra khỏi cửa, rồi quay lại Donner. “Danh sách người làm đâu?”

Người luật sư lục trong túi áo khoác. “Cậu điên rồi, Rick. Cậu biết chứ?”

Cái nhìn Rick hướng về anh đen tối một cách đáng ngạc nhiên, thậm chí so với màu mắt xanh ngọc của Samantha. “Cậu không biết một giờ trước Samantha đã suýt chết như thế nào đâu,” anh cắt ngang. “Và ngay trong ngôi nhà chết tiệt của tớ. Vì thế hãy giúp tớ hoặc rời đi ngay, Tom. Tớ không đùa đâu.”

Donner trừng mắt nhìn lại anh. Sau một phút, anh thở ra và như xẹp người lại. Không nói gì, anh đưa tài liệu cho Rick, rồi dẫn đường ra cửa. “Có 6 người tất cả, không kể cậu và Jellicoe, đã

ở đây cả đêm vụ trộm diễn ra và sáng nay.”

“Dante có nằm trong số đó không?”

“Có.”

Khi họ ra khỏi bếp, Samantha lén nhìn tờ báo sáng nay trên kệ. Với một nụ cười xin phép Hans người đầu bếp, cô lấy luôn tờ báo, lật qua nó khi họ đi tới văn phòng Rick. Cô tìm thấy mục xã hội sau một lúc.

“Trang 3,” Donner nói, liếc nhìn qua vai về phía cô.

Từ biểu cảm của hần, hần hần đang nghĩ là cô rất vui mừng và xúc động khi được lên báo, đặc biệt là cùng với Addison. Ừ, là cô đấy, một kẻ điên cuồng tìm kiếm cơ hội nổi tiếng. Havard sẽ không bao giờ tin cô thà gặp phải hai quả lựu đạn nữa còn hơn thấy tên và mặt mình trên báo.

“Ảnh đẹp thật,” Rick nói, đi chậm lại bên cô.

Tờ báo đã chọn bức đầu tiên tên phóng viên chụp được, có thể vì trong bức thứ hai trông cô như một con nai đứng trước đèn pha ô tô. Vậy nên trong ảnh cô và Rick ngồi nói chuyện bình thường, một nụ cười thoải mái, thư giãn trên mặt anh khi anh nhìn cô. Biểu cảm của cô hơi khó chịu nhưng vẫn đầy trêu mếu, và bàn tay anh phủ lên tay cô thể hiện sự tin tưởng lẫn yêu thương.

“Kì cục,” cô lẩm bẩm, không thoải mái. Cô lướt mắt nhìn chú thích dưới ảnh, ghi tên cô là Sam Jellicoe, bạn gái của tử phú Richard Addison, và là một chuyên gia an ninh và nghệ thuật.

“Cái gì kì cục?”

“Nó giống như là... bằng chứng vậy,” cô lóng ngóng gấp tờ báo lại.

Anh lấy nó từ cô. “Bằng chứng. Của cái gì? Của việc em thích anh? Của việc anh thích em? Thế có tệ lắm không, Samantha?”

“Đó chỉ là một khoảnh khắc tĩnh,” cô cần nhẩn. “Nó không cho thấy cảnh hai phút sau em huých vào sườn anh, hay là-”

—hay là một giờ sau anh đang làm tình với em,” anh thì thầm, môi lướt qua tai cô. “Và anh định sẽ làm thêm nữa. Và thêm nữa.”

Cô rùng mình. “Thuốc nổ còn an toàn hơn anh.”

Rick cười khùng khục. “Anh sẽ coi đấy là một lời khen ngợi.”

“Với tư cách là giọng nói của lý trí trong nhóm nhỏ vui vẻ này,” Donner nói, đợi ở cửa văn phòng để lấy chìa khóa, “tớ muốn biết chúng ta nghiêm túc tới mức nào về ý tưởng Partino giết người cảnh vệ, tên trộm tìm thấy ở biển, và cố giết Jellicoe. Dante. Dante của chúng ta. Ông bạn nhỏ thỏ luôn bôi keo tóc.”

“Tôi chỉ nghĩ là cái thứ 3 thôi,” Sam nói. “Hai cái kia có vẻ không hợp lý lắm khi nói tới Partino. Dù sao thì cũng chưa.”

“Đội dò bom nói họ cho là bom được đặt bởi hai người khác nhau,” Rick bổ sung.

“Được rồi, vậy thì động cơ là cái quái quỷ gì?” người luật sư hỏi, liếc nhìn về Sam.

“Đó là thứ mà chúng ta phải tìm kiếm. Ngồi đi, Samantha.” Rick ngồi xuống cạnh cô, trong khi Donner ngồi ở đầu bàn hội thảo. “Từ những gì hấn nói với Samantha, tớ đoán là hấn lo về sự có mặt của cô ấy ở đây.”

“Tớ hiểu cảm giác của ông ấy. Cậu đang hơi thân thiện với đối thủ cạnh tranh của ông ấy.”

“Và điều đó không có nghĩa là hấn được quyền làm cô ấy nổ tung,” Rick nói sắc bén.

“Chỉ giả dụ thôi.”

“Ừ, ‘giả dụ’. Nhưng ý tớ không phải vậy. Hấn cố tình nói hấn biết em là chuyên gia phải không, Sam?”

Cô gật đầu. “Vâng.”

Richard ngồi vào vị trí để có thể nhìn thấy cửa, và ngay khi Dante Partino bước vào phòng cùng Frank Castillo, anh đã biết. Người đàn ông Ý dễ bị kích động này cố giữ im lặng, nhưng không thể ngồi yên, liên tục vò tai và bẻ khớp tay cho tới khi Richard hơi ngạc nhiên là ngón tay của ông ta chưa rơi ra.

Trong lúc ăn, đây là giờ phút Richard luôn mong chờ, giây phút mà đối thủ của anh đã nhận ra rằng họ không có cơ cấu lại anh, và rằng anh đang chuẩn bị hạ búa. Hôm nay, anh phải siết chặt tay thành nắm đấm đặt trên đùi để ngăn mình xông qua bàn và đập tên quản lý tài sản này toi bời.

“Rick, Tom, mọi người đều ổn chứ? Cảnh sát bắt tôi sơ tán khỏi văn phòng.” Mắt của Partino hơi liếc sang Samantha, rồi lướt qua luôn, không dám nhìn thẳng mắt cô.

Mày chết rồi, Richard tự nói. Dante Partino chết rồi. “Ừ, chúng tôi ổn cả,” anh đáp lại trơn tru, trưng ra nụ cười bình tĩnh, chuyên nghiệp của mình.

“Ông Partino,” Castillo nói, ngồi xuống bên chiếc bàn gỗ gụ lớn, “tôi muốn hỏi ông một vài câu để làm rõ mấy điểm của vụ điều tra.”

“Tất nhiên. Bất cứ thứ gì tôi có thể giúp.”

“Viên đá. Ông nói giá trị của nó tới gần 1.5 triệu đô.”

“Đúng rồi.”

“Ông dựa vào đâu?”

Richard xoay người thiếu kiên nhẫn. Vấn đề không phải viên đá chết tiệt đó; mà là về ai là người muốn giết Samantha. Dù vậy, cô dường như không để ý chiều hướng của cuộc trò chuyện. Thực tế thì cô vừa giật vài tờ giấy trắng từ chỗ Donner và đang ngồi vẽ một bức tranh cá koi. Cô vẽ khá đẹp. Anh tự hỏi cô đã từng học qua lớp nào hay đó là có năng khiếu tự nhiên. Có lẽ là năng khiếu tự nhiên. Sam Jellicoe, người phụ nữ của thời Phục Hưng.

“Um, giá trị luôn dựa vào việc so sánh với những đồ vật tương tự khác và giá mà chúng được bán.”

“Nhưng tôi tưởng chỉ có 3 viên đá trên thế giới. Có viên nào mới được bán à?”

“Không. Nhưng khi Rick mua nó vào tháng một, giá của nó đã hơn một triệu đô, và thị trường sưu tập Hi Lạp - La Mã mấy tháng vừa qua khá mạnh. Tôi luôn phải cập nhật tin tức đấu giá và mua bán. Đó là công việc của tôi.”

“Còn những thứ khác bị hỏng thì sao?”

“Cũng theo luật như vậy thôi. Giá trị của mấy bộ giáp thường dễ định đoạt hơn, vì có khá nhiều trên thị trường. Không may là một vài thứ rất hiếm, và giá trị bảo hiểm của chúng cũng theo đó mà cao hơn. Tôi chắc là Tom có thể cho ngài thông tin về những thứ đó - các thủ tục bồi thường được thông qua văn phòng ngài ấy.”

Samantha tiếp tục vẽ, dường như không để ý gì đến cuộc nói chuyện đang diễn ra. Xét đến là họ đã phải tiến hành ở đây vì cô, Richard bắt đầu thấy khó chịu. “Em làm gì vậy?” anh càu nhàu.

“Nhìn vào tương lai.”

Dante liếc nhìn trang giấy cô đang vẽ. Trừ khi Richard nhầm lẫn, nước da hồng hào của người quản lý tài sản hơi tái đi một chút. Anh cũng tự nhìn xuống - và cố ngăn lại một nụ cười. Cô đã vẽ xong mấy con cá, và đang vẽ một một đoạn đầu dài rất đẹp và một thòng lọng treo cổ. Anh không biết cô có khả năng bẩm sinh để chơi trò “cảnh sát tốt/cảnh sát xấu,” hay cô chỉ đang

giận dữ và chọn cách của mình để thể hiện.

“Vậy còn những đồ vật hư hỏng có thể sửa chữa được thì sao?” Cảnh sát tốt Castillo tiếp tục hỏi, ghi chép lại vào tập giấy bỏ túi của mình.

Samantha bắt đầu vẽ đến người bị treo cổ, mái tóc tối màu bôi keo lóng bóng, và mặc chính xác bộ đồ Dante đang mặc.

“Chúng sẽ được thẩm định bởi cả công ti bảo hiểm và một chuyên gia nghệ thuật uy tín. Nếu sửa chữa không ảnh hưởng tới giá trị đồ vật và nguyên gốc của nó, thì sẽ được thông qua. Nếu không, bảo hiểm sẽ trả tiền bồi thường dựa theo giá trị suy giảm của đồ vật.”

“Vậy là chủ nhân thật sự không mất chút nào dù đồ vật bị mất hay phá hủy.”

Partino hào hứng gật đầu. “Chính xác. Thực tế thì nếu một đồ vật được cho là đang giảm giá trên thị trường, phát hủy nó có thể mang lại lợi nhuận cho người chủ.”

“Ý của ông là?” Richard hỏi sắc bén

“Tôi chỉ trả lời câu hỏi của ngài thám tử, Rick. Tôi có trách nhiệm phải nói sự thật.” Hắn ta ngồi thẳng lên. “Và đó là lý do tôi phải nói cho ngài là người bạn gái của ngài ở đây là một tên trộm.”

Tay Samantha khựng lại, và cô chậm rãi liếc nhìn lên Dante với ánh mắt lấp lóe. “Xin lỗi?”

“Đúng vậy. Cha cô ta chết trong tù vì là một tên trộm nổi tiếng. Thực tế thì tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô ta đang giữ viên đá, và đã cố giết tôi bằng quả bom đầu tiên để tôi không thể tìm ra chuyện gì đang diễn ra. Cô ta không thể tin tưởng được.”

“Và quả bom thứ hai?” Richard hỏi, nắm chặt tay tới mức ngón tay anh đang mất cảm giác.

“Để làm ra vẻ vô tội, không nghi ngờ gì rồi. Ngài đã lục soát đồ của cô ta chưa, thám tử Castillo?”

“Họ có thể tin ông, Partino, nếu ông không thuê một con vượn làm viên đá giả đó,” Samantha đáp lại, đứng lên và ném tập giấy và bút chì vào mặt người quản lý tài sản trước khi Rick hay Castillo có thể ngăn cô lại. “Không lạ gì là ông lại cố giết tôi trước khi tôi kịp nhìn kỹ nó, nhưng nếu ông muốn giữ bí mật thứ cốt đó, ông phải cho nổ tung tất cả nhưng ai từ 7 tuổi trở lên.”

“Mày không biết gì cả,” Dante đáp lại, đứng đối diện cô và dấn vào bàn. “Tao biết mày định giết tao, và không gì mày nói có thể thay đổi được điều đó. Cảnh sát sẽ tìm ra sự thật.”

“Họ đã tìm ra rồi,” cô bắn lại. “Mày đã ở quá gần quả bom đầu tiên, và không ai nó là tao ở gần quả bom thứ hai cả - trừ mày. Thế nên hơi buồn là mày lại không có viên đá thật, vì đáng lẽ

mày có thể bán nó và dùng tiền bảo lãnh khỏi tội giết người, đồ con lợn.”

“Con dĩ này!” Hấn tru lên, xông ngang bàn về phía cô.

Donner và Castillo giữ hai vai hấn và đẩy hấn lại vào ghế. Cùng lúc đó Richard bật dậy đứng chắn trước Samantha.

“Đủ rồi!” Anh gầm lên.

“Mày dùng cái gì làm khuôn đấy?” Samantha trêu người từ sau vai anh. “Play-Doh[\[16\]](#) à? Hay mày thuê người làm tay không bằng búa tạ?”

“Tôi không muốn nói gì nữa! Tôi cần luật sư!”

“Tốt nhất là ông nên có,” Castillo nói trầm ngâm. “Dante Partino, ông bị bắt vì tội ý định giết người và bất cứ thứ gì tôi có thể nghĩ ra trên đường về sở.”

“Không! Tôi không làm gì cả! Là cô ta! Tôi không lấy gì cả! Cô ta có viên đá giả!”

Richard xộc quanh bàn và nắm cà vạt Partino. “Viên đá giả nào?” Anh gầm lên

Mặt Partino trắng bệch. Với một cái nuốt nước bọt có thể nghe thấy được, miệng hấn câm lại. “Tôi muốn luật sư,” là tất cả những gì hấn nói, và tiếp tục lặp lại nó khi Castillo gọi một sĩ quan mang theo còng tay vào.

Khi người quản lý tài sản - cũ - đã được đưa đi, Castillo quay lại với Richard. “Tôi cần viên đá giả đó,” ông nói.

“Tôi sẽ mang xuống.”

“Tôi sẽ đi với ngài. Tránh làm giả bằng chứng và mấy thứ kiểu đó.”

Họ rời khỏi căn phòng, dù trước khi đi Richard phải dừng lại để nhìn cảnh cáo cả Samantha và Donner. Nhiệt độ đã đủ cao rồi, và anh không muốn lúc quay lại thấy cả hai đều đổ máu.

“Ngài biết đấy, Partino nói đúng về Jellicoe,” viên thám tử trò chuyện

Trong một khắc, Richard giữ im lặng. “Và ông có bằng chứng à?” cuối cùng anh hỏi

“Không, nếu tôi có, cô ta đã bị còng tay cùng với Partino rồi.”

“Vậy thì cô ấy vô tội cho tới khi được chứng minh là có tội,” Richard đáp lại. “Đấy vẫn là những gì bọn người Mĩ các ông hay nói phải không?”

“Ừ. Dù vậy ngài cũng không có vẻ ngạc nhiên vì lời buộc tội.” Castillo liếc nhìn anh. “Tôi cũng đã nghĩ ngài sẽ không ngạc nhiên.”

“Với tôi thì cô ấy không làm gì sai cả. Cha cô ấy mới là người bị kết tội. Không phải Samantha.”

Castillo thở dài. “Cô ta là một thứ đồ chơi đẹp, ngài Addison, nhưng nếu tôi là ngài, tôi sẽ giữ một tay trên ví của mình. Cô ta nhanh như cắt vậy. Chết tiệt, tôi đã bắt mấy tên lừa đảo 20 năm nay rồi, và tôi vẫn bị dụ dỗ cho cô ta dẫn trước.”

“Ông không phải là tôi.”

“Đúng. Và nếu tôi phát hiện điều gì, cô ta sẽ vào tù.”

“Ông sẽ không phát hiện được gì cả.” Anh không dám chắc như anh nói, nhưng anh cũng không nghi ngờ sự thông minh và sáng tạo của Samantha. Castillo sẽ không tìm thấy gì - ít nhất không phải ở đây.

Trong phòng Samantha, vẫn rải rác vài thành viên của nhóm điều tra của đội dò bom, anh nhắc chiếc ba lô trên tràng kỉ lên và kéo viên đá giả ra khỏi tấm vải. “Của ông đây.”

“Và ngài tìm thấy nó trong cốp xe, cùng với túi xách của cô ta.”

“Đúng.”

“Sáng nay.”

“Đúng.”

“Nói lại cho tôi nghe sao ngài lại không cho tôi biết khi tôi vào gara lúc đó?”

Richard nở nụ cười quyến rũ của mình. “Chúng tôi hơi bị ngạc nhiên.”

Gật đầu, Castillo lấy tấm vải và gói viên đá lại. “Được rồi. Tôi sẽ phải nhờ chuyên gia kiểm định lại đây không phải viên đá thật. Tôi cá là Partino thấy bức ảnh đẹp của ngài và Sam trên báo sáng nay và quyết định hấn cần tự bảo vệ mình và công việc của mình. Hấn cài viên đá để mọi người ngừng tìm kiếm viên đá thật, rồi hấn đặt thuốc nổ để không ai phát hiện ra viên đá trong túi cô ta là giả.”

“Tôi đồng ý với ý kiến đó.”

“Ừ. Chúng mình được mới là khó. Và tôi vẫn cần phải biết sao hấn lại có viên đá giả, hấn lấy thuốc nổ từ đâu, và viên đá thật đâu.”

Cả 3 câu hỏi trên cũng là vấn đề của Richard. Sao phải ăn trộm một viên đá và cất giấu một bản giả mạo khi hẳn có thể dùng nó để nộp trang cho vụ trộm? Hay nếu như, theo Samantha nghĩ, ông bạn Etienne DeVore của cô đã lấy viên đá, sao Partino lại có một viên đá giả? Và lại sao phải đặt bom trong lần đầu tiên?

Chết tiệt, bất cứ chỗ nào anh xem xét cũng đều thấy nhiều câu hỏi hơn đáp án. Và dù Dante có bị bắt hay không, anh không thể xua đi cảm giác là vụ này vẫn chưa qua. Anh tiến Castillo tới cửa chính và quay lại văn phòng trên lầu. “Samantha đâu?” anh hỏi ngay khi bước vào phòng.

Donner ngồi một mình bên bàn hội thảo, lật qua tờ báo. “Cô ta kêu đói và đi tìm gì đó để ăn.”

“Đúng rồi.” Anh đã quên là hai bọn họ đều chưa ăn gì sau bữa tráng miệng ở Rooney đêm qua. “Vậy cậu muốn một cái sandwich không?”

“Không.” một trang báo nữa lật sang.

Với một cái nhăn mặt mệt mỏi, Richard ngồi xuống bàn. “Vậy cậu nghĩ gì về tất cả vụ này?”

“Cậu không muốn biết đâu, Rick”

“Mm-hm. Tớ khuyên cậu nói bây giờ hoặc giữ im lặng mãi mãi, Tom.”

“Được rồi.” Người luật sư gập tờ báo lại. “Thứ nhất, cậu đang ngủ với một tên trộm khét tiếng. Thứ hai, nếu viên đá cậu tìm thấy là thật, cậu sẽ bị bắt ngay vì lừa đảo bảo hiểm. Thứ 3, cậu để Dante vào tù không thèm chớp mắt. Thứ 4, tớ không nghĩ cậu là người giết 2 - gần như là 3 - người vì một viên đá. Vậy thì, thứ 5 và cuối cùng, cậu giết người để làm gì?”

“Dante có liên quan tới vụ này.”

“Tới mức phải vào tù kia à? Chết tiệt, cậu mới quen Dante có 10 năm, sao lại không ném hẳn đi vì sự xúi giục của một người cậu đã quen gần một tuần rồi nhỉ? Nhất là cậu lại bắt gặp cô ấy đột nhập vào nhà mình hai lần nữa chứ!”

Thực sự mới gần một tuần à? Quyết đoán chưa bao giờ là vấn đề của anh, nhưng Chúa ơi. “Nếu Dante không liên quan, tớ sẽ bảo công ty cậu biện hộ cho hắn. Dù vậy, thực sự mà nói thì Tom, cậu nghĩ ai là người nói dối?”

Donner trừng mắt nhìn anh, rồi đứng lên lấy ra một chai nước trong tủ lạnh. “Cút thật. Chỉ giữa tớ và cậu thôi nhé, tớ nghĩ nếu Jellicoe đứng sau vụ này, cô ta sẽ không ở đây. Và cô ta sẽ không đổ tội cho người khác.”

“Wow. Tớ cá là đau lắm phải không?” Dù đùa như vậy, Richard vẫn thấy biết ơn. Còn liệu

Donner sẽ nói gì nếu anh biết Sam nghi ngờ người luật sư nhiều như thế nào, anh không muốn xét đến.

“Cậu không biết được đâu.” Uống một ngụm nước, người luật sư đi về phía cửa. “Tớ sẽ tới và đảm bảo là Dante có người đại diện nghiêm chỉnh. Dù sao thì về lâu dài như vậy sẽ tốt hơn cho chúng ta. Phải có người giữ danh tiếng cho cậu với truyền thông và cộng đồng địa phương chứ.”

Richard cùng anh đi dọc hành lang. “Tớ không bình luận gì. Nhưng nếu hắn ta đã làm những gì tớ nghi ngờ, tốt nhất hắn nên ở trong tù vì sự an toàn của bản thân.”

Ra tới cửa trước, Donner dừng lại. “Được rồi, một câu hỏi nữa.”

“Ừ?”

“Cậu và Jellicoe. Nghiêm túc chứ?”

“Tớ không biết.” Anh nửa muốn nghĩ về điều này. Cô ở đây, và anh thích sự có mặt của cô quanh mình. Như Tom đã chỉ ra, họ mới biết nhau chưa đầy một tuần. Sẽ cần hơn một tuần để hiểu hết mọi thứ - để hiểu hết về cô.

“Không tốt chút nào,” Tom đáp lại với giọng kéo dài một cách cường điệu. “Sao tối nay hai người không qua nhà tớ ăn tối nhỉ?”

Richard mỉm cười trước khi anh kịp tự ngăn mình lại. “Cậu đùa tớ à?”

“Không. Tớ có nhắc đến cô ta với Kate - đừng lo, không có gì đặc biệt cả - và cô ấy muốn mời hai người qua ăn tối. Chắc là gà chiên pho mát gì đấy. Khoảng 7h nhé?”

“Chắc chắn rồi. Sao lại không?”

[16] Một nhãn hiệu đất nặn cho trẻ em.

Chương 18

Chủ nhật, 3:21 p.m

Samantha quan sát Hans cắt đi viền chiếc sandwich dưa chuột hoàn mỹ. “Ông đúng là nghệ sĩ,” cô tuyên bố, chống hai khuỷu tay lên quầy bếp.

Người đàn ông Thụy Điển liếc nhìn cô. “Chỉ là một chiếc sandwich thôi, thưa cô.”

“Sam. Và ừ, chỉ thế thôi, nhưng tôi làm gì cũng vội.” Thực tế thì cô thường quên ăn cho tới khi dạ dày nhắc nhở. Đây là một trong những thứ kì quặc nhất và cũng hấp dẫn nhất khi ở bên Rick; cô có thể nhàn nhã quan sát anh nướng bít tết hoặc đợi người đầu bếp nổi tiếng của anh làm sandwich cho mình, rồi nhàn nhã tận hưởng nó. “Có một chút... bình yên khi nấu ăn, phải không?”

Hans mỉm cười. “Tôi nghĩ cô cũng là một nghệ sĩ đấy.” Anh đưa chiếc đĩa sứ sang cho cô và lấy ra một lon Diet Coke ướp lạnh trong ngăn để đồ uống của tủ lạnh. “Hầu hết khách của ngài Addison không biết bếp ở đâu, chưa nói đến để ý cách cắt vỏ bánh.”

“Thiệt họ thôi. Mọi thứ đều đi vào chi tiết, Hans.”

Cùng với bữa trưa, cô đi lên lầu. Đáng đời Donner nếu cô quay lại văn phòng và ăn trước mặt hân, nhưng cô cần suy nghĩ vì vậy cô hướng về phía thư viện. Nó ở tầng trên, cách văn phòng của Rick khoảng nửa cánh nhà, nhưng theo Hans nói, đó là một trong những nơi thú vị nhất trong ngôi nhà.

Cô không biết liệu Rick tự mua đồ cho bộ sưu tập của mình hay anh giao công việc đó cho những người dưới quyền như Partino, nhưng nó vừa phong phú vừa lôi cuốn. Cô chỉ có thể tưởng tượng những ngôi nhà khác của anh còn chứa những kho tàng nào. Tiếc là cô sẽ không được ngắm chúng, vì cách duy nhất để làm việc đó sẽ là thực hiện một vụ trộm, và cô không định trộm từ anh lần nữa.

Một bức tường khảm những viên gạch lát sàn La Mã màu đỏ, xanh trời và vàng quanh co dẫn dọc theo một phần của hành lang. Cô lướt ngón tay cẩn thận trên lớp gốm sứ tinh xảo, xúc động khi nghĩ tới những công dân của thành Rome đã từng bước trên đây 4000 năm về trước. Tiếp đó là một kệ bọc kính trưng bày những đồng xu La Mã, theo sau một giá để những chiếc mũ và thương của những đấu sĩ La Mã.

Cô nghĩ thầm về ý nghĩa của việc quá nhiều những thứ Rick sưu tầm từng thuộc về các chiến binh: hiệp sĩ, những vị tướng, Samurai, những người khai quốc. Cô nghĩ, anh cũng giống như một chiến binh trong giới doanh nhân vậy và dựa vào chất lượng và số lượng của tài sản và đất đai của anh, anh hẳn phải là phiên bản thế kỉ 21 của Alexander Đại đế - hoặc Thành Cát Tư Hãn.

Sam khựng lại ở lối vào thư viện. “Cút thật,” cô lầm bầm.

Toàn bộ một bức tường là những ô cửa sổ kéo dài từ trần tới sàn. 3 bức còn lại xếp đầy sách, và những kệ sách di động khác đứng rải rác trong căn phòng. Anh thậm chí có cả một bàn nghiên

cứu cỡ Đại học ở một bên, và tất nhiên những bức tượng bán thân bằng cẩm thạch kiểu cổ điển tạc hình các vị thần Hi Lạp trang trí cuối mỗi kệ. Nếu cô có tâm trạng ăn trộm, những thứ ở đây hẳn sẽ làm cô mê ly. Dù đang hạn chế bản thân, da gà vẫn nổi lên trên cánh tay trần của cô.

Đặt bữa trưa lên bàn, cô đi quanh khám phá. Nội dung của các kệ thậm chí còn ấn tượng hơn mấy bức tượng bán thân. Bản gốc của mọi thứ từ Twain tới Stoker, và thậm chí cả bản gốc *The Tempest* của Shakespeare xếp ngay ngắn sau ô cửa kính của một ngăn tủ.

Sau vài phút cô đã hiểu cách sắp xếp và tìm ra một cuốn về đồ cổ Hi Lạp. Đường đi của 3 viên Trojan khá là hợp pháp - ít nhất là trong khoảng 300 năm gần đây, và vì sự hiếm hoi của chúng, chúng cũng được chụp ảnh lại trong không ít dịp, thậm chí bởi cả các nhà nghiên cứu lịch sử. Đó là một trong số ít những văn bản được công nhận là bắt nguồn từ thành Troy, dù điều này vẫn còn nhiều tranh cãi và giả thuyết. Dù sao đi nữa thì chúng cũng cực kì cổ và quý giá.

Với một viên hiện giờ đang biến mất, hai viên còn lại ở Hamburg và Istanbul trở nên giá trị hơn bao giờ hết. Có lẽ đã tới lúc ai đó khám phá ra chúng chính xác đang ở đâu - và có ai muốn trộm chúng gần đây không.

“Không biết em nói gì với đầu bếp của anh,” giọng của Rick vang vào từ phía cửa, “nhưng giờ ông ấy đang sáng tạo một món tráng miệng gì đó dành riêng cho em.”

Cô mỉm cười. “Chỉ cần đừng là Jellicoe Jell-O ([kẹo dẻo Jellicoe](#)) là được rồi.”

“Em đã quyến rũ tới mức nào vậy?”

“Em chỉ xin một chiếc sandwich thôi,” cô nói, liếm mayonnaise khỏi ngón tay và lật sang một trang. “và khen kĩ năng nấu ăn của ông ấy. Em nghe ai đó nói là cà phê của ông ấy đạt giải thưởng.”

“Chà, dù em làm gì đi nữa, Hans gần như là lão đảo khi anh vừa tới đó,” giọng Anh chuẩn xác tiếp tục, trầm thấp và ngậm nga.

Cô nhún vai. “Tất cả những gì em yêu cầu chỉ là bơ đậu phộng và thạch, nhưng ông ấy nghĩ mứt sẽ hợp với khẩu vị tinh tế của em hơn, và cuối cùng em có một chiếc sandwich lúa mạch đen kẹp dưa chuột.” Và một ít socola rất ngon mà cô đã ăn hết.

“Có thể ông ấy cố tìm cách thật lịch sự để nói rằng em không phân biệt được thạch và mứt,” Rick vừa cười vừa nói.

“Ừ, nhưng thời này thì ai có thể chứ? À, và nhân tiện thì từ giờ anh sẽ bắt đầu chứa thêm kem bạc hà đấy. Hans ra lệnh như vậy từ khi ông ấy biết đấy là món ưa thích của em.”

“Em đã gặp ai mà em không quyến rũ được chưa?” anh thì thầm.

“Donner đấy thôi.” Cô liếc nhìn anh qua vai, mỉm cười với vẻ u sầu của anh. “Em quyến rũ mà, Người Dơi. Biết làm sao được.”

“Anh biết mà. Và em cũng cực kì nóng bỏng nữa.” Anh đi ra sau và lướt bàn tay trên hai vai cô.

“Cẩn thận vết khâu đấy,” cô lẩm bẩm, cố gắng tập trung. Cuối cùng cô cũng tìm thấy trang cần thiết. Sam đặt chiếc sandwich sang một bên, lau tay vào khăn ăn và kéo quyển sách lại gần.

Tay anh trên vai cô nắm chặt lại, rồi thả lỏng. “Em đang làm gì vậy?”

“Tìm xem hai viên đá còn lại đang ở đâu.”

“Để làm gì?”

Cô liếc lên nhìn anh. Vẻ mặt bình tĩnh, ôn hòa của anh không làm cô ngạc nhiên chút nào. Anh đang tức giận.

“Ồ, em cũng không biết nữa,” cô kéo dài. “Em lỡ mất viên đá của anh, nhưng vẫn còn hai viên nữa kia mà.”

“Em không dám đâu,” anh nói giọng trầm trầm, gay gắt.

“Anh biết không,” cô đáp lại, luồn khỏi vòng tay anh, “em nghĩ anh nên dành một ít tiền từ thu nhập của mình để mua lấy chút khiếu hài hước.”

Trong một phút, anh giữ im lặng. “Em cũng cần phải biết là dù chúng ta khá... thân mật, anh thực sự không biết nhiều về em đến vậy.”

“Trong trường hợp đó, *anh* cần biết là ra lệnh cho em làm việc gì chỉ khiến em tức giận và cố làm điều ngược lại để trêu tức anh thôi.”

Anh kéo chiếc ghế cạnh cô ra và ngồi xuống. “Đã hiểu. Vậy sao em lại muốn biết chỗ của hai viên đá kia?”

“Học nhanh đấy,” cô cầu nhàu. “Em cần biết chúng ở đâu để có thể nghiên cứu một chút và tìm hiểu xem gần đây có ai muốn trộm chúng không.”

“Anh có thể gọi cho văn phòng ở London và bảo họ tìm hiểu ai đang sở hữu chúng,” anh đề nghị.

Cô liếc mắt ngang, hai gò má ửng hồng. “Được rồi, đây là một câu hỏi ngu ngốc, nhưng công việc của anh là gì vậy?”

Rick phá ra cười. “Em không biết?”

Sam nhún vai, má đỏ hơn nữa. “Em không có thời gian đọc tất cả các bài báo trên mạng về anh. Anh mua bán vài thứ, nhưng em biết chắc phải có gì hơn thế.”

“À. Như người ta vẫn nói, anh nhúng tay vào vài miếng bánh cùng lúc, nhưng đúng, hầu hết là anh mua bán tài sản, phát triển hoặc đổi mới chúng, rồi bán lại. Thỉnh thoảng anh cũng mua lại toàn bộ một công ty với cùng mục đích.”

“Vậy anh sẽ làm gì với WNBT?”

Anh mỉm cười. “Chà, chương trình Godzilla có vẻ khá nổi tiếng. Có thể chúng ta sẽ phát tất cả các quái vật, mọi lúc.”

“Tuyệt.”

“Thực ra thì đài này đang làm ăn thua lỗ suốt 4 năm rồi. Anh chỉ định đưa người của anh vào và xem có thể làm gì cải thiện được.”

“Anh có người của mình,” cô lặp lại. Tất nhiên là cô biết điều đó, nhưng cô không thể ngăn mình tò mò về anh. Suốt thời gian cô ở đây, anh đã tập trung vào cô nhiều tới mức dường như hơi kì lạ khi nghĩ là anh có một công việc - một đế chế kinh doanh cực kì thành công cần sự coi sóc của anh.

“Tom là một trong những người của anh đấy. Còn những người khác nữa.”

“Bao nhiêu?”

“Cũng tùy. Lúc này thì anh nghĩ khoảng sáu, bảy trăm. Bao gồm kiến trúc sư, nhà thầu, thợ, kế toán, lập trình viên, luật sư, thư kí, quản gia và bất cứ người nào anh cần cho bất cứ dự án nào bọn anh đang thực hiện.”

“Tuyệt,” cô lặp lại. Dù vậy những gì anh nói làm cô thắc mắc. “Và tại sao em lại ở đây nhỉ?”

“Chúng ta có một vụ hợp tác,” anh đáp lại. “Mà em đã đề nghị.”

Đúng là cô đã đề nghị. Nhưng những thứ khác cô chưa từng tính đến. Và cô chưa từng có ý định gì ngoài lừa anh giúp cô, rồi biến, vì ở bên anh không tốt cho công việc. Không tốt cho công việc - và cho sự bình yên của tâm trí cô. “Vậy thì tại sao chúng ta lại ngủ với nhau?”

“Vì chúng ta muốn. Thành thật nhé, Samantha, em lôi cuốn anh. Anh thấy đẩy em ra khỏi suy nghĩ của mình là một điều không thể.”

Cô hắng giọng. “Điều đó không tốt đâu.”

Anh ngồi gần hơn, nghịch lộn tóc sau tai cô bằng những ngón tay dịu dàng, tinh quái. “Sao không? Lúc này, em có muốn ở nơi nào khác không?”

Có - trần truồng trên giường anh lần nữa với cơ thể ấm áp, cứng rắn của anh ở trong cô. “Chà, nơi này cũng khá ổn rồi.”

Một cơ dưới hàm anh giật giật, và trước khi cô kịp ngăn được mình, cô dựa vào và hôn anh.

Anh hôn lại cô, trêu chọc và lôi kéo, ôm miệng anh vào miệng cô khi sức nóng hướng dọc sống lưng cô. Sam lùa tay vào tóc anh, rên lên nhẹ nhàng khi miệng anh đưa ra những lời hứa mà cô hy vọng cơ thể anh sẽ thực hiện.

“Em có vị của khu vườn.” anh thì thầm, nhắc cô vào lòng.

Dưới đùi mình, cô đã có thể cảm nhận được anh, cứng và sẵn sàng. “Đó là dưa chuột.”

“Không, đó là em,” anh sửa lại với một tiếng cười, luồn tay vào áo cô để ôm lấy ngực cô.

Sam hụt hơi khi ngón tay anh luồn dưới áo ngực của cô để lướt ngang đầu vú cô. Chúa ơi. Họ đã dành cả đêm để làm việc này, và mới rời khỏi giường 5 hay 6 tiếng, và giờ cô đã khao khát sự đụng chạm, âu yếm và hơi nóng của anh rồi. Khi lưỡi và môi anh tìm thấy xương hàm cô, cô nhũn ra, ngã vào vòng tay anh.

Anh kéo bỏ chiếc sơ mi rộng và áo hai dây của cô, ném ra sàn nhà phía sau họ. Áo ngực của cô theo sau, và hai tay anh bắt đầu làm việc, ngón tay chà xát và nhẹ nhàng kéo.

“Em hi vọng là anh có áo giáp bảo vệ ở đây,” cô rên lên, kéo sơ mi của anh ra khỏi quần và cởi cúc.

“Sáng nay anh đã để mấy cái vào ví,” anh đáp lại, giọng lẫn với tiếng cười. “Anh chưa từng làm thế kể từ hồi Đại học.”

“Chàng trai thông minh.”

Điện thoại của anh reo lên. “Cút thật.”

Không cần phải hỏi là anh có trả lời không. Sam chỉ tập trung hôn lên cổ anh khi anh kéo điện thoại ra và bật nắp.

“Addison.”

Cô nhận thấy cơ ngực anh co lại, và ngẩng đầu lên. Mặt anh đã nghiêm lại, tất cả sự chú ý tập trung vào đầu dây bên kia. Trong một lúc lâu, anh không nói gì. Rồi ánh mắt anh gặp cô.

“Cô ấy nên nghe trực tiếp từ ông,” anh nói, đưa điện thoại cho cô. “Walter.” Anh nói, giọng trầm và gắt.

Tim cô nhảy lên một nhịp khi cô nhắc ống nghe lên tai. “Stoney?”

“Này, cháu yêu. Sáng nay bác đã thử gọi cho O’Hannon, và một cảnh sát trả lời. Hắn không cho bác tin tức gì, và bác phải cúp máy trước khi bọn chúng lần ra đường dây, nhưng Sean O’Hannon chết rồi.”

Sam hít vào một hơi. Cô không thích Sean O’Hannon - chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ. Nhưng hắn đã làm việc trong ngành của cô và là kiểu người như cô. Và hắn cũng có liên quan, ở một mức độ nào đó, với viên đá Trojan. “Bác có biết chuyện gì xảy ra không?”

“Cảnh sát - cóm, bất cứ tên nào bọn nó vẫn hay gọi ở đó - nói là có một vụ nổ. Đó là tất cả những gì bác biết.” Ông im lặng trong một giây. “Sam, bác sẽ biến đi vài ngày. Bác nghĩ cháu cũng nên làm vậy.”

Rick vòng tay quanh cô, giờ thì không phải vì đam mê, mà vì an ủi. Cô dựa đầu vào vai anh. “Cẩn thận nhé,” cô nói. “Gọi cho cháu vào số này ngay khi có thể và báo tin cho cháu.”

“Số đó?” ông lặp lại, giọng nói hơi thay đổi. “vậy cháu vẫn ở với tên nhà giàu à?”

“Nếu không, thì cháu sẽ trộm lấy điện thoại của anh ấy,” cô trả lời, dù đó chỉ là vì Stoney. Cô sẽ không đi đâu cả.

“Được đấy. Nhớ đừng gây chú ý nhé, cháu yêu.”

“Bác cũng vậy.”

Điện thoại ngắt, và cô đưa lại nó cho Rick. Anh đặt nó lên bàn làm việc, vẫn vòng tay quanh cô và nhẹ nhàng đu đưa qua lại. Tại sao, cô tự hỏi, khi mà trong thực tế nó không thay đổi được gì, cô vẫn thấy an toàn đến vậy trong vòng tay anh? Cô hít vào một hơi nữa thật chậm và sâu, cố tập trung lý trí, và cảm xúc của mình. Chúa ơi, chỉ một phút trước cô thấy nóng lên vì anh.

“Chúng ta nên nói với Castillo,” cô gợi ý, và cảm nhận được cái gật đầu ủng hộ của anh trên má cô. “Nhưng chỉ nói là em biết O’Hannon, và hắn ta từng rất quan tâm tới viên đá Trojan và giờ hắn đã chết. Không nói là Stoney có bất cứ liên quan gì tới bất cứ thứ gì hết.”

“Stoney nào?” anh đồng ý, giọng trầm trầm của anh rung rung trên vai cô.

“Em, um, nên mặc quần áo thôi,” cô nói, trở nên rất ý thức là mình đang khóa thân từ hông trở lên.

“Anh cũng nghĩ vậy. Chỉ lúc này thôi.” Giữ cô hơi cách xa mình, anh hôn cô lần nữa, dài và chậm và sâu. “Em chắc là mình ổn chứ?”

“Vâng. Nhóm mấy người xấu bọn em hình như đang giảm đi với tốc độ đáng báo động, nhưng này, thế mới làm cho công việc thú vị chứ, phải không?”

“Phải,” anh ôm cô lần nữa, và nhắc cô xuống, để cô có thể lấy lại áo ngực và áo sơ mi. “Sao em không thu hẹp địa điểm của hai viên đá kia một chút, và anh sẽ gọi cho Castillo. Bây giờ là” - và anh nhìn xuống đồng hồ - Rolex, tất nhiên - “8 giờ tối ở London, vậy thì anh sẽ gọi về nhà Sarah.”

Cô khựng lại. “Sarah?”

“Thư kí của anh.” một nụ cười tinh quái nở ra trên đôi môi quyến rũ của anh. “Cô ấy rất trung thành, và nhạy cảm với mọi yêu cầu của anh.”

“Hắn rồi.”

Cô quan tâm gì chứ? Cô chỉ mới biết anh vài ngày, và trong vài ngày nữa họ sẽ đi những con đường riêng, và cô sẽ không bao giờ nhìn thấy anh nữa, trừ khi anh là nhân vật chính trên tờ *E!* hay gì đó. Như Partino đã chỉ ra, cô không phải là người đầu tiên của anh, và chắc chắn không phải người cuối cùng.

Anh tóm lấy tay cô khi cô khoác chiếc sơ mi ra ngoài áo hai dây. “Anh là người khá chuyên tâm, Samantha. Và anh đã nói với em, em vẫn giữ sự chú ý của anh.”

“Em không ghen, Addison.” Cô ngồi lại vào ghế. “Anh cũng vui đấy. Giờ thì đi đi. Em bận rồi.” Ha. Thế là cô có thể cho anh thấy. Anh cũng không phải người đầu tiên của cô.

“Vui,” anh nói chậm rãi, không di chuyển khỏi vị trí sau lưng cô. “Anh vui?”

“Ừ. Đi mua lấy một hòn đảo hay gì đấy đi.”

Trước khi cô kịp nhếch môi lên, anh kéo ghế cô, ngửa nó ra hai chân sau. Cô cố giữ thăng bằng trong khi anh cúi xuống và nhìn vào khuôn mặt ngửa lên của cô. “Bảo anh không được làm gì là một cách rất hay để thuyết phục anh làm điều ngược lại, chỉ để chọc tức em,” anh thì thầm và phủ vào miệng cô một nụ hôn ngược làm ngón chân cô cong lên.

“Đã hiểu,” cô cố nói, nắm vào sườn bàn để kéo mình lên.

“Chưa đâu, nhưng em sẽ sớm hiểu thôi,” anh thì thầm, và huýt sáo đi ra khỏi phòng.

“Cút thật,” cô cầu nhàu, rùng mình và quay lại với quyển sách.

Khi kết thúc cuộc trò chuyện với Frank Castillo và cúp máy trong văn phòng, Richard nhận ra mình vẫn chưa báo cho Samantha là tối nay họ sẽ đi ăn ở ngoài. Chà, chắc chắn sẽ có một cuộc tranh cãi đây, và xét đến những gì cô đã trải qua trong ngày hôm nay, anh sẽ cho cô thêm một chút thời gian để hồi phục.

Castillo rất hứng thú với cái chết của Sean O’Hannon, dù nó chỉ làm cảnh sát bối rối hơn với trường hợp của Dante Partino. Với một cái chết ở Anh, vai trò của Partino trong vụ này nếu có thì cũng có vẻ khá hạn chế.

Anh ngồi đó, nhìn ra vườn và hồ cá. Khi anh bay về từ Stuttgart tuần trước, anh đã định mua một đài truyền hình, dành 1,2 ngày nghỉ ngơi với gia đình Tom Donner, sắp xếp cho Dante chuyển viên đá tới Bảo tàng Anh quốc, và một loạt những vụ kinh doanh đi cùng với viên đá để anh có thể ở vài tuần tại nhà mình ở Devon.

Thay vào đó, anh suýt bị nổ tung, bị trộm mất viên đá, lỡ hẹn với WNBT, hại Tom bị ném xuống hồ bơi, và gặp Samantha Jellicoe.

Tất nhiên, cũng có vài điểm nổi bật khác: những tên trộm bị giết, những kẻ theo đuôi bí ẩn, Sam suýt bị giết trong phòng anh dành cho cô, viên đá giả, một người anh đã biết và tin trong 10 năm bị bắt, và những cuộc làm tình rất tuyệt.

Samantha bảo anh là “vui”. Dù anh không phản đối gì với từ ngữ đó, anh biết ý cô là gì, và đó là thứ anh không thích. “Vui” là thứ gì đó bạn làm trong một buổi chiều, hoặc khi bạn không còn gì để làm.

Đáng lẽ như vậy phải hoàn toàn hợp ý anh - nhưng không. Như bọn người Mỹ vẫn hay nói, nó làm anh tức giận. [\[17\]](#) Anh vẫn muốn cô ở trên giường anh, trong vòng tay anh. Và nếu anh chưa kết thúc với cô, cô cũng không được phép kết thúc với anh.

Dù anh đang nghĩ bằng bộ phận nào của cơ thể, anh cũng ý thức rằng giữa bọn họ có nhiều hơn là sự vận động dọc ngang. Cái chết của O’Hannon đồng nghĩa với việc một ai đó khác có liên quan. Anh chỉ có thể nói số người dính líu tới vụ này ít nhất là 6: Samantha, Stoney, DeVore, Partino, O’Hannon, và kẻ nào đó đã giết O’Hannon.

“Tại sao?” anh lẩm bẩm với chính mình. Ừ, nó hiếm và quý giá, nhưng nhiều thứ khác cũng vậy. Sao phải là cái này, ở đây, và lúc này?

Có người gõ cửa. “Vào đi,” anh nói, rồi nhớ ra là mình đã khóa cửa để gọi cho Castillo. Anh định

đứng lên, nhưng cửa bật mở.

“Được rồi,” Samantha nói, rút vào túi thứ gì đó trông như ghim kẹp giấy, “Viên đá số 1 đang trong tay Gustav Harving ở Hamburg. Số hai thuộc về gia đình Arutani ở Istanbul, nhưng có vẻ như có vài gia đình nổi tiếng có tên đó.”

“Bắt đầu thế là được rồi. Anh sẽ gọi cho Sarah. Chúng ta có thể làm việc này qua những mối quan hệ hợp pháp.”

Cô mỉm cười nhanh. “Thay đổi một chút, phải không?”

Anh có vài chuyện khác cần bàn với thư kí của mình, nhưng anh không muốn nói trước mặt Samantha. “Chiều nay em có kế hoạch gì chưa?” anh hỏi

“Rồi,” cô trả lời, giọng đầy châm biếm. “*Godzilla vs Mechagodzilla*. Anh thì sao?”

Với một tiếng cười, anh đứng lên. “Anh tham gia với được không? Em có thể chỉ cho anh sự thú vị của cuộc chiến giữa mấy con quái vật khổng lồ.”

“Chắc chắn rồi.” cô nhún vai, quan sát nét mặt anh. “Giờ anh muốn em để anh một mình đúng không? Chỉ cần ngồi yên và không làm gì thôi à?”

“Và tránh xa rắc rối ra,” anh thêm vào. “Anh cần gọi điện. Không lâu đâu.”

“Thế thì em sẽ về phòng.”

Cô quay gót bước đi, nhưng anh bắt kịp cô, lướt bàn tay dọc cánh tay cô. “Anh nghĩ tối nay chúng ta có thể lại ra ngoài ăn tối,” anh nói, tự hỏi cô sẽ phản ứng thế nào với những gì mình sắp nói. Chết tiệt, cô làm anh luôn phải cẩn trọng.

“Được thôi. Nhưng Hans không bị tổn thương à? Ông ấy thực sự tôn thờ em, và em đang hy vọng sớm có một khối băng tạc theo sở thích.”

“Nó sẽ tan chảy ngay thôi. Và Hans có thể qua được mà.” Richard hôn lên má cô. “Anh sẽ gọi cho Kate để báo lại.”

Cô cứng người. “Kate? Kate nào?”

“Kate Donner. Vợ của Tom. Họ mời chúng ta qua ăn tối.”

Biểu cảm của cô nửa hoảng sợ nửa hoài nghi tới mức hài hước. “Anh đang đùa em phải không?”

“Không. Chúng ta sẽ tới đó lúc 7h”

Sam lùi về phía cửa. “Không đòi nào. Quên đi. Em không làm mấy thứ gia đình đâu.”

“Chỉ một tối thôi mà,” anh thuyết phục, tiến lên khi cô lùi lại, trong điệu tango hai bước của riêng họ. “Nhà Donner là dự án gia đình duy nhất của anh - như em gọi. Và anh vô tình cũng thích nó.”

“Em sẽ nói cho anh biết,” cô đáp lại, lướt một bàn tay xuống ngực anh. “Chúng ta ở nhà, và anh có thể làm gì tùy thích với em.”

Richard mỉm cười. “Dù sao thì anh cũng định làm vậy, khi chúng ta quay lại.” Anh hôn cô lần nữa, trên chiếc miệng ấm áp, mềm mại của cô. “Em thích những trải nghiệm mới,” anh nói. “Đây sẽ là một trải nghiệm nữa cho em.”

Với một cái nhăn mặt, cô mở khóa và kéo cửa ra. “Được thôi. Nhưng chỉ vì em nợ anh thôi, người Anh.”

“Cảm ơn, người Mỹ.”

[17] Trong bản gốc câu này là “It pissed him off” theo tiếng Anh Mỹ là “nó làm anh tức giận.” Trong tiếng Anh Anh thì pissed là say rượu vì thế Rick nói là “Theo cách của người Mỹ.” Vì Rick là người Anh, Sam là người Mỹ nên trong truyện nhiều đoạn hai nhân vật này vẫn hay có cách dùng từ khác nhau.

Chương 19

Chủ nhật, 5:48 p.m

Samantha có thể nghe thấy tiếng xột xoạt cha cô đang cựa mình trong mộ. Không bao giờ trí tưởng tượng phong phú của Martin Jellicoe có thể nghĩ tới hình ảnh con gái ông chuẩn bị cho một cuộc hẹn với Richard Addison - và còn ở nhà một tên luật sư nữa chứ. Ông sẽ không thấy việc này có lợi lộc gì, và thậm chí còn tệ hơn, ông sẽ vui mừng chỉ ra rằng sự mạo hiểm này của cô rất có khả năng kết thúc không tốt đẹp.

Cô cũng hơi e ngại, nhưng chỉ về việc mình đang ngày càng gắn bó sâu sắc với người đàn ông này. Sex là một chuyện, và dù nó làm cô cực kì thỏa mãn, nó cũng làm Rick đứng hẳn về phe cô. Cô là đồ ngốc nếu không lợi dụng điều đó và cảm thấy vui vì nó. Nhưng hẹn hò với anh lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Giờ không chỉ là cô quan tâm đến lợi ích của riêng mình nữa; mọi việc ngày càng rối rắm, gặp gỡ bạn bè của anh, giới thiệu mình với tư cách gì - bạn anh? Người yêu của anh?

Tim cô bắt đầu đập nhanh, Sam cúi đầu vào tủ quần áo đi mượn của mình. “Tôi phải mặc cái thứ quái quỷ gì bây giờ?”

Cô có thể nghe thấy tiếng cười của Rick từ phòng khách.

“Mặc thứ gì em thích ấy. Nhưng Godzilla đang tấn công tên người máy kia. Anh tưởng em nói Godzilla luôn phản diện.”

Cầm lên một chiếc váy liền hai dây, cô đi ra phía cửa phòng ngủ. “Không, em bảo nó tuyệt nhất khi nó là vai phản diện. Cái này thế nào?” cô giơ lên chiếc váy ngắn màu vàng đỏ.

Anh ngóc đầu lên nhìn qua tròng kính. “Đẹp đấy. Nhưng-”

Cô nhăn mày. “Nhưng sao?”

“Vết thương trên lưng em sẽ lộ ra.”

Cứ thật. Tuýp thuốc sát trùng bác sĩ Klemm đưa cô đã làm vết thương hết đau, và làm cô luôn quên mất về nó. “Anh sẽ mặc gì?”

“Như thế này thôi.”

“Nhưng trông anh ổn rồi.”

“Cảm ơn em. Nếu em muốn anh có thể đổ gì đó lên áo.”

Anh lại đang trêu cô, như anh đã bắt đầu trêu từ lúc nhận ra bữa tối với Tom và Kate Donner làm cô lo lắng. Dù cô đã đồng ý đi, một phần vì anh ám chỉ cô là một kẻ nhát gan nếu muốn từ chối, nhưng chủ yếu là bởi vì sáng nay sau khi anh đã chạy tới cứu cô, cô cảm thấy mình nợ anh một thứ gì đó.

“Tìm được gì chưa?” Rick hỏi, cúi nhìn vào tủ quần áo.

“Quay ra và kể cho em chuyện gì đang xảy ra,” cô nói. “Em sẽ cho anh xem em tìm được gì.”

“Màu xanh lá đẹp đấy. Vì Godzilla.”

“Quay lại tràng kỉ đi ông bạn.”

Anh giơ tay lên sờ đầu hàng. “Được rồi, được rồi.”

Cô không ngăn được mình bật cười, một điều thật đáng sợ. Cô chưa thể thân thiết với anh đến vậy chứ, tới mức nhìn anh vui cũng làm cô vui.

Cuộc sống mới này thật lạ - và thật hấp dẫn. Cô lắc đầu xua đi những suy nghĩ, kéo một chiếc váy mùa hè khỏi móc và đóng cửa tủ lại để cô có thể thử mà anh không bình luận gì được. Cô cần ngăn mình bị phân tâm bởi sự hài lòng dịu dàng đối với cuộc sống này. Trong nghề của cô, sự dịu dàng dàng đồng nghĩa với giam cầm - hoặc cái chết. Công việc. Cô đang làm việc, cố gắng giải quyết vụ này.

Dù cô vẫn còn hơi suy nghĩ về sự dính líu của Donner, cô không còn băn khoăn gì về Dante Partino. Khi cảnh sát đưa tên quản lý đi, họ đã mang theo những hộp tài liệu trong văn phòng hắn. Đối với một tên quản lý nghiêm túc như vậy, văn phòng của hắn khá là lộn xộn, nhưng cô không muốn bình luận về chuyện đó. Cô định tối nay sẽ qua đó xem có còn lại gì không. Nếu không thì tìm ra nơi Partino sống cũng khá đơn giản. Vì Rick đã nhận lấy việc tìm hai viên đá kia, cô cần làm gì đó. Ngồi chơi không làm cô phát điên, và cô không định quên đi là ai đó muốn cô chết. Ngược lại với Addison, người chỉ muốn cô.

“Được rồi, cái này thì sao?” cô hỏi, thu hết can đảm của mình. Tối nay cô sẽ hòa nhập, bởi đó là những gì cô làm. Nếu không phải vì khả năng chết tiệt của Addison có thể hiểu được chính xác cô đang nghĩ gì và cảm thấy thế nào, cô sẽ coi tối nay là một vụ dễ dàng. Được rồi, khá dễ dàng.

“Em chọn màu xanh rồi.” anh nói, lại đứng lên.

“Nó có tay ngắn và lưng cao,” cô kiên nhẫn giải thích. “Dù vậy, nếu anh nghĩ trông em giống con quái vật phá hủy Tokyo, em sẽ đi thay.”

“Trông em không giống Godzilla,” anh đáp lại, nụ cười ấm áp bùng sáng khuôn mặt đẹp trai gọn gàng của anh. “Trông em rất tuyệt.”

Sam thở phào. “Tốt. Giờ còn tóc và trang điểm.”

“Em không cần đâu.”

“Trả lời tốt đấy, nhưng em không cần nịnh nọt. Em muốn mình thật... ổn. Kiểu như người bình thường ấy. Dù sao thì em đoán bà Donner cũng là người bình thường. Em biết là Havard thì không.”

“Em chạm vào mặt xấu của Tom, vì cậu ấy nghĩ đôi khi có người muốn lợi dụng anh. Cậu ấy thực sự khá bình thường - dù kinh nghiệm của anh trong lĩnh vực đó cũng hơi hạn chế.”

“Em cũng vậy.” Trận chiến kinh khủng giữa hai con Godzilla đang cao trào nên cô ngồi xuống cạnh Rick trên tràng kỉ. Trang điểm có thể đợi sau khi Tokyo được giải cứu. “Em đoán nhé,” cô nói sau một lát, liếc nhìn anh.

Anh vẫn đang chăm chú nhìn cô. “Tất nhiên.”

“Không ai lợi dụng anh phải không? Chưa bao giờ.”

“Không.”

“Nhưng ông bạn Peter Wallis thì có.”

Hàm anh nghiêng lại. “Anh đoán là qui luật nào cũng có ngoại lệ.”

“Chỉ một?” cô đáp lại

“Anh cho là em đang nói về Dante?”

Ý cô là Donner nhưng cô vẫn gật đầu. “Anh đã tin hấn ta.”

“Đúng, nhưng không giống như vậy. Anh cũng đã quen biết hấn một thời gian, nhưng hấn không cùng hạng với Peter. Và vì Peter, gần đây anh rất thận trọng khi chọn bạn của mình, Sam. Anh đã bị thất vọng một lần. Và chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa.”

Cô gặp ánh mắt anh lần nữa. “Vậy em đang ở hạng mục nào?”

Đôi mắt xám chạm mắt cô. “Anh e là em là một mục hoàn toàn mới.” Anh lướt bàn tay chạm rãi lên đùi cô. “Và là một mục rất thú vị.”

Hơi nóng bắt đầu từ điểm họ chạm nhau chạy dọc ngược chân cô. “Được rồi. Một câu hỏi nữa.”

“Em đang làm anh lỗ mất bộ phim đấy, người Mỹ.”

Cô lờ đi lời phản đối; anh rõ ràng không có hứng thú gì với phim về những con quái vật dã man. “Anh đã ngồi với em trên tràng kỉ này nửa giờ rồi, và anh đang là một quý ông hoàn hảo.”

“À. Ý em là sao chúng ta chưa trần truồng và làm tình với nhau à?”

Ôi, đàn ông. “Ừ, kiểu như vậy.”

“Bởi vì một giờ nữa chúng ta phải đi, và giờ thì anh không muốn vội.”

“Chiều nay anh đã làm đấy thôi.”

“Đó là trước khi chúng ta biết về O’Hannon. Giờ anh thấy mình... quan tâm tới sự an toàn của em hơn, và anh định sẽ dành thời gian với em tối nay và tận hưởng từng inch trên cơ thể quyến rũ của em.”

Cô rùng mình. Chúa ơi, anh làm cô thấy mình... yếu đuối. “Nó sẽ không kéo dài đâu, anh biết mà,” cô nói, cố tạo ra một khoảng cách tâm lý giữa họ.

Đôi lông mày thanh tú của anh nhíu lại. “Cái gì không kéo dài?”

“Cái này.” Cô chỉ vào giữa họ. “Anh và em. Đối mặt với nó đi, chúng ta còn mới mẻ với nhau. Nhưng vụ này sắp xong rồi. Khi chúng ta biết ai là người đang giữ viên đá, mọi chuyện sẽ qua đi. Em không có lý do gì để ở lại, và anh chắc chắn có nhiều việc phải làm hơn là làm tình với em.”

Anh đứng lên, sự tức giận thể hiện rõ trong những động tác chính xác. “Hay đấy. Anh đi lấy chai bia. 6.30 gặp anh dưới lầu.”

“Được.”

Nửa đường ra tới cửa, anh khựng lại, quay người và đi về phía cô, đặt tay lên đầu gối cô để mặt họ chỉ cách nhau vài inch. “Nhiều người nghĩ họ hiểu được anh,” anh nói giọng trầm trầm, mắt lóe sáng, “và nhiều người hối hận vì nghĩ như vậy.”

“Rick, đó chỉ là sự thật. Em không-”

“Em đã cho anh một vài ý kiến của em về những việc xảy ra gần đây. Anh mong là em sẽ đợi tới khi anh đưa ra ý kiến của mình trước khi em tự quyết định thay anh.”

Với lời đó, anh rời đi, cánh cửa đóng nhẹ nhàng sau lưng anh dù rằng - và có thể vì rằng - cô muốn anh đóng sầm nó lại. Chết tiệt. Không có ai khó hiểu thế này cả. Cô rất giỏi đánh giá tính cách người khác chỉ trong vài giây. Cuộc sống của cô thường phụ thuộc vào khả năng của cô trong lĩnh vực này. Addison dường như thực sự lo lắng về cô và thực sự thấy xúc phạm khi cô không coi đây là một mối quan hệ lâu dài.

Giải quyết vụ này và biến. Đó chính là giải pháp. Cô tới đây theo những điều kiện và lý do của riêng mình. Khi cô rời đi, đó là bởi vì cô muốn, không phải vì anh quyết định đã tới lúc cô phải đi. Khi cô hướng sự chú ý của mình vào chiếc tivi khổng lồ, Mechagodzilla đang thua trận. Ha. Ít nhất thì một vài thứ trên thế giới vẫn đi đúng hướng.

Cô trang điểm và chỉnh đầu tóc khoảng 5 lần trước khi hài lòng là trông chúng tạm được, rồi cố tình đợi tới 7h kém 20 mới xuống lầu. Richard Addison có thể ra lệnh bất cứ thứ gì anh muốn, và cô cũng có thể dễ dàng nhắc anh là cô là một nhà thầu độc lập.

Trong khi cô nghĩ là anh đang tức giận đi đi lại lại trong sảnh để đợi cô, thực sự thì cô lại phải đi tìm anh ngoài hồ bơi đang nhắm nháp thứ gì đó mùi giống như gin. “Sẵn sàng chưa?” cô hỏi, không thể ngăn được sự cộc cằn trong giọng nói.

Anh đứng lên. “Tới giờ rồi à?”

Cô muốn chắt lưỡi khinh thường, nhưng thế thì anh sẽ biết là anh chọc tức được cô. Thay vào đó, Sam chỉ gạt đầu, dẫn đường ra lối đi.

Chiếc Bentley đứng - không, đang gầm gừ sẵn sàng phóng vọt lên - ngay trước thềm nhà. Dù không muốn, một sự phấn khích chạy dọc sống lưng cô. Cô sẽ ngồi trong một chiếc Bentley khốn kiếp.

“Này,” anh nói, ném chìa khóa cho cô.

Cô định nói là mình không có bằng lái hợp pháp nhưng may mắn đã kịp thuyết phục mình không làm điều ngu ngốc đó ngay trước khi suy nghĩ đó kịp thành hình. “Ôi, mẹ ời,” cô ngâm nga, trượt vào sau bánh lái khi Ben mở cửa cho cô.

“Cái thứ này giá bao nhiêu?” cô hỏi, bật động cơ lên và ga hết cỡ.

“Khá nhiều đấy. Cố đừng giết cả hai chúng ta.”

Không thể ngăn một nụ cười mở rộng, Sam nhấn mở số và đạp chân vào cần gia tốc. Họ bay xuống lối đi và chỉ vừa kịp tránh hai cánh cổng đang mở ra khi hai viên cảnh sát nhảy ra khỏi

đường đi.

“Đường nào?”

“Rẽ phải ở ngã tư. Tới đó anh sẽ chỉ đường cho em.” Anh đã thắt dây an toàn, nhưng ngoài ra có vẻ không quan tâm đến những thiệt hại cô có thể gây ra.

Khi họ đã đi qua một dãy biệt thự và chiếc cầu để dẫn tới khu dân cư khá giả với những ngôi nhà giống nhau của Palm Beach, cô đi chậm lại. Trong khu này, những đứa trẻ cưỡi xe đạp và giày patin ồn ào trên vỉa hè, và cô chắc chắn không muốn gây hại gì tới chúng. Trông chúng thật... ngây thơ, không hề có ý nghĩ là người xấu vẫn tồn tại trên thế giới này. Cô không thể tưởng tượng hình ảnh mình hồn nhiên như thế. Một suy nghĩ đáng sợ nảy ra trong cô.

“Họ không có con chứ?”

“Rẽ phải,” anh nói, điều chỉnh luồng gió từ phía lỗ thông khí bên cửa gần anh.

“Ôi, chúa ơi. Anh không nói cho em là sẽ có trẻ con.”

“Em cũng từng là trẻ con,” anh nói, sự thích thú ẩn trong giọng nói. “Anh chắc là em sẽ đối phó được thôi.”

“Em chưa bao giờ là trẻ con. Chúng mấy tuổi?”

“Chris 19 rồi, nhưng nó không ở nhà. Đã bắt đầu học kì ở Yale.”

“Yale. Ở xa đây. Càng xa, càng tốt. Giờ thì nói tin xấu đi.”

Anh bật cười. “Mike 14 tuổi, và Olivia lên 9”

Sam rên lên. “Đây là một cuộc phục kích khốn kiếp.”

“Không đâu. Bọn chúng đều là những đứa trẻ ngoan. Và Kate là một đầu bếp giỏi. Nhà thứ 3 bên tay trái.”

Những ngôi nhà ở đây khá giản dị, với sân lớn và có cổng để bảo đảm riêng tư. Nhà của Donner không có cổng, nhưng có một hàng rào cọc trắng chạy dọc lề đường chỉ để trang trí. Chứa lòng lạnh, một hàng rào cọc trắng.

Richard tập trung chú ý tới Samantha khi họ đi lên lối vào rất ngắn. Anh đã chơi xấu khi không nói cho cô mọi điều, nhưng cô đã làm anh tức giận, vậy nên công bằng vẫn là công bằng.

Từ phản ứng của cô thì đây thực sự là lần đầu tiên cô tới vùng ngoại ô - hoặc ít nhất là lần đầu

tiên đi ăn tối cùng một gia đình bình thường ở vùng ngoại ô. Ngôi nhà của cô mà cảnh sát đã lục soát nằm giữa một khu nhà ở đang xuống cấp, nhưng vì lý do gì đó anh không tin là cô giao thiệp nhiều với hàng xóm. Theo bản báo cáo chính thức thì không ai ở đó biết gì về cô ngoài việc là cô cháu gái tốt bụng và lặng lẽ của Juanita Fuentes.

Cô đổ chiếc Bentley nhưng không tắt máy. Thay vào đó, cô ngồi im, trông như đang mong chờ một cơn lốc cuốn họ ra biển.

“Đi nào. Hít thật sâu và vào thôi.”

Trùng mắt nhìn anh, cô tắt máy và mở cửa xe. Rồi cô khựng lại. “Cút thật. Chúng ta không phải mang quà hay gì đấy chứ, phải không?”

Richard tự hỏi liệu Jane có gặp nhiều vấn đề như vậy khi Tarzan ăn tối lần đầu với gia đình cô. Sẽ vui đây khi mà anh hướng dẫn cô về với văn minh. “Anh chuẩn bị rồi. Mở cốp ra.”

“Thùng xe, Addison. Nếu em không được nói thật, thì anh không được nói cốp.” [\[18\]](#)

Lúc này anh sẽ không tranh luận với cô thay vào đó lấy ra hai gói quà nhỏ được gói cẩn thận. “Anh sẽ mang chúng hay là em muốn mang?” anh hỏi, đóng cốp - thùng xe - lại bằng khuỷu tay.

“Em sẽ đánh rơi mất.” Cô nhú mày, đi tới cạnh anh khi họ đi lên con đường rải sỏi dẫn vào cánh cửa đôi trước nhà. “Không, đưa em một thứ. Để tay em có thứ gì để làm.”

Đánh giá xem thứ nào khó vỡ hơn, anh đưa nó cho cô và ấn ngón trỏ vào chuông cửa. Anh cũng chưa nói với cô rằng trông cô hơn cả tuyệt vời, với mái tóc lượn sóng thả quanh vai và đôi môi ánh lên màu đồng nhạt, trông cô thật ấn tượng. Cô cũng đã làm gì đó với đôi mắt mình; màu xanh của váy làm màu mắt cô đậm như ngọc lục bảo, và đôi mi đen, dài một cách khó tin.

“Được rồi, họ không có nhà,” cô nói sau khoảng 5 giây. “Đi thôi.”

“Ồn nhất gan.”

Câu nói giành được sự chú ý của cô, như anh đã dự đoán. Lưng cô thẳng lên và môi cô mím lại khi cô nghiêng răng. “Hôm nay em đã đối mặt với một quả lựu đạn chết tiệt,” cô gầm gừ. “Hai quả chứ.”

Cửa bật mở. “Thế thì cái này sẽ dễ thôi,” anh thì thầm, và bước lên chào Tom.

Anh luôn thích nhà Donner. Nó thật... ấm áp, và thân thiết, và mời gọi, theo một cách mà một dinh thự 20 mẫu không thể có. Đây là một tổ ấm nơi con người sống, không phải địa điểm để một người tiếp những vị nguyên thủ quốc gia và tổ chức những dạ hội từ thiện và chỉ ở đó 1, 2 tháng trong cả năm.

“Kate vẫn ở trong bếp,” Tom nói, đóng cửa lại sau lưng họ. Anh cố che giấu, nhưng Richard vẫn thấy ánh mắt ngưỡng mộ anh dành cho Samantha. Trong giây lát nữa, cô sẽ còn đối mặt với nhiều điều nữa, nhưng cảnh báo trước sẽ chỉ làm cô trốn đi.

Hoặc có thể là không. Samantha bắt tay Tom, dành cho anh một nụ cười ấm áp và không tỏ thái độ gì là cô chỉ coi anh là một kiểu nhân vật phản diện nào đó. “Nơi này đẹp thật.”

“Cảm ơn. Chúng tôi phá bỏ ngôi nhà cũ ở đây 6 năm trước và xây ngôi nhà này. Vẫn đang phải chỉnh sửa thêm, nhưng thế cũng vui,” Donner đáp lại, với niềm tự hào của một người đã tự tay coi sóc vị trí của từng miếng gỗ và thạch cao. “Hai người muốn uống gì không? Bọn tớ vừa đặt mấy chiếc đèn lồng ra ngoài hiên.”

“Cho tớ ít bia,” Richard nói, vẫn chú ý vào Samantha.

“Bia nghe tuyệt đấy,” cô đồng ý

Vậy giờ có vẻ là không Diet Coke. Cô quan sát phòng khách với vẻ hứng thú thật sự. Thậm chí khi đang lo lắng, trông cô vẫn hoàn toàn bình tĩnh và thoải mái. Chắc hẳn đó là bản năng sinh tồn - nhưng cô đã để anh thấy mình lo lắng. Liệu điều đó có nghĩa là cô tin anh? Hay cô chỉ muốn anh nghĩ như vậy?

Tiếng bước chân thành thịch vang lên ở cầu thang bên tay trái. “Chú Rick!”

Anh quay lại vừa lúc Olivia bổ nhào vào ngực anh, vòng tay quanh eo anh. Mỉm cười, anh ôm lại cô bé, hôn lên chiếc miệng đang giơ ra của cô. “Cháu khỏe không, bướm con của chú? Trông cháu lớn thật đấy. Cháu đã cao lên ít nhất là 6 inch phải không?”

“Có 3 thôi,” cô bé 9 tuổi đáp lại, mỉm cười với anh. Với mái tóc vàng cắt tém và đôi mắt xanh sáng, cô sẽ là một kẻ sát trai trong vài năm tới, và cô bé biết điều đó. “Chú mang gì cho cháu không?”

“Đầu tiên chào bạn chú đi đã. Sam, đây là Olivia. Olivia, Samantha.”

Olivia đưa tay ra, và Sam bắt tay cô bé. “Rất vui được gặp cháu, Olivia.” Cô liếc nhìn Rick. “Giờ thì đừng hành hạ cô bé nữa, đưa quà ra đi.”

Anh đưa món quà ngang tầm mắt cô bé và đưa nó cho cô. “Giờ thì cháu đã nói là Nhật bản và màu đỏ, nên nếu nó không đúng với những gì cháu muốn thì là lỗi của cháu nhé.”

“Ồ, cháu biết là đúng mà,” cô nói, ánh mắt nhảy múa khi cô xé ruy-băng và nhấc nắp hộp lên. Với sự cẩn thận đặc biệt, cô thò tay vào hộp và nhấc ra một con búp bê sứ nhỏ mặc bộ kimono truyền thống của Nhật màu đỏ tươi điểm những bông lan trắng. Cô ré lên. “Đây đúng là con mà

cháu thấy trong sách!” cô reo lên, một tay lại vòng quanh anh lần nữa. “Tên của nó là Oko. Nó rất đẹp. Cháu cảm ơn chú Rick.”

“Không có gì.”

Tom cũng đang cười. “Đi khoe mẹ đi kìa, Liv.”

“Mẹ! Xem chú Rick tìm được gì cho con này!” cô bé hét lên, và chạy về phía sau nhà.

“Con bé sưu tập búp bê từ mọi nơi trên thế giới,” Donner giải thích, liếc nhìn Samantha trước khi quay lại nhìn Rick. “Và tớ cá là cậu phải trả kha khá cho thứ đó.”

Anh nhún vai. “Con bé thích mà.”

“Ừ, cô bé rất thích.” Samantha hơi mỉm cười. “Cô bé gọi anh là ‘chú’” [\[19\]](#)

“Anh biết con bé từ khi nó sinh ra,” anh đáp lại, vẫn đang thắc mắc không biết điều gì đang diễn ra trong bộ óc linh lợi của cô.

“Rick, anh vừa phá kỉ lục của chính mình rồi đấy,” một giọng nữ ấm áp vang lên từ phía cửa, và anh nhìn lên, mỉm cười.

“Kate,” anh nói, tiến lên để hôn người phụ nữ tóc vàng bé nhỏ lên má.

“Sao anh biết con bé muốn con búp bê đó?” cô hỏi, vờ tay lên lau son khỏi cằm anh. “Bọn em không tìm được nó ở đâu. Và tin em đi, bọn em đã tìm kiếm đấy.”

“Thực ra là Olivia fax cho anh ảnh của nó khi ở London, và bảo anh nhớ mở mắt thật to để tìm nó. Em biết mà. Anh không thể chịu được những thử thách.”

“Uh-huh.” Đôi mắt xanh của cô lướt từ anh tới Samantha, vẫn đang giữ món quà trên tay và có vẻ thoải mái hơn anh nghĩ. Cảm ơn chúa anh đã đạt tới điểm biết đâu chỉ là giả tạo. “Em hẳn là Sam. Chị có nghe chuyện em ném Tom xuống hồ bơi. Làm tốt đấy. Đôi lúc anh ấy thực sự phiền toái.”

“Chà, cảm ơn em rất nhiều,” Donner cầu nhàu

“Chào chị,” Samantha nói, vờ một nụ cười đáp lại trông hơi ngại ngùng. “Chị có một ngôi nhà thật tuyệt. Em thích mấy tấm gỗ thông lộ ra kia.”

“Đó là ý tưởng của Tom đấy. Sau khi chị thuyết phục được anh ấy là chị không thích một ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên và anh ấy làm dịu màu nó đi một chút thì chị nghĩ kết quả cũng khá được.”

Nụ cười của Samantha mở rộng. “Hm. Em nghĩ anh ấy theo trường phái hiện đại kia chứ.”

Kate phá ra cười. “Em phải xem kế hoạch ban đầu kia. Gạc hươu treo trên tường và mọi thứ. Thật là đáng sợ.” Cô đặt tay lên cánh tay Samantha. “Em có nấu ăn không?”

“Sandwich và bỏng ngô,” Samantha trả lời, vẻ mặt thậm chí bớt cảnh giác hơn. “Không thể sánh với những gì chị có thể làm, theo những gì em được nghe.”

“À, chị thích áp lực đây.” Kate lại mỉm cười. “Chị cần người cắt lát một ít ô liu nhưng chị không muốn em nghĩ là chị đang xúc phạm em bằng những công việc kém cỏi đâu nhé.”

Với một âm thanh nửa hừ mũi, nửa cười, Samantha mỉm cười lần nữa. “Em giỏi cắt lát lắm.” Cô đưa hộp quà kia lại cho Richard và hướng vào bếp với Kate và Olivia.

“Mike đâu?” Rick hỏi Tom, cầm lấy hộp quà còn lại.

“Tập bóng chày. Khoảng 20’ nữa nó về.” Donner dẫn đường vào quầy bar sau phòng khách. “Có chuyện quái gì với Jellicoe vậy?”

“Ý cậu là gì?”

“Thôi nào, Rick, ở nhà cậu cô ta còn nhộn hơn xương rồng, và giờ là Hoa hậu thân thiện à?”

Richard hít vào một hơi. Anh ước mình là người duy nhất nhận ra điều đó, nhưng Donner luôn là người giỏi quan sát mà. “Cô ấy đang thích nghi.”

““Thích nghi””

Vì anh đã mang một tên trộm vào nhà Donner, anh nghĩ mình nợ họ một lời giải thích. “Đó là những gì cô ấy làm,” anh nói thấp giọng. “Cô ấy luôn hòa nhập. Cô ấy là kiểu người sinh tồn và đó là cách để cô ấy làm được.”

Tom kéo ra hai chai bia Miller từ dưới quầy bar. “Vậy phiên bản nào của cô ta là người mà cậu làm tình với?”

“Tất cả.” Quyển rũ hay gian dối - chúng đều rất gần nhau, nhưng anh đã nhìn thấy cô lo lắng, và sợ, và cuồng nhiệt. Đó mới là Samantha thật sự. Chắc phải như thế. “Chuyển chủ đề đi,” anh gợi ý, đặt hộp quà lên mặt quầy bar.

“Được rồi. Tớ thấy cậu để cô ta lái chiếc Bentley. Thú vị đấy.”

“Sao vậy?”

Người luật sư đưa anh một chai bia. “Cậu không cho tó lái chiếc Bentley.”

“Tó không cố gây ấn tượng với cậu.”

“Nhưng cậu cố gây ấn tượng với *cô ta*. Tó tưởng phải là ngược lại chứ.”

“Tó không thể cứng rắn hơn nữa được.” Richard chống khuỷu tay lên quầy. “Kate biết gì về cô ấy rồi?”

“Chỉ những gì cậu nói cho báo chí; là cô ta là một tư vấn an ninh và cậu đang hẹn hò với cô ta.Ồ, và tó thêm vào là cô ta đang giúp cậu với vụ trộm viên đá và ném tó xuống hồ bơi.”

“Được rồi. Cảm ơn.”

“Tó sẽ nói cho cô ấy mọi chuyện, cậu biết mà.”

“Tó biết. Nhưng ít nhất cô ấy cũng có cơ hội tự đánh giá về Samantha trước.”

“Hoặc là cô ấy sẽ nghĩ bất cứ thứ gì Jellicoe muốn cô ấy nghĩ.”

“Thôi đi, Tom. Không phải như vậy. Cô ấy chỉ muốn sống sót qua vụ này thôi.”

Đôi mắt của Tom tối lại và liếc nhìn quanh. “Cậu nghiêm túc với cô ta, phải không?”

“Có vẻ vậy.” Tuy nhiên, anh không có tâm trạng để thảo luận sâu hơn, và anh đứng thẳng lên. “Dù sao thì tó cũng đã cho cô ấy lái chiếc Bentley mà.”

“Đó là điều tó-”

“Có tin gì mới về Dante không?”

“Được rồi. Tó vẫn đang ở sở khi cậu gọi để nói về tên O’Hannon đấy. Rồi họ nói cho Partino, nhưng xét đến là tin đó giúp hấn xóa tội giết DeVore, hấn không có vẻ vui lắm.”

“Không à? Vậy hấn thế nào?”

Tom liếc quanh, xem có đứa trẻ nào đi ngang qua. “Như là hấn sắp vãi ra quần vậy. Tó đã tìm luật sư cho hấn.”

“Ai?”

“Steve Tannberg.”

Rick gật đầu đồng ý. “Mừng là cậu chọn người ngoài công ty.”

“Ừ. Không muốn xung đột lợi ích. Tớ hơi bực khi Tannberg ra khỏi phòng thẩm vấn mà không có hẳn. Dù vậy từ những gì Steve nói thì Dante muốn ở lại trong tù. Hẳn nói để phản đối sự đối xử không công bằng từ người bạn cũ, nhưng-”

“Nhưng cậu nghĩ hẳn sợ hẳn sẽ tan xác ngay khi bước ra đường.”

“Tương tự thế.”

“Dù vậy hẳn vẫn không nói gì à?”

Donner nhăn mặt. “Đáng lẽ tớ không được biết việc này đâu, nhưng tớ nghĩ hẳn thực sự muốn nhận tội về vụ viên đá. Nếu vậy thì hẳn cũng phải nhận đã sửa đoạn video kia.”

Richard gật đầu. “Và cả tội đặt thuốc nổ trong phòn Samantha nữa.”

“Tớ đang nghĩ theo chiều hướng hẳn có liên quan tới vụ trộm đầu tiên và cái chết của Prentiss kia, nhưng thế cũng đúng.”

“Xin lỗi.” Richard uống một hơi bia dài. “Dường như tớ không thể ngừng nghĩ về cô ấy.”

“Chà, cứ nhìn cô ta tối nay thì tớ không thể trách cậu. Wow.”

“Tớ biết.”

“Bố?” Olivia đi vào phòng khách. “Mẹ nói bố thật là hư vì không mang cho mẹ một cốc grasshopper và cho Sam một chai bia.”

“Con bé hư này. Bố đang mang vào đây.”

Dù vậy Olivia không rời đi, cô bé tiếp tục tiến lên. “Chú đang hẹn hò với Sam à?” cô hỏi, nắm tay Rick trong bàn tay nhỏ bé của cô.

“Ừ, đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Vì cô ấy rất thông minh và chú thích cô ấy.”

“Cô ấy biết là con búp bê chú tặng cháu được làm thủ công vào năm 1922, và người ta dùng tóc thật để làm tóc cho nó. Và cô ấy cho cháu một ít ô liu khi mẹ không để ý. Bọn cháu dính chúng

lên đầu ngón tay.”

“Ừ, cô ấy khá là tuyệt.” Richard đồng ý.

Olivia phá ra cười. “ ‘Tuyệt,’ Chú già quá rồi.”

Tom chỉ cười khi Olivia đã chạy đi. “Cậu *thực sự* già rồi,” anh nói, khi Richard nhướn một bên lông mày với anh.

“Tớ trẻ hơn cậu đấy.”

“Ừ, hẳn 4 năm kia đấy.” Anh đưa một chai Miller cho Rick và nhắc lên ly cocktail đã pha cho vợ mình. “Đi thôi, trước khi tớ bị mắng là hư lần nữa.”

Họ đi về phía bếp - và Richard khựng lại. Kate đã mặc một trong những chiếc tạp dề Tôi là bếp trưởng của cô vào cho Samantha, người đang đứng bên kệ bếp với một con dao trong một tay và một cây cần tây ở tay kia. Cơ bụng anh thắt lại trong dự vọng thuần túy. Ai có thể nghĩ hình ảnh Sam làm nội trợ lại làm anh cứng lên như vậy?

Cô mỉm cười khi nhìn thấy anh. “Xem này, em đã được thăng chức lên cần tây rồi đấy.”

Phá ra cười, Kate tắt một bếp và đặt một nồi mì ống đang sôi sang bên cho nguội. “Tới cuối buổi tối nay, em sẽ bắt cô ấy phải trộn nguyên liệu.”

Samantha phì cười rõ ràng thật vui vẻ. “Cẩn thận đấy, Wolfgang Puck [\[20\]](#)”

Không thể ngăn mình được nữa, Richard đi tới bên cô, đặt chai bia lên quầy và nghiêng đầu hôn nhẹ lên miệng cô. “Em trông như sắp vậy,” anh thì thầm.

Samantha mỉm cười, nhét một quả ô liu vào miệng anh. “Hấp dẫn đấy.”

[\[18\]](#) Rick nói là “boot” - Anh Anh và Sam nói là “trunk” - Anh Mỹ.

[\[19\]](#) Olivia gọi Rick là “Uncle Rick” thường từ “uncle” chỉ dùng cho người có quan hệ họ hàng.

[\[20\]](#) Wolfgang Puck là một đầu bếp nổi tiếng người Áo.

Chương 20

Chủ nhật, 7:50 p.m

Samantha không nhớ được lần cuối mình từng ở trong một ngôi nhà bình yên đến vậy. Nếu ai đó miêu tả nó cho cô, theo kinh nghiệm hạn chế của mình, cô sẽ nghĩ nó tệ nhạt đến chết. Dù vậy thật ngạc nhiên là nhà Donner không hề tệ nhạt. Ấm cúng, có thể, và thoải mái, nhưng không hề buồn chán. Nó làm cô hài lòng, thậm chí khi cô nhận ra mình bắt đầu hi vọng là Donner từng là một hướng đạo sinh và định kiến của cô về hắn là vì nghề nghiệp của hắn chứ không phải vì bản thân hắn.

“Sam, em mang salad ra bàn được không?” Kate hỏi, kéo xuống một chồng đĩa từ chiếc tủ màu vàng nắng.

“Chắc chắn rồi.”

Olivia dẫn đường với một khay nước sốt trộn salad, và họ cùng đi ra hiên ngoài có mái che. Donner đã thắp lên những chiếc đèn lồng dọc theo hiên gỗ, có lẽ để đuổi côn trùng. Xung quanh khu vườn, bóng đèn được mắc sát đất, hắt ánh sáng lên những khóm hoa và lùm cây xanh tươi tốt.

Ngôi nhà thể hiện rõ là gia đình Donner đã dành rất nhiều thời gian và công sức cho nó. “Cháu luôn sống ở Florida à?” cô hỏi Olivia, khi cô bé cẩn thận xếp những bát sốt quanh bàn và đặt salad ở giữa.

“Vâng. Lúc cháu còn nhỏ nhà cháu có một ngôi nhà nhỏ hơn gần văn phòng của bố, nhưng bố phải xây nhà này cho bọn cháu vì bọn cháu lớn nhanh quá, không thể chen trong ngôi nhà cũ được.”

Sam mỉm cười. Cô không thể tưởng tượng được việc sống suốt cuộc đời mình trong vòng 10 - 20 dặm quanh nơi mình sinh ra. Cô thậm chí không biết mình được sinh ra ở đâu nữa.

Kate xuất hiện, mang ra hai đĩa thịt gà và mì ống. “Vẫn còn ở trong quầy bếp,” cô nói, đặt đĩa lên bàn.

Rick và Donner mang ra đồ uống và pho mát Pacma, và tất cả cùng ra hiên. Họ để dành chỗ cho cậu con trai giữa, Mike, nhưng Kate để phần của cậu bé trong lò vi sóng.

Dừng lại ở cửa, Samantha nắm cánh tay Kate. Theo cách này hay cách khác cô cần biết chắc về Donner trước khi có thể hoàn toàn thả lỏng. “Phòng tắm ở đâu vậy chị?” cô hỏi.

Kate chỉ về hướng hành lang bên kia phòng khách. “Cửa thứ hai bên tay trái, vừa qua phòng

làm việc của Tom.”

“Em sẽ ra ngay, không cần đợi nhé.” Với một nụ cười, cô hướng vào trong nhà.

Bữa tối, cô đã quyết định, sẽ là cơ hội tốt nhất để tìm kiếm một chút. Sau đó thì khắp nhà đều có Donner, và nếu Rick và tên luật sư phải làm việc, cô sẽ hoàn toàn không thể tới được nơi nào thú vị cả. Cô tìm thấy phòng tắm và đóng cửa lại để làm như mình đang ở trong. Sau đó cô lén vào văn phòng của Donner.

Hắn có thể có một văn phòng trong góc hay gì đó ở công ty, nhưng cô cá là nếu hắn định làm gì lén lút, hắn sẽ giữ bằng chứng ở nơi khác. Bàn hắn khá gọn gàng, chỉ có một điện thoại, một máy tính và vài khung ảnh làm xây xước bề mặt gỗ gụ đắt tiền. Ngồi vào ghế, cô kéo mở ngăn tủ trên cùng. Bút, vài mảnh giấy nhớ, ghim kẹp giấy, và 3 lá cờ - chỉ có thế.

Sam nghịch nghịch 3 lá cờ. Đồ chơi trẻ con, chắc là của Olivia. Cô nâng tầm mắt lên những bức ảnh trên bàn. Một bức của cả gia đình trong chiếc khung lớn nhất, nhìn phong cảnh thì có vẻ như ở khuôn viên Yale. Con cả nhà Donner, Chris, rõ ràng nhận được gen tốt nhất từ cả bố và mẹ - cao, tóc vàng, và trông rất tự tin, bố cậu hẳn phải nghĩ cậu sẽ là một luật sư cừ khôi. Những bức còn lại là của cậu con trai bé, Mike, đang chơi bóng chày, và một bức của Olivia hóa trang thành cô công chúa trong ngày Halloween. Và có một bức của Donner và Rick, cả hai đang mỉm cười, trên tay mỗi người là một con cá biển vừa câu được. Cá của Rick lớn hơn.

Trước đây trong nghề của mình, cô đã học cách tin vào trực giác, học được rằng cô có thể nhìn vào một căn phòng và nói ra tính cách của người sống trong đó. Ở đây cô có một ngôi nhà hoàn toàn thiết kế và xây dựng bởi Tom Donner và gia đình anh. Thở ra một hơi, cô chậm rãi đóng ngăn kéo lại và ngã ra ghế.

“Hài lòng chưa?” giọng nói lạnh lẽ của Rick vang lên từ phía cửa.

Cô nhảy lên. *Cút thật.* “Em đang...”

Anh đứng thẳng lên, đi vào phòng. “Em đang làm gì?”

Sam cũng đứng lên, đẩy ghế vào vị trí cũ. “Em đang tìm bằng chứng là anh ta có liên quan tới viên đá hoặc vụ giết người.”

“Tại sao?”

Cô có thể bịa ra chuyện gì đấy, nhưng cô đã bắt đầu nhận ra một điều; cô muốn thẳng thắn với Rick Addison. “Vì anh không muốn nghi ngờ anh ta, và em muốn đảm bảo là anh không bị chơi đùa.”

“Và? Em tìm thấy gì không?”

Sam nhăn mặt. “Dù em ghét phải thừa nhận nhưng Donner ổn đấy.”

Anh dừng lại bên bàn làm việc và đưa tay ra nắm lấy tay cô. Không chắc về tâm trạng của anh, cô chần chừ một lúc rồi nắm tay anh. Nếu anh nói với Donner điều này, cô có thể sẽ bị đá ra khỏi nhà. Và ngạc nhiên là cô muốn ở lại đây một chút nữa. Rick kéo cô vào người anh, nâng cằm cô lên bằng tay kia.

“Anh đã nói với em rồi,” anh thì thầm. “Anh chọn bạn rất cẩn thận. Điều này có nghĩa là em là người duy nhất được phép chơi đùa anh.”

“Em không-”

Miệng anh bao phủ miệng cô, nóng bỏng và mạnh mẽ và làm cô hụt hơi. Rồi trước khi cô kịp nhắm mắt tự hỏi sẽ mất bao lâu để nhà Donner đi tìm họ và thấy họ trần truồng trên bàn làm việc, anh buông tay ra. Rick nhìn cô, đưa tay lau vết son bị lem trên môi cô. “Chỉ cần nhớ là,” anh nói, kéo tay cô ra cửa. “anh biết em đang làm gì, và kiên nhẫn của anh trong trò chơi này có hạn.”

Cô nhận ra là anh chưa bao giờ mất kiểm soát. Anh làm chính xác những gì mình định làm, làm cô nóng bỏng lên và mất bình tĩnh, trong khi anh vẫn hoàn toàn ổn định. *Chết tiệt.* Họ quay lại hiên, và Kate mỉm cười khi Sam ngồi xuống bên cạnh Rick.

“Salad nhé?”

“Vâng, làm phiền chị.”

Samantha cố tập trung tư tưởng. Vậy là Rick cũng là một tay chơi có hạng. Cô đã biết điều đó. Giờ cô cần phải bình tĩnh và tận hưởng buổi tối, vì gia đình Donner là những con người bình thường, chân thật, và không có vẻ là cô sẽ thường xuyên có cơ hội này.

“Em nấu cái nào vậy?” Rick hỏi

“Em chỉ cắt vài thứ thôi,” cô nói, “và nếm một ít nữa. Ngon lắm.”

“Ngửi mùi ngon đấy,” anh đồng ý, lấy bát salad từ tay Kate và đưa cho cô.

Hít vào một hơi nữa, cô cố lấy một phần salad vào bát mình với vẻ tự nhiên.

Cô đã từng ăn cơm với cha mình và Stoney, nhưng hầu hết chỉ là pizza hay mì ống đặt ở cửa hàng. Những món ăn tươi ngon làm tại nhà cùng với salad và rau luộc thật là hiếm hoi.

“Con về rồi!” một giọng nói trẻ con vang ra từ trong nhà.

Kate đứng lên, đi về phía cửa hiên. “Bữa tối của con trong lò vi sóng đấy.”

Một cậu bé tóc vàng đi ra ngay sau đó, một tay cầm đĩa thức ăn và lon soda trong tay kia. Ngay khi nhìn thấy Rick, khuôn mặt nghiêm túc của cậu bừng sáng. “Cháu đã nghĩ là xe của chú ở ngoài cửa mà,” cậu nói, mỉm cười và ngồi xuống phía bên kia Rick.

“Chú để quà của cháu trên quầy bar nhé,” Rick nói, vòng tay quanh vai Mike và xiết chặt.

“Ăn xong đã,” Kate nói trước khi cậu bé kịp đứng lên. “Và chào cô Sam đi. Cô ấy là bạn của chú Rick.”

“Chào cô,” cậu nói, tai hơi đỏ.

Cô mỉm cười lại. “Chào cháu.”

“Con không định về muộn,” cậu bé tiếp tục, vừa nhìn về phía bố vừa chọc chọc vào đĩa thịt gà và mì ống của mình. “Huấn luyện viên bắt bọn con chạy thêm mấy vòng vì Craig và Todd nghịch bóng bay nước.”

“Chỉ Craig và Todd thôi à?” Donner lặp lại

Mike mỉm cười. “Gần như thế. Dù sao cũng chỉ có bọn nó bị bắt.” Có vẻ như nghĩ là mình cần đổi chủ đề, cậu bé quay sang Rick. “Có thật là chú suýt bị nổ tung không?”

Rick nhún vai. “Không thú vị thế đâu.”

“Bọn cháu thấy chú trên thời sự,” Olivia xen vào. “Trông chú rất tức giận.”

Bật cười, Rick vói tay lấy nước sốt. “Chú *thực sự* rất tức giận. Chú phải mặc áo của bố cháu.”

Olivia khúc khích. “Cháu và mẹ phải dán nhãn màu cho tất cả quần áo của bố để bố biết mặc cho hợp nhưng bố không thích.”

Thở dài, Donner uống một ngụm bia. “Bố không còn bí mật nào hết.”

Kate đưa tay qua vỗ vỗ tay anh an ủi. “Được rồi mà, Tom. Bọn em không phiền là anh không biết tự mặc quần áo đâu.”

Sam suýt quên mất bữa ăn. Những lời trêu chọc giữa các thành viên nhà Donner làm cô hứng thú. Không ai phải cố vượt trội hơn ai, không ai nói gì châm chọc hơn là vài câu trêu đùa hài hước, và không ai so sánh sự ngu dốt, tẻ nhạt và các mảnh lừa bịp của toàn thế giới với bản thân mình. Cô mừng là mình hài lòng về sự trong sạch của Donner, vì sau bữa ăn này, cô không

hề muốn tìm thấy thứ gì có thể buộc tội anh.

“Sam, cô làm nghề gì ạ?” Mike hỏi, đưa sang cho cô một ổ bánh mì bơ.

“Cô... làm nghề tự do, hiện đang ở Bảo tàng Norton.” Cô đáp trơn tuột, ước là mình phải dự tính trước là ai đó trong ngôi nhà xinh đẹp, chân thành này sẽ phải hỏi cô câu đó. “Họ vừa nhận được một đợt quyên góp lớn, vì vậy cô giúp họ mua bán và bảo trì vài thứ.”

“Có phải cô và chú Rick gặp nhau vì có người trộm đồ của chú ấy không?” Olivia hỏi.

“Phải rồi,” Rick xen vào trơn tru

Bắt đầu thấy hoảng, Sam nhìn quanh hiên nhà. *Bình tĩnh nào, Jellicoe. Mà đang làm rất tốt mà - chỉ cần tự nhiên thôi. Dù điều gì xảy ra đi nữa.* “Kate,” cô nói hơi đột ngột. “đó có phải là lan hồ điệp không?”

Vợ Donner mỉm cười. “Đúng rồi. Wow. Ấn tượng đấy.”

Sam thấy má mình nóng lên. “Em thích hoa. Em cũng thích có một khu vườn, nhưng em... chưa bao giờ có thời gian. Vườn nhà chị đẹp thật.”

“Lan hồ điệp là cây nào?” Rick hỏi, ngóc cổ lên nhìn.

Kate chỉ vào chậu cây ngay trước hiên. “Cây hoa màu tím bên kia kia. Nó còn có tên là lan bướm. Em rất ngạc nhiên khi nó nở hoa tháng trước. Nó chưa bao giờ ra hoa cả.”

“Anh cũng có một khu vườn rất đẹp,” Rick phản đối, mỉm cười. “Thực ra là vài cái.”

“Ừ, nhưng anh thuê đâu khoảng 70 người làm vườn Addison ạ.”

Cô liếc nhìn Kate và Donner. “Em cá 10 đô là Kate tự chăm sóc tất cả hoa ở đây và Tom lo phần tưới nước và tỉa cây. Hai người có thuê người làm, nhưng chỉ cắt cỏ thôi.”

Tom nhìn Rick. “Cậu nói cho cô ấy phải không?”

Phá ra cười, Rick thò tay vào túi quần sau lấy ví ra. “Tớ không nói gì cả. Samantha rất giỏi quan sát.”

Anh đặt một tờ 10 đô lên bàn, nhưng Sam lắc đầu và đẩy lại cho anh. “Cho em hai tờ 5 đô.”

“Được đấy,” anh nói, phóng đại âm điệu mình làm lũ trẻ phá ra cười. Hai tờ 5 đô đưa ra, và anh nhét lại tờ 10 đô vào ví.

Sam cầm lên và đưa cho Olivia và Mike mỗi người một tờ. “Đáng lẽ cô nên cược cho các cháu nhiều hơn,” cô ngân nga, cười với anh.

“Chắc chắn rồi,” Olivia xen vào.

Rick lắc đầu. “Anh không cá cược gì với em nữa.”

“Cảm ơn cô, Sam. Con đi lấy quà được chưa?” Mike nói, miệng vẫn đầy rau.

“Được, con *có thể*. Và bật máy pha cà phê lên nhé.”

Cậu bé 14 tuổi bật dậy khỏi bàn trong khi Sam nhăn mặt. *Cà phê*. Cô biết là mọi việc đã quá thuận lợi mà. Chán thật. Nhưng được thôi, cô có thể uống cà phê với người bình thường một lần.

Mike quay lại ngay sau đó và xé gói quà không chút cẩn thận như cô em gái. “Ồ, yeah!” cậu bé reo lên, ném tờ giấy ra sau.

“Michael!” mẹ cậu nói sắc bén, nhưng cô vẫn đang cười.

“Nhìn này! Chú ấy tìm thấy nó!”

Donner nhú mày. “Um, xin lỗi vì bố không biết, nhưng không phải con có một tên vàng vàng như vậy rồi à?”

“Bố,” Mike nói, đảo đảo đôi mắt xanh lá một cách phóng đại, “đó không phải là ‘một tên vàng vàng’. Đó là C-3PO”

“Ừ. Con robot trong *Star Wars*. Bố biết. Nhưng không phải con có rồi à?”

“Con có bản năm 1997, do Hasbro sản xuất. Đây là mẫu năm 1978, của General Mills Fun Group.” Mike giơ chiếc hộp đen điểm những đốm sao sáng và ảnh của C-3PO lên. “Nhìn này. Eo nó dày hơn, và chân không có khớp, và mắt màu vàng giống màu da - không phải vàng nhạt như bản mới. Và nó đi kèm với một chiếc hộp nguyên bản.”

“Vậy là nó tốt hơn.”

“Nó là bản gốc, nên nó hiếm hơn. Mình phải cẩn thận, vì có người mua bản mới và sơn lại màu mắt, và dán lại khớp chân để giống với bản cũ. Nhưng có thể nhận ra khi nhìn vào bàn chân. Hình trang trí hoàn toàn khác nhau. Nhưng có nhiều người muốn nó quá nên dễ bị lừa. Ngoài kia có đầy bản giả nhìn rất giống thật.”

Họ tiếp tục bàn luận về giá trị của C-3PO 1978 nhưng Sam không tập trung lắm. Có thứ gì Mike

nói làm cô chú ý. Có thứ gì mà trước đây cô không hề nghĩ tới. Thứ mà liên quan tới lý do tại sao một người có công việc ổn định và uy tín như Dante Partino có thể mạo hiểm để vào tù - hay tệ hơn.

“Samantha,” Rick thì thầm, cúi sát tai cô, “chuyện gì vậy?”

“Hm? À, không có gì. Em chỉ nghĩ linh tinh thôi.”

“Về chuyện gì?” anh theo đuổi

“Em sẽ nói sau.”

“Hứa nhé?” anh thì thầm, lướt bàn tay lên cánh tay cô

“Hứa.”

“Mà sao em biết về lan bướm?”

Cô nhún vai, rùng mình khi ngón tay anh đan vào ngón tay cô. “Em thích đọc sách làm vườn.”

“Anh muốn hôn em ngay lúc này,” anh thì thầm.

Có thể anh cũng không hoàn toàn có kiểm soát. Tốt. “Anh đã hôn em rồi,” Sam nhếch mép, kéo tay cô ra và mừng là mình đã không cố giải thích với anh là cô thích vườn tược, chủ yếu là vì chúng cho cô cảm giác cố định. Không thể di chuyển nhiều nếu bạn có một khu vườn. “Thế thì cố cưỡng lại em đi,” cô trêu trọc. “Có trẻ con đấy, đồ ngốc,”

“‘Ngốc’” anh lặp lại, nụ cười chậm rãi nở ra trên môi. “Anh nghĩ là mình chưa từng bị gọi như vậy.”

Kate hắng giọng. “Chúng ta qua phòng khách uống cà phê nhé?” Cô nhìn Rick. “Và trà cho anh nữa. Em thì sao, Sam? Cà phê, trà, socola nóng, soda?”

“Cho em soda,” Sam trả lời, thở phào. “Em sẽ giúp dọn bàn.”

“Không cần. Có trẻ con để làm gì chứ.”

“Mẹ,” Olivia lại khúc khích. “Bọn con không phải nô lệ.”

“Phải đấy. Dọn đi, nô lệ. Dọn đi.”

Khi họ rời hiên đi vào phòng khách, Rick đợi Kate đưa mình đi thăm vấn. Anh biết Tom đã cho cô biết vài điều về Samantha. Nhưng anh hiểu Kate, cô có thể tự tìm hiểu được nhiều điều về

bạn gái anh ngoài những gì cô được nghe.

Tạ ơn chúa anh đã đi tìm Samantha khi cô vào phòng tắm. Và tạ ơn chúa anh đã dừng lại quan sát, thay vì xông vào mắng cô vì đã xâm phạm đời tư của bạn anh. Nhìn cách cô ngắm ảnh Tom đột nhiên làm anh tự hỏi cuộc đời cô đã như thế nào trước khi anh vô tình gặp cô ở gallery.

Mike và Olivia có vẻ thích cô, phần lớn vì cô không nói chuyện với chúng như với trẻ con. Cô có vẻ không biết nhiều về việc là một đứa trẻ - không phải theo cách của hai đứa trẻ nhà Donner. Anh thắc mắc tuổi thơ cô đã như thế nào nhưng không biết gì nhiều, anh chỉ có thể đoán cô không có một người mẹ thường xuyên nướng bánh qui. Hm. Anh cũng vậy.

Có thứ gì đó trong bữa tối làm cô chú ý. Anh không biết đó là gì, nhưng cô sẽ nói cho anh. Mọi thứ nơi cô cuốn hút anh, nhất là cách mà trí não cô hoạt động.

Cô ngồi giữa Kate và Olivia trong bộ váy xanh lá, và Olivia đã mang ra vài con búp bê để khoe với cô. Anh thích tìm những thứ để thêm vào bộ sưu tập của lũ trẻ, đặc biệt khi anh có thể kiếm được thứ gì mà chúng không thể tìm thấy hoặc không thể mua. Tuổi thơ của anh cũng không hẳn là bình thường - có thể đó là lý do anh thích sưu tầm đồ vật từ cuộc sống của người khác. Rick nhìn vào Samantha. *Chúng ta tìm kiếm những gì chúng ta biết, hay những gì chúng ta thiếu?*

Kate đứng lên. “Ai muốn kem hoa quả nào?” cô hỏi

Olivia giơ tay lên, theo sau là Tom, rồi Mike, tới anh và cuối cùng là Samantha. Rõ ràng là cô chờ để xem qui trình nào là đúng cho món tráng miệng. Vẫn đang thích nghi, dù anh bắt đầu có cảm giác là đầu đó trong tối nay, cô đã ngừng việc đó lại.

“Rick, giúp em nhé,” Kate ra lệnh, đi vào bếp.

À, tới rồi đây. Hít một hơi và mỉm cười trấn an Samantha, anh đứng lên đi theo Kate. “Vâng, thưa bà,” anh nói, đi vào bếp.

“Lấy cho em mấy chiếc bát trong tủ được không?” cô hỏi

Anh kéo ra 6 chiếc và đặt lên quầy bếp. Kate bắt đầu lấy kem ra trong khi anh đi tới tủ lạnh lấy si-rô socola và anh đào. Công việc khá đơn giản, và anh đã làm ít nhất 50 lần rồi.

“Rick, anh biết nhiều về Samantha không?”

“Hiện giờ là đủ,” anh trả lời. “Sao cơ?”

“Em không muốn anh đưa ai đó... nguy hiểm vào nhà, khi bọn trẻ ở đây.”

“Cô ấy có thể tự lo cho mình,” anh đáp lại, dựa vào quầy bếp, “và anh nghĩ có người muốn làm hại cô ấy. Nhưng về việc nguy hiểm cho em thì không bao giờ.”

“Anh chắc chứ?”

“Ừ, anh chắc”

Kate bắt đầu rót si-rô ra, và đặt chai xuống. “Em thích cô ấy,” cô chậm rãi nói. “Nhưng cô ấy chỉ là một người tư vấn nghệ thuật, và chúng ta đều biết điều đó.”

“Và?”

“Và vậy thì tại sao cô ấy lại ở bên anh?”

“Anh bảo em rồi, anh thích cô ấy. Và cô ấy cứu mạng anh, vào đêm vụ trộm xảy ra. Bọn anh đang làm việc với nhau.” Anh nhướn một bên mày, thách thức cô phản đối.

“Em có thể hiểu,” cô lặng lẽ nói, và đẩy anh ra cửa.

Olivia đã ngủ gật trên vai cha mình khi họ đứng lên đi về. Ghi nhận Samantha một điều là cô đã bắt tay Tom và nhận một cái ôm từ Kate khi ra cửa. Dù vậy, Richard không thể che giấu sự ngạc nhiên của mình khi cô đưa anh chìa khóa chiếc Bentley.

“Em không thích lái nó à?”

“Em rất thích. Nhưng nếu anh ngồi sau tay lái anh sẽ phải giữ tay mình yên vị và em có thể suy nghĩ.”

Anh ngồi vào ghế lái. “Có liên quan đến điều em đã nghĩ trong bữa tối không?”

“Có.”

“Thứ em hứa là sẽ nói cho anh phải không?”

“Phải.” Cô liếc nhìn anh khi đeo đai an toàn. “Anh không giận về vụ đột nhập chứ?”

Anh mất một giây để hiểu ra “B and E” là “breaking and entering”. [\[21\]](#) Ai đó cần xuất bản một cuốn từ điển *Tiếng anh từ biệt ngữ của kẻ trộm tới nhà vua*. “Anh thực sự không giận.”

Vai cô thả lỏng một chút, như thể cô đã mong đợi một cuộc chiến. “Tốt.”

“Vậy em cần phải suy nghĩ bao lâu?”

“Cứ lái đi.”

Bật cười, Rick lái xe ra phố. Samantha đã đứng về một điểm; nếu cô lái xe, anh sẽ không thể rời tay khỏi cô. Tối nay anh hơi không thoải mái, và giờ đây họ đang ở một mình, cơn đau ở háng anh đã trở nên buốt nhói.

Cô ngồi im lặng trong vài phút, liếc nhìn thờ ơ ra cửa sổ. Không quen nhìn cô trầm ngâm, Richard bật radio lên kênh rock nào đó.

Cuối cùng cô hít vào một hơi. “Được rồi. Đây là những gì em nghĩ. Liệu một người như Dante Partino có mạo hiểm sự tự do, danh tiếng, và công việc của hắn chỉ vì một thứ đồ giả 1.5 triệu đô?”

“Rõ ràng là hắn đã làm vậy.”

“Em không chắc đâu.”

Richard suýt lỡ một đèn đỏ. “Gì cơ? Em không nghĩ hắn cài viên đá giả và chất nổ? Tại sao-”

“Không, em nghĩ hắn đã làm. Nhưng hắn là một kẻ hợm hĩnh. Hắn thích thanh thế của công việc của mình. Em không nghĩ hắn sẽ mạo hiểm cuộc sống chỉ vì một đồ vật. Và em không nghĩ ai đó lại giết người chỉ vì một đồ vật - trừ khi đó là viên kim cương Hi vọng hay gì đó. Hắn đã có một viên đá giả - và hắn có nó để làm gì nữa, ngoài việc thay thế viên đá thật? Sao chúng ta lại kết luận-”

Rẽ phải đột ngột, anh luồn xe vào một chỗ đỗ xe trống. Anh hiểu cô đang nói gì, và ý tưởng đó làm anh vừa tức giận vừa shock. “Em nghĩ hắn đã từng làm việc này,” anh gắt. “Mà anh không hề biết.”

“Hắn có làm việc ở những bất động sản khác của anh không, hay chỉ ở đây thôi?”

Anh đâm vào đồng hồ trên xe. “Hắn có mua bán vài thứ khác cho anh, nhưng hắn sống ở Florida. Hắn thích thời tiết ở đây.”

“Thường anh ở Florida bao lâu?”

“Một, hai tháng khi vào mùa, vài tuần nữa trong năm.”

“Có thể hắn cũng thích điều đó nữa.”

“Em đang bước một bước lớn đấy, Samantha. Ý anh là, anh có thể hiểu nếu hắn hơi tham lam và bị cuốn theo, và muốn vượt mặt anh với viên đá đó. Nhưng em đang nói là hắn đã từng làm việc đó trước đây, nhiều lần.”

“Em đang phỏng đoán, Rick. Em chưa biết chắc. Em chỉ nói là nó khá hợp lý. Em cần phải xem lại những đồ khác trong nhà anh.”

Nó thực sự hợp lý, và điều đó làm anh tức điên lên. “Cút thật. Khốn kiếp.”

“Anh bảo em nói cho anh em nghĩ gì,” cô phản đối. “Chúa ơi. Quên đi. Nếu anh điên lên thì lần tới em sẽ không nói gì cho anh hết.”

“Không,” anh đáp lại. “Anh không giận em. Anh chỉ tức là mình đã không xét tới khả năng đó trước đây.”

“Có thể em sai. Có thể đó chỉ là một tên sưu tầm đồ giả điên cuồng nào đó, hoặc thậm chí là ai đó bị điên, dọa Partino tới chết.”

“Sáng mai chúng ta sẽ xem lại.”

“Sáng-”

“Ừ, sáng mai. Không lén lút trong đêm tối - và anh muốn chắc chắn trước khi nói chuyện này cho người khác.”

Đột nhiên anh cầm tay cô, kéo cô lại gần để hôn cô. Cô mở miệng cho anh, trượt lưỡi vào giữa hai hàm răng anh để bắt kịp sự khám phá của anh.

Chú gà trống của anh, vốn đã hơi dựng lên từ khi họ rời khỏi nhà Donner, căng lên trong quần anh. “Chúa ơi,” anh hổn hển, đưa tay tắt máy và đỗ xe.

Cô đi qua phía anh, luồn bàn tay linh hoạt vào tóc anh và ngả vào ngực anh. “Anh có vị socola,” cô thì thầm vào miệng anh, kéo bỏ dây an toàn của anh và trượt tay xuống ôm lấy chú gà trống của anh. “Mmm”

Không còn nói lưu loát được nữa, Rick đẩy một tay xuống cổ áo cô để vuốt ve ngực cô, cảm nhận được đầu vú cô nảy nở dưới sự chăm chút của anh. Cô ấn mạnh hơn vào tay anh, và đầu anh va vào cửa sổ. “Chết tiệt.”

“Ghế sau,” anh rên rỉ, rút tay khỏi váy cô trước khi cô vịn người đầy kỹ thuật qua ghế trước và kéo anh lên trên cô.

Richard không ngừng lại để ngưỡng mộ khả năng nhào lộn của cô khi anh cố định giữa hai chân cô, lướt tay từ đùi lên eo cô, lật váy cô lên khi anh vuốt ve cô. Anh muốn ngấu nghiến cô, chôn sâu mình trong cô, giữ cô làm tù nhân của anh để cô không thể trốn thoát. Bàn tay vội vàng của cô mở cúc quần anh và kéo hai chiếc quần xuống tới đùi, trong khi anh chọn cách dễ dàng là xé

luôn chiếc quần lót ren trắng của cô.

“Và em nghĩ là anh hoàn toàn kiểm soát được bản thân kia đấy,” cô hỗn hển, mỉm cười khi cô vòng tay nắm lấy anh và vuốt ve.

Anh luồn một ngón tay vào trong cô, hơi ấn mình vào tay cô. “Chúa ơi, với mọi thứ, trừ em.”

“Anh phá hỏng chiếc quần lót chết tiệt của em rồi đấy.”

“Anh sẽ mua thêm cho em.”

“Em không muốn anh mua đồ lót cho em. Em muốn anh ở trong em. Ngay bây giờ.”

“Biện ph-

“Ngay bây giờ,” cô lặp lại với một tiếng rên thiếu kiên nhẫn, nâng hông lên.

Anh không cần một lời mời gọi nào nữa. Richard đâm vào cô, vùi sâu chú gà trống của mình hết cỡ. Cô hỗn hển, cong lưng lên và ôm chân quanh hông anh khi anh đâm vào, mạnh và nhanh, lặp đi lặp lại, trong hơi nóng chật chội của cô.

Chúa ơi, cô làm anh phát điên. Như thế này, khi mọi dây thần kinh trong cơ thể anh dường như hòa hợp với cô, với nhịp đập nhanh của trái tim cô và hơi thở hỗn hển và tiếng rên và sự trơn tru ấm nóng của cơ thể cô từ trong ra ngoài, anh có thể thừa nhận một điều - sự thật là cô là một tên trộm và một kẻ nói dối và một tay chơi làm anh phẫn chấn. “Của anh,” anh gầm gừ, cúi mặt xuống cổ cô khi anh cảm thấy mình đang lên đỉnh. “Nói em là của anh.”

“Anh là của em,” [\[22\]](#) cô lặp lại với một tiếng rên đặc thẳng, cắm sâu ngón tay vào mông anh và cắn lên vai anh khi cô lên đỉnh, dao động gấp rút quanh anh. Thậm chí khi anh nhận ra là cô đúng, anh vẫn theo cô vào sự lãng quên hụt hơi, không lý trí.

[\[21\]](#) Sam dùng từ lóng là “B and E” viết tắt của “Breaking and Entering” nghĩa là “đột nhập.”

[\[22\]](#) Rick nói với Sam “Say you’re mine” (em là của anh), Sam lặp lại đúng câu đó “you’re mine” nhưng như vậy đổi ngôi sẽ là “anh là của em”

Chương 21

Thứ 2, 12:46 a.m

Khi họ vượt qua cánh cổng vào nhà, thậm chí cả người cảnh sát đang làm nhiệm vụ cũng có vẻ hơi buồn ngủ. Nếu không vì cái chết của O'Hannon họ đã bỏ đi rồi, nhưng rõ ràng là Castillo khá cẩn thận với giới thượng lưu quanh đây. Hơi liếc một ánh nhìn hờ hững về phía họ, một cảnh sát mở khóa cổng, và Rick lái xe lên con đường quanh co.

Nửa đường đi, Sam đã nhận ra quần lót của mình treo trên gương chiếu hậu, và với một cái thở dài mà anh thấy rất thú vị, cô kéo nó ra và nhét vào túi xách. Được rồi, rất buồn cười, và cô đã thả lỏng tới mức gần như không mở được mắt khi họ dừng ở cửa chính.

“Anh bế em vào nhé?” anh hỏi, nhìn cô đầy tự mãn khi anh mở cửa xe.

“Em muốn nói là ‘cẩn em đi,’ nhưng thế thì chúng ta sẽ không bao giờ vào được trong nhà mất.” Ngăn lại một cái ngáp ngủ, cô ra khỏi xe. Tự ý thức được là mộng mình đang để trần, cô kéo váy che lại và dẫn đường vào nhà.

Rick mở khóa cửa. “Em đang không mặc quần lót,” anh thấp giọng ngân nga, cúi xuống hôn lên cổ cô khi cô đi ngang.

Đầu gối cô chảy ra như cao su. “Thôi đi,” cô gầm gừ, đánh anh. “Bảo vệ, nhớ không?”

“Ảnh của chúng ta ở trên báo, em yêu. Anh không nghĩ việc chúng ta hẹn hò là bí mật đâu.”

“Đó không phải là hẹn hò. Những gì anh vừa làm với miệng anh là... chuyện phòng ngủ.”

Anh mỉm cười. “Không, không phải đâu. Em chưa được thấy chuyện phòng ngủ của anh đâu.”

Cô liếc nhìn lên cầu thang, kiểm tra xem có dây dẫn hay bất cứ thứ gì không nên ở đó không. Với Etienne đã chết và Partino bị bắt, có lẽ là họ an toàn - nhưng ai đó cũng đã giết O'Hannon. “Em đã thấy chuyện phòng ngủ của anh trong xe rồi,” cô nói, không ngăn được một nụ cười ranh mãnh. “Không tệ đâu.”

“Chuyện phòng ngủ” của anh đã làm họ thức quá nửa đêm, và từ vẻ mặt anh thì anh vẫn chưa kết thúc. Trước đây cô từng nghĩ anh làm cô mất tập trung, nhưng thế vẫn là đánh giá thấp. Và không chỉ là về sex, dù nó cũng rất tuyệt vời rồi. Có thứ gì đó rất mê hoặc từ một người đàn ông có thể bước vào một căn phòng như thể anh làm chủ nó - và có thể biết là anh thật sự làm chủ nó. Trong nghề nghiệp của cô, mọi người đều cố gắng hòa nhập, thích nghi với mọi tình huống nảy sinh, sự tự tin trắng trợn của anh thực sự rất ấn tượng.

Cô bắt đầu đi lên cầu thang nhưng anh kéo khuỷu tay cô. “Anh đi trước.”

Sam nhản mầy với anh. “Nghiêm túc đi. Anh sẽ làm phần cứu trợ, thừa đức ngài, và em sẽ lo phần trình sát.”

Anh không thích việc đó; cô có thể thấy. Rick Addison có trí thông minh và hiểu biết rộng, tuy nhiên, và sau một lúc mà cô nghĩ chỉ để tạo hiệu ứng chứ không phải vì anh thực sự phản đối, anh gật đầu và nhường cô đi trước.

Họ đi qua bức Picasso trên đầu cầu thang, và cô cố liếc nhìn nó. Dù vậy trong bóng tối mờ ảo, cô không thể nhận ra nó là thật hay không, nên cô nghĩ Rick đã đúng khi gợi ý là họ đợi tới sáng.

Thực tế thì ý tưởng đi thẳng lên giường rất hấp dẫn với cô. Sau đêm qua và cơn sóng adrenaline sáng nay, rồi cuộc vui ở ghế sau chiếc Bentley, cô thấy mệt tới tận xương cốt, nhưng ý nghĩ có Rick trên giường với mình làm cô tràn ngập... sự hài lòng, thậm chí hơn cả dục vọng. Quá tệ là cô đã quyết định tối nay xuống kiểm tra văn phòng Partino. Cô có thể đợi tới sáng, nhưng gần đây cô đã lờ đi mọi trực giác của mình. Đã tới lúc luyện tập tay nghề rồi.

“Em sẽ kiểm tra phòng anh và em, chỉ để an toàn thôi,” cô nói qua vai, vẫn đi về phía sườn hành lang có ánh trắng chiếu sáng.

“Để sáng mai bảo vệ kiểm tra phòng anh,” anh phản đối. “Chúng ta sẽ tới phòng em, và em không phải vệ sĩ của anh.”

“Em không muốn anh đập lên một quả bom, Rick. Và em tin mình hơn là tin bọn họ. Em sẽ kiểm tra phòng anh.”

“Em đang lo cho anh.” Anh tuyên bố

“Anh nướng bít tết ngon mà,” cô nói. Tuyệt. Cô đã nhận ra... sự hợp tác này của họ có vẻ như đang tiến tới một mớ hỗn loạn của cảm xúc của anh và cô, nhưng giờ thì anh cũng có thể thấy điều đó.

Anh kéo cô qua đối mặt anh, hôn cô sâu và chậm. “Cảm ơn. Mai chúng ta sẽ cùng đi kiểm tra,” anh gợi ý. “Em hẳn phải mệt hơn anh, và anh không thể mở mắt ra được nữa. Không có lý do gì phải đi lại loanh quanh một cách vô ích - nhất là khi kẻ giết O’Hannon vẫn còn ở quanh đây.”

“Được rồi, được rồi.” Cô kéo khỏi tay anh và tiếp tục đi xuống hành lang. “Nhưng em không nghĩ là người như anh cũng biết mệt kia đấy.”

“Chỉ khi bọn anh ở quanh người như em thôi.”

Hành lang và phòng cô đều an toàn, và cô thay váy bằng một chiếc T-shirt và quần lót trong khi Rick vào phòng tắm. Sam quyết định nằm xuống giường một lát khi đợi anh.

Khi cô tỉnh dậy, Rick đang nằm úp bên cạnh cô, một tay gác ngang vai cô, hàng lông mi dài khép lại, hơi thở của anh đều và chậm. Cô thấy mơ màng, như là mình đã ngủ quá sâu, và cô nằm yên một lúc, cô đánh thức mình.

Trông anh nằm đó thật đẹp, và cô biết, như cô đã cảm nhận từ khi cô thoáng nhìn anh khi vụ trộm diễn ra và nhìn kĩ hơn khi cô kéo anh xuống lầu, rằng cô không thể để điều gì xấu xảy ra với anh. Hơn bất cứ thứ gì, cô chỉ muốn chui vào vòng tay anh và ngủ lại, nhưng nếu cô định hoàn thành phần của mình trong vụ hợp tác kì lạ này, cô cần quay lại làm việc.

Một cách cẩn thận, cô trượt khỏi tay anh và đứng dậy, rời sức nặng của mình khỏi giường. Cô mặc vào một chiếc quần short nào đó và đi chân trần ra phòng khách của mình. Mấy tên bảo vệ đi tuần tra làm cô lo lắng; cô không cần phải lẩn trốn bọn họ, nhưng đây là luyện tập, và cô không cho phép mình bị nhìn thấy.

Văn phòng Partino ở tầng trệt, đầu bên kia hành lang ngược hướng phòng an ninh và có thể vào được bằng cả cầu thang trước và cầu thang rìa dẫn ra phòng tập riêng của dinh thự. Cô đi đường sau, sự im lặng và bóng tối như những người bạn cũ. Thực sự rất thoải mái khi có thể sử dụng kĩ năng của mình lần nữa, dù sự hưng phấn không còn; nếu ai đó nhìn thấy cô, họ sẽ chỉ gạt đầu và cho cô qua.

Dù vậy, cô cảm thấy sự vui mừng chiến thắng khi lén vào văn phòng Partino mà không ai biết. Cảnh sát đã tịch thu máy tính và tài liệu ở bàn làm việc của hắn mà có thể sẽ lưu giữ thông tin về các vụ mua bán gần đây. Dù vậy, những hoạt động gần đây không thực sự hấp dẫn cô.

Cô tháo một dải băng cảnh sát chằng trước hai tủ tài liệu lớn của Dante. Lấy ra một sợi dây đồng trong túi, cô mở ngăn kéo đầu tiên trong một giây. Các tệp tài liệu được xếp theo thứ tự mà cô đoán là phân loại theo thời gian. Sam quay lại bàn, nhưng nếu có một danh sách tổng hợp thì nó cũng nằm ở sở cảnh sát rồi.

“Được thôi, chúng ta sẽ phải chọn cách khó vậy,” cô lầm bầm, quay lại tủ tài liệu.

Tệp đầu tiên có ảnh của một tấm thảm treo tường thời trung cổ vốn được treo ở gallery đêm mà cô đột nhập. Những nét chữ cẩn thận liệt kê chi tiết thời gian nó được mua nằm ngay cạnh chữ viết tắt RMA, nên cô đoán là Rick đã tự mua nó. Giá cả, khu đất nó sẽ tới và địa điểm trưng bày chính xác của nó được điền vào ô vuông trên tờ giấy.

Thêm vào đó, Partino có một danh sách cập nhật giá trị thị trường hiện thời của những vật tương đương, trong vòng 10 năm trở lại. Người ơi, tên đó đúng là đồ chĩnh chu. Chĩnh chu, nhưng chính xác.

Cô liếc nhìn tất cả các tệp tài liệu, dù cô chỉ lấy ra vài cái để kiểm tra. Có những thứ chỉ nhỏ như 1 đồng xu La Mã, trong khi những thứ khác khổng lồ như là một bức bích họa 14m của

Lorenzetti, vẽ vào giữa thế kỉ 14.

Cô phải chậm lại để quan sát những bức ảnh, ước là mình có nhiều thời gian hơn để nghiên cứu và tự đi xem những thứ này. Dù có dựa vào Partino, phần lớn những thứ này là Rick tự mua. Con mắt của anh khá sắc sảo.

Tối gần kéo thứ 3, cô nhận ra mình chưa thấy tài liệu về bức Picasso trên cầu thang. Còn 3 ngăn kéo nữa nên cô không thể dám chắc là nó có bị mất không - chưa thể. Tài liệu về viên đá nằm trong văn phòng Rick, nhưng có vẻ như thứ gì đó không đúng.

Tay nắm cửa lạch cạch, và vì bản năng thuần túy, Samantha nhảy vào bóng tối sau bàn làm việc. Rick cúi người vào phòng, liếc quanh và định đóng cửa lại. Nhưng anh khựng lại, ánh nhìn tập trung vào tủ tài liệu để mở. “Cút thật,” anh nguyên rủa, “Không phải lại nữa chứ.”

Nhú mào, Sam đi ra khỏi bóng tối, tới bên anh. “Xin lỗi.” cô lẩm bẩm.

Anh giật mình trông thấy. “Chúa ơi. Em làm anh sợ chết được. Em đang làm gì ở đây hả?”

Rick không thèm mặc áo, đứng đó chỉ với chiếc quần và đôi chân trần, mái tóc rối tung và đôi mắt buồn ngủ, hơi giống đêm đầu tiên họ gặp nhau. Anh thậm chí thấy mấy thứ băng bó quanh xương sườn rất phiền toái và đã tháo bỏ chúng sáng nay. “Sao anh biết em ở đây?” cô phản lại

“Em không ở đó khi anh tỉnh dậy.” anh ngáp, luồn tay vào tóc và làm cho nó có vẻ rối loạn hơn. “Anh đi theo khứu giác đấy. Sợ là anh biết quá nhiều về em phải không?”

“Ừ,” cô chậm rãi trả lời. *Thực sự* đáng sợ, và bất an - và khuấy động.

“Vậy giải thích đi,”

Cô bật đèn lên, làm anh chớp mắt và nhìn cô khó chịu. “Được rồi. Em không chắc, nhưng em nghĩ có thể tìm thấy thứ gì đó thú vị ở đây.”

“Thứ gì đó mà cảnh sát bỏ lỡ?”

“Thứ gì mà họ không định tìm kiếm, có thể.”

Một nụ cười nhẹ chạm tới chiếc miệng quyến rũ của anh. “Được rồi, thám tử Morse em tìm thấy gì rồi?”

“Morse? Anh đúng là *BBC Hoa Kỳ*. Sao không phải là Sherlock, hoặc nhân vật yêu thích của người Mỹ, Columbo?” [\[23\]](#)

“Giờ là 3 giờ sáng đấy. Em gặp may khi mà anh không dẫm lên quả mìn nào đấy, em yêu.” Anh

vòng tay quanh cô, kéo cô vào ngực anh. “Nói đi.”

Hít một hơi thật sâu, cô cọ má vào bờ vai ấm áp của anh. “Anh sẽ không thích đâu,” cô thì thầm
“Anh biết mà. Cứ thử đi.”

“Em nghĩ một vài tài liệu không có ở đây.”

“Samantha, anh sưu tầm đồ cổ hơn 16 năm rồi. Từ đó tới giờ phải có cả nghìn thứ. Và thậm chí nếu một tệp tài liệu nào đó không ở đây, không có nghĩa là-”

“Anh có giữ một danh sách tổng hợp ở đâu đó không, hay em cần phải xem xét tất cả chỗ này?”
Đôi lúc linh cảm của cô cũng sai, nhưng nó thường xuyên đúng tới mức cô không có ý định lờ nó đi.

“Em thật cứng đầu,” anh cầu nhàu, buông tay khỏi cô và mở ngăn kéo trên cùng bên trái của bàn Dante. “Vậy thì bất cứ thứ gì có thể thuyết phục em quay lại giường.”

Cô theo ánh nhìn của anh. “Nếu đó là nơi đáng lẽ phải có danh sách đó, thì nó không ở đấy. Em tìm rồi.”

“Vậy thì chắc cảnh sát đã lấy rồi. Mai anh sẽ bảo họ gửi sang một bản copy.”

“Rick, có thứ gì đó không đúng ở đây.” Gầm gừ, cô quay lại tủ tài liệu. “Partino có một phòng ở đây phải không?”

“Ở khu của người làm. Hắn gần như không bao giờ dùng - chỉ qua đêm khi nào hắn phải làm muộn hoặc muốn ở lại cả cuối tuần thôi.”

“Em quan tâm đến chính những đêm hắn làm muộn, người Anh ạ.”

Anh thở ra. “Vậy thì lối này.”

“Anh không phải đi đâu. Giờ là 3h sáng mà.”

“Có, anh phải đi. Giờ là 3h sáng mà.”

Những tệp tài liệu ở trong căn phòng nhỏ mà Partino dùng trong những dịp hiếm hoi hắn qua đêm ở đây. Khi cô nhìn vào tủ tài liệu gần như trống rỗng, cô không thể không chú ý sự khác biệt giữa căn phòng xa xỉ Rick dành cho cô với gian phòng nhỏ bé với giường đôi và phòng tắm nho nhỏ mà người quản lý tài sản có.

“Em đoán là bước tiếp theo sẽ là kiểm tra từng thứ một cho tới khi tìm thấy tài liệu nào bị

mất.”

“Nếu có cái nào bị mất kia,” Rick sửa lại, ngáp lần nữa. Khi cô không trả lời, anh nhìn cô một lúc lâu, mặt anh sa sầm trong căn phòng tối. “Được rồi. Em chắc tới mức nào là chúng ta có vấn đề ở đây?”

Sam nhăn mặt. “Em cá con Bentley của anh là có thứ gì đó không đúng - và nếu chúng ta có thể tìm ra tệp thông tin nào bị mất, chúng ta sẽ biết vấn đề là gì.”

“Thế thì đi kiểm tra thôi.”

Chúa ơi, sẽ mấy hàng giờ đây. Và dù nó sẽ giúp khẳng định lại những gì cô tin tưởng, nó cũng không giúp trả lời câu hỏi lớn - những tệp thông tin đó ở đâu, nếu chúng không ở đây. “Em có một ý kiến khác.”

“Nếu nó liên quan tới thứ ở dưới áo em, anh hoàn toàn đồng ý,” anh nói, nắm tay cô trong tay anh khi họ quay lại văn phòng Partino.

Anh thích nắm tay cô. Cô đã nhận ra ngay điều đó, và dù nó làm cô cảm thấy... tù túng, mỗi lần anh cố tình chạm vào cô, cô thấy mình như sôi lên.

“Hãy cho là em đã chắc chắn rằng tệp tin không có ở Solano Dorado,” cô nói

“Được, anh chấp nhận.”

“Vậy thì hãy cũng cho là em muốn tới nhà Partino để xem xét.”

Rick khựng lại đột ngột làm cô loạng choạng khi tay vẫn bị anh kéo. “Xin lỗi?”

“Cảnh sát sẽ ở đó, nhưng họ chỉ tìm kiếm thứ gì liên kết hẩn với thuốc nổ và viên đá. Những tệp tin đó rất quan trọng - Partino là người ngăn nắp tới mức nếu không phải vậy hẩn sẽ không bao giờ lấy chúng ra khỏi tủ tài liệu trật tự này đâu. Và hẩn sẽ không bao giờ phá hủy chúng mà không bị suy tim.”

“Samantha, em đang gợi ý một vụ đột nhập. B and E. Bất cứ thứ quái gì mà em hay gọi.”

“Và ý của anh là?”

Rick trừng mắt nhìn cô trên hành lang đầy ánh trắng. Tỉnh dậy không thấy cô trên giường làm anh gần như hoảng sợ, dù logic nói với anh rằng cô sẽ ở lại cho tới khi tìm hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Cùng lúc đó, anh thấy lo sợ khi nhận ra rằng vụ điều tra đang dần sáng tỏ. Cô sẽ chấp nhận bao nhiêu lần “đợi đến ngày mai” nữa? Dù vậy, việc này vẫn thật điên khùng. “Không, Samantha. Mai chúng ta sẽ nói điều này cho Castillo.”

Cô nhìn lại anh trong một giây, rồi gật đầu. “VẬY THÌ VỀ GIƯỜNG THÔI.”

Khi cô bắt đầu đi qua anh, anh kéo tay cô, quay người cô lại. “Em nghĩ là anh gốc thế nào hả? Không, Samantha.”

Samantha đặt tay lên vai anh và nhìn anh, đôi mắt xanh lá của cô như phát sáng trong ánh trăng. “Hãy xem xét theo hướng này, Rick. Em nợ anh một lần. Vậy nên trừ khi anh có một ngục tối có khóa, không thì sáng mai em sẽ gặp anh.”

“Anh sẽ không-”

“Nếu anh không muốn em quay lại, em sẽ không quay lại,” cô ngắt lời. “Nhưng em sẽ tìm ra chuyện gì đang xảy ra. Em *biết* Partino đã cố giết em. Hắn có lý do, và nếu những gì em đang nghĩ là đúng, thì đó không phải vì ghen tị.”

“Sam-”

“Anh luôn nói những chuyện xảy ra là vấn đề cá nhân. Chà, đúng vậy. Với em. Và giờ em đã có đầu mối, em sẽ theo đuổi nó. Em chưa bao giờ có niềm tin vào cảnh sát.”

Quay gót, cô sai bước dọc hành lang về phòng mình. Đồ nghề của cô ở đó, và cô đã đứng về khả năng hiếm hoi anh có thể ngăn cô.

“Anh sẽ đi với em,” anh cầu nhàu tấm tối, bước theo cô.

Và vì thế nửa giờ sau Rick tắt đèn chiếc SLK và lái dọc nửa dãy nhà còn lại trong bóng tối. “Anh cảm thấy như mình là một tên tội phạm,” anh thì thầm, đỗ xe lại trong góc.

“Anh sẽ là tội phạm, nếu anh đi vào với em và bị bắt.” Samantha lấy ra một đôi găng tay đen và kéo chiếc mũ bóng chày tối màu phủ lên tóc. “Sao anh không ngồi đợi ở đây và làm tài xế nhỉ? Chắc là anh sẽ chỉ bị án treo thôi.”

Chúa ơi. Cô thoải mái với những gì họ sắp làm đủ để nói đùa. “Anh đi cùng em.” Anh cũng đeo một đôi găng tay da và đội mũ trượt tuyết.

“Đẹp đấy. Nhưng mà nhớ nhắc em mua cho anh một cái mũ bóng chày. Nó che màu mắt anh tốt hơn.” Cô lên ra khỏi xe, đóng cửa nhẹ nhàng sau lưng. “Đừng khóa,” cô cảnh báo. “Tiếng ồn, ánh sáng, mất nhiều thời gian để lên xe, tất cả mấy thứ đó.”

“Anh không định theo đuổi nghề này,” anh đóng cửa, nhét chìa khóa vào túi. “Nhưng dù sao cũng cảm ơn vì bài học về hành vi phạm tội.”

Anh có thể kể ra vài vụ làm ăn của mình mà không hoàn toàn ngay thẳng, nhưng anh cũng sử dụng những gì mình kiếm được để giúp những người kém may mắn, để gây quỹ cho những hành động mà anh thấy ý nghĩa - và anh nghĩ việc đó giúp anh đứng về phe người tốt. Samantha thì đơn giản chỉ là một tên trộm, với rất nhiều động cơ và kế hoạch mà cô giấu anh. Đúng, cô cũng có đạo đức của mình; cô không trộm viện bảo tàng, không thích súng, và cô phản đối người nào giết người hay chết vì một đồ vật. Nhưng cô vẫn là một tên trộm. Một tên trộm giỏi một cách chết tiệt.

Cô dành một phút quan sát con phố, rồi đi lên vỉa hè. Tới lối vào nhà Dante, cô rẽ vào, đi ngay lên cửa trước với Richard theo sau cô. Xét đến giờ là gần 4h sáng, anh thấy cảnh giác một cách ngạc nhiên. Anh sẽ không bao giờ nói cho Samantha, nhưng anh gần như có thể hiểu sao cô lại thường xuyên làm việc này. Biết rằng họ có thể bị bắt bất cứ lúc nào, rằng họ không nên ở đó, làm cho cuộc dạo chơi dưới ánh trăng này trở nên hấp dẫn hơn bất cứ vụ mua bán đầu cơ hay thỏa thuận ngân hàng nào.

Samantha gõ cửa, và tim anh gần như nhảy ra khỏi ngực.

“Em đang làm-”

“Shh. Em sẽ không đột nhập vào nếu bà mẹ già của hắc đang ở đây hỗ trợ khi hắc cần hay mấy thứ cứt như vậy,” cô thì thầm đáp lại.

“Rồi, rồi.”

Họ đứng đó trong khoảng thời gian dài như cả tiếng đồng hồ, và rồi cô đặt hai tay lên tay nắm cửa. Trong bóng tối anh không thể thấy cô làm gì, nhưng một giây sau, cửa mở ra. “Đi thôi.”

“Sao em biết là không có chuông báo động?” anh hỏi

“Có một cái,” cô nói khi đi vào. “Hắc dán nhãn trên cửa sổ trước. Nếu đó là kiểu thường, chúng ta có 30s để tắt, không thì cả vùng này sẽ thức dậy. Đi không?”

Trên tường ở phía bên kia cửa, cô đi thẳng tới một chiếc hộp nhỏ phát sáng. Lần này cô lấy ra thứ trông như một cục pin nhỏ với dây điện và ghim kẹp giấy. Cô mở vỏ hộp và vài giây sau nó bíp một tiếng.

“Tuyệt. Dư 14s nữa kia.” Cô lăm bằm

“Giờ thì sao?”

“Anh tới đây bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Thế thì chúng ta tìm phòng làm việc.” cô đi về phía trước, rồi chậm lại để nhìn ra sau vai về phía anh. “Tò mò thôi nhé, sao anh chưa từng tới đây? Dù anh và Partino không phải bạn tốt thì hẳn cũng làm cho anh 10 năm rồi mà.”

“Em muốn nói chuyện này ngay bây giờ à?”

“Hẳn mời anh qua nhưng bị từ chối hay hẳn chưa từng mời?”

Cô không phải đang nói chuyện phiếm, anh nhận ra; cô vẫn đang tìm những đầu mối và gợi ý để trả lời thắc mắc của mình về Dante. “Anh không nhớ là hẳn ta có bao giờ mời.”

“Vậy thì hai người không thực sự là bạn.”

“Hẳn có tới dự đám cưới của anh.”

“Em cá là Nữ hoàng tới dự đám cưới của anh,” cô bắn lại với một nụ cười tinh quái và lén qua một cánh cửa.

“Người đã rất lịch sự” Richard đáp lại, không ngăn được cảm giác thích thú.

“Tới rồi đây,” cô nói, và anh theo cô vào một văn phòng lớn, gọn gàng. Cô đã đứng trước tủ tài liệu cao chất đầy và chỉ anh về phía bàn làm việc. “Nếu bị khóa thì bảo em.”

Anh có thể tự mở một chiếc bàn. Ngăn đầu tiên bị khóa, và khi anh loay hoay với nó, anh nghe tiếng cửa tủ tài liệu mở ra. Cô rất giỏi. Anh đã nhận ra từ trước, tất nhiên, nhưng nhìn cô hành động thực sự rất ấn tượng. Anh lắc lắc ngăn kéo lần nữa, nhấc lên và kéo, và với một tiếng cạch của gỗ bị gãy, nó mở ra.

“Nhẹ nhàng thôi,” cô nói qua vai.

“Này, mở được là được mà,”

Richard đưa tay vào kéo then ra và mở nốt những ngăn kéo còn lại, và bắt đầu tìm kiếm. Hóa đơn cá nhân, cuốn vé thuê phim, thông tin thuế - mọi thứ đều theo thứ tự bảng chữ cái. Thậm chí bút cũng được xếp theo màu.

“Tìm xem có hóa đơn nào lạ lạ không, cái nào không phù hợp với những gì anh trả cho hẳn ấy.”

“Chúng ta đang tìm kiếm tài liệu về những đồ vật của anh. Không gì khác nữa. Để cảnh sát lo phần còn lại.”

“Anh đang tỏ ra cao thượng hay anh sợ là sẽ tìm thấy thứ gì đó?”

“Nếu hấn đã làm những gì em nghĩ, anh sẽ không ngăn cản phiên tòa mà sẽ bắt hấn ngồi tù trong một thời gian dài đâu.” Rick chậm lại khi anh thấy một tập ảnh gọn gàng của Catherine Zeta Jones. Thú vị thật, dù anh có qui tắc của mình không bao giờ theo đuổi người đã kết hôn, không phải ai cũng theo luật đó. “Đó cũng là cách anh xử lý vụ Patricia và Peter - cho họ một sợi dây đủ dài để treo cổ.”

“Nhớ nhắc em không chọc giận anh nhé,” cô đáp lại, đóng một ngăn kéo lại và mở tiếp ngăn thứ hai. “Vậy ai trong hai người đó làm anh giận hơn?”

“Không phải em nên tập trung vào việc khác à?”

Cô cười khẩy. “Em đã nói với anh là những vụ đột nhập làm em nóng lên chưa nhỉ?”

Chúa ơi. “Peter.”

“Nhưng Patricia là vợ anh.”

“Cô ta không thực sự hạnh phúc, và cô ta nói với Peter. Thay vì nói cho anh, hấn quyết định là làm tình với cô ta là cách hay hơn. Bạn của anh không bắt tay với anh khi đang làm tình với vợ anh.”

“Nhưng anh cũng bỏ cô ta.”

Rick hít vào. “Vợ anh không ngủ với người khác.”

Sự im lặng đáp lại của cô không làm anh ngạc nhiên; thậm chí 3 năm sau khi anh bắt gặp bọn họ, anh vẫn nhớ âm thanh, mùi hương, sự ngạc nhiên khốn kiếp là anh đã bị chơi dễ dàng đến vậy. Dù sao thì cô cũng đã hỏi.

“Ah. Bingo,” Samantha thì thầm sau một lát.

Anh đóng ngăn kéo lại. “Em thấy gì vậy?”

“Tài liệu của anh. Dù sao thì cũng là tài liệu với hệ thống đánh số giống như ở nhà anh.” Cô kéo ra mấy tệp giấy, đặt lên bàn và một tệp nữa, rồi một tệp nữa. “Chắc khoảng 30 cái.”

“Hãy xem nào.”

“Cũng được,” cô đáp, “nhưng gần sáng rồi.” Cong môi lên, cô nhìn từ anh tới tập tài liệu. “Sửa nếu em sai nhé, nhưng mấy thứ này không phải tài sản của anh à?”

“Phải. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu hấn ra tòa vì vài thứ chúng ta tìm thấy trong tập tài liệu

này - thứ mà hẳn biết là vẫn để ở nhà hẳn?”

Cô khựng lại một phút. Cô có thể chưa bao giờ làm một việc mà phải xem xét đến khía cạnh pháp luật trước đây. “Thế này thì sao; nếu chúng ta thấy thứ gì đó, chúng ta sẽ nói sự nghi ngờ của mình cho Castillo và yêu cầu ông ta lấy lệnh khám nhà? Em có thể nhét lại mấy thứ này vào đây nếu cần.”

Richard lắc đầu. “Cứ mang về nhà xem xét đã. Chúng ta có thể quyết định chúng quan trọng tới mức nào sau.”

Anh giành được một nụ cười. “Em thích có đối tác rồi đấy,” cô nói. “Chỉ cần luyện tập một chút anh sẽ là một tên trộm giỏi.”

“Không có ý xúc phạm nhưng không, cảm ơn.” Cầm tập giấy lên, anh mời cô dẫn đường. “Đi thôi.”

Cô lấy sợi dây khỏi chuông báo động và đi ra cửa, đóng và khóa lại trong khi vẫn thầm đếm nhẩm trong đầu. “Xong,” cô nói khi đã hoàn thành.

Họ lên ra phố và lên xe. Khi anh khởi động, Samantha cúi người qua, nắm lấy cằm anh và hôn anh thật mạnh trên miệng. Anh hôn lại cô, ước là họ đã mang một chiếc xe có ghế sau, và không đậu xe cách một ngôi nhà vừa bị đột nhập 30 yard.

“Lúc nào mọi việc cũng trôi chảy vậy à?” anh hỏi, cố tập trung vào việc lái xe về nhà và không nghĩ tới sự khó chịu sâu sắc ở háng anh.

“Không. Anh may mắn đấy.” Với một nụ hôn thật sâu nữa, cô ngồi lại, tháo găng tay và mũ ra. “Và cảm ơn.”

Anh lái xe ra phố, bật đèn lên khi họ vòng qua góc đường. “Vì cái gì?”

“Vì tin em đủ để đi cùng. Em biết anh không thích.”

Anh không thích vụ trộm, nhưng sự hồi hộp không tệ lắm. Dù vậy nói với cô việc đó có vẻ như cực kì không khôn ngoan. “Chúng ta sẽ xem nó có đáng không.”

Chưa tới một giờ sau, họ ngồi trên sàn trong văn phòng của Dante, những tập tài liệu bằng giấy gai rải ra xung quanh, và bắt đầu xem xét những tập họ lấy được. Trông chúng gần như giống hệt những tập ở đây, và Samantha nhíu mày. “Cái này thật tệ. Em biết là có chuyện gì đó mà.”

“Chúng ta cần xem xét lại những đồ vật trong tài liệu này,” Rick nói, với lấy một tệp và lật qua lần nữa.

Cô cũng bắt đầu lại, xem xét đầu tiên là những tập tài liệu ở đây, rồi tới những tập mà Partino cất giấu. Mọi thứ trông đều ổn, cho tới khi cô lật tới trang so sánh giá cả thị trường. Trong những tài liệu mới phát hiện, Dante đã cần mẫn ghi chép trong thời gian 3 năm những đồ vật đó có ở đây - cho tới 7 tháng trước, khi những ghi chú dừng lại.

Nhú mảy, Sam mở tập tài liệu trước và nhìn lại. Giống như tất cả những tập mà cô đã kiểm tra lúc trước, nó được cập nhật tới hết tháng trước. Được rồi, thú vị đây. Đặt nó sang một bên, cô xem tập tiếp theo.

Những ghi chú về giá trị thị trường cũng bị ngừng lại, nhưng từ 11 tháng trước chứ không phải 7 tháng. Giá cả so sánh đã liên tục tăng cho tới lúc đó, cho nên không có vẻ là thứ đồ này bị mất giá và lãng quên.

“Rick? Qua xem cái này đi.”

Cô cho anh xem con số trên cả hai tập tài liệu, nhìn biểu cảm của anh tối sầm lại. “Em nói đúng,” cuối cùng anh hắt ra.

“Có thể. Chúng ta vẫn phải xem lại mấy thứ đồ này trước khi kết luận. Và chúng ta sẽ phải xem lại từng tập tài liệu có ở đây để đảm bảo là đó không phải lỗi kế toán.”

“Vậy thì bắt đầu thôi.”

Sự mệt mỏi của Richard đã chôn vùi trong cơn giận dâng trào. Samantha lặp đi lặp lại là cô có thể sai, nhưng anh đã học đủ để tin vào trực giác của cô.

“Có bao nhiêu tập?” anh hỏi, vươn vai.

“Em không biết. Khoảng 800.” Samantha ném một tập nữa sang bên “bình thường”. “Trong khoảng 1000 tập thì 30 cũng không phải nhiều lắm. Có thể hẳn chỉ chuyển mấy tập đó đi vì lý do nào đó rồi quên mất. Ý em là, cập nhật 1000 tập tài liệu mỗi tháng một lần khá là vất vả.”

“Anh không hiểu sao em phải biện hộ cho hẳn. Hẳn định giết em. Hơn nữa, chỉ những tệp không được cập nhật thì hẳn giữ ở nhà. Và hẳn không ngừng những ghi chú cùng một lúc. Hẳn không quên gì cả.”

Cô nhăn mặt, buộc lại tóc thành túm đuôi ngựa mà có vẻ chỉ giữ được khoảng 5 phút trước khi nó bung ra. “Em... Nó... Nó kiểu như đạo lý tôn trọng lẫn nhau vậy. Em thường xuyên phá luật, Rick. Em không biết em đang làm cái quái gì nữa, đi mách lẻo người giống như mình.”

Rick cúi về phía trước, ôm lấy má cô trong tay. “Em không giống hẳn, Samantha. Thực ra là em không giống bất cứ ai anh từng gặp.”

“Đừng sến nữa,” cô cầu nhàu, kéo khỏi tay anh và đứng dậy. “Em sẽ đi lấy lon soda. Anh muốn trà hay cà phê?”

Với một tiếng rên, anh chống hông xuống và với tay vào bàn để đứng dậy. “Anh đi với em.” Anh cúi xuống nhặt những tập tài liệu “đáng nghi”. “và những thứ này cũng đi cùng.”

“Không ai biết chúng ở đây,” cô nói, mở cửa cho anh. “Em không nghĩ sáng nay chúng có thể biến đi đâu được đâu.”

Anh nắm tay cô bằng tay kia. “Không thứ gì có thể rời khỏi anh,” anh nói, tự hỏi liệu cô có hiểu chính xác những gì anh đang nói.

“Chúng ta vẫn phải kiểm tra mấy thứ đồ trong tập đó,” cô đáp lại, gõ gõ mu bàn tay lên tập tài liệu. “Anh có lẽ sẽ cần phải gọi người tới đấy.”

“Không, anh sẽ gọi *em*. Nếu có thứ gì đó không đúng và tin tức truyền ra, nó có thể làm giảm giá toàn bộ sưu tập của anh. Nếu chúng ta đúng, anh vẫn muốn là người quyết định cảnh sát cần biết tới đâu và tìm ra tên khốn kiếp nào còn liên quan.”

Anh hiểu những gì cô nói về “đạo lý” của mình, dù nó hơi làm anh khó chịu. Tới lúc này, cô khá là thẳng thắn với những giả thuyết của mình, nhưng cô có vẻ cần phải chứng minh chúng với bản thân trước khi nói cho người khác. Và thậm chí nói cho anh cũng không giống nói với cảnh sát. Richard chỉ có thể tưởng tượng phản ứng của cô nếu được yêu cầu đứng ra làm chứng trong phiên tòa của Partino hay gì đó. Cô sẽ chạy, và anh sẽ không bao giờ gặp lại cô. Anh nâng tập tài liệu lên. Càng thêm lý do để phải hoàn toàn đảm bảo giả thuyết của họ trước khi kéo bất cứ ai vào mớ lộn xộn nho nhỏ này.

Khi anh đi vào bếp với Samantha, anh không thể không mỉm cười với vẻ mặt triu mến của Hans. “Hans, một cốc cà phê và một lon Diet Coke nhé.”

“Tất nhiên ạ. Nhưng tôi mới tìm ra một loại mocha mới mà có thể cô sẽ thích đấy, cô Sam. Ít dư vị cà phê hơn. Cô có muốn thử không?”

“Tôi tin anh, Hans,” cô đáp lại, mỉm cười với người bếp trưởng.

“Tuyệt. Và tôi có thể gợi ý món ốp-lết cho bữa sáng không?”

“Nghe được đấy. Rick?”

Anh gật đầu, tự hỏi mình đã mất quyền kiểm soát trong nhà này từ khi nào. “Thế cũng được.”

Sáng nay trời u ám và ẩm, vậy nên anh đưa cô vào thư viện thay vì đi ra hiên. Dù sao thì ở đó họ sẽ có nhiều không gian để xem xét chỗ tài liệu này hơn. Anh tự hỏi sẽ mất bao lâu mình mới

chú ý về những tài liệu biến mất, nếu anh có nảy ra suy nghĩ xem tới chúng. Còn về việc chúng có ý nghĩa gì, anh sẽ không bao giờ nghĩ ra.

Theo Sam nói thì anh không suy nghĩ như một tên tội phạm. Trong mắt cô, không ai làm một viên đá giả và hi vọng là sẽ qua mặt Bảo tàng Anh quốc trong lần phạm tội đầu tiên của mình. Nếu cô đúng, Partino đã bắt đầu từ những thứ nhỏ, và một thời gian trước đã tiến tới mức hẳn cảm thấy hoàn toàn bình thường khi chôn viên đá cho người khác và tự cho là viên đá giả sẽ qua kiểm định và con mồi thế mạng của hắn sẽ nhận toàn bộ tội lỗi.

“Em muốn chộp mắt một lát,” cô nói, ngả người ra ghế.

“Và anh cần phải đi tắm,” anh đáp lại, ném tập tài liệu lên bàn. “Thực ra là ngay bây giờ. Đã một ngày rưỡi rồi. Em ở đây à?”

“Nếu anh đi về phòng thì không. Em vẫn chưa kiểm tra phòng anh.” Với một tiếng nghe như thở dài, cô đứng lên. “Dù sao em cũng nên làm luôn, trước khi ai đó dẫm lên cái gì đó.”

“Samantha, anh bảo em-”

“Em nghe rồi,” cô cắt ngang, nhặt tập tài liệu lên khi cô đi ra cửa. “Nhưng không có nghĩa là em phải tuân lệnh anh.”

Gầm gừ, anh bắt kịp cô và lấy tập tài liệu khỏi tay cô. Anh không thể ngăn cô lại, nhưng ít nhất thì anh cũng có thể ở đó nếu chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên phòng của anh hoàn toàn không có thuốc nổ hay tên giết người nào, chỉ có một tên trộm.

“Được rồi. Em sẽ xuống thư viện ăn phần ộp-lết của anh.” Cô nói với nụ cười nhẹ, giành lại tập tài liệu và quay gót.

“Samantha.”

Cô nhìn anh lần nữa. “Vâng?”

“Tối qua ở nhà Tom và Kate trông em rất tuyệt.”

Lông mi cô khép lại. “Cảm ơn anh.”

Chúa ơi, cô thật dễ thương. “Nhưng đừng nói cho Hans là em đã cắt lát ô liu nhé; em sẽ hủy hoại hình tượng của mình với ông ấy đấy.”

“Đừng lo. Em không muốn người nào trong nhà anh nghĩ là em định giành việc của họ nữa đâu.”

Khi Richard bước dưới vòi tắm, anh nhận ra rằng những gì Samantha đưa ra làm toàn bộ vấn đề về Partino rắc rối hơn. Chứng cứ duy nhất liên kết Partino từ quả lựu đạn tới viên đá giả tới vụ trộm đầu tiên là cuốn băng video bị nhả giờ. Nếu sự so sánh giá cả thị trường trong những tài liệu đó không đưa tới kết quả gì, họ sẽ chỉ có những dự đoán, trừ khi Castillo đã phát hiện thêm được gì.

Anh sẽ gọi cho vị thám tử sau bữa sáng. Vì dù Samantha có nhận ra hay không, nếu Dante không phải là đối tượng tình nghi, cô sẽ một lần nữa trở thành người đáng nghi nhất. Anh không tin điều đó, và Castillo có vẻ cũng vậy, nhưng với địa vị của anh, sẽ phải có người bị buộc tội.

Richard cúi đầu vào làn nước. Chết tiệt. Tất cả những thứ này phải hợp lý theo một cách nào đó. Đâu đó có một đầu mối, dẫn từ vụ trộm tới kẻ nào giờ sở hữu viên đá chết tiệt. Và họ càng phát hiện ra đầu mối đó sớm, càng tốt cho Samantha - và càng không tốt cho lý do để cô ở lại bên anh.

[23] Inspector Morse (thám tử Morse) là một nhân vật người Anh trong series tiểu thuyết trinh thám của Colin Dexter, đã được dựng thành phim. Columbo: cũng là một nhân vật thám tử trong series phim của Mỹ.

Ở đây Rick luôn dùng các nhân vật của Anh, trong khi Sam thích các nhân vật Mỹ hơn. Và cô bảo anh là BBC Hoa Kỳ là một kênh truyền hình nổi tiếng của Anh chuyên phụ trách mảng thông tin ở Mỹ.

Chương 22

Thứ 2, 8:03 a.m

Họ quyết định bắt đầu với bức Picasso, vừa vì nó tiện vừa vì Sam không thể ngừng nghĩ về nó từ khi cô thấy nó. Cô thậm chí không đặc biệt thích Picasso; dường như có thứ gì đó không đúng về một người luôn tháo rời phụ nữ ra như thế, dù ông ta có tuyên bố gì đi nữa. [24]

“Em không thể làm việc này trên tường được,” cô phàn nàn, đứng gần như chạm mũi vào bức tranh. “Chúng ta kéo nó xuống được không?”

“Để anh bảo Clark ngắt chuông báo động,” Rick nói, đứng thẳng lên từ phía lan can, nơi anh đang dựa vào ngay sau cô.

Anh đi xuống nửa cầu thang vào thư phòng, và cô nghe tiếng anh nói ngắn gọn vào điện thoại. “Được rồi,” anh nói, đi ra và giờ ngón tay cái ra hiệu cho cô.

“Thế này giống như là gian lận vậy,” cô cầu nhàu, nhắc đáy của bức vẽ khỏi tường và tháo hai sợi dây gắn nó với hệ thống báo động. Cô làm tương tự với hai cái ở phía trên, rồi nhắc bức tranh ra.

“Quá dễ à?” Rick hỏi, nhắc nó khỏi tay cô. “Chúng ta sẽ vào thư viện, dù sao thì ở đó ánh sáng cũng tốt hơn.”

Rick đã quyết định là anh hoàn toàn đồng ý nghe theo đánh giá của cô về các tác phẩm nghệ thuật. Cô sẽ không thoải mái nếu phải thừa nhận là sự tin tưởng anh dành cho cô và khả năng của cô làm cô ngạc nhiên và hài lòng. Cùng lúc đó, nó cũng làm cô thấy lạ lẫm. Những gì anh yêu cầu cô làm là hoàn toàn hợp pháp và hoàn toàn thú vị.

Cô đã đánh cược kỹ năng của mình với công việc ở bảo tàng, nhưng đó chủ yếu chỉ để giết thời gian giữa những vụ trộm. Cho tới giờ, cô đơn giản chỉ nghĩ ăn trộm là tất cả những gì cô biết, và là thứ duy nhất cô thực sự thích. Cha cô đã dạy cô móc túi ở Rio khi cô 5 tuổi. Suốt ngày đêm cô vừa học vừa trưởng thành; bất cứ thứ gì cô vớ được về toán và lịch sử và ngôn ngữ vào ban ngày, và đột nhập vào ban đêm.

“Rick?” cô gọi, theo anh vào thư viện

“Ừ?”

“Anh có luôn luôn thích công việc này không?”

Anh nhìn cô khi đặt bức tranh xuống bàn làm việc. “Kiểm tra xem bức Picasso 4.5 triệu đô của anh có phải là giả không à? Không.”

“Không, ý em là công việc của anh ấy. Mua công ti và tài sản và bán lại.”

“Không thực sự. Anh học kinh tế ở Đại học,” anh nói, ngồi xuống đối diện cô. “Mọi thứ dường như cứ... tự đến. May mắn là anh cũng thích nó.”

“Nếu anh không thích thì anh đã không làm tốt như vậy rồi.” Sam bật đèn bàn lên và hướng vào bức tranh.

“Một lời khen - mà anh sẽ không đáp lại cho em,” anh nói với nụ cười nhẹ, nhìn vào mắt cô, “anh sẽ chỉ nói là em là một người phụ nữ tuyệt vời.”

“Cảm ơn.” Họ mở tệp tài liệu có ảnh của bức tranh này, nhưng Samantha không nghĩ cô sẽ cần

nó.” Nó quá gọn gàng,” cô nói sau một lát, cúi xuống chống cằm lên bàn để có thể nhìn ngang bề mặt sơn. “Không có màu nào chồng lên màu nào.”

“Như thể người vẽ biết mình sẽ vẽ gì trước khi bắt đầu vậy,” Rick bổ sung, lôi ra một bức ảnh và nhìn thật kĩ trước khi quay lại nhìn bức vẽ.

“Vậy sẽ nhanh hơn; anh không cần phải đợi một lớp màu khô trước khi vẽ lớp màu tiếp theo. Người ta không nhận ra là đôi lúc các họa sĩ cũng thay đổi ý định khi đang sáng tác.” Cô đứng thẳng lên, liếc nhìn anh. “Khung tranh vẫn là cái anh mua chứ?”

“Anh chắc chắn về cái đó,” anh nói, nhìn lại bức ảnh để so sánh.

“Lật nó lại một lát đi,” cô nói, “Nhưng đừng để mặt tranh chạm vào bàn, đề phòng chúng ta sai. Reinaldo hơi hào phóng với việc lau chùi đồ đạc đấy.”

Đúng như dự đoán, hai dấu vết nhỏ giống nhau xuất hiện ở hai góc trong phía trên của khung tranh. Nó như hét lên với cô rằng ai đó đã cẩn thận dùng dụng cụ gì đó để bẩy bức tranh gốc ra khỏi khung và thay thế bằng bức này. Cô chỉ dấu vết đó cho anh, và anh bắt đầu chửi thề.

Cẩn thận ngửa bức tranh lên lần nữa, cô lấy bức ảnh trong tay Rick để đảm bảo là mình đúng. Đây thực sự là một bức tranh giả mạo khá tốt - có thể cũng giá vài đô đấy, và đủ để lừa bất cứ người nào không có lý do gì để nghi ngờ nó không phải là đồ thật.

“Bán đồ giả thì khó hơn là thay thế một thứ đồ thật đã được sở hữu,” cô nói, nửa là với chính mình. “Khi anh đi mua, tự nhiên anh sẽ nghi ngờ, và với một bức vẽ giá trị như thế này, chắc chắn anh sẽ cho người kiểm định lại. Thỉnh thoảng đồ giả cũng qua được, đôi khi chúng còn đẹp hơn đồ thật. Nhưng sau khi một bức vẽ đã qua kiểm định và được trưng bày một thời gian, ai sẽ chú ý nếu một ngày nào đó trong nó hơi sáng hơn hay gọn gàng hơn hay lôi thôi hơn chứ?”

“Em đang cố làm anh vui à?” anh hỏi giọng trầm trầm, đôi mắt xám tràn đầy giận dữ.

“Em chỉ nói cách kinh doanh này thực sự thông minh thôi.”

“Đó không phải là kinh doanh,” anh gắt, “Đó là ăn trộm trắng trợn.”

Anh có quyền tức giận. Nếu mỗi tệp tài liệu trên bàn là một thứ đồ giả hiện giờ đang thế chỗ đồ thật, anh đã bị cuốn hàng triệu. Với một người kiêu căng và tự trọng như anh, hẳn phải đau lắm đây.

“Anh vẫn nên nhờ chuyên gia xem lại,” cô lặng lẽ nói. “Từ đầu em đã nghĩ nó là đồ giả nên em luôn hướng về những dấu hiệu chứng minh điều đó.”

Richard bật dậy, làm cô giật mình. “Anh sẽ gọi Tom. Cậu ấy sẽ biết người nào đó chúng ta có thể nhờ.”

“Thực ra thì em đang nghĩ tới sếp của em ở bảo tàng, tiến sĩ Irving Troust. Ông ấy có hiểu biết và trực giác tốt với vấn đề kiểu này.”

“Anh đã gặp ông ta,” Rick nói, đi vòng vòng từ bức tường cửa sổ và quay lại. “Mà ông ấy nghĩ em ở đâu trong suốt tuần qua vậy?”

“Thăm họ hàng ở California.”

“Hm. Nếu ông ấy đọc báo thì sao?”

Sam đỏ mặt. Cút thật. Nếu đọc báo, hẳn ông ấy đã thấy bức ảnh cô ăn tối với một trong những công dân hàng đầu của thế giới. “Cút thật,” cô nói thành tiếng.

“Chà, ít nhất thì em vẫn còn thứ để dựa vào nếu bị đuổi khỏi bảo tàng. Mấy thứ thế giới ngăm tội phạm đấy, phải không?”

“Này. Đừng tức với em, đồ nhà giàu. Em không lừa anh gì cả.”

Anh trừng mắt nhìn cô trong giây lát. “Không, em chỉ định trộm của anh thôi.”

“Và em đang cố gắng trả lại cho anh đây.”

“Anh có cảm giác là,” anh gắt, luồn tay vào mái tóc tối màu, “Mỗi lần có người anh quen nói họ bị trộm, anh sẽ nghĩ về em.”

“Đó là vấn đề *của anh* mà, phải không?”

“Sao em có thể làm vậy? Chỉ đi vào và lấy thứ gì đó thôi à?”

Samantha nhú mày. “Đó là những gì em làm. Thôi đi. Tức với Dante ấy, không phải là em. Em không phản bội anh.”

“Chưa thôi.”

Cô đứng dậy. “Vậy đó là những gì anh định nói à? Em hứa sẽ không trộm gì của anh.”

“Anh muốn em hứa sẽ không lấy gì từ bất cứ ai hơn.”

Sam trừng mắt nhìn anh, bên trong cô thắt lại. “Khốn kiếp. Anh sẽ không *bao giờ* ra lệnh cho em làm gì cả. Em là chính em. Tự thích nghi với việc đó đi.”

Anh vẫn đi đi lại lại, chỉ dừng lại để gắt phản đòn cô. “Và nếu anh không muốn thì sao?”

Lắc đầu, cô quay gót. “Vậy thì hãy thích nghi với việc này.” Cô sải bước ra cửa.

“Em nghĩ em đang đi chỗ quái nào hả?” anh gầm lên, đẩy một chiếc ghế sang bên để đuổi theo cô.

Cô sầm cánh cửa lại khi anh vừa tới, và chèn một cây thương La Mã giữa tay nắm và khung cửa. “Em sẽ gọi taxi! Và nếu anh cố mở cửa, anh sẽ làm gãy cây thương sau Công nguyên ngu ngốc của anh!”

“Sam!”

Xuống cầu thang chỉ bằng hai cú nhảy qua tay vịn, cô chạy về phòng và nhấn số tổng đài, bảo họ nổi máy cho một công ty taxi. Addison có thể trả phí kết nối tự động. Xong việc, cô nhét đồ vào ba lô, với lấy chiếc túi xách, vali và ví của mình.

“Cút thật, mày gặp quá nhiều chuyện cút rồi Sam ời.” Cô gầm gừ, đá mở cửa hiên và kéo đồ của mình xuống những bậc thang đi ra hồ bơi.

Cô biết dần dần chuyện này sẽ xảy ra. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Richard Addison nghĩ anh có thể kiểm soát mọi thứ - bao gồm cả cô. Nếu cô ở đây lâu hơn nữa, anh sẽ trói cô lại mất. Không ai được quyền sử dụng tài năng của cô, rồi lại chỉ trích cô vì nó. Như thế anh không thể chịu đựng những gì cô làm vậy. Chết tiệt, nếu cô không phải một tên trộm, có khi anh không thèm nhìn cô lần thứ hai. Đạo đức giả. Đồ ngu ngốc đạo đức giả. “Đạo đức giả!” cô hét về phía ngôi nhà.

Anh lao vào sườn cô. Trước khi cô kịp làm gì hơn là ném túi xách về phía sau, họ ngã xuống hồ bơi.

Làn nước lạnh làm cô rùng mình. Cô gần như không thể thở, và ý nghĩ đầu tiên của cô là phải nổi lên. Khi cô lên được, ý nghĩ thứ hai của cô là giết Rick Addison.

“Anh là đồ khốn kiếp!” cô hét, dấn vào anh.

Anh tránh được, nắm tay cô giữ chặt phía sau lưng cô. “Dừng lại, Samantha!”

“Thả tôi ra!”

Rick ấn cô xuống. Cô nổi lại lên, ho khản cổ. Chà, đủ rồi đấy. Sam hít một hơi thật sâu và tự chìm xuống. Cong lưng, cô kéo anh về phía trước, làm anh mất thăng bằng rồi đẩy từ phía dưới anh. Anh bị văng qua và lộn xuống, đầu về phía trước. Tay cô được buông ra, và cô đập vào

sườn hồ bơi.

Cô vòng ba lô vào chân, nhưng chiếc vali cứng và nặng đã chìm xuống. Cút thật. Có thể cô sẽ vớt được nó lên bằng chiếc lưới hồ bơi. Dù cô tức giận đến thế nào, cô cũng sẽ không bỏ lại đồ của mình.

“Samantha, quay lại hồ bơi,” Rick gầm lên, tóm lấy chân cô khi cô nhảy được lên bờ.

“Anh muốn mất mấy cái răng?” cô hỏi, bấu tay vào phiến đá lát đường.

“Quay lại hồ,” anh lặp lại, kéo thật mạnh

Cô trượt xuống, nắm tay dấm vào cằm anh. Trước khi cô chạm được anh, anh kéo cô vào mình và hôn cô.

Miệng anh ấm áp trên đôi môi lạnh của cô làm cô xao động một cách đáng ngạc nhiên, và cô lưu luyến trên anh vài giây trước khi đẩy anh ra. “Tôi không hôn anh,” cô gắt, quay lại bờ hồ lần nữa. “Tôi đang điên lên, và tôi sẽ rời khỏi đây.”

“Anh xin lỗi.”

Sam nhăn mặt. “Anh đẩy tôi xuống hồ.”

“Làm thế nào để em lại mà, phải không?” anh lùi lại một ít, lội trong nước. “Anh nghĩ chúng ta cần nguội đi một chút.”

“Đồ đều.”

“Vâng, thưa bà.” Anh lắc đầu cho tóc không vướng vào mắt. “Em nói đúng. Anh không thích những gì em làm, nhưng đó là lý do chúng ta gặp nhau. Anh xin lỗi.”

Cô hít một hơi. “Em là một tên trộm, Rick. Em được nuôi dưỡng như vậy, và thành thật là em thích sự thử thách của việc đó. Vờ làm một công việc ‘thực sự’ không thay đổi được những gì em làm. Điều này” - và cô giơ bàn tay đầy nước chỉ giữa hai bọng họ - “thật là kì cục.”

Rick quay lại với cô. “Em có thích ở đây không?” anh hỏi, chống bàn tay vào sườn hồ bơi ngay bên đầu cô. Đôi mắt và hàng lông mi đọng nước của anh đầy vẻ nghiêm túc. “Không kể mấy thứ thuốc nổ, tất nhiên.”

“Tất nhiên là em thích ở đây. Nhà anh rất đẹp.”

“Và em có thích ở bên anh không?” giờ thì giọng anh nhẹ hơn. Một bàn tay mát lạnh ôm lấy má cô, và cô dựa vào nó không hề nghĩ suy.

“Anh cũng ổn,” cô thăm dò

“Em cũng vậy,” anh đáp lại. “Ở lại đây. Chúng ta sẽ giải quyết những chuyện khác sau.”

“Rick-”

Anh lắc đầu. “Dù sao thì em cũng không thể bỏ đi trước khi chúng ta giải quyết vụ trộm. Không làm được thì em sẽ phát điên đấy, em biết mà.”

Rick cúi xuống lần nữa, dừng lại khi miệng anh cách miệng cô chỉ 1 inch. Cô có thể cảm nhận được lực hút giữa bọn họ. Bàn tay anh trên cơ thể cô, sức nặng của anh trên cô, sự thỏa mãn tột độ trong mắt anh khi anh vào trong cô - cô khao khát anh. Và điều đó làm cô sợ.

Anh nói đúng. Cô không thể là một tên trộm mà vẫn ở cùng anh. Cô không biết làm thế nào để ngừng là một tên trộm, và cô cũng không sẵn sàng từ bỏ điều kia. Những bức tường như bao vây cô. Sam nhắm mắt lại. Cút thật. Hôm nay cô có thể hoãn quyết định lại - trong 1 tuần. Công bằng thôi. Cô có thể làm vậy.

“Samantha?”

Từ từ cảm nhận hơi thở của anh trên da mình, cô thu hẹp khoảng cách giữa họ và hôn anh.

Nhắm nháp môi cô, Rick kéo cô vào vòng tay anh. “Anh sẽ coi đó là một lời đồng ý,” anh thì thầm, hôn cô lần nữa.

Dù vậy khi anh đưa tay vào quần cô, cô mở mắt ra. “Camera.”

Anh nhăn mày. “Cút thật. Anh ghét an ninh.”

“Em cũng vậy,” cô thì thầm, quyết định là trêu anh một chút cũng công bằng.

“Ngừng lại và không tái phạm,” [\[25\]](#) anh thì thầm, mày nhíu sâu hơn. “Anh xin lỗi.”

“Anh còn ném va li của em xuống đấy nữa,” Samantha buộc tội.

“Anh sẽ lấy lại nó,” Rick quay lại và đạp chân, lặn xuống để lấy chiếc va li. Trong một giây, cô tự hỏi liệu anh có thể mang theo nó nổi lên được không, nhưng cuối cùng anh đã kéo được nó lên ở phía bên kia hồ. “Chúa ơi, cái này nặng thật,” anh hốt hển.

Leo ra khỏi hồ bơi, Sam đi qua giúp anh kéo va li rồi kéo anh lên. “Đáng đời anh,” cô nói không hề tức giận. “vì đã ném em xuống hồ. Bác sĩ Klemm nói không được bơi trong 10 ngày.”

“Ồ, vậy là em nghe lời ông ta à?” Rick nói, nâng túi xách và ba lô ướt đầm của cô lên và mang vào phòng cô.

“Em thích ông ấy,” chiếc vali như nặng gấp đôi khi cô quăng nó qua vai. “Người ơi, giờ thì em phải sấy khô tất cả những thứ này. Hi vọng là anh không làm hỏng thứ gì.”

Richard tự hỏi liệu cô có mong anh nói rằng anh sẽ mua lại những thứ bị hỏng không. Anh sẽ mua - chỉ cần nó là đồ cá nhân, chứ không phải cưa hay dao hay bất cứ thứ gì cô dùng để đột nhập.

Lần này đúng là gay go. Cây thương La Mã đã phải chịu, nhưng may mắn là chúng khá phổ biến. Có thể anh nên để cô đi; cô đã chỉ cho anh hướng phải đi trong vụ điều tra, và nghiêm túc mà nói, anh không cần sự giúp đỡ của cô để giao thông tin cho cảnh sát. Chỉ trừ là anh chưa muốn nói lại mọi thứ cho Castillo - chưa cho tới khi anh có đủ bằng chứng để đưa ra những đáp án ít nhất là cho bản thân mình. Vì điều đó, anh cần Samantha Jellicoe.

Bên cạnh đó, anh không muốn cô rời đi. Trong 1, 2 ngày qua, anh đã cảm nhận là cô đang là chính mình - Sam Jellicoe, giàu trí tưởng tượng, nhanh nhẹn, hài hước, thông minh đáng ngạc nhiên, và đặc biệt hay thay đổi tâm trạng và suy nghĩ - và rằng anh đã ngập quá sâu rồi. Anh quen việc được nắm quyền kiểm soát, và biết vị thế của mỗi người. Cô làm anh phát điên - và anh thích cảm giác đó nhiều như anh ghét nó. “Anh nói cho em hay,” anh nói. “em giải thích với anh đó là những thứ gì, và anh sẽ giúp em sấy khô chúng.”

“Và tất cả những thứ trong ba lô nữa,” cô kiên quyết, dẫm lên những vệt nước anh để lại khi đi lên lầu.

“Em cũng hơi ướt đấy,” anh chỉ ra, dục vọng lại giặt mạnh trong cơ thể.

“Ừ, hình như vậy,” cô thì thầm, mỉm cười ranh mãnh.

Anh cứng lên. “Anh sẽ phá một chiếc quần lót nữa của em,” anh thì thầm khi họ tới phòng cô.

“Gọi tiến sĩ Troust đã,” cô nói, đặt tay lên chiếc sơ mi ẩm của anh để đẩy anh ra. “Em không muốn bị buộc tội.”

“Được thôi. Em có số chứ?”

Cô cho anh số điện thoại, và anh gọi trong khi cô vào phòng tắm. Tiến sĩ Troust rất ngạc nhiên và vui mừng và đồng ý sẽ qua ngay vào sáng mai. Trong lúc bốc đồng, Richard hỏi ông nghĩ gì về nhân viên của mình, Samantha.

“Sam Martine?” người quản lý bảo tàng hỏi. “Cô ấy rất tuyệt. Cô gái thông minh nhất tôi từng gặp. Bắt được cả những thứ tôi bỏ lỡ, và tôi có bằng tiến sĩ về mấy thứ này đấy. Ngài biết cô ấy

à?”

Rõ ràng là Irving Troust không đọc tờ *Post*. “Cô ấy là một người bạn đặc biệt” - Richard nhìn lên khi Samantha đi ra khỏi phòng tắm, hoàn toàn khóa thân - “của tôi. Vậy sáng mai 9h tôi gặp ông nhé? Cảm ơn, tiến sĩ Troust.” Anh cúp máy trước khi ông kịp đáp lại. “Chào em.”

“Ông ấy sẽ qua à?” cô hỏi

“Hm? À, ừ. Xin lỗi, não anh đã ngừng hoạt động rồi,” anh đáp lại, kéo chiếc áo uớt qua đầu.

Có thể anh không sở hữu trí óc cô, nhưng anh có thể sở hữu cơ thể cô. Họ bắt đầu dưới vòi tắm, rồi trên sàn ngay giữa nhà. Samantha cười lên hông anh, mang tới cho anh sự ngưỡng mộ mới về cơ bắp khỏe mạnh và sự kiểm soát của cô. Khi họ đã hụt hơi, cô ngả lên người anh, và họ nằm đó một lúc lâu, lắng nghe nhịp tim của nhau. Richard có thể cảm thấy nhịp tim cô trên ngực anh.

“Rick?”

“Hm?”

“Cảm ơn anh.”

Không mỉm cười thì anh chết mất. “Không có gì. Và cảm ơn em.”

Cô thụi vào vai anh, mặt vẫn vùi trên cổ anh. “Không phải vì cái đó - dù anh cũng khá tốt trong đám nhà giàu đấy,”

“*Khá* tốt?”

Anh cảm nhận được tiếng cười sâu, thả lỏng của cô. “Anh đã mất kiểm soát rồi. Em không muốn làm lòng tự trọng của anh lớn hơn nữa.” cô gặm nhấm tai anh. “Nó đã khá lớn rồi.”

Họ sẽ không bao giờ rời phòng này. “Vậy em cảm ơn anh vì gì?”

“Vì muốn em ở lại. Vì yêu cầu em ở lại. Em không nghĩ có ai từng làm vậy trước đây.”

Cảm động hơn anh có thể nói, Richard vòng tay quanh cô. “Nếu anh đồng ý trả lời một câu hỏi của em về quá khứ không trong sạch của anh, anh có được hỏi một câu về quá khứ của em không?”

“Câu hỏi gì?”

“Thực ra là hai câu. Đầu tiên, ở bảo tàng em là Sam Martine à?”

“Cút thật. Vâng, em quên mất. ‘Jellicoe’ là một cái tên khét tiếng quanh các bảo tàng và những nơi người ta giữ đồ quý.” Cô hôn lên cằm anh. “Câu tiếp đi.”

Có vẻ họ đã bỏ qua luật lệ về những câu hỏi riêng tư. Dù vậy anh sẽ suy nghĩ ý nghĩa của việc này sau. “Được rồi. Em và cha em có gần gũi không?”

Cơ trên lưng cô cứng lại, và cô nhắc đầu lên nhìn xuống anh, mái tóc nâu đỏ ôm lấy khuôn mặt cô. “Không phải khi em đang khỏa thân,” cô nói, chậm rãi nhắc khỏi người anh. “Vậy nếu anh thật sự muốn biết, chúng ta phải dừng việc này lại và mặc quần áo.”

“Em đúng là ác ma,” anh nói, nhưng cũng ngồi lên cạnh cô. “Anh thực sự muốn biết.”

Cô đi vào phòng tắm trong khi anh choàng lên một chiếc khăn tắm và gần như chạy về phòng để lấy một chiếc quần jean khô và một chiếc T-shirt. Chết tiệt, đôi khi ngôi nhà khổng kiếp này quá lớn. Anh muốn quay lại trước khi cô kịp đổi ý.

Chưa người phụ nữ nào từng làm anh cảm thấy như thế này - thậm chí cả Patricia. Lần đầu tiên anh tự hỏi liệu có phải vợ cũ của mình đã... ngập tràn trong Peter Wallis như cách anh cảm thấy khi Samantha xuất hiện trong cuộc đời anh. Và anh tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh gặp Sam Jellicoe trong khi anh vẫn đang kết hôn với Patricia.

Cô rời khỏi phòng ngủ khi anh vừa đi vào phòng khách. “Wow,” anh nói, đi chậm lại.

Samantha đã mặc một chiếc váy hai dây mềm mại dài tới mắt cá chân màu xanh lam đậm. Chân trần, và mái tóc ẩm vẫn thả những gợn sóng quanh vai, trông cô như một hiện thân quyến rũ của sự suy đồi tội lỗi.

Tội lỗi đó hắt đầu với anh. “Ít nhất thì chúng ta có thể bắt kịp phần cuối của *Son of Godzilla* chứ?” cô hỏi

“Ý em là em đã bỏ qua con quái vật xanh lá đó vì anh?” anh hỏi, lại thấy hài lòng.

“Anh làm em điên lên.”

“Anh làm em lên đỉnh. Nhiều lần.”

“Mm.” cô bật cười. “Nếu đó là cách anh xin lỗi, em đoán là em không phiền bị điên lên nhiều lắm.”

Cô bấm điều khiển, và ti vi lóe sáng. Ngồi xuống tràng kỉ cạnh cô, anh nắm tay cô, nâng nó lên để ngắm nhìn những ngón tay dài thanh tú với móng tay được cắt gọn gàng. Đối với Samantha, không móng dài, và không sơn; chúng sẽ vương vãi. “Em có bàn tay của một nghệ sĩ.”

“Mẹ em chơi piano,” cô nói, ngả người ra dựa vào vai anh. “bố nói vậy. Bà ấy ném chúng em ra đường khi em 4 tuổi.”

“Ném em ra đường?”

“Thực ra em nghĩ bà ném Martin ra, và không phản đối khi ông quyết định đưa em đi cùng.” Cô dừng lại khi Godzilla chạy tới cứu con mình. “Còn về việc gần gũi, ông dạy em mọi thứ em biết về ăn trộm, để em có thể giúp ông. Ông cũng thích ngón tay dài của em. Chúng rất tiện cho việc móc túi.” Cô vẫy vẫy ngón tay.

“Em hẳn phải suy sụp khi ông ấy bị bắt.”

Cô nhún vai. “Em không ngạc nhiên lắm. Khi ông già hơn, ông trở nên... bớt sáng suốt hơn. Em nghĩ kĩ năng của ông cũng kém đi một chút, vậy nên ông chữa cháy bằng cách chọn những thứ không bị gắn cố định.” Samantha nắm chặt tay anh, rồi thả lỏng. “Em chưa nói việc này với ai. Thậm chí cả Stoney.”

“Và anh sẽ không nói cho ai khác.”

“Em biết.” cô dựa sâu hơn vào tấm nệm tràng kỉ. “Năm cuối cùng mà ông làm việc, em và ông kiểu như... bọn em không thực sự hay làm việc cùng nhau. Bọn em đều qua Stoney vì đều tin bác ấy, nhưng em đã từ chối đi cùng với bố một lần. Và em nghĩ điều đó làm ông giận, như thể em nghĩ em giỏi hơn ông vậy. Và em nghĩ ông hơi ganh tị vì em có thể nhận những việc mà ông không thể làm nữa, và em sẽ không nhận những việc mà ông *có thể* làm.”

“Em chưa bao giờ đi tìm mẹ à?”

“Bà ấy để bọn em đi. Sao em lại muốn biết một người như vậy chứ?”

Sự chua cay? Nghe có vẻ vậy, dù đó có thể chỉ vì tính thực tế của Samantha. “Em nói là em mới 4 tuổi. Có thể cha em chưa nói hết mọi chuyện cho em.”

“Stoney cũng chưa từng nói gì khác.” Cô cuộn người vào anh, hôn lên cổ anh. “Và giờ tới lượt anh. Chi tiết không trong sạch nào mà em sẽ muốn biết nhỉ?”

Chúa ơi. Anh không bao giờ có thể cho cô biết anh thấy... thỏa mãn như thế nào khi cô chạm vào anh trước. Hay sự đụng chạm với cô làm anh thấy mơ màng như thế nào. “Anh sẽ không gợi ý cho em đâu,” anh lầm bầm. “Ồ, nhìn kìa. Godzilla dẫm lên ai đó.”

“Không đâu. Nó gần như không bao giờ dẫm lên ai.” Cô bật cười. “Em biết rồi. Anh đã làm điều gì phạm pháp chưa? Ý em là trước khi anh gặp em ấy.”

Anh hiểu lý do của câu hỏi này; cô muốn họ có vị thế thăng bằng hơn trong mối quan hệ này. Niềm tin. Cô đã cho anh thấy nó, giờ tới lượt anh. “Một lần. Anh đã ở phía bên kia của luật pháp vài lần, nhưng không có gì có thể được chứng minh cả.”

“Nói cho em đi.”

“Em có thể bắt anh vào tù rất lâu với cái này đây.” Anh càu nhàu.

“Vớ vẩn. Donner sẽ cứu anh thôi. Hơn nữa, đây cũng thế.”

Richard thở dài, vờ như phiền toái để che đi sự dẫn đo. Phương châm của anh là: Không bao giờ để người khác thấy bạn không chắc chắn về điều gì, dù bạn cảm thấy thế nào đi nữa. Chưa bao giờ việc này khó như vậy cho tới khi gặp Sam. “Anh đã không... thăng thần với em lắm về việc anh đối xử với Peter và Patricia. Ngay sau khi anh thấy họ cùng nhau, trước khi ly hôn, anh quyết định muốn san bằng tỉ số. Peter và anh gần như trong cùng một ngành, và anh biết hẳn đã mạo hiểm kha khá để mua lại một công ty máy tính ở New York,” anh chậm rãi nói.

“Ngay khi quay về Mỹ, anh lợi dụng quen biết với chủ tịch công ty kế toán lo phần sổ sách của công ty hẳn. Trong suốt 5 tháng, anh vờ như bọn anh là bạn tốt nhất, mua cho ông ta bất cứ thứ gì anh nghĩ có thể làm ông ta tin anh, và rồi một tối, ông ta bí mật nói cho anh rằng ngài Peter Wallis, chủ của công ty chuẩn bị - “Mất miếng ăn” anh nhớ là ông ta nói vậy, vì số liệu họ sắp chuyển qua cho hẳn khá là tệ.”

“Mua bán bên trong phải không? Anh mua lại công ty ngay dưới mũi hẳn khi chúng khoán sụt giá.”

“Đúng. Và rồi anh xé nhỏ nó ra và bán ít một.”

“Có tuyệt lắm không?”

“Không hẳn. Peter mất cơm ăn, tất nhiên. Nhưng mặt xấu là 70 người hoàn toàn vô tội mất việc vì anh muốn cho hẳn và Patricia biết rằng bất cứ thứ gì quan tòa quyết định chưa là đủ với anh.”

“Em suýt thấy thương hẳn đấy. Anh có để cho hẳn gì không?”

“Anh chắc là hẳn vẫn sống được. Chúa biết là anh có thể lấy mọi thứ nếu anh muốn. Anh nghĩ trả lại hẳn một lần là đủ để loại hẳn ra khỏi cuộc sống của mình rồi.”

“Anh chỉ muốn bày tỏ quan điểm,” cô bình luận.

“Chính xác. Dù sao thì nếu anh để cho hẳn thành một kẻ trắng tay thì anh sẽ phải trả thêm phí cấp dưỡng li dị nên sau cùng thì mọi thứ cũng tốt đẹp.”

Cô gật đầu, rồi đột ngột rời khỏi anh và ngồi dậy. “Được rồi, hết phim rồi. Giúp em sấy khô đồ nghề đi.”

“Nhưng mà ai thắng vậy?”

“Godzilla. Nó luôn luôn thắng.”

[24] Picasso là người tuyên bố rất trân trọng phụ nữ và có nhiều bức họa về phụ nữ nhưng theo trường phái gì gì đó mà ông này theo đuổi thì mấy bức tranh của ông thường vẽ những người phụ nữ với các bộ phận cơ thể sắp xếp rất lung tung

^ ^ (không biết giải thích thế nào nữa, nhà mình google image hộ tớ nhé.)

[25] “Cease and desist” (ngừng lại và không tái phạm) là một lệnh của tòa dành cho những cá nhân/tổ chức phạm tội.

Chương 23

Thứ 2, 10:28 a.m

Tiến sĩ Irving Troust ngả người ra, uống một ngụm trà đá và gỡ kính xuống. “Ngài Addison - Rick - tôi không chắc phải nói với anh thế nào. Tôi tin là bức vẽ này là giả.”

Richard thở ra một hơi mà anh không nhận ra mình đang giữ trong lồng ngực. Sam đã đứng. “Tôi cũng đã nghi ngờ như vậy, tiến sĩ Troust. Tôi muốn nhờ một chuyên gia khẳng định lại.”

Troust nhìn từ anh về phía Samantha. “Ai bán... thứ này cho anh?”

“Tôi e là nó hơi phức tạp hơn một chút. Bức vẽ vốn là bản thật khi tôi mua.” Richard đi tới bên bàn và ngồi đối diện người quản lý bảo tàng. “Tôi muốn nhờ ông xem thêm vài thứ nữa. Và hiện giờ tôi cần ông giữ bí mật chuyện này.”

“Tôi sẽ không tham gia vào vụ lừa đảo nào hết,” Irving nói, đeo lại kính lên.

“Đừng lo, Irving,” Samantha nói, đi tới ngồi bên Rick. “Anh ấy không định bán lại chúng cho ai đâu. Chúng tôi chỉ muốn biết tổng thiệt hại khoảng bao nhiêu thôi.”

“Vậy thì tất nhiên rồi.”

Tom Donner tới khi Samantha đang ra ngoài lấy thêm vài thứ để kiểm tra. “Xin lỗi tớ tới muộn. Tớ lỡ mất gì rồi?”

Richard giới thiệu hai người và giải thích ngắn gọn sự việc. “Chỉ 4 chúng ta biết điều này, vì vậy hãy im lặng.”

“4 chúng ta?” Donner lặp lại. “Không đúng lắm nhỉ? Vẫn còn ít nhất một tên biết việc này mà.”

“Nếu giả thuyết của chúng ta là đúng, thì đầu mối đang hướng về Partino. Chúng ta có thể thuyết phục hắn giúp chúng ta đấy.”

“Ý cậu là một đầu mối khá là rõ ràng. Cút thật.”

Samantha quay lại, một bức Matisse nhỏ giữ cẩn thận trong tay. Rick nhú mào, ngay lập tức giấu đi biểu cảm của mình khi cô nhìn anh. Theo anh biết thì bức Matisse này là thật - nhưng đó có thể là mục đích của cô. Hợp lý thôi. Nếu Troust nói mọi thứ họ đưa ra là giả, họ sẽ phải tìm người khác, hoặc một giả thuyết khác cho những tập tài liệu của Dante.

Trong khi Irving bắt đầu kiểm tra bức tranh, Samantha đi tới bên cửa sổ. Richard tới cạnh cô, Tom theo ngay sau. “Điều này chưa có ý nghĩa gì,” cô thì thầm

“Chết tiệt là có đấy. Giờ chúng ta sẽ phải quyết định nên nói gì với Castillo.”

Tom đang nhú mào. “Chúng ta sẽ nói mọi thứ với ông ấy. Nếu cậu đúng thì việc này đã tiếp diễn nhiều năm rồi.”

“Em muốn biết hiện giờ ai đang giữ bức Picasso thật,” Samantha nói, sự chú ý có vẻ như vẫn tập trung vào sếp của cô.

“Cậu có thể tìm ra không?”

“Hai người sẽ bị bắt vì cản trở điều tra đấy,” Donner rít lên. “Để cảnh sát lo việc này đi; đó là việc *của họ*.”

“Nếu em có thể nói chuyện với Stoney, có thể em sẽ tìm được đầu mối gì đấy,” Samantha đáp lại, lờ đi phản đối của Tom. “Như tình hình bây giờ thì trừ khi Partino nói cho chúng ta điều gì đó, không thì em cũng vào ngõ cụt rồi.” Cô đối mặt với Richard. “Tất nhiên, ý nghĩ là Dante sẽ phải đối mặt với án tù rất lớn nếu lượt bài này dừng ở chỗ hắn có thể thuyết phục hắn nhả ra một cái tên nữa.”

“Anh cũng đang tính vậy.” Rick thừa nhận.

“Cho tôi thêm trà được không?” Troust nói vọng ra, nhắc kính lên trong khi vẫn chăm chú nhìn bức vẽ.

“Để tôi đi lấy,” Samantha nói. “Đôi lúc đó cũng là công việc của tôi ở bảo tàng mà.”

Ngay khi cô rời khỏi phòng, Donner bắt đầu gầm gừ. “Cậu đang làm cái quái gì vậy? Đây không phải là một tập phim *Moonlighting*, Rick. [\[26\]](#) Ý tớ là tớ hiểu cậu thấy chuyện này vui và cậu thích ở bên Jellicoe. Nhưng-

“Hôm nay cô ấy là Martine. Đừng quên.”

“Tớ sẽ quên nếu cô ta dám gọi tớ là ‘Havard’ lần nữa. Nhưng cậu nói cậu tìm thấy 27 tập tài liệu. Đó là gì chứ, 50 triệu đô giá trị đồ cổ và tác phẩm nghệ thuật đấy”

“Kiểu như thế.”

“Đó thực sự là một đồng phân nghiêm trọng đấy. Có người đã bị giết vì nó rồi, và chúng ta biết họ có thể đột nhập vào ngôi nhà này. Nhà *của cậu*, Rick.”

“Tớ biết, Tom. Và đó là lý do vì sao đây là việc *của tớ*.” Anh hít một hơi, bắt tay mình thả lỏng. “Tớ không thích mất quyền kiểm soát.”

“Tớ sẽ chơi tớ cùng với cậu, ông bạn. Nhưng cậu đang mạo hiểm một cách không cần thiết, và nếu cậu đang làm vậy để gây ấn tượng với bạn gái mình thì tớ không nghĩ cậu có thể sánh được với cô ta về khoản cao trào adrenaline đâu.

Anh ghét khi Tom nói đúng. “Cứ xem chuyện hôm nay thế nào đã,” anh phản đối. “Nếu Troust nói là bức Matisse là giả, thì hoặc là tớ và Samantha sai, hoặc là chúng ta không thể dùng Irving để chứng minh điều gì được.”

“Nó là thật à?”

“Samantha nghĩ vậy, và tệp tài liệu cho cái đó được lưu ở đây - vẫn được cập nhật.”

“Nói mới nhớ Jell - Martine - tớ nói cho Kate về cô ta rồi.”

Ôi, người ơi. “Và?”

“Và Kate vẫn thích cô ta. Cô ấy lo là cậu sẽ bị tổn thương, nhưng cô ấy thích Sam.”

“Bảo cô ấy không cần lo cho tớ. Tớ có thể tự lo cho mình.” Richard liếc về người quản lý bảo

tàng đang bận rộn. “Sao cô ấy lại nghĩ tớ sẽ bị tổn thương?”

“Cô ấy nói rằng có thể Sam không quen ở một chỗ lâu. Thực ra cô ấy nói có thể Sam sẽ không ngừng nghỉ trong cuộc sống.”

“Cô ấy còn nói gì nữa không?”

“Tớ không được phép nói cho cậu, nhưng cô ấy không thấy tương lai của cậu và một tên trộm lâu năm. Một trong hai người bọn cậu sẽ phải thay đổi, và cô ấy biết là cậu sẽ không, và cô ấy không nghĩ là Jellicoe có thể.”

“Chà, đừng nói với cô ấy là tớ nói cô ấy đã kết luận quá nhiều chỉ từ một buổi tối ngắn ngủi và con người thực sự có thay đổi.”

“Jeez. Tớ thấy như mình đang học cấp 3 vậy. Cậu và Kate có thể đi ăn trưa với nhau và so sánh ý kiến, vì tớ không muốn dính vào-”

Samantha quay lại, bê một chiếc khay trong tay. “Im lại,” Richard gắt.

“Trà mâm xôi lạnh cho Irving, nước lọc cho Tom, soda của em, và Hans khẳng khẳng là em phải mang cho ngài Addison một cốc bia rễ cây ướp lạnh.” Cô đưa đồ uống cho họ rồi dựa vào vòng tay Rick khi cô giật nắp lon Diet Coke và uống một hơi. “Có gì chưa?” cô thì thầm.

“Chưa,” Rick trả lời, cẩn thận không di chuyển. Đôi khi anh thấy mình như một thợ săn cố dụ con nai vào bẫy. *Không chuyển động, nếu không nó sẽ nhớ ra là anh ở đó và chạy đi.*

“Tớ vẫn nghĩ là chúng ta cần gọi Castillo,” Tom xen vào

“Đợi xem Irving nói gì đã,” Samantha quyết tâm. “Và em đang nghĩ là nếu Irving nói đúng về bức Matisse, anh nên thuê ông ấy - hoặc ai đó - để kiểm tra lại toàn bộ đồ cổ và nghệ thuật của anh. Không phải vì chúng có thể là giả, mà để khẳng định với mọi người là 97% bộ sưu tập của anh vẫn còn nguyên.”

“Và công bố toàn bộ vụ này?”

“Nếu Partino ra tòa thì dù sao thì vụ này cũng lộ ra,” Tom xen vào.

Richard nhú mày nhìn cốc bia. “Tớ ghét báo chí.”

“Như thế em thích họ lắm vậy,” cô phản đối. “Chỉ lợi dụng họ thôi. Không thì, như anh nói, toàn bộ bộ sưu tập của anh sẽ bị mất giá.” Cô nhâm nhi lon soda. “Vì dù công chúng có biết hay không, cộng đồng nghệ cũng thuật sẽ biết. Và không còn ai lắm chuyện hơn họ trên hành tinh này đâu. Tin em đi.”

5 phút sau, tiến sĩ Troust ngược lên, nhìn thấy cốc trà đá của mình, và uống luôn nửa cốc. “Chà, Rick, có thể tôi bỏ lỡ điều gì, nhưng với tôi cái này là đồ thật. Tôi đã từng được xem ảnh của nó và phong cách của Matisse khá rõ ràng.” Ông nhú mày, lau kính lên cà vạt. “Cô có tìm thấy gì không, Sam?”

Cô mỉm cười. “Tôi cũng không thấy gì đâu Irving. Tôi đang mong là ông cũng vậy.”

“À, một bài kiểm tra. Và tôi đã qua chứ?”

“Hoàn toàn mỹ mãn, tiến sĩ Troust. Sẵn sàng với một cái khác chưa?”

“Thú vị đây. Tất nhiên rồi.”

Richard nhìn qua đầu Samantha tới Tom. “Giờ chúng ta có thể gọi Castillo.”

Cuối buổi chiều, thư viện rải rác những tác phẩm nghệ thuật vô giá trị. Khi đồng hồ lớn dần, Richard muốn đắm vào ai đó. Samantha có thể tham gia với anh, thậm chí Donner bắt đầu có vẻ khó chịu, nhưng Castillo tới và nói cho họ mỗi thứ đồ giả là một bằng chứng.

“15,” Samantha nói, khi một chiếc mũ La Mã thế kỉ thứ nhất gia nhập đồng hồ. “Hắn ta khá là thông minh, so với lũ ngốc. Vài tệp thông tin hắn bỏ ra và không cập nhật vẫn là đồ thật. Hắn có thể nói đó chỉ là sơ suất, và hắn không biết chuyện gì đang xảy ra.” Cô liếc ngang nhìn Richard. “Hắn thậm chí có thể đổ lỗi cho anh.”

Castillo chống khuỷu tay lên bàn. “Hoặc có thể hắn đã có người mua chờ sẵn cho mấy thứ đó và chưa kịp trao đổi.”

“Hợp lý đấy.” Richard đưa cho ông ta đĩa sandwich Hans đưa lên, kẹp dưa chuột theo sở thích của Sam. “Chỉ trừ là không thứ đồ giả nào có thông tin cập nhật.”

Sam mỉm cười. “Đó là bởi vì Partino rất cẩn chu.”

“Khá thú vị đây,” vị thám tử nói, chọn một chiếc sandwich, “nhưng việc này thực sự ngoài phạm vi quyền hạn của tôi. Tôi có thể bắt Partino về ý định giết Sam, nhưng chúng ta sẽ phải gọi FBI nếu nói về trộm cắp tầm cỡ này.”

“Không, không, không. Chúng ta sẽ không làm gì Partino vì Sam,” Samantha nói, lắc đầu và lùi ra xa chiếc bàn. “Ông bắt hắn ta vì vụ viên đá và sửa băng ghi hình và mấy quả lựu đạn.”

“Tôi là thám tử điều tra tội phạm giết người,” Castillo đáp lại. “Giết người, ý định giết người, đó là những gì thuộc phần tôi. Vì vậy tôi chỉ liên quan tới cô và Prentiss. Prentiss không thể ra làm chứng, và cô có thể.”

Samantha nhìn Richard. “Không, tôi không thể,” cô run run nói.

“Chúng ta sẽ bàn về chuyện này sau,” Richard nói

“Sao, để anh có thể thuyết phục em à? Em *không thể*!” Cô đứng lên và chạy khỏi thư viện.

“Làm tốt đấy, Frank,” Richard càu nhàu, đứng lên. Anh liếc nhìn Donner để cảnh báo. “Trông chừng Irving.”

Anh tìm thấy cô trên lầu, trong gallery, nhìn chăm chăm vào bức tường và sàn nhà vẫn đen màu khói. “Có thể sẽ không cần em phải ra làm chứng đâu, em biết mà,” anh nói, giữ khoảng cách cho tới khi có thể đánh giá tâm trạng cô. “Chúng ta có thể cho luật sư của hấn xem những gì chúng ta có, và có thể ông ta sẽ chuyển lại cho hấn.”

Cô hừ mũi. “Anh nghe giống Sam Spade đấy. ‘Chạy đi, cảnh sát đấy’.” [\[27\]](#)

“Cái đó nghĩa là gì?”

“Thực ra thì em cũng không biết nữa.” Vẫn nhìn vào đồng hồ nát, cô đặt tay lên hông. “Trước khi nhận việc, em chạy thử một lần trong đầu. Dừng ở đây, cúi ở đó, rẽ trái, lên cầu thang.”

“Cái đó cũng hợp lý mà,” anh nói, ước là cô dừng thì quá khứ.

“Em không thể hiểu những gì Etienne làm. Em đã thử, và nó *không hề* hợp lý.”

“Nói lại cho anh nghe nào,” Richard gợi ý, đi tới gần hơn. “Ý anh là có thể anh không có kinh nghiệm như em, nhưng anh biết thế nào là logic.”

Anh ngạc nhiên khi cô gật đầu. “Có thể anh sẽ giúp được. Nhưng không phải khi Castillo và Havard đang ở đây - và nhất là cả sếp em nữa.”

“Nhân tiện thì Tom nói sẽ mách lẻo em với Irving nếu em gọi cậu ấy thế đấy.”

“Được thôi. Yale.”

“Chúng ta sẽ xem lại giả thuyết của em sau bữa tối.”

“Anh biết không,” cô nói đi tới bên anh và vòng tay quanh eo anh. “vì anh đã đưa em ra ngoài ăn tối ở nhà Donner, có thể em cũng sẽ đáp lại anh.”

“Em muốn đưa anh ra ngoài ăn tối,” Anh không di chuyển, để cô tự quyết định mức độ thân mật giữa họ.

“Vâng.” Cô dướn lên hôn nhẹ vào miệng anh.

“Như một buổi hẹn hò à?”

Cô phân vân chỉ trong một giây ngắn ngủi. “Chắc chắn rồi. Và em có thể gần như bảo đảm là sau đó anh cũng sẽ gặp may mắn đấy.”

Anh muốn đánh dấu lên lịch của mình. Đây là lần đầu Sam tiến một bước để đẩy mối quan hệ này vượt lên mức chỉ là cảm giác cơ thể. “Trước hay sau khi chúng ta xem qua bản kế hoạch phạm tội của Etienne?”

Samantha bật cười, dựa vào ngực anh và lướt tay xuống hông anh. Khi đứng thẳng lên cô đã có ví của anh trong tay. Anh còn không cảm thấy cô nhắc nó ra.

“Có thể là cả hai.” Cô mở nắp chiếc ví da. “Em đã nghĩ vậy mà,” cô ngân nga, ném ví lại cho anh, vẫn nguyên vẹn như anh biết.

Anh bắt lại nó. “Em nghĩ gì?”

“Hầu hết đàn ông chỉ mang một BCS thôi,” cô nói, lướt qua anh xuống cầu thang. “Một. Không phải 3. Người ơi, anh hẳn phải nghĩ là anh khá giỏi ở trên giường nhỉ.”

“Anh được nói như vậy mà.”

“Vậy thì chúng ta sẽ ăn tối thật nhanh, và anh có thể chứng minh lại cho em.”

“Samantha?”

Cô dừng lại, quay mặt đối diện anh. “Mm-hm?”

“Cái này không được lãng mạn lắm, nhưng vì em đã nói đến BCS, hai lần trước chúng ta không dùng... biện pháp. Em có-”

“Em hoàn toàn sạch sẽ, nếu đó là những gì anh định hỏi.”

Richard đỏ mặt. “Không. Ý anh là, em có an toàn không?”

“Jeez, anh đúng là đồ người Anh,” cô nói, bật cười. “Em uống thuốc mà.”

“Ồ. Tốt. Đó, đó là những gì anh muốn nói.”

Samantha quay lại và hôn anh thật mạnh trên môi. “Cảm ơn vì đã hỏi.”

“Chỉ tỏ ra lịch sự thôi.”

“Nói mới nhớ. Anh phải mặc quần short đi ăn tối nhé.”

Với cái nhú mày vò vĩnh có vẻ hơi thật, anh theo cô vào thư viện. “Quần short? Kiểu quy định ăn mặc gì vậy?”

Cô mỉm cười khi đi vào phòng. “Kiểu của em.”

[26] *Moonlighting* là một series phim điều tra tội phạm của Mỹ. Diễn viên chính là một nam và một nữ thám tử của văn phòng thám tử Blue Moon.

[27] Sam Spade là nhân vật trong tiểu thuyết và bộ phim *The Maltese Falcon* (1930). Ở đây Sam dùng cụm từ “*Cheese it! It’s the cops!*” (*Chạy đi! Cảnh sát đấy!*) là một cụm từ lóng thường được dùng trong các phim Hollywood những năm 1930.

Chương 24

Thứ 2, 6:25 p.m

Castillo gọi 3 cảnh sát nữa và một chiếc U-Haul[28] để chở tất cả đồ giả đi. Sau khi thảo luận, ông đồng ý sẽ thẩm vấn Partino và luật sư của hắn về những thứ đồ giả này vào sáng hôm sau, và sẽ không liên hệ với FBI cho tới khi ông gọi cho Donner và báo xem đã khai thác được thông tin gì. Samantha biết ông ta đang không thực sự làm đúng qui tắc, và cô rất ngạc nhiên thấy mình bắt đầu thích ông.

Cuộc dạo chơi này của cô ngày càng trở nên lạ hơn. Đầu tiên cô kết bạn với một người mà trước đây cô sẽ coi là mục tiêu, rồi ít nhất cũng ở mức độ tôn trọng lẫn nhau đối với một tên luật sư, và giờ là tình huống tương tự với một cảnh sát. Tiếp theo là gì đây, một cha sứ à?

“Tốt nhất là nơi này phải thật tuyệt,” Richard nói, gặp cô ở sảnh. “Thường thường thì anh không mặc short trừ khi là trong tình huống cực kì cấp thiết.”

“Đẹp đấy,” cô nói, mỉm cười khi anh tới gần. Anh đã mặc một chiếc quần short rộng, màu xám và rất ngon. Cả một chiếc T-shirt đen làm cô muốn nhảy vào anh và quên đi bữa tối. Và cô đã nghĩ là quần áo kiểu này sẽ làm *anh* mất thăng bằng kia đấy. Cô đã cố thuyết phục mình rằng

đây là một bài kiểm tra rất thông minh để đánh giá anh sẽ chiều theo ý cô tới mức nào, nhưng cô cũng chưa bao giờ muốn tự lừa dối mình. Đây hoàn toàn là về việc liệu cô có thể là người bình thường, bỏ lại thể giới của mình sau lưng trong một đêm không.

“Nếu đây là ý tưởng cho trò đùa của em, em sẽ phải hối hận đấy,”

Sam xoay vai. *Quay lại trò chơi nào.* “Anh có chiếc xe nào tồi tồi một chút không?”

“Anh đoán ý em tồi tồi là rẻ, và trong trường hợp đó thì không.”

Cô thở dài về phóng đại, tận hưởng vẻ mặt ngày càng bối rối của anh. “Được rồi, em đoán là chúng ta dùng con Benz cũng được.”

“Cái nào nhỉ?” anh hỏi rõ ràng

“Con SLK ấy. Nó là một mục tiêu khá nhỏ.”

“Được đấy,” anh lầm bầm. “Anh sẽ lái, đề phòng trường hợp chúng ta cần chạy trốn thật nhanh.”

Nếu đó là yêu cầu lớn nhất của anh trong buổi tối nay, cô sẽ ngạc nhiên đây. “Công bằng thôi. Vậy thì đi nào.”

Khi xuống tới khu thương mại sầm uất của Palm Beach, cuối cùng cô cũng nói cho anh họ đang đi đâu. “Harold and Chuck,” anh lặp lại. “Anh đã từng nghe đến quán này rồi phải không nhỉ?”

“The Fabulous Baker Boys từng chơi nhạc ở đó. Họ có đồ hải sản rất tuyệt. Và cả khiêu vũ nữa.”

“Khiêu vũ. Chúng ta có thích khiêu vũ không nhỉ?”

Cô gật đầu. “Chúng ta thích.”

“Trong khi mặc short à?”

“Trông chúng ta phải giống khách du lịch.”

Anh rẽ lên Đường Cây Phượng và đỗ chiếc Mercedes ngay sát lề với độ chính xác mà cô không thể không ngưỡng mộ - đặc biệt xét tới rằng anh đã lớn lên ở một nước lái xe ở bên trái đường. “Sao chúng ta phải trông giống khách du lịch?” anh hỏi, kéo lại nắp xe lên.

“Vì hầu hết khách du lịch tới đây ăn.”

Richard chạm vào má cô. “Như em đã chỉ ra trước đây, anh không hòa nhập tốt lắm,” anh thì

thầm, vén một lọn tóc ra sau tai cô, “nhưng anh sẽ cố.”

Anh không hòa nhập tốt chút nào; nhưng nếu anh mặc bộ quần áo nhà giàu của anh thì có thể họ sẽ không thể qua cửa mà không bị paparazzi chụp ảnh. Theo cách này, bất cứ người nào quan tâm ít nhất sẽ phải nhìn lại lần thứ hai. Bên cạnh đó, chân anh rất đẹp.

“Vĩa hè hay phòng trong vườn?” người chủ quán hỏi khi họ đi vào. Rick, tất nhiên, đang nắm tay cô, và khi từng đoàn khách du lịch nữ bên trong quay ra nhìn người đàn ông tóc đen với đôi mắt xám sâu thẳm, Sam không thể ngăn mình cảm thấy tự mãn.

“Em hẹn anh mà,” cô nói với anh. “Anh chọn đi.”

“Phòng trong vườn,” anh quyết định

Cô thích ngồi ngoài vĩa hè hơn, để có thể quan sát đường phố. Tuy nhiên, việc đó sẽ không cải thiện được cuộc thử nghiệm là người bình thường của cô. Cô đi theo bà chủ, để Rick kéo ghế cho mình khi họ tới chỗ ngồi.

“Thôi được, anh thừa nhận,” anh nói, cúi người về phía trước để cô có thể nghe thấy anh trong tiếng jazz từ một ban nhạc đang chơi sau lưng họ. “Hầu hết mọi người mặc short.”

“Bảo anh rồi mà,”

“Giờ thì, em yêu, vì em đã mời anh đi, anh được phép nghĩ là em sẽ trả tiền chứ?”

“Được, anh được phép.” một đêm sẽ không phá được tài khoản ngân hàng Nghỉ-hưu-ở-Milan của cô. “Cứ tự nhiên đi.”

Nụ cười của anh sâu hơn nữa, làm ấm đôi mắt xám lạnh. Trái tim cô bấp bênh một chút thật kì lạ, và cô vội với lấy cốc nước uống một hơi.

“Hai người uống gì không?” cô bồi bàn hỏi, nhãn tên trên áo đề Candy ([kẹo sữa](#)). Chắc chắn rồi.

“Cô có danh sách rượu không?” Rick hỏi trợn trư, nhướn một bên mày với Sam, rõ ràng đang hy vọng sẽ làm cô hồi hận với câu “tự nhiên đi”.

“Về cơ bản thì chúng tôi có những thứ có màu. Trắng và đỏ.”

Rick nở nụ cười nổi tiếng của mình, và Candy suýt nuốt luôn viên kẹo cao su trong miệng. “Vậy thì vang đỏ tốt nhất ở đây là gì?”

Cô ta nói tên French Merlot và Rick gọi một chai. “Chắc chắn rồi. Tôi sẽ quay lại ngay để ghi món ăn.”

“Humph. Cô ta thậm chí không thèm hỏi em uống gì,” Sam chú ý.

“Chà, có thể cô ta cho là em là bạn gái *của anh*, và anh đã gọi cho cả hai. Hay là anh gọi cô ta quay lại nhé?”

“Thôi đi, đồ nguời Anh. Merlot ổn rồi.”

Bật cười một tiếng, Rick mở thực đơn ra. “Em đã ăn ở đây rồi phải không? Có gì ngon nhỉ?”

“Món salad phụ cũng ngon. Và bánh mì dài nữa.”

“Xin lỗi,” một giọng nữ thở ra bên cạnh cô. Một cô gái tóc vàng quynh rũ mặc chiếc váy xẻ ngực tới rốn và ngắn tới đùi lớn vờn cạnh bàn.

“Vâng?” cô hỏi, không chắc mình nên hét lên hay nên cười.

“Anh có phải Richard Addison không ạ?” người phụ nữ thở ra, phớt lờ Sam.

Rick chớp mắt. “Ồ, tôi à? Tôi nghĩ cô đang nói với cô ấy. Phải, đúng rồi.”

“Anh cho em xin chữ kí được không?”

“Chắc chắn rồi. Cô có bút không?” người phụ nữ đưa ra một chiếc bút và một khăn giấy, và Rick kí tên. “Của cô đây.”

“Số điện thoại của anh thì sao?” người phụ nữ khúc khích, đẩy lại chiếc khăn giấy vào tay Rick.

Sam định đứng lên, nhưng Rick đá chân cô dưới gầm bàn. “Ouch,” cô càu nhàu, trừng mắt nhìn anh.

“Xin lỗi, tôi không cho số điện thoại.”

“Anh chắc chứ?” Cô Gái Rốn liếm môi

“Cho phép tôi được nói,” Rick tiếp tục, mỉm cười với cô ta, dù Sam chú ý là mắt anh vẫn lạnh lùng, “Hiện giờ tôi đang bận tận hưởng thời gian với một cô cái trẻ rất đáng yêu mà tôi thích ở bên mọi lúc.” Anh thẳng lưng lên, hạ giọng xuống chỉ như lời thì thầm. “Vì vậy tôi rất cảm ơn cô, nhưng tôi sẽ không bao giờ cho cô số điện thoại trong vòng một triệu năm nữa. Chào cô.”

Mặt cô ta đỏ lên dưới lớp phấn dày cả inch, người phụ nữ quay đi, rời khỏi bọn họ với một cái lắc mông hoàn hảo. “Anh thật tuyệt,” Sam thở ra.

“Ít nhất thì em cũng phải giả vờ ghen chứ,” anh nói, kéo tay cô ngang bàn để hôn lên mu bàn tay.

Cô đã ghen, nhưng không đòi nào cô nói cho anh. Không cho tới khi cô có thể trả lời bản thân mình điều đó có ý nghĩa quái quỷ gì. Ít nhất cô cũng không hoảng sợ và quật ngã một người phụ nữ gần như khỏa thân vì đã lén đứng sau lưng cô. “Cô ta không phải kiểu của anh.”

“Và ‘kiểu’ của anh chính xác là gì vậy?” anh hỏi

“Kiểu mà có thể đáp trả anh một câu thay vì cứ thế bỏ đi.”

Với một cái hừ mũi không giống anh chút nào, anh nhâm nhi ly nước của mình. “Có thể em đúng. Vậy anh nên gọi gì đây?”

“Không có tâm trạng ăn salad à?” cô mỉm cười với vẻ nhăn nhó của anh. Một chút khó chịu cũng đáng đời anh vì dám tuyệt vời như vậy. “Được rồi, được rồi. Càng cua hoàng đế Alaska rất tuyệt. Em sẽ gọi Cá Mahi phủ hạt Macadamia.”

Anh tin cô đủ để gọi cua, và cô phải thừa nhận là cá và Merlot phù hợp hơn nhiều so với bia mà cô định gọi. Người ta đã hạ mái vòm của căn phòng xuống, trăng và ánh sao đang rơi xuống sàn nhảy. Cô không nhận ra căn phòng này lại... lãng mạn đến thế, với nhạc jazz êm dịu và từng cặp đôi đang lượn quanh sàn.

Cuối cùng, anh đặt nĩa và đồ bẻ càng cua xuống. “Em nói đúng. Ngon tuyệt.”

Sam nhận ra mình đang bị xao lãng và cầm khăn ăn lên. “Em mừng là anh thích nó.”

“Em có muốn khiêu vũ không, em yêu?”

Anh đứng lên, đưa tay cho cô. Chà, cô đã gợi ý trước mà. Thở dài, cô nắm tay anh và để anh kéo lên.

“Anh phải thú nhận một chuyện,” anh nói giọng trầm trầm, đặt cả hai tay lên eo cô.

“Gì cơ?”

“Cô gái đó có thể khỏa thân, và anh vẫn không thể rời mắt khỏi em.”

Họ nhảy cùng nhau, chạm tay, ngực, hông và đùi vào nhau. “Cô ta cũng gần như khỏa thân mà.”

“Vậy à? Thế thì anh đã chứng minh được ý của mình rồi.”

Anh đã nghĩ Samantha sẽ đưa anh tới một nhà hàng thung lũng chỗ trên tường trong một khu phi

quân sự nào đó. Tuy nhiên Chuck and Harold rất đẹp, sống động và thậm chí rất lãng mạn với sàn nhảy ngoài trời. Anh thường thích những nhà hàng riêng tư hơn, vì người ở đó sẽ không tiếp cận anh xin chữ kí hoặc lời khuyên cho những vụ đầu tư, nhưng anh thích nơi này đủ để có thể cùng cô tới đây lần nữa.

Anh thấy khiêu vũ khi mặc quần short hơi ngu ngốc, và anh không phản đối khi 20' sau cô đề nghị quay về nhà để xem xét lại gallery. Hóa đơn của họ, khoảng 100\$, đợi trên bàn, nhưng Samantha không để anh trả. Thay vào đó cô rút ra một tập tiền dày trong ví và đặt lên bàn. Anh không muốn biết cô lấy tiền đó từ đâu.

“Em hẹn anh mà, nhớ không?” cô nói, nắm tay anh khi họ quay lại chiếc SLK.

“Em muốn lái không?”

“Thật à? Em rất thích.”

Cô mở nắp ra và khởi động xe và bỗng dừng lại.

“Gì vậy?” anh hỏi, chú ý tới cái nhú mày trên mặt cô.

“Em chỉ muốn anh biết là không phải em thích anh về những thứ này,” cô nói, gõ gõ lên bánh lái.

“Không phải à?”

“Không. Em thích anh vì... cái này.” Cô đưa tay ra và gõ lên đầu anh, vuốt nhẹ một lọn tóc, rồi đặt bàn tay lên ngực anh. “Và cái này. Và vì anh mặc short đi ăn tối khi em yêu cầu anh làm vậy. Rõ chưa?”

Anh mỉm cười với cô. “Rõ.”

“Tốt. Bám chắc nào.”

Ngay khi họ tới nơi, anh thay một chiếc quần jean và đi giày thể thao và gặp cô ở gallery. Cô đang đứng ở phía bên kia hành lang, đối diện nơi anh gặp cô lần đầu, mắt nhắm lại và hai tay thả bên hông. Anh quan sát cô, biết là trong tâm trí cô đang trèo ra tường sau, lên vào góc giữa khu vườn và bãi cỏ.

“Chúng ta vào tới nhà chưa?” anh hỏi sau giây lát.

Samantha giật nảy người. “Chưa. Ở ngay ngoài thôi.” Hơi nhú mày, cô quay lưng hướng xuống cầu thang sườn. “Đi nào.”

“Chúng ta vào nhà thế nào đây?” anh hỏi, theo cô xuống tầng trệt.

Cô đi ra qua cửa hiên sau, dừng lại trong bóng của hàng cây bách ở phía Tây ngôi nhà. “Vấn đề là,” cô nói, ước lượng khoảng cách tới chiếc camera gần nhất, “em đang suy xét dựa theo một điều có thể không đúng. Vậy hoặc là em hoàn toàn đúng, hoặc là hoàn toàn sai.”

“Cũng đáng để thử mà,” anh nói, nhận ra có thể là lần đầu tiên ý của cô khi cô nói hệ thống an ninh của anh rất tồi. Một đội bóng bầu dục có thể đánh nhau ở nơi họ đang đứng mà không bị phát hiện. “Và anh vô tình lại nghĩ là em có trực giác rất tốt.”

“Hm. Nịnh nọt có thể giúp anh có được thứ anh muốn đây,” cô nói với một nụ cười, sự chú ý rõ ràng vẫn tập trung vào khung cảnh xung quanh.

Một nguồn năng lượng thấp chạy dọc sống lưng anh, như đêm mà họ đột nhập nhà Dante. Cô đã nói đến sự sôi trào cô có được khi tới một nơi không được phép. Anh hiểu ý cô, dù sự tập trung của anh vẫn dành cho hình dáng nhỏ bé bên cạnh. “Chúng ta tiếp tục chứ?”

“Được rồi. Đây là giả thuyết của em: Etienne đột nhập theo hướng này vì đây là đường đi an toàn nhất từ nơi chúng ta tìm thấy dấu giày hắn.”

“Sao phải bận tâm tránh né nếu hắn đã có Dante tắt tất cả video ngoài trời rồi?” Richard hỏi.

“Em có một giả thuyết, nhưng đợi một phút đã.” Cô lướt tay dọc bức tường thô ráp, đi sâu vào bóng cây. “Cái gì ở đây vậy?” cô hỏi, gõ lên một cửa sổ.

Anh chỉh tầm nhìn. “Đó hẵn phải là nhà kho. Ghế và bàn phụ khi có tiệc lớn. Mấy thứ kiểu đó.”

Cô bật lên một chiếc đèn pin mà anh không nhận ra là cô mang theo. “Đây rồi,” với đầu móng tay, cô cạo lên một vết xước sơn nhạt chạy dọc tới bệ cửa. “Hắn dùng một thanh sắt phẳng để đẩy then lên.”

“Vậy là không chỉ bộ cảm ứng và camera ngoài trời là bị tắt.”

“Em không nghĩ có thứ gì ngoài trời bị tắt,” cô cầu nhàu, “không thì Etienne đã không phải lén lút. Nếu em đúng, Partino có thể đã tắt tất cả báo động và cảm ứng trong nhà; làm thế dễ hơn, đặc biệt là khi hắn có thể không biết anh sử dụng loại báo động nào quanh cửa gallery. Nhưng chúng ta đã đi hơi xa rồi. Quay vào thôi.”

“Vào?”

“Đi qua cửa, trừ khi anh muốn trèo qua cửa sổ,” cô nói, mỉm cười lộ hàm răng trắng trong bóng tối.

“Đi vào thôi.”

Họ quay lại cửa hiên và đi xuống một mê cung hành lang của nhà kho. Cửa khóa, nhưng Samantha mở nó ra trước khi anh kịp rút chìa khóa.

“Then cửa sổ đã bị phá,” cô nói, đi qua đồng hồ đặc được phủ kín. “Thấy không?” Cô gõ đuôi đèn pin lên then. Trông nó như được khóa, nhưng cô chỉ gõ nhẹ nó đã trượt ra.

“DeVore phá nó để hắc có thể làm như nó vẫn được khóa khi hắc thoát ra bằng cửa sổ này.”

“Đúng.”

“Được rồi, anh có một câu hỏi.”

“Nói đi.”

“Sao DeVore phải đột nhập nếu như sau đó Dante sẽ đổi lại viên đá?”

“Cái đó, anh yêu, là câu hỏi vô giá,” cô nói, rời khỏi căn phòng. “Được rồi, chúng ta là Etienne. Chúng ta biết gallery ở đâu vì đã có sơ đồ. Chúng ta cũng biết mấy cái camera trong nhà không hoạt động, và sẽ an toàn khi đột nhập qua cửa sổ.”

“Vậy nên chúng ta đi cầu thang sau lên tầng 3,” anh nói và họ làm theo như vậy, “cẩn thận tránh hệ thống an ninh tồi tàn của tên Addison cho tới khi an toàn vào tới gallery.”

Cô tiếp tục bước lên. “Chúng ta tới cửa, và có thể cắt khóa phụ một cách bừa bãi vì dù sao bằng chứng cũng sẽ bị thổi tung trong vài phút nữa.” Cánh cửa treo trên một bản lề lơ lửng trong phòng, nhưng cô lặp lại động tác bằng đôi bàn tay nhanh nhẹn rồi bước vào.

“Vì chúng ta biết báo động đã được ngắt,” cô tiếp tục, “chúng ta lấy viên đá và đi ra, đóng cửa lại.”

“Tại sao?”

“Em đoán là hắc muốn mọi thứ ở gallery trông thật bình thường. Nếu Prentiss, ví dụ thế, nhìn thấy cửa mở, anh ta sẽ đi vào, rồi chạy ra theo cùng đường vừa tới mà không dẫm lên dây nổ.”

Richard nhìn cô một lúc lâu. “Vậy Prentiss là mục tiêu?”

Cô ngồi xuống cạnh tường như thể đang cài thuốc nổ. Với một hơi thở sâu, cô đứng lên. “Anh biết là em không nghĩ vậy mà.”

“Nói cho anh em nghĩ gì đi?”

“Phần này em không chắc chắn.” cô phúi tay lên quần, ánh nhìn vẫn tập trung vào lỗ hổng trên tường nơi quả bom đã nổ. “Hãy chịu đựng em một lát - cái này sẽ rất điên đây.”

“Anh có cảm giác chỉ những thứ điên khùng mới hợp lý trong vụ này. Mà còn bảo vệ thì sao? Dante không thể ngắt *bọn họ* được.”

“Họ đi tuần theo từng vòng 15’. Etienne biết điều đó, như em vậy.”

“Vậy là Partino và DeVore làm việc cùng nhau.”

“Em không nghĩ vậy. Có vài đầu mối cho thấy Etienne biết Partino sẽ ngắt hệ thống báo động trong nhà. Nhưng em không thấy dấu hiệu gì là Partino biết Etienne sẽ tới đây.”

Tiêu hóa giả thuyết đó, Richard ngẩng đầu lên nhìn về hướng cửa gallery. “Nhưng chúng ta chắc chắn là Partino là người ngắt đường truyền camera và báo động đúng không?”

“Đúng, vì hắn đã làm thế khi cài bom và viên đá giả cho em.” Đột nhiên cô bước lên. “Hãy thử là Partino một lát nào.”

Cô đi xuống lầu, không phải tới văn phòng của tên quản lý tài sản, mà tới căn phòng riêng nhỏ của hắn. “Khoảng lúc nửa đêm thì hắn sẽ ở đây đúng không?”

“Ừ.”

“Theo giả thuyết hắn là người đã tráo đổi nhiều thứ khác, em cho là hắn khá quen thuộc với việc ngắt báo động.” Cô nhíu mày tập trung sâu hơn. “Hoặc là thế, hoặc là hắn đã mua Clark. Giờ thì chúng ta sẽ không nói về một phần chiết khấu của một phần chiết khấu của viên đá Trojan. Chúng ta đang nói về 50 triệu đô hiện vật rời khỏi nhà này khá thường xuyên.”

“Giả thuyết thú vị đấy,” Richard nói tối tăm

“Nhưng không phải đêm nay.” Mở cửa phòng Partino dễ dàng như mở cửa nhà kho, cô bước vào. “Có thể hắn giữ viên đá giả ở đây, vì anh và Donner đều có thể vào văn phòng hắn.” Cô nhìn quanh căn phòng, một cái nhíu mày nhẹ trên mặt. “Em định hỏi anh từ trước, sao trong này không có đồ nghệ thuật hay gì đó?”

“Anh không biết. Anh thực sự không quản chuyện trang trí phòng riêng.”

“Thậm chí phòng dành cho khách cũng có vài thứ đồ đẹp. Đây là người quản lý việc sưu tầm và phân loại mọi thứ, và hắn có vài tấm ảnh và một chiếc bình Victorian giả.”

Gật đầu, Richard đi quanh căn phòng với cô. “Không thứ gì đáng giá có thể bị mất ở đây, nếu

không hẳn sẽ là đối tượng tình nghi lớn nhất.”

“Chỉ là theo giả thuyết này thôi. Được rồi. Chúng ta đã tắt báo động và có viên đá giả để thay thế viên thật. Chúng ta đã báo với... bất cứ kẻ nào là người môi giới của chúng ta về ngày sẽ có đồ, và bất cứ kẻ nào là người mua hay người môi giới cũng đã báo lại với Etienne hay bất cứ kẻ nào thuê hẳn.”

“Sao chúng ta biết việc đó?”

“Vì theo cách Etienne vào nhà, hẳn biết báo động đã được ngắt.”

“Được rồi. Tiếp đi.”

“Người mua và môi giới sẽ chờ viên đá, và nó sẽ tới London trong vòng một tuần, vì vậy dù Partino biết anh đã quay về từ Stuttgart hay không, hẳn vẫn phải trái đổi. Etienne có lẽ không biết là anh đã về, nhưng hẳn cũng không quan tâm. Dante sẽ đi lên, mang theo một máy bộ đàm hoặc là vì hẳn đã nghi hoặc là để Clark có thể cảnh báo cho hẳn nếu có ai tới. Có thể hẳn vô tình nghe được cuộc nói chuyện giống như anh, là Prentiss đã tìm thấy một kẻ đột nhập. Hẳn hoảng sợ và quay lại phòng, bật lại báo động lên để không ai nghĩ vụ đó có liên quan đến người bên trong.”

“Và rồi mọi thứ nổ tung, viên đá biến mất, và hẳn bị kẹt với viên đá giả.”

“Đúng. Thêm một điểm nữa.” Samantha dừng lại trên lầu nơi lần đầu cô bước vào gallery. “Nếu em không đột nhập, và nếu anh không ở đây, *hẳn* sẽ là người dẫm lên dây nổ.”

Richard nhìn cô. Cách cô sắp xếp các mảnh ghép với nhau rất hợp lý. “Dante là mục tiêu.”

“Với rất nhiều nếu như, có thể và giả dụ xen vào.”

“Tại sao?” anh phản đối. “Sao lại có người thuê DeVore để lấy viên đá và giết Partino, khi mà dù sao thì Partino cũng lấy viên đá? Ý anh là theo những gì em nói thì kẻ sắp xếp thời gian của vụ này đã báo cho cả hai tên đó - và nghĩa là hai tên đó cùng làm cho một người.”

“Cái đó thì em không chắc. Và vẫn còn vấn đề về ai là người muốn em tới đây khi mà tất cả mấy thứ phân này xảy ra.”

Có người đã cài cô vào không phải để ăn trộm. Họ đã cố tình lôi cô vào giữa một trận chiến cá nhân mà không cho cô biết cô đang vướng vào cái gì. Richard nuốt xuống. Samantha Jellicoe đã cực kì may mắn. Và dù anh chưa gặp Sean O’Hannon, nếu tên môi giới này có liên quan, anh mừng là hẳn đã chết. “Liệu O’Hannon có làm việc này không?” anh hỏi. “Thuê cả 3 người bọn em cho cùng một vụ?”

Samantha lắc đầu. “Hắn không có đủ trí tưởng tượng để sắp đặt 3 vụ đột nhập cùng lúc, cùng địa điểm mà không ai trong số đó biết về người kia đâu. Hơn nữa có người đã giết hắn mà.”

“Sao từ đầu lại chọn em? Em không biết gì về vụ tráo đổi đồ của anh.”

“Em đoán là em được dùng làm đồ thí mạng. Dù em bị giết hay bị bắt thì em cũng sẽ bị buộc tội cho vụ này. Có thể họ hy vọng Partino và viên đá giả được tìm thấy trong đồng gạch vụn. Mọi người sẽ nghĩ đó là viên đá thật, tất nhiên, và hắn đã lấy lại nó từ em ngay trước khi em gây rối để cả hai bị giết.”

“Anh rất ngưỡng mộ sự bình tĩnh của em, nói về cái chết của em dễ dàng như vậy.”

Bước về phía anh, cô hôn lên má anh. “Chỉ bởi vì em không chết thôi. Tin em đi, em rất tức giận.” cô chửi thề, đá một mảnh gỗ cháy sang bên. “Và với Etienne và O’Hannon đã chết, em không có cách nào để biết ai là người thuê họ. Stoney có thể sẽ tìm ra, nhưng giờ không rõ bác ấy ở đâu. Chúng ta không thể hỏi Partino, vì trong vài giờ nữa Castillo sẽ giao hắn và tất cả đồng đồ giả của anh cho FBI.”

“Và họ sẽ giải quyết vụ này,” anh chỉ ra.

“Ừ. Và hầu hết các đầu mối khốn kiếp đều chỉ về phía em. Điều đó có nghĩa là sự hợp tác của chúng ta chấm dứt, và em rời khỏi đây.”

Cổ họng anh thắt lại, anh nắm lấy tay cô. *Chúa ơi*. Anh đã làm gì chứ? Anh đã biết về kế hoạch của Castillo và FBI - sao anh không thể nghĩ ra cô vẫn sẽ bị tình nghi? Câu trả lời rất rõ ràng - anh không thể nghĩ tới việc cô rời đi, trong bất kì tình huống nào, và anh đã quen là người được chỉ huy mọi chuyện. Chết tiệt. Anh sẽ không để cô đi.

“Em đã có thể nói về chuyện đó trước khi chúng ta gọi cho Castillo,” anh nói, sử dụng tất cả sự tự kiểm soát rèn luyện qua nhiều năm để có thể bình tĩnh.

Cô nắm chặt tay anh. “Rick, 3 người đã chết. Em nghĩ việc đó quan trọng hơn sự thoải mái của bản thân em.” Ánh mắt cô nhìn anh nói nhiều hơn lời cô nói, nhưng anh không chắc mình nên hiểu nó như thế nào - ngoài việc nhận ra rằng cô cũng không muốn rời đi.

Vậy thì làm sao anh có thể thay đổi mọi chuyện để cô có thể ở lại? Rõ ràng là tìm ra kẻ đã sắp xếp tất cả vụ này sẽ cứu được cô, nhưng như cô nói, tất cả đầu mối đã không còn trong tầm tay họ. Anh nheo mắt. Có thể không phải tất cả. “Chiếc váy xanh em mặc tới nhà Tom ấy? Đi mặc nó vào.”

“Cái gì? Xét đến việc em có ít thời gian-”

“Và đi giày cao gót nhé. Có vài đôi trong tủ nếu em không mang theo.” Cô tiếp tục cứng đầu, và

anh cúi xuống hôn cô. “Tin anh đi. Anh sẽ gặp em dưới sảnh.”

Samantha không biết anh nghĩ gì, nhưng ngay khi cô nhận ra kẻ nào đó đã tốn bao nhiêu thời gian và công sức để dàn dựng một vụ trộm cắp lâu dài từ anh, cô biết mình sẽ phải rời đi. FBI và Interpol chưa có thứ gì đủ chắc chắn để bắt cô, nhưng lần này họ có thể có. Rồi họ có thể từ từ đào sâu tìm kiếm. Và như cha cô vẫn hay nói, đào đất thì sẽ ra giun.

Quyết định phải đi không nên khó như vậy. Nhiều nhất thì cô chỉ có 24h trước khi mấy tên mặc đồng phục tới tìm bắt cô. Sâu trong tâm trí, cô biết chuyện này sẽ xảy ra; khi cô biết rằng Etienne đã bị giết, cô nhận ra phải có gì đó hơn là một viên đá đang bị đe dọa.

Nếu cô rời đi trước khi trời sáng, cô có thể bắt kịp một chuyến bay. Một khi Castillo đã quyết định không hướng về phía cô, mạng lưới sẽ khá lỏng lẻo.

Sam kéo chiếc váy khỏi móc và ném lên giường. Rồi cô ném một đôi giày nâu vào tường. Tiếng động làm cô thỏa mãn, nhưng nó không thay đổi được gì. Cô vẫn phải rời khỏi Solano Dorado - rời khỏi anh.

Điều này rất hợp lý. Cô đã sống an ổn ở ngoại ô Palm Beach gần 4 năm rồi, có một công việc cô khá thích mà không liên quan tới máy cắt then hay súng sơn, chỉ thi thoảng làm việc cho Stoney nếu công việc kêu gọi hứng thú và tính tò mò của cô. Rồi một tuần sau khi gặp... có thể là người đàn ông lôi cuốn nhất cô từng biết, cô đã phải rời đi. Định mệnh thật điên cuồng. Rất điên cuồng.

Dù Rick đang nghĩ gì, anh có vẻ muốn cô trông thật đẹp, vì vậy cô dành thời gian chải đầu và trang điểm lại. Khi cô nhìn mặt mình trong gương, cô đột nhiên muốn khóc. “Thôi nào, Sam,” cô gầm gừ. Cô không bao giờ khóc. Chỉ vì cuối cùng cô đã nhận ra là có một người quan trọng trong cuộc sống của mình đến thế có ý nghĩa gì và cảm giác như thế nào, không đồng nghĩa với việc cô có thể giữ người đó ở bên.

Khi gặp Rick dưới sảnh, cô quên mất việc khóc. Cô gần như quên cả thở. Anh đứng bên cửa trước trong bộ vest đen, sơ mi xám và cà vạt đỏ. Dù cô vốn không thể nhầm anh với bất kì ai ngoài một người đàn ông thành công và tự tin, đột nhiên trông anh thật... quyền lực.

“Wow,” cô nói. “Armani thực sự hợp với anh đấy.”

“Cảm ơn, và wow lại cho em nhé. Sẵn sàng chưa?”

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Vào tù.”

[28] một công ty vận chuyển của Mỹ.

Chương 25

Thứ 2, 11:08 p.m

Viên sĩ quan đưa họ vào một căn phòng trông giống những phòng thẩm vấn trong *Law and Order*[\[29\]](#), dù Sam chưa thực sự nhìn thấy một phòng thẩm vấn cho tới giờ. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc gương lớn trên tường, tự hỏi tên quái quỷ nào đang đứng sau đó, sẵn sàng quan sát và lắng nghe cuộc nói chuyện của họ.

“Thả lỏng nào,” Rick thì thầm, kéo cô ngồi xuống ghế bên cạnh anh.

“Làm sao chúng ta biết được là không có ai khác nữa?” cô cầu nhàu đáp lại, vẫn nhìn vào tấm kính. “Nếu em nói cái gì đó, anh biết đấy, phạm pháp, thì sao?”

Anh nắm tay cô và hôn lên mu bàn tay. “Em sẽ phải tin anh, Samantha. Anh sẽ không để chuyện gì xảy đến với em ở đây đâu. Anh thề.”

Cô nặn ra một nụ cười. “Anh lại tỏ ra hiệp sĩ đấy.”

Rick định đáp lại, nhưng Dante Partino đã đi tới cửa, một sĩ quan khác theo sát sau lưng. Hắn mặc bộ đồ tù màu cam và hai tay bị còng thả ngang thắt lưng, Sam để ý với một hơi thở khó khăn. Cô không thể tưởng tượng cảm giác bị nhốt trong một căn phòng nhỏ xíu với tay bị trói chặt sẽ như thế nào.

“Anh bỏ cái đó ra được không?” Rick hỏi, chỉ vào tay Partino.

“Cái đó không thực sự...Vâng, được thôi. Nhưng chỉ 10’ thôi nhé.”

Ngay khi cửa đóng lại. Dante đẩy ghế ra sau và đứng dậy. “Tôi có được phép nghỉ anh tới đây để giúp tôi không vậy? Tôi đã làm việc cho anh 10 năm, Rick. Và chỉ vì con đĩ này trèo lên giường anh, anh sẵn sàng tin bất cứ lời dối trá nào của nó?”

“Dante, tôi không cần phải tới đây đâu,” Rick nói, giọng lạnh lùng và bình tĩnh tới mức Sam phải liếc sang nhìn. “Họ có đối xử với ông tốt không? Tôi đã bảo Tom tìm cho ông một luật sư tốt nhất có thể, và tôi sẽ trả tiền.”

Mặt Partino thu lại trong một cái nhúm mày. “Đúng là một đồng lõa xộn,” hắn nói với giọng bình tĩnh hơn. “Tôi không hiểu sao lại có người nói về tôi như vậy, rằng tôi ăn trộm viên đá, và rằng

tôi muốn giết... cô ta. Sao tôi phải làm vậy chứ?”

Rick đẩy vào chân Sam ở dưới bàn và cô giật mình. Cô nghĩ cái đó nghĩa là cô phải bắt đầu với Partino. Cô hít một hơi, cố quên đi mình đang ở đâu và cái gương chết tiệt ở sau vai.

“Vì tiền chẳng hạn,” cô kéo dài

“Tao sẽ không nghe mày nói gì hết,” hấn gắt lại. “Hơn nữa, tao có đủ tiền rồi. Rick trả cho tao rất nhiều, vì tao làm việc tốt. Cứ đi hỏi người khác đi. Tao không có lý do gì phải trộm viên đá đó.”

“Tao không nói về viên đá đó. Phần của mày trong vụ đó sẽ là, gì chứ, 10 nghìn đô? Quá ít, dù là với một thằng khờ như mày.”

Partino đặt nắm tay lên mặt bàn, rõ ràng đang cố đe dọa cô. “Mày mới là đồ khờ, vì tao biết mày mới là người trộm viên đá đó. Họ tìm thấy viên đá trong túi *của mày*. Không phải của tao.”

“Chỉ vì tất cả những thứ đồ giả khác của mày đều đã treo trên tường thôi,” cô đáp lại

Hấn tái nhợt đi. “Tao không hiểu mày đang nói gì.”

“Ồ, thôi nào, Dante. Bức Picasso đó trông như được vẽ bởi một con khỉ đầu chó vậy. Và mày đúng là đồ ngu, thậm chí còn giữ lại ghi chép mỗi khi tráo đồ nữa.”

“Bậy bạ!”

“Tháng 6 năm 1999,” cô nói, thầm cầu nguyện trong đầu. Một bước đi sai, và hấn sẽ không chịu khuất phục. Và ở đây, cô không thực sự cảm thấy tốt nhất. Chúa ơi. Cô, và nhà tù.

Hấn trừng mắt nhìn cô với sự căm thù rõ ràng tới mức cô phải chuẩn bị tinh thần hấn xông vào cô qua chiếc bàn. Thay vào đó, với một hơi thở hỗn hển cô có thể cảm thấy trên mặt mình, hấn đi tới chỗ chiếc gương và vòng lại. Rick xoay ghế để có thể nhìn Partino; rõ ràng cũng không tin tưởng hấn hơn cô là bao.

“Mày không thể chứng minh gì được,” hấn rít lên. “Tao là người tốt”

“Tao có thể chứng minh mọi thứ,” cô đáp trả, để sự ghê tởm lẫn vào giọng nói. “Mày có muốn tao kể thêm vài thứ nữa không? Khẩu Remington? Bức Gauguin màu xanh?”

“Câm đi!”

“Được thôi, nhưng không thay đổi được gì đâu. Sáng mai FBI sẽ tới gặp mày. Tao chỉ muốn mày biết là tao biết mày đã làm gì, và rằng tao đã nói cho Rick, và ngày mai thì FBI cũng sẽ biết.

Giờ chúng ta đi được chưa anh?" Cô nhìn Rick, chỉ hơi giả vờ.

Mặt tên quản lý xám lại. Dường như mất kiểm soát với cơ của mình, hấn ngã ra ghế. "FBI. Con đi."

Rick dấm tay lên bàn, và cả Sam và Partino giật nảy người. "Đủ rồi," anh gầm lên.

"Rick, tôi-"

"Câm lại, Dante! Tôi muốn hai từ của ông, và rồi tôi sẽ làm những gì có thể để giúp ông. Nếu ông không cho tôi hai từ đó, tôi sẽ dùng tới đồng tiền cuối cùng để đảm bảo là ông bị kết tội giết Prentiss và có ý định giết tôi."

"Tôi chưa-"

"Đó không phải hai từ tôi cần."

"Vậy... vậy anh muốn gì?"

"Tên người mua viên đá đó. Chúng tôi biết ông đã có kế hoạch cho việc đó."

"Tôi không-"

"Đó cũng không phải hai từ đúng. Cơ hội cuối, Dante." Anh ngồi lại, ánh nhìn vẫn ở trên mặt Partino. "Ai mua viên đá đó của ông?"

Miệng hấn mở ra, rồi ngậm lại như một con cá, rồi Dante run run nuốt vào. "Meridien," cuối cùng hấn thều thào. "Harold Meridien."

Cái tên đó nghe hơi quen với Samantha, nhưng hàm Rick nghiến chặt lại. Khi anh bật dậy, trong một giây, cô nghĩ cô sẽ phải lo về việc kiểm chế sai người. "Tôi sẽ bảo đảm là cảnh sát biết ông có hợp tác," anh nói giọng gay gắt. "Nhưng vì chính mình, tốt nhất ông nên hi vọng ông không bao giờ ra khỏi tù."

"Rick-"

Rick sải bước ra cửa và gõ nhẹ. Viên sĩ quan mở cửa ra, và gật đầu cứng nhắc, Rick rời đi. Thở hỗn hển, Sam chạy theo anh.

"Đưa anh chìa khóa," anh nói khi họ vào tới bãi đỗ xe. "Anh biết em đã lấy."

"Không đòi nào. Lên xe đi, và em sẽ lái."

“Anh muốn lái.”

Cô hát đầu với anh. “Nếu trông em như anh bây giờ, anh có để *em* lái không hả?”

“Samantha-”

“Anh đang tức, anh muốn lái thật nhanh, và anh muốn giết tên Meridien đó. Em sẽ lái nhanh, và về tới nhà anh vẫn có thể tức. Trong lúc đó, anh có thể nói cho em Meridien là ai và quen biết anh như thế nào. Và em có thể nhắc cho anh là em đã dừng cảm như thế nào khi đi vào đó, và đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng em làm việc này.”

Gật đầu cộc lốc, anh lùi lại khỏi cửa ghế lái và đi vòng sang bên kia. “Lái thật nhanh vào,” anh gầm gừ.

Cô lái rất nhanh. Rick ngồi nhìn ra cửa sổ, vẫn cứng như tượng - hay là như một ngọn núi lửa sắp phun trào hơn. Meridien. Cái tên này có liên quan tới kinh doanh lớn hay ngân hàng gì đó, nhưng cô không thể nghĩ được gì hơn. Khi cô nghe cái tên đó, cô hẳn đã chú ý vào thứ khác không thì cô đã nhớ rồi. Rick sẽ nói cho cô, nhưng nếu anh không nói sớm, cô vẫn sẽ phải đi. Thậm chí là vì Rick cô cũng không thể mạo hiểm bị FBI săn đuổi.

Frank Castillo quan sát người sĩ quan còng lại tay Partino và dẫn khỏi phòng thẩm vấn. Ông đã làm gãy đầu bút chì mình đang dùng để ghi chép, nhưng dù đang tức điên lên, ông vẫn phải thừa nhận Sam Jellicoe có thể làm thám tử được, nếu số phận và cha cô ta không đẩy cô ta về hướng khác.

Harold Meridien. Một tên làm ngân hàng hay gì đó, ông nghĩ, nhưng ông sẽ phải kiểm tra lại. Không phải ở vùng này, không thì ông đã nhận ra rồi. Ít nhất khi Addison sử dụng sức ảnh hưởng của anh ta và trêu đùa với tội cản trở điều tra, ông cũng lấy được thông tin.

Ông mệt mỏi đứng lên. Jellicoe và Addison không hỏi tên của người đứng sau Partino trong vụ trộm và làm đồ giả, vậy chắc chắn là họ đang nghĩ theo hướng khác. Và Addison đã nhận ra cái tên đó. Chà, có vẻ như sáng mai ông sẽ phải tới nhà anh ta lần nữa đây. Dù có kết quả hay không, vẫn phải theo luật. Thậm chí nếu như Addison và Jellicoe chỉ muốn có đáp án, ông muốn có một bản án. Và đã tới lúc họ ngừng trò chơi này lại rồi.

Samantha vừa kịp dừng xe thì Richard nhảy ra và sai bước lên thềm trước cửa. Anh phải gọi vài cuộc điện thoại, và anh không quan tâm chết tiệt gì tới việc nơi anh gọi đang là mấy giờ.

Cửa trước đóng lại sau lưng anh, không nhẹ nhàng chút nào. “Anh có định nói gì không vậy?” Samantha yêu cầu.

“Để sau,” anh gắt. “Sáng mai anh cần tới Stuttgart.” Anh lên được nửa cầu thang thì nhận ra cô không theo sau. Ép một hơi thở vào sâu trong phổi, anh quay lại. “Vụ này đã trở nên rất riêng

tư, Samantha. Anh sẽ giải thích với em sau.”

“Được thôi,” cô nói sau giây lát, lần đầu tiên khuôn mặt cô không thể đọc được. “Chúc may mắn.”

Cái đó nghe như là kết thúc vậy. Richard nhú mày. “Thế nghĩa là gì?”

“Như em nói thôi. Chúc may mắn.”

“Anh không có thời gian để giận dữ, Samantha.”

Cô ngược đầu nhìn anh. Trong ánh sáng mờ mờ, anh thề là anh thấy một dòng nước mắt chảy xuống má cô. “Đây không phải là giận dữ, Rick.” Cô đáp lại, giọng nói bình tĩnh và thản nhiên. “Anh phải đi, và em phải đi. Đó là tất cả. Chỉ là sự thật thôi.”

Tim anh ngừng một nhịp. “Cái gì? Anh chỉ đi Stuttgart thôi. Một, hai ngày nữa anh sẽ về, còn phụ thuộc xem anh tìm thấy gì đã,” anh bước xuống một bậc.

Samantha thở dài, vai cô nhô lên hạ xuống với hơi thở nặng nề. “Ngày mai khi FBI tới tìm Partino, hắn sẽ phun tên em ra mọi nơi để bảo vệ cái mông hắn. Em không thể ở lại đây.”

Băng giá xuyên thẳng xuống sống lưng anh khi nghĩ tới cảnh cô ở trong một trong những căn phòng nhỏ bé đó, đối diện với một cái gương. Anh quyết định chỉ trong giây lát. “Lên lầu đi,” anh nói. “Và đóng gói hành lý lại. Em sẽ đi với anh.”

“Anh có thể bị kết tội đồng lõa đấy,” cô đáp lại, không di chuyển. “đó không phải là mục đích của sự hợp tác này.”

“Mục đích của cuộc hợp tác này,” anh đáp lại, quay lại sánh với cô “không còn như ban đầu nữa. Anh sẽ không để em đi. Em sẽ không biến mất vào bóng đêm và anh không bao giờ nhìn thấy em lần nữa.”

“Rick-”

Anh nắm vai cô, kéo cô vào và hôn thật mạnh. Cô kháng cự chỉ trong giây lát, rồi choàng tay quanh vai anh, ôm bờ môi mềm mại của mình vào môi anh. Richard giữ cô thật chặt, ý nghĩ về những gì mình suýt để xảy ra làm anh lạnh người.

“Không,” anh thì thầm. “Chúng ta chưa kết thúc, em và anh.” Miễn cưỡng thả cô ra, anh nắm tay cô và kéo lên lầu. “Anh phải gọi phi công và sắp xếp máy bay sẵn sàng cho sáng mai. Và anh phải gọi cho vài người nữa để xem Meridien đang ở đâu. Và rồi chúng ta - em và anh - sẽ gặp hắn ta nói chuyện.”

“Hắn là ai?”

Chúa ơi, anh thậm chí ghét phải thú nhận với cô. Vậy là đã là người thứ 3, 3 người anh biết và đã cố lấy thứ gì đó từ anh. Chỉ hơi an ủi là anh chưa bao giờ thực sự thích Meridien. Dù vậy, điều quan trọng là người anh chọn để tin khi tất cả những chuyện này xảy ra lại là một tên trộm chuyên nghiệp. “Hắn suýt đã là đối tác của anh trong một vụ mua bán ngân hàng cho tới hai tuần trước.”

[29] *Law and Order* là một series truyền hình của Mỹ dựa trên những vụ án có thật, ghi lại hoạt động của cảnh sát và pháp luật trong những vụ án đó.

Chương 26

Thứ 3, 2:12 p.m

“Thay đổi kế hoạch,” Rick nói sau một giờ rưỡi trên máy bay. Anh đập chiếc điện thoại ngay cạnh khuỷu tay xuống, chiếc điện thoại mà anh gần như cầm lên liên tục từ khi họ cất cánh.

“Thay đổi gì?” Sam đã thôi không giả vờ quá mệt mỏi đến nỗi không bị ấn tượng với một chiếc phi cơ riêng trải thảm nhung, một tiếp viên hàng không riêng, và một phòng riêng ở phía sau có quầy bar, bàn hội thảo, giường sofa, và tivi. Cô ngừng nghịch chiếc điều khiển của chiếc tivi lớn để ngược nhìn anh. Họ rời đi muộn hơn cô nghĩ, nhưng sau 4 giờ nhìn qua cửa sổ phi cơ tìm kiếm cảnh sát, FBI và Eliot Ness[\[30\]](#), cô mừng là mình đang ở trên không.

“Hắn không ở Stuttgart. Anh vừa nói chuyện với Tom, cậu ấy đang tức vì chúng ta đi mà không nói cho cậu ấy.”

“Lêu lêu,” Sam đáp lại. “Vậy thì chúng ta đi đâu đây?”

“Hắn đang ở chi nhánh London.” Rick ngồi lại, nhâm nhi tách trà người tiếp viên tự động rót đầy sau mỗi 20’ mà không cần nhắc nhở. “Em biết đấy, anh đã luôn thắc mắc sao hắn lại muốn anh ở lại Stuttgart thêm một ngày, đặc biệt là sau... số tiền không thể tưởng được hắn muốn anh trả cho quyền quản lý cổ phần ở ngân hàng hắn.” Anh thở ra, sự khinh bỉ rõ ràng trên khuôn mặt đẹp trai. “Hắn thậm chí đề nghị sắp xếp đưa anh tham quan xưởng chế biến Mercedes-Benz.”

“Ghi nhận cho hắn một chút,” cô đáp lại. “Hắn không muốn anh nhảy vào giữa một vụ trộm.”

“Cái đó làm anh thắc mắc liệu hắn có biết về DeVore và thuốc nổ không.”

“Nếu có thì hắn cũng không muốn anh bị nổ tung.”

“Tất nhiên là không; anh sẽ không thể cứu cái ngân hàng khốn kiếp của hắn nếu anh chết.”

Sam hắng giọng. “Chúng ta chắc chắn tới mức nào là Partino không văng ra một cái tên chỉ để thoát tội? Anh có nghĩ Meridien sẽ làm vậy với anh không?”

Cái nhíu mày trên khuôn mặt anh từ tối qua sâu hơn nữa. “DeVore là người thế nào? Huênh hoang, tham vọng, không quan tâm tới cách làm chỉ cần đạt được kết quả?”

“Tương tự thế.”

“Chà, Harry cũng kiểu như vậy. Hắn đã cố đánh bại anh trong vài vụ làm ăn - và cuối cùng thua lỗ lớn.”

“Đó là lý do hắn muốn anh mua cổ phần ngân hàng hắn.”

Anh đứng lên. “Ừ. Anh sẽ quay lại ngay. Anh phải bảo Jack chuyển hướng tới Heathrow.” Khi đi qua cô, anh cúi xuống hôn lên trán cô. “Em nên ngủ một chút đi. Tròng kính phía sau kéo ra được đấy.”

Sam cần ngủ một lát. Trước khi anh biến vào buồng lái, Sam với tay chạm vào tay anh, vòng tay quanh tay anh. “Em đã phát hiện ra vài điều.”

Anh ngừng lại, nhìn cô. “Điều gì?”

“Em... thích có anh ở bên khi ngủ.” Cô nhú mày với vẻ tự mãn, kiêu căng của anh. “Chỉ vì anh rất tuyệt và ấm áp thôi.”

Nụ cười cong lên trên môi anh làm mắt anh sâu hơn. “Hm. Và anh ở đây, vừa nhớ ra là em hứa sẽ cho anh làm gì tùy thích.”

Hơi nóng ẩm ướt bắt đầu trào lên giữa hai chân cô. Cô chắc chắn có thể nghĩ ra vài cách chán hơn để sử dụng vài giờ đồng hồ. Đặc biệt khi tối qua cô đã nghĩ mối quan hệ này đã kết thúc. “Trùng hợp thật.”

“Phải không vậy?”

Khi anh quay lại từ buồng lái vài phút sau cô đã tìm được một bộ phim người sói để xem, nhưng không có gì thú vị hơn. Cô mỉm cười với ánh mắt đầy dục vọng của anh. Thật tốt là Tuần lễ Godzilla đã kết thúc.

Rick quì trước mặt cô, lướt tay chậm rãi lên đùi và quanh eo cô. “Đã bao lâu rồi anh không ở trong em nhỉ?” anh thì thầm, nhìn vào mặt cô.

“Ồ, em nghĩ khoảng 16 giờ,” cô nói, ước là giọng mình bình ổn hơn một chút.

“Quá lâu.” Anh cúi xuống, hôn lên xương hàm cô. Có vẻ anh đã biết rằng mình có thể làm tan chảy xương cô khi hôn ở đó.

“Chúa ơi. Em gần như lên đỉnh rồi đây.”

“Chà, thế thì cho phép anh đi cùng em nhé.” Anh cướp lấy miệng cô, hôn cô bằng cả môi và răng và lưỡi.

“Được rồi, anh bạn, vào phòng sau nào. Ngay bây giờ,” cô nói với chất giọng có vẻ ra lệnh nhất mà mình có thể.

Anh luồn một tay dưới đùi và một tay sau lưng cô để nâng cô lên. “Anh không thể tin là anh muốn em nhiều đến thế,” anh nói. “Anh luôn luôn muốn em.”

Anh ném cô lên bàn hội thảo, quay lại để khóa cửa. “Cái này tiện đấy,” cô nói khi anh quay lại, giằng những chiếc nút áo sơ mi của anh ra khi anh tới gần cô. “Anh có phải thành viên thường xuyên của câu lạc bộ làm tình trên máy bay nào đấy không?”

Miệng anh giật giật. “Anh là một thành viên,” anh đáp lại. “Làm sao có máy bay riêng mà không là thành viên được? Nhưng thường xuyên thì không, gần đây anh không tham gia gì cả.” Anh tách đầu gối cô ra, kéo cô ra rìa bàn và bắt đầu làm việc với khóa quần jean của cô. “Không có lúc nào như lúc này, anh vẫn hay nói vậy mà.”

Sam đưa tay kéo anh xuống trên người cô khi tay anh đẩy vào giữa quần jean và quần lót của cô. Cô hỗn hển, nâng hông lên. Không ai từng làm cô cảm thấy như vậy, như đang trôi nổi bồng bềnh, chỉ với một ánh nhìn. Còn khi anh chạm vào cô, thời gian dừng lại. Làm sao cô có thể từ bỏ điều này, từ bỏ anh?

Rick cúi xuống lật áo cô lên, mở khóa áo ngực và bắt đầu làm việc với đầu vú cô bằng lưỡi và răng anh. Cô rên lên, hai tay vụng về cởi khóa quần anh và kéo xuống. Anh đá chúng ra, chậm rãi kéo cô xuống, hôn lên từng inch cơ thể lộ ra của cô cho tới khi cô hỗn hển.

“Chết tiệt, Rick, ngay bây giờ,” cô yêu cầu, hơi ngồi lên để nắm lấy vai anh.

Anh rên lên khi anh kéo cô lên, đặt mình vào sâu trong cô, chỉ âm thanh đó đã làm cô lên đỉnh. Anh đẩy vào cô, mạnh và nhanh, cho tới khi cô vòng chân quanh hông anh và ngồi dậy, vòng tay quanh cổ anh.

Vẫn ở trong cô, Rick nhắc cô trong tay, và họ ngã vào chiếc tràng kỉ gần nhất. “Chúa ơi, em thật tuyệt,” anh hỗn hển, lướt lưỡi mình trên tai cô. Anh nhắc ra khỏi cô. “Quay lại, Sam.”

Với một tiếng cười hụt hơi, cô nghe theo anh, và thật chậm rãi, anh cưỡi lên cô từ phía sau. Rick vòng tay ra để vuốt ve ngực cô, và cô co vào thật chặt và vỡ ra lần nữa.

“Rick,” cô rên lên, cảm nhận từng inch của anh khi anh tiếp tục cuộc tàn sát.

Nhịp điệu của anh tăng lên và với một tiếng gầm anh trút hết vào trong cô. Anh sụp xuống ngã đầu mình xuống cạnh cô, sức nặng ấm áp và được chào đón.

Dù đó là dục vọng hay sự an toàn hay một loại nhu cầu nào đó từ hai phía, trong giây phút đó cùng nhau, họ trở nên... Hoàn hảo. Họ nằm bên nhau một lúc lâu, mơ màng ngủ, cho tới khi Samantha cuối cùng cũng ngược đầu lên để nhìn anh, rồi có vẻ như từ bỏ và ngã lại ra trường kỉ. “Thức ăn. Em cần thức ăn,” cô lầu bàu.

“Anh nghĩ thực đơn hôm nay là gà chiên,” anh nói, di chuyển cả hai để anh ở dưới cô, cơ thể linh hoạt của cô trải ra trên anh. Cô thật đẹp. Và theo cách mà anh không nghĩ là cô sẽ nhận ra. Bàn tay anh nhẹ nhàng vén tóc khỏi mặt cô.

“Thịt gà ngon. Em đói,” cô đáp lại, nhắm mắt và ngả đầu trên ngực anh.

Anh bật cười. “Anh sẽ gọi cho Michelle và bảo cô ấy chúng ta sẵn sàng ăn rồi.”

“Không đi được. Chết rồi.”

“Ừ, anh biết là sẽ phải nhờ anh mà.” Rên lên, anh duỗi người ra phía chiếc bàn và nhấn nút liên lạc. “Michelle?”

“Vâng. Ngài Addison?”

“Cô chuẩn bị thứ gì đó cho bữa trưa được không?”

“10 phút được không thưa ngài?”

“Tuyệt. Cảm ơn.”

Anh thả tay ra, lướt ngón tay dọc cánh tay Samantha. Thậm chí khi anh cảm thấy... thỏa mãn, anh vẫn muốn chạm vào cô, giữ lấy cô, bảo vệ cô an toàn.

“Rick?”

“Ừ?”

“Anh hoàn toàn làm em chao đảo.” cô vòng ngón tay quanh tay anh khi bàn tay họ chạm nhau.

“Mở mắt ra em,” anh thì thầm, ngược nhìn khuôn mặt thoải mái của cô.

Hàng mi dài rung động, và đôi mắt xanh rêu mở ra nhìn anh. Thật chậm, anh ngẩng lên hôn cô, thưởng thức sự ấm áp mềm mại của miệng cô trên miệng anh.

“Hoàn toàn, hoàn toàn.” Cô thêm vào, mỉm cười khi anh tách khỏi miệng cô

“Samantha, hứa với anh một việc,”

“Việc gì?”

“Hứa với anh là em sẽ không bỏ đi mà không nói cho anh, và không cho anh cơ hội thuyết phục em.”

Sam rời khỏi người anh. “Em hứa,” cô nói.

Anh muốn đi từ sân bay tới thẳng nhà Harry. Dù vậy vẫn còn sớm và chắc hẳn không có nhà.

Hơn nữa, như vậy thì họ sẽ phải đi bằng chiếc limousine. Để tài xế đưa tới kiểu gặp mặt mà anh đã lường trước này sẽ không thỏa mãn chút nào. Dù sao thì chỗ của anh ngay gần quảng trường Cadogan, chỉ cách chỗ Meridien vài dãy nhà, vậy nên anh chấp nhận ngồi trên ghế trông mắt nhìn qua lớp cửa kính chống đạn và lên kế hoạch tấn công.

“Nhà ở đây cũng là của anh,” Samantha hỏi từ sau lưng anh, “Hay anh thuê?”

“Của anh. Khi anh biết chúng ta sẽ đi đâu, anh đã bảo Ernest lái xe từ Devon lên đây.”

“Devon. Đó là chỗ ở khác của anh phải không?”

“Đó là nhà thực sự của anh, anh cho là em sẽ nghĩ vậy. Anh lớn lên ở đó.”

“Nó thế nào?”

Anh ngừng ngắm cảnh London quay sang nhìn cô. “Em đang cố làm anh phân tâm à?”

Cô nhún vai. “Trông anh như sắp nổ tung vậy.”

“Và điều đó không tốt vì...” anh nói

“Như Khan trong *Star Trek* từng nói, ‘sự báo thù là một món ăn ngon nhất lúc nguội.’”

Richard không thể không mỉm cười với cô. “Anh nghĩ có ai đó nói thế trước mà.”

“Em biết. Nhưng Khan rất tuyệt. Ông ta còn trích dẫn cả Melville nữa.” [\[31\]](#)

“Em nhớ mọi thứ à?”

“Những thứ làm em hứng thú, hoặc quan trọng với em, vâng.”

Anh muốn hỏi cô nhớ gì về anh, nhưng thế nghe hơi đáng thương. Anh cũng muốn nói một điều

khác với cô, đã suýt nói trên máy bay, khi mà cô không thể chạy trốn nhưng thể có vẻ không công bằng lắm. Anh muốn nói cho cô là anh yêu cô. *Đừng thúc ép*, anh tự nhắc nhở mình. Trong tâm trí anh đó thực sự là một vụ mạo hiểm lớn. Dù với cô anh thấy mình rất chiếm hữu, nhưng ở bên cô có thể... nguy hiểm.

“Anh không thực sự muốn trả thù,” anh nói sau một lát, quay lại nhìn khung cảnh bên đường. “Ý anh là đúng, nhưng trước đó anh muốn biết tại sao và như thế nào và-”

Chiếc limousine đâm sầm sang ngang. Tiếng kim loại kêu lạo xạo quanh họ khi Samantha va vào vai anh mạnh tới mức đủ để bầm tím. Anh nắm lấy cô, giữ chân trên sàn và một cánh tay chống lên sườn xe bị móp lại khi họ lao đảo trong một vòng xoáy ngang không trung và lao sầm xuống đường lần nữa.

“Cái gì-”

Anh nhìn thấy một chiếc xe tải hạng nặng rất lớn qua cửa sổ bị vỡ phía sau Samantha ngay khi nó đâm vào họ lần nữa, đẩy họ ra giữa lòng đường đầy xe cộ, lao về phía con sông. Động cơ chiếc limousine gầm lên và kêu lách cách, và họ lao đảo lần nữa, xoay tròn khi chiếc xe tải sượt qua với tiếng kim loại rít lên dọc thân xe.

“Ernest!” anh gầm lên.

“Tôi đây, thưa ngài! Nó đang cố đẩy chúng ta xuống sông Thames!”

Họ lại mài ra đường lần nữa, lắc lư như một con cua bị vỡ, và chiếc xe tải gầm lên phía sau. Ở bên phải, ngay sát họ, bờ sông Thames chạy một đường thẳng dốc cao ngất xuống dòng nước chảy.

“Chúng ta có với được tới thùng xe không?” Samantha hỗn hển, lao vào anh khi rìa chiếc xe tải xô vào họ.

“Qua ghế ngồi.”

Anh không hỏi khi cô với ra sau tấm đệm da để tìm chốt mở. Thay vào đó anh giúp cô, kéo ghế về trước và gần như đổ ra sàn khi chiếc xe tải lại đâm vào sau họ.

“Mở nắp xe ra,” cô gắt lên, dướn ra cốp xe và kéo chiếc vali cứng của cô ra.

Anh đâm vào nút mở nắp nhưng sau khi mở ra khoảng 1 inch, chiếc nắp trượt trên nóc xe khựng lại. Richard ép tay vào và đẩy, vẫn liếc nhìn Samantha khi cô mở vali và kéo ra 3 mảnh của thứ gì đó trông như một khẩu súng có một cái bụng bầu bầu. Cô lắp chúng lại, chống gối vào sườn anh để đứng vững.

“Nắm lấy chân em,” cô hét lên, nhắc vật kì quái đó trong tay và đứng lên thò đầu qua nắp trượt của xe.

Anh giữ lấy cô từ phía dưới trong khi cô ngấm và bắn liên 3 phát thật nhanh. Một lớp sơn trắng đập lên kính trước của chiếc xe tải với lực mạnh tới mức làm nó rạn nứt. Nó lao đảo đâm ngang, đập vào sườn một chiếc xe bus khi khi tên lái xe chao đảo không nhìn thấy đường và cần gạt nước bôi lớp sơn dày ra khắp kính xe.

“Ra ngoài, Ernest!” anh hét lên, lôi Sam lại vào trong và đá mở cửa sườn.

Họ ngã ra ngoài, hụp xuống sau lan can bảo vệ cạnh dòng sông khi chiếc xe tải gầm lên bên cạnh, đâm vào chiếc limousine lần nữa, và tiếp tục phóng đi. Richard vấp chân gần như ngã vào Samantha khi cô đang nắm chặt khẩu súng sơn trong tay như thể cuộc sống của cô phụ thuộc vào nó.

“Em có sao không?” anh hỏi, vén tóc cô lên, cố ngăn cho tay mình không run lên.

“Em ổn. Mặt anh trắng như giấy vậy.”

Anh hôn cô, mạnh và sâu. “Đây là lần thứ hai anh suýt mất em,” anh cắn nhằn, quay sang thấy Ernest đang nôn bên lề đường. “Ernest?”

Người tài xế vẫy tay với anh. “Tôi ổn. Chỉ sợ chết khiếp thôi.”

Tiếng còi báo động của cảnh sát vang lên, và Samantha cứng người lại. “Cút thật. Em không thể đi đâu với anh được,” cô nói, vuốt tay lên lỗ hổng áo khoác của anh.

“Đưa anh khẩu súng,” anh ra lệnh

“Nhưng-”

“Đây là thành phố của anh,” anh nói, “và xe của anh. Anh có thể là một người mê súng sơn nếu muốn chứ. Càng ít nghi vấn về em càng tốt.”

Cô đưa nó qua. “Được thôi. Nhưng cho tới giờ thì thành phố của anh thật điên khùng.”

Với bàn tay kia anh nắm cánh tay cô kéo lên. “Nhân tiện thì em rất thông minh đấy. Anh không biết là em mang theo đồ nghề.”

Mỉm cười yếu ớt, cô phúi một mảnh thủy tinh vỡ khỏi cổ áo anh. “Em không bao giờ rời đi mà không có nó. Rick, em nghĩ ngài tiến sĩ Ác quỷ biết chúng ta tới đây rồi đấy.” [\[32\]](#)

Đôi khi bạn không thể nghỉ ngơi phút nào. Sam ngồi lại vào chiếc ghế tựa cứng ở sở cảnh sát

thứ 2 trong cuộc đời cô trong vòng chưa tới 24h khi Rick đưa ra lời khai cho vị sĩ quan phụ trách. Họ tin anh về khẩu súng sơn, và cô không phải làm gì hơn là đưa ra tên mình - dù chỉ đưa ra một thông tin nho nhỏ ấy cũng đã làm cô thấy sợ. Anh Quốc có nhiều thứ cô hoặc là đã lấy trộm, hoặc ít nhất được yêu cầu chuyển địa điểm.

Cảnh sát có vẻ không ngạc nhiên là có người muốn giết Richard Addison, và cô nhớ anh từng nói đã bị đe dọa trước đây. Có vẻ cả hai bọn họ đều gặp nguy hiểm trong nghề của mình.

Anh đi qua đồng kim loại và thủy tinh vỡ tới bên cô. Sam phải đứng lên để ôm anh, cả vì cô nhận ra mình đã dựa vào anh nhiều thế nào trong vài ngày qua, cả vì điều duy nhất làm cô sợ trong chiếc limousine đó là anh có thể bị thương.

“Anh nên đưa em tới gặp cảnh sát thường xuyên hơn mới đúng,” anh thì thầm vào tóc cô, vòng tay quanh eo cô khi họ đi ra cửa.

“Chúng ta đi được rồi à?”

“Tất nhiên. Ở đây chúng ta là nạn nhân mà. Không có lý do gì xác đáng vì sao lại có người muốn đẩy chúng ta xuống sông Thames.”

“Giờ thì Yale sẽ rất tức vì hấn lỗ mất vụ này đây.”

Mỉm cười thật nhanh, anh lấy lại hành lý ít ỏi của họ và dẫn cô xuống góc đường nơi một chiếc taxi đang đợi họ. Anh đã cho Ernest về luôn, rõ ràng là nhận ra anh chàng tội nghiệp không thể lái xe được. Chỉ hướng về nhà mình gần Quảng trường Cadogan, anh ngồi lại và ôm cô dựa vào vai anh, thật cẩn thận, như thể anh nghĩ cô có thể vỡ vụn.

Cô cũng thấy mình sẵn sàng vỡ ra rồi. Mạo hiểm bản thân mình là một điều cô đã quen, nhưng cô luôn luôn biết chúng tới từ đâu, và cô cân nhắc mọi khả năng trước khi quyết định có nhảy vào hay không. Thuốc nổ ở cửa phòng và xe tải điên cuồng là những điều khá mới mẻ với cô và cả ý nghĩ không chỉ mạng sống của cô đang gặp nguy hiểm, không chỉ bản thân cô cần được bảo vệ cũng vậy. Và dù điều này có ngu ngốc thế nào thì người đàn ông ngồi cạnh cô có vẻ quyết tâm không để cô biến đi vào sự an toàn của màn đêm.

“Anh e là chúng ta phải tự phục vụ trong ngôi nhà này,” anh nói nhẹ nhàng. “Cảnh sát đã kiểm tra bom nhưng anh sẽ không gọi người làm tới cho tới khi vụ này được giải quyết.”

“Bao giờ chúng ta đi gặp Meridien?”

Nếu anh có chú ý từ ‘chúng ta’, anh cũng không nói gì. Có thể tới giờ thì anh đã lường trước được rồi. “Không việc gì phải đi ngay cả. Hấn sẽ vẫn đang ở văn phòng với hàng tá người anh không muốn nghe được cuộc trò chuyện của chúng ta. Tối nay sẽ đi. Hấn sẽ về nhà kịp xem trận bóng đá.”

“Được thôi. Và đó là soccer.” [\[33\]](#)

Chiếc vali và ba lô đã vượt Đại Tây Dương cùng cô, và giờ chúng ở trong thùng xe cùng với đồ của Rick. Nếu anh không sở hữu thành phố này, như anh đã tuyên bố, thì ít nhất anh cũng có sức ảnh hưởng ở đây. Cảnh sát đã trả lại cho cô chiếc súng sơn, chỉ trừ những viên đạn còn lại trong đó.

Anh sở hữu tầng mái của tòa nhà, và dù trông nó vừa đẹp vừa khó nhận ra từ phía ngoài, khi họ vào trong cô dễ dàng nhận thấy đây là nơi ở của anh. Những tấm gỗ đắt tiền đan trên trần nhà, và trong phòng ăn là một chiếc đèn chùm trông như từ thế kỉ 16 được mắc điện thay thế cho nến.

“Xin lỗi em nó hơi nhỏ,” anh nói, ném chiếc áo khoác lên chiếc ghế thời Louis 14. “Anh cho Patricia ngôi nhà lớn ở London và mua lại cái này.”

“Ừm, nó hơi nhỏ, nhưng rất ấm cúng,” cô mỉm cười nói, lướt tay dọc theo khung của chiếc tủ đồ sứ Georgian. “Sao không cho cô ta ngôi nhà này và giữ lại nhà của anh?”

Anh nhún vai, đi vào một phòng khác và mang ra lon soda lạnh cho cô. “Anh không muốn sống ở đó nữa.”

“Nó có gần đây không?”

“Khoảng 3 dặm. Và không, chúng ta sẽ không qua đó chào hỏi đâu.”

“Em có nói thế đâu. Chỉ muốn biết thôi mà.” một suy nghĩ nảy ra trong cô. “Anh có để lại đồ nghệ thuật nào ở đó không?”

Vẻ mặt hơi thích thú của anh nhăn lại. “Không. Sao cơ?”

“Chỉ thắc mắc không biết Dante có bận rộn ở đó không thôi.”

“Không có vẻ thế đâu. Anh lấy tất cả đồ của anh đi, kể cả đồ cổ. Hầu hết chúng được để lại đây, hoặc Florida. Đó là hai nơi anh chưa... Hoàn thành việc trang trí.”

“Anh có để lại chút đồ đạc nào cho họ không?”

Nụ cười của anh lại nở ra, lần này có vẻ nham hiểm hơn. “Một ít. Ikea đời sau.”

“Nhắc em không bao giờ chọc tức anh nhé,” cô nói, không phải là lần đầu, và đi về phía cửa sổ. Phong cảnh rất đẹp, dù 150 năm trước có lẽ nó còn tuyệt hơn. London luôn làm cô hơi thất vọng; với một nơi có lịch sử lâu đời như vậy, giờ trông nó thật... bình thường. Và thật hiện đại.

Cũng có những điều cô thích nơi đây: bảo tàng và những tòa nhà lịch sử, nhưng cô chưa có nhiều cơ hội tới thăm chúng.

“Này,”

Cô quay lại, và anh ném cho cô một đồng bảng Anh màu bạc. Cô bắt nó theo phản xạ, nhìn kĩ trong ánh nắng chiều vàng vọt còn sót lại. “Cái này để làm gì vậy?”

“Cho suy nghĩ của em.”

Rick sẽ biết nếu cô nói dối. “Suy nghĩ của em hiện giờ đang rối tung,” cô nói lặng lẽ, nhét đồng xu vào túi. “Tối nay hoặc ngày mai, vụ này có thể qua đi.”

“Anh cũng đang nghĩ chuyện đó,” anh đáp lại, đi tới bên cửa sổ với cô. “Anh không thường rời Devon lâu như vậy. Em có muốn thăm nhà anh ở đó không?”

“Thật sự thì anh đang yêu cầu gì từ em vậy, Rick?” cô lặng lẽ nói

“Anh đang hỏi em liệu em có muốn ở bên anh lâu hơn không, ở Devon?”

Cô muốn. Thật dễ dàng để đi vào cuộc sống của anh. Dù vậy sau vài ngày hoặc vài tuần, cô sẽ chỉ là một thứ đồ thêm vào, một thứ đồ chơi của anh, cho tới khi anh chán cô và cho tới khi cô chán là một người bình thường. Không mục đích, không công việc, không nghề nghiệp - vì cô chắc chắn sẽ không thể tiếp tục hoạt động về đêm của mình nếu sống với anh.

“Có vẻ như anh cần lấy thêm tiền rồi,” anh nói, quan sát cô. “Đừng trả lời ngay. Em cứ nghĩ trước đi.”

“Được rồi,” cô trả lời, vì cô không muốn từ chối anh. “Em sẽ suy nghĩ.”

“Dù vậy thì có gợi ý gì không?”

“Rick, đừng ép-”

Điện thoại trên bàn vang lên. Họ giật mình, rồi với một lời cầu nhàu nguyên rửa, Rick nhắc máy. “Addison.”

Khi người ở đầu dây bên kia bắt đầu nói, mặt anh sầm lại - nhưng chỉ sau khi Sam thấy sự tức giận và những gì còn lại của sự tổn thương sâu sắc. Patricia, cô đoán, không ngạc nhiên khi anh vừa nói tên cô ta một phút trước.

“Chuyện vừa xảy ra được vài giờ,” anh nói giọng cộc lốc. “Tôi không chịu trách nhiệm với những gì BBC chọn để phát, và không, tôi không nghĩ tôi cần thông báo cho cô khi tôi tới đây.”

Anh nghe một lát, rồi hít vào. “Người phụ nữ trong xe với tôi cũng không phải việc của cô, Patricia. Có người khác đang gọi tôi. Tôi cúp máy đây.”

Sam ngăn lại một nụ cười. Cô chưa từng dính vào những cuộc trò chuyện kiểu này trước đây, với một cô vợ cũ ghen tuông. Thú vị đây. Và hơi tự hào nữa.

Sau vài giây vẻ mặt anh khó chịu hơn. “Không tôi không muốn ăn tối. Tôi tới đây vì công việc. Đúng, cùng cô ấy.”

Dựa vào bộ cửa sổ, Samantha ước là mình có thể nghe chính xác những gì Patricia Addison-Wallis đang nói. Vì theo những câu trả lời của Rick và cách cô đọc người khác, cô có cảm giác là Patricia vẫn có vài điều nghiêm túc với chồng cũ.

“Không, không bữa trưa hay bữa sáng gì hết. Tôi ở đây với người khác, và cô đã kết hôn rồi. Tôi rất coi trọng lời thề trong hôn nhân.” Anh khựng lại. “Vì Chúa, Patricia - tôi cho là đó không chỉ là một lỗi lầm. Peter có đó không? Tốt - đi phàn nàn với hắn đi. Tôi không có tâm trạng.”

Sam lắc mình. Dù cô rất hứng thú với cuộc hội thoại này, nó không thực sự là việc của cô. “Phòng tắm ở đâu vậy anh?” cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh chỉ hướng, và cô rời khỏi căn phòng. Phòng tắm lát gạch trắng và trang trí đồ màu vàng, và cô nhớ là mình thực sự muốn đi tắm. Cô quay lại phòng khách lấy ba lô.

“Đúng, tôi nghiêm túc,” Rick đang nói, và cô dừng lại ngay ở lối đi. “Cô ấy... cô ấy làm tôi ngừng thở. Không, tôi sẽ không so sánh với cô. Chúa ơi, Patricia, tôi đã vượt qua chuyện đó rồi. Tôi đã tìm được người khác. Và cô cũng vậy, tôi cho là thế. Vậy nên-”

Thịch. Sam quay lại phòng tắm và khóa cửa. Thở thật mạnh, cô chống lại sự tấn công của cơn hoảng loạn đầu tiên trong đời và dựa trán vào bộ rửa mặt màu trắng mát lạnh.

Anh đã tìm được người khác. Anh đã tìm được *cô*. Sâu trong tâm trí mình, cô biết điều đó, nhưng giờ cô phải công nhận là mối quan hệ này, trò chơi này, đã thay đổi hoàn toàn. Anh rất nghiêm túc, và cô cũng vậy - hay là cô cũng muốn vậy, nhưng không chắc chắn phải làm như thế nào. Cô không biết bao nhiêu phần bản thân mình muốn từ bỏ mọi thứ để ở bên anh, hay thậm chí bao nhiêu phần của một Samantha mới mà anh sẽ thích.

“Samantha?” Rick gõ cửa. “Sam? Em ổn chứ?”

“Ổn. Chỉ mệt mỏi sau chuyến bay và bị xe tải đâm thôi. Patricia thế nào?”

“Tộc mạch. Anh sẽ làm mấy cái sandwich rồi anh nghĩ chúng ta nên đi luôn. Chúng ta lên chương trình tin tức rồi nên Harry sẽ biết anh đã tới London. Dù hắn thích bóng bầu dục

(football) - hay bóng đá (soccer) - tới mức nào - anh cũng không đảm bảo hẳn không rời thành phố trước khi trận đấu kết thúc.

“Được thôi. Em ra ngay đây.”

“Em muốn ăn gì không?”

“Em không nghĩ là anh có bơ đậu phộng và thạch (jelly).”

“Không, nhưng anh có mứt” (jam)[34]

“Được đấy.”

Anh không biết cô đã nghe được những gì, nhưng cái đó có vẻ không quan trọng. Anh đã hỏi cô về Devon, và anh có thể đã biết lời yêu cầu làm cô bối rối, nên anh đang cố làm cô phân tâm. Dù vậy điều đó nghĩa là Rick dũng cảm hơn cô.

“Rick?” cô mở cửa ra

Anh quay lại trước mặt cô. “Anh có thể gọi người mang thạch tới nếu em muốn.”

“Anh nói Peter Wallis đã làm anh thất vọng. Còn Patricia đã làm gì?”

“Ngoài những điều rất rõ ràng à?” Anh nhìn cô một lúc lâu. “Patricia có kế hoạch. Cô ta muốn vài thứ trong cuộc sống: tiền, nhà đẹp, giới thượng lưu, thiệp mời tới những bữa tiệc xa hoa. Anh hiện thực hóa kế hoạch đó cho cô ta.”

“Nhưng anh là người cầu hôn mà.”

“Anh nghĩ cô ta phù hợp với kế hoạch *của anh*.” Anh nhún vai. “Anh cho là anh có thể bỏ qua vài điều, nhưng không phải. Kế hoạch thay đổi, Sam. Sau một khởi đầu ngắn ngủi, vui vẻ thì những gì anh cần không phải là cô ta, và những gì cô ta cần không phải anh.” Anh chạm lên má cô. “Đi nào, anh sẽ làm sandwich cho em.”

“Em qua ngay,” Sam quay vào phòng tắm. Kế hoạch. Kế hoạch có thay đổi, phải không? Nhưng bao nhiêu, và bao lâu? Cô đi đi lại lại vài phút, rồi hắt một ít nước lạnh rửa mặt và đi ăn sandwich.

Ngay khi trời tối, Richard rời khỏi gara cùng Samantha. Chiếc BMW hiếm khi được sử dụng trước đây, nhưng giờ nó khởi động khá dễ dàng, và anh có được sự hài lòng khi Sam gọi nó là chiếc ‘xe James Bond’ của anh.

Buổi tối thứ 3 ở London xe cộ khá thông thoáng. Anh không thể không mất kiên nhẫn, dù anh

không nghĩ Meridien sẽ tránh được cuộc gặp mặt này. Công bằng thì Harry không phải kiểu người hấn hoảng sợ.

Hắn là kiểu người khá tàn nhẫn, đó là lý do Richard đã nhét khẩu Glock 30 vào túi áo khoác. Anh không nên mang theo súng ở Anh, và nếu anh bị bắt khi mang nó, chưa nói đến sử dụng nó, anh sẽ gặp rắc rối lớn. Tuy nhiên, đây không phải là một cuộc gặp thông thường với đối tác làm ăn, và anh sẽ không đi mà không chuẩn bị trước.

Họ đỗ xe ở góc đường trông sang nhà Meridien. Khu này khá yên tĩnh, chủ yếu là nơi ở của những cặp vợ chồng đã nghỉ hưu, những người đã cùng già đi với ngôi nhà của họ.

“Nhà đó à?” Samantha hỏi khi họ tới nơi.

“Ừ.”

“Hắn ở tầng mấy?”

“Hắn sở hữu toàn bộ tầng trệt. Harry không thích cầu thang.”

Cô tiếp tục nhìn tòa nhà. “Tầng trệt, và có thể hắn đang đợi anh. Em cho là chúng ta nên đi qua cửa sổ phía sau.”

“Anh sẽ đi qua cái cửa trước chết tiệt đó.”

“Được, anh đi cửa trước và em cửa sau. Có thể em sẽ tìm được viên đá.”

“Samantha, anh không muốn em phá luật.”

“Anh đang phá luật đấy,” cô nói, gõ gõ vào túi áo khoác của anh. “Em chỉ giúp thôi.”

“Chết tiệt, đôi khi em thật đáng sợ. Em chú ý tới mọi thứ.”

Cô nhú mày. “Đừng chuyển chủ đề, đồ người Anh. Tên này ăn trộm của anh.”

“Còn món ăn trả thù để nguội của em đâu rồi?”

“Quên đi. Một cái xe tải đâm vào em. Giờ thì em điên lên rồi.”

Anh nắm tay cô khi cô bắt đầu đi qua hàng rào gần nhất, cầm theo chiếc vali. “Em cũng định ăn trộm của anh, Samantha.”

“Ừ, nhưng em không vờ là bạn hay đối tác của anh khi em làm vậy.”

Và ai đó nói là trộm không có tự trọng đấy. Anh theo cô vòng qua con hẻm nhỏ ra sau nhà. Đèn đã sáng, và anh có thể nghe thấy tiếng người bình luận viên thông báo trận đấu. Và Chelsea đang dẫn trước, cái này sẽ làm Harry tập trung đây.

Samantha thử mở cửa sau. Nó đã khóa. “Cho em hai phút,” cô thì thầm, lấy ra một sợi dây đồng trong túi. “rồi thì gây ồn thật lớn ở phía cửa trước nhé.”

Anh không muốn chơi kiểu này, nhưng những gì cô nói khá hợp lý.

Sam có thể tìm được nhiều câu trả lời theo cách của cô hơn là anh có thể khi anh đập Harry. Cúi xuống, anh hôn nhẹ lên môi cô. “Cẩn thận nhé.”

Cô mỉm cười. “Anh cũng vậy.”

Anh chờ tới khi cô hé mở cửa và lẻn vào rồi đi vòng ra cửa trước. Anh không thể đợi tới hai phút, vì anh không thích ý nghĩ Sam ở trong đó một mình. Lùi lại hai bước, anh đá mạnh vào cửa. Nó kêu lạch cạch và mở ra, một bản lề đã vỡ. Đẩy nó sang, anh sải bước vào hành lang.

“Cái quái gì đang diễn ra vậy?” Giọng nói quen thuộc của Harry Meridien gầm lên. “Tao có gậy cricket đấy, nên tốt nhất mày nên rút khỏi đây trước khi tao gọi cảnh sát.”

“Gọi đi!” Richard hét lại, bước về phía trước.

Anh vừa rẽ vào góc thì Harry đi ra hành lang, giơ gậy cricket lên. “Rick? Chuyện gì-”

“Chào Harry. Ngạc nhiên khi thấy tao à?”

“Anh đang làm cái quái gì vậy? Anh đập vỡ cửa nhà tôi rồi!” Cao và to lớn, Meridien là một tay cricket cừ khôi vài năm trước ở trường đại học.

Richard mỉm cười tăm tối với hắn ta, máu anh sôi lên. Anh gần như hi vọng là Harry sẽ dùng chiếc gậy kia để anh có cơ đập cho hắn một trận như tử. “Mày trộm viên đá của tao,” anh đáp

“Tôi cái gì?”

“Mày muốn tao ở Stuttgart thêm một ngày,” Richard tiếp tục, giăng chiếc gậy khỏi tay hắn và ném vào góc. “Để bảo vệ tao hay để đảm bảo là mày nhận được những gì mày đã trả tiền?”

“Tôi không hiểu chuyện gì-”

“3 người đã chết, Harry. Tao khuyên mày nên cân nhắc thật cẩn thận câu chuyện của mày đấy.”

“Rick, anh điên rồi.” mặt Harry tối lại. “Tôi không biết chuyện quái quỷ gì đang diễn ra, nhưng

anh không có quyền xông vào nhà tôi và đe dọa tôi! Tôi-”

“Rick!”

Nghe tiếng Samantha, anh quay đi và chạy xuống hành lang. “Samantha?”

“Ở đây. Anh phải nhìn cái này.”

Anh thấy cô trong văn phòng Harry. Tất cả ngăn kéo bàn đã mở, và nhìn cái mở thư bị bẻ cong thì hẳn là cô đã không cẩn thận với mấy thứ đồ gỗ lăm. Cô giơ một bức ảnh lên. “Bắt được rồi,” cô nói với một nụ cười tăm tối.

Viên đá. Trông như là bản sao của một trong những bức ảnh của bên bảo hiểm. Trong một giây ngắn ngủi, anh muốn ôm cô trong tay và hét lên. Họ đã đúng. Và điều đó có nghĩa là Harry sẽ biết ai là Ông Lớn - hay Tiến sĩ Ác quỷ. [\[35\]](#)

Meridien xông vào văn phòng, mặt đỏ lên và đầy mồ hôi. “Cút ra khỏi nhà tôi, Rick. Anh và dù cô ta là ai đi nữa. Ngay bây giờ.”

“Tao có ý hay hơn đấy,” Richard gầm gừ. “Sao mày không ngồi xuống và kể cho tao câu chuyện của mày nhỉ?” Giật lấy bức ảnh, anh vẩy vẩy với Harry. “Một câu chuyện thật hay vào. Bao gồm những cái tên và mọi thứ.”

“Anh - cô ta - có thể đã đặt nó vào đó. Nó không có nghĩa lý gì.”

“Có thể với cảnh sát thì không, nhưng với tao thì có. Giờ thì ngồi xuống, Harry, không thì tao sẽ ép mày đấy.”

Trong giây lát, người đàn ông to lớn quát tháo ầm ĩ, than phiền là không thể tin được ai. Rồi hẳn ngồi phịch xuống chiếc ghế nhưng ngay cạnh cửa. “Tôi không làm gì sai cả.”

“Có thể tao sẽ không khởi kiện mày nếu mày nói cho tao còn ai liên quan tới vụ này đấy.” Richard ngồi lên sườn bàn. “Và tao có thể cho mày vay đủ tiền để thanh khoản ngân hàng của mày. Có thể.”

“Ngân hàng?” một niềm hi vọng gần như là đáng thương làm mắt hắn mở ra và chiếc cằm to lớn của hắn run run. “Cái này... Partino chỉ nói là hắn có một thứ muốn bán, và liệu tôi có hứng thú không. Vậy thôi.”

“Dante gọi cho mày. Trực tiếp?” Richard theo đuổi, ngăn lại cơn giận của mình. Đáp án trước. Việc này không chỉ là vì anh. Samantha vẫn đang đứng sau chiếc bàn, lục lọi đồng tài liệu như thể không có ai khác trong phòng.

“Đúng. Và giờ tôi sẽ gọi luật sư của tôi, và cảnh sát nữa.”

“Còn ai khác ngoài Partino chào mời viên đá với mày?” Samantha xen vào, không ngẩng đầu lên.

“Cô là ai?” Harry yêu cầu.

“Tôi là người được thuê làm mồi thí mạng khi tên mà mày liên hệ với cử một người khác tới ăn trộm tài sản của Addison và giết Partino.”

Khuôn mặt to lớn của hắn xám lại. “Cái gì?”

“Đúng đó,” Richard bổ sung, nói bằng giọng thản nhiên của cô. Chết tiệt, nó thực sự hợp với cô. “Mày không biết à? Hay mày ngu ngốc tới mức để bọn chúng đổ lỗi cho mày? Tên trộm viên đá đã chết, người thuê bạn tao đột nhập vào cũng đã chết, và chiều nay có người cố đẩy xe tao xuống sông Thames khi tao đang ở trong.” Anh dướn người lên. “Vậy nên mày có thể đoán được đấy, tao không thích thú gì đâu. Tao muốn những cái tên.”

“Có vẻ như hắn lấy cả khẩu Remington này,” Samantha nói, vẫn lục đồng tài liệu. “Có thể nhiều hơn nữa.” Cô liếc lên nhìn Harry. “Em đang bắt đầu nghĩ có thể hắn chính là người đó. Người sắp xếp tất cả vụ này ấy.”

“Tôi chỉ là một người sưu tập,” Harry nói màu đỏ của da hắn tối lại tới mức Richard bắt đầu tự hỏi liệu hắn có tiền sử bệnh tim không. “Tôi không liên quan gì tới chuyện có người bị giết.”

“Chứng minh đi! Tên đó là ai? Nói cho tao ngay, chết tiệt!”

Khuôn mặt tròn của Harry nhăn lại. “Ôi, vì Chúa, Rick, tới giờ anh vẫn không nghĩ ra à?”

Anh khựng lại trong một phút. Có thứ gì anh nên nhận ra, hoặc ai đó anh nên nghi ngờ, mà vẫn chưa. “Cứ vờ như tao chậm hiểu và nói đi, Harry. Tao sẽ đếm tới 3, rồi tao sẽ lấy cây gậy cricket đấy. Không chơi đùa nữa. Tao muốn một cái tên chết tiệt!”

“Chúa ơi,” Meridien lẩm bẩm, mồ hôi bắt đầu chảy xuống mặt.

“Tên tao thì sao?” một người đàn ông cao, tóc sáng màu bước vào căn phòng, cây gậy cricket trong một tay và một khẩu súng trong tay kia.

[30] *Eliot Ness* (1903 - 1957) là một đặc vụ nổi tiếng của Mỹ

[31] *Melville* là một nhà thơ, nhà văn nổi tiếng của Mỹ vào thế kỉ 19

[32] Dr. Evil (tiến sĩ Ác quỷ) nhân vật phản diện trong một số series phim như *Austine Powers*,

[33] Rick dùng “football” trong tiếng Anh là bóng đá, tiếng Mỹ là bóng bầu dục và Sam sửa lại là “soccer” theo tiếng Mỹ.

[34] Trường hợp này cũng tương tự. Sam gọi mút là “jelly” (tiếng Mỹ) nhưng trong tiếng Anh thì mút là “jam” và “jelly” là thạch.

[35] Mr. Big (Ông Lớn) là nhân vật phản diện trong tập *Live and Let die* của series *James Bond*.

Chương 27

Thứ 3, 7:08 p.m

Giờ London.

Rick nhìn hắn ta một lúc lâu. “Mày. Chính là mày.”

“Chà, ai cũng phải kiếm sống, mày biết mà. Và mày cho tao một cơ hội khá tốt.” Khẩu súng vẫn hướng vào Rick, nhưng chiếc gậy vẩy về phía Sam. “Mày hắn là Sam Jellicoe. Sean O’Hannon rõ ràng là coi thường mày quá rồi.”

Meridien lão đảo đứng lên. “Peter, tôi-”

Chiếc gậy cricket đập ngang mặt Meridien, làm hắn sụp xuống sàn nhà. Sam nín thở cho tới khi cô nghe thấy người đàn ông to lớn rên lên. Hắn chưa chết, tạ ơn Chúa. Cô quay lại với tên tóc vàng ưà nhìn kia. “Peter,” cô nói to. “Peter Wallis.”

“Mày *thực sự* thông minh đấy. Tốt. Tao ghét ý nghĩ là chỉ vì may mắn mà chúng mày dẫn trước tao. Sao mày không qua đây để tao nhìn rõ con đĩ của Rick nhỉ?”

“Đừng di chuyển, Samantha,” Rick ra lệnh, xoay người đứng giữa Wallis và cô.

“Đừng di chuyển, Samantha,” Wallis nhại lại. “Sau khi Patricia gọi cho mày, và mày không hỏi gì về tao, tao nghĩ mày sẽ tới đây gặp Harry, đồ khốn kiêu căng.”

“Vậy giờ thì sao nào?” Rick hỏi, giọng anh tối tăm và nặng nề.

“Chà, giờ thì tao phải giết mày và làm như mày và Harry trừ khử lẫn nhau thôi.”

“Làm vậy cũng không có ích gì cho mày đâu,” Sam xen vào. Người đàn ông đứng trước cô đã giết Etienne và O’Hannon. Và hắn đã định để Partino chết, và hắn không quan tâm quả bom còn giết ai nữa không. Cô không nghĩ được điều gì có thể ngăn hắn bắn Rick - trừ lòng tham của chính hắn.

“Và sao lại thế nhỉ, cô Jellicoe?”

“Tất cả đồ giả ở Palm Beach đang ở chỗ FBI. Mọi thứ mày lấy đều là hàng nóng, và Partino đang ở tù, và mày sẽ không nhận được gì khác nữa.”

“Partino chỉ là một con kiến tham lam. Tao không cần hắn.”

“Hắn đã qua mặt mày để bán viên đá cho Harry phải không?” Sam hỏi

“Giỏi đấy,” hắn trả lời. Meridien chuyển động, và Wallis đập thêm một gậy vào sau đầu hắn. “Xuống nào, cậu bé.”

“Vậy O’Hannon và Etienne làm gì mày?”

“Chà, DeVore tức giận vì có vẻ như mày và hắn là bạn, và hắn không biết mày là người được thuê vào cùng hắn. Đó là lỗi của O’Hannon. Tao chỉ bảo hắn cài một con khỉ nào đó vào nhận tội thay thôi. Thay vào đó, hắn cài mày, một con bé thông minh, rồi hắn hoảng loạn.”

“Mày còn mới mẻ với giới trộm lăm, Wallis,” cô nói, luồn tay xuống lấy chiếc mở thư đã bị bẻ cong, “chỉ trộm của một người, vậy để tao nói cho mày bí mật này nhé. Giới trộm bọn tao cũng có cộng đồng. O’Hannon là một tên khốn đang khinh, nhưng tất cả mọi người đều biết. Hoặc là mày nhận làm với hắn, hoặc là không. Không cho phép giết người. Etienne cũng vậy. Mày đã giết hai người chúng tao. Tất cả sẽ biết. Và sẽ có người nói ra, đặc biệt khi có ai đó phá vỡ luật. Nếu có tiền thưởng dính vào thì bọn tao sẽ xếp hàng để bán tên mày đấy.”

“Chúa ơi, tao run lên rồi đây. Rick, bảo cô ta câm lại, không thì tao sẽ tự làm đấy.”

“Samantha,” Rick lặng lẽ nói.

Wallis chống cây gậy cricket xuống để dựa lên nó. “Mày biết đấy, giờ đây khi mà nghĩ về việc đó, đây thực sự là bước cuối cùng. Tao đã trộm từ bộ sưu tập quá-ư-uy tín của mày hàng năm trời, và mày thì chỉ khoe khoang đồ giả với mấy ông thống đốc, nghị sĩ, và nguyên thủ quốc gia thôi.”

“Có dịch vụ tư vấn cho dạng thần kinh không bình thường như mày đấy,” Rick xen vào. “Dù tao

không biết mày bị Hội chứng Napoleon[\[36\]](#) hay mày chỉ đang ghen tị một cách đáng thương mà thôi.”

“Câm mồm mày lại,” Waillis đáp. “Tao chưa xong đâu. Tao trộm vợ mày - thực sự không tốn nhiều công sức lắm - thay thế những tác phẩm nghệ thuật của mày bằng đồ giả và mày thậm chí còn không nhận ra sự khác biệt, và giờ, phù, tao giết mày. Kết thúc. Tao thắng.” Hấn bật cười, giờ lại có vẻ tự tin. “Tao suýt tóm được mày tuần trước. Tao nghĩ rồi, sao lại không chứ? Hấn về Florida sớm, cứ giải quyết luôn cho xong. Tao tính cẩn thận từng phút, nhưng tên trộm của mày ở đây nhanh nhẹn đấy, hoặc là Dante đã quá chậm.”

“Mày đang nói-”

“Nghe cái này có quen không? Reng, reng.”

Sam thấy cơ vai Rick co lại. “Máy fax. Mày là người đánh thức tao đêm đó.”

“Giỏi đấy cậu bé. Suýt nữa tóm được mày. Suýt nữa.”

“Nhưng mày đã thất bại.”

Thở dài, Wallis lắc đầu. “Sau vụ li dị chết tiệt của mày báo chí đều nói về sự hào phóng của mày khi để cho người vợ ngoại tình và người tình cô ta ngôi nhà ở London. Họ không nói đến việc mày suýt làm tao phá sản và mày lột tất cả đồ ở ngôi nhà đó và sơn đỏ tất cả các bức tường và ném nệm bẩn ra khắp nơi.”

“Anh làm vậy à?” Sam hỏi, bật cười. “Tao hiểu rồi; mày tự xếp giường của mày mà, phải tự nằm vào chứ.”

“Anh nghĩ thế khá là nên thơ mà.”

“Đẹp đấy.”

Wallis lắc lắc khẩu súng. “Mày nghĩ thế thì mày sẽ được nói lời cuối cùng à? Mày sai rồi. Tao thắng. Tất cả trò chơi, hiệp đấu, trận đấu. Giờ thì còn hỏi gì nữa không, hay là chúng ta bắt đầu nhỉ? Và tối nay mày định hào hiệp tới đâu, Rick? Mày trước nhé, hay là cô ta?”

“Tao,” Rick nói ngay

“Tao hi vọng là mày sẽ nói thế mà.” Hấn duỗi tay ra. Ở khoảng cách này hấn sẽ không bắn trượt.

“Nhân tiện thì,” Sam xen vào lần nữa, sự tuyệt vọng làm giọng cô rít lại, “Mày biết là nhà Meridien có hệ thống an ninh chứ? Mày đã lên camera từ lúc mày bước vào đây đấy.” Cô lướt

mắt từ góc trên cùng đằng sau hắn tới hắn.

Wallis chần chừ trong giây lát, và đó là tất cả những gì cô cần. Vòng qua Rick, Sam ném cái mở thư đi. Đã bị bẻ cong nên đường đi của nó hơi chệch, nhưng nó sượt qua ngực Wallis và làm hắn nao núng.

Tiếng súng vang lên, như một tiếng gầm lớn trong căn phòng nhỏ. Samantha kêu tên Rick, nhưng anh cũng đã di chuyển. Nhảy từ phía bàn, anh xô vào Wallis, đẩy cả hai cùng ngã qua một cái ghế xuống sàn. Khẩu súng văng khỏi tay Wallis, nhưng hắn với được chiếc gậy, đập lên lưng Rick.

Gầm gừ, hắn lao đảo chạy theo khẩu súng, Rick xoay lại tóm chân hắn và làm hắn chậm lại. Khẩu súng đã trượt xuống gầm tủ, và Sam đuổi theo nó. Wallis tóm lấy cô và cô huých khuỷu tay thật mạnh vào mặt hắn.

“Sam, quay lại!” Rick gầm lên, cố đứng lên bằng đầu gối và đâm thật mạnh vào thận Wallis.

Wallis xoắn người lại như một con rắn, đập chiếc gậy lên mặt Rick. Máu trào ra từ môi và mũi anh, và anh ngã về phía sau. Hắn trèo lên người anh, giơ gậy lên lần nữa.

Sam nhảy lên lưng hắn. “Không!” cô hét lên, một tay nắm vào chiếc gậy và một tay vòng quanh cổ Wallis. Cô giằng về sau mạnh nhất có thể, và hắn mất thăng bằng, ngã xuống rất mạnh đè cô xuống dưới.

Không khí trào khỏi phổi cô. Hồn hển hít thở, cô xiết chặt cánh tay quanh cổ hắn. Một khuỷu tay thúc vào sườn cô với lực mạnh tới mức làm mắt cô đảo ra sau. Vòng tay của cô lỏng dần, và hắn quay người lại, túm tóc cô và đập đầu cô xuống sàn.

Những cơn đau xuyên vào đầu cô, gào thét đều đều và làm những âm thanh khác mờ dần. Cô cố đá hắn, nhưng hắn quì ngang chân cô. Hắn nắm tay phải cô và giữ chặt nó trên đầu khi đập cô tới chết, nhưng tay trái cô vẫn tự do. Với một tầm nhìn đang mờ dần, cô với chiếc gậy cricket.

Nó trượt khỏi tay cô, và rồi sức nặng của hắn biến mất. Khi mất đi sức tập trung, cô kịp nhìn thấy cảnh Rick đang cầm chiếc gậy như một tay chơi chuyên nghiệp, văng nó lên đập vào đầu Wallis, rồi âm thanh của cơ thể hắn ngã ra sàn. Rồi mọi thứ tối đen.

Rick thả chiếc gậy xuống. Ngã ra sàn, anh bò ra chỗ Samantha, mắt cô nhắm chặt và mặt cô xám lại. “Samantha?” anh thì thầm, quệt bỏ máu trên miệng mình. Anh chạm vào mặt cô, nhưng cô không chuyển động gì. “Sam?”

Chúa ơi, hắn đã giết cô. Khi anh đứng lên và nhìn thấy Wallis đập đầu cô xuống sàn, thời gian... ngừng lại. Không có gì còn đáng giá nữa: tự trọng, tiền bạc, thậm chí cả mạng sống của anh.

Run run, anh đặt một ngón tay lên cổ cô. Một mạch đập nhẹ nhàng trên tay anh, và anh hít không khí vào. “Samantha? Em yêu? Mở mắt ra nào Sam.”

Hàng mi cô rung động, và đôi mắt xanh rêu chớp chớp với anh. “Ouch,” cô líu nhíu.

“Nằm yên nào em yêu. Em có cảm nhận được chân tay mình không?”

“Mặt anh chảy máu.”

“Anh biết. Cử động ngón chân, ngón tay nào, Samantha.” Vài giây qua đi mà tim anh ngừng đập, rồi ngón tay cô chuyển động, tay phải trước rồi tới tay trái. “Giỏi lắm.”

Điện thoại của Harry nằm trên sàn đang bíp bíp từ phía sau bàn, và Rick vói ra để nhắc máy. Anh nhanh chóng gọi xe cứu thương và cảnh sát, rồi quay lại với Samantha. Mắt cô đã khép lại.

“Samantha?”

“Đi đi. Em đang bị choáng.”

Mỉm cười nhẹ nhàng, anh vén tóc khỏi khuôn mặt cô. Wallis đã kéo đứt một nhúm tóc, và chắc chắn cô sẽ cần phải đi làm đầu. “Giờ thì em không thể chạy được, phải không?” anh thì thầm

“Em không có chân này.”

“Chúng ở ngay đây mà, anh hứa đấy. Hoàn toàn dính liền cơ thể. Và trông rất đẹp.”

“Im đi.”

“Anh yêu em, Samantha Jellicoe.”

Cô mở mắt ra, liếc nhìn vào mặt anh. Anh không mong cô sẽ trả lời; cô đã ở một mình quá lâu, đã quá lâu cô không dựa vào ai ngoài bản thân mình. Nhưng cô mỉm cười, đưa tay lên run run chạm vào mặt anh. Anh nắm lấy nó khi mắt cô khép lại và cô ngất đi lần nữa.

Khi Sam mở mắt ra, cô nghĩ mình vẫn đang trong một cơn ác mộng. Các sĩ quan mặc đồng phục và cả đàn ông và phụ nữ trong những chiếc áo khoác nâu kiểu Anh nháo nhác quanh cô, và cô đang nằm trên một chiếc giường đầy, tay bị một mũi kim đâm vào. Họ đã buộc cô lại.

“Này!” cô lầm bầm, cố ngồi dậy

Rick xuất hiện ngay sau vai cô, giữ một túi chườm lạnh trên miệng và một mẫu băng hình cánh bướm ngang sống mũi. “Ổn rồi,” anh nói, hạ túi chườm xuống. “Thả lỏng đi em”

“Mắt anh tím kìa,” cô để ý. Môi anh cũng sưng lên, và một vết bầm tím hơi xước trên má trái anh.

“Khả năng quan sát của em vẫn nguyên vẹn,” anh nói, mỉm cười trong một cái nhúm mày méo mó.

“Em không muốn tới bệnh viện.”

“Tệ thật.”

Chiếc giường di chuyển và được nhắc lên, và cô bị đẩy về phía cửa. “Rick?” cô nói, đột nhiên thấy hoảng sợ khi không thể thấy anh.

“Anh đây mà. Anh sẽ đi cùng em. Mũi anh cũng bị vỡ mà.”

“Em thắng, vì đầu em bị vỡ.”

Cô nghe tiếng cười dịu dàng, trầm trầm của anh. “Đầu em cứng tới mức không vỡ được,” anh đáp lại. “nó chỉ mẻ một chút thôi.”

“Vậy thì tốt.”

“Không hẳn đâu, em yêu.”

Cô được nhắc lên và đưa vào xe cứu thương. Một bác sĩ, rồi tới Rick trèo vào sau cô, ngồi về cùng một phía. “Harry và Wallis thì sao?” cô hỏi

Rick cúi xuống nắm tay cô. “Harry đang trong một xe cứu thương khác. Wallis thì sẽ ước là hẳn đã chết khi mà anh xử hẳn xong.”

Cô nhìn anh một phút nữa. “Em không nghĩ Patricia biết chuyện này,” cô nói

“Cảnh sát đang gọi cô ta tới thẩm vấn,” anh đáp lại, cử động ngón tay mình trong bàn tay cô, “nhưng anh cũng không nghĩ là cô ta biết. Hi vọng vậy.”

“Em cũng thế.”

“Anh phải nói cho em một việc,” anh nói, nụ cười lại nở ra trên mặt.

Anh đã nói với cô một điều; một điều rất riêng tư và quý giá, một điều cô sẽ giữ trong tim mình mãi mãi. Nhưng cô không muốn anh phải nói lại mà không được trả lời. “Anh không cần nói gì với em cả,” cô nhanh chóng nói. “Em biết, và nó... em...”

Nụ cười sâu trong mắt anh. “Không phải cái đó. Castillo đã gọi Scotland Yard[\[37\]](#), bảo họ là ông ta đề nghị đưa Harold Meridien đi thẩm vấn vì một vụ trộm đồ nghệ thuật. Họ xông qua cửa khoảng 30 giây sau khi anh gọi cảnh sát.”

“Frank đã nghe lén qua cái gương trong đó. Em biết là có người ở đó mà.”

Gật đầu, Rick nắm chặt tay cô. “Anh nghĩ anh nợ Frank một chiều bia.”

“Em cũng khá thích ông ta đây,” cô đồng ý, ngạc nhiên là mình có thể thừa nhận điều đó. “Ông ta khá ổn, so với đám cảnh sát.”

Vị bác sĩ cúi người qua, kiểm tra đường ống oxy đi vào mũi cô và thứ gì đó đang đo nhịp tim của cô. “Cô cần phải nghỉ ngơi, cô gái,” anh ta nói. “không nói chuyện nữa.”

“Được rồi. Dù vậy, thêm một điều nữa.” Cô nhắc tay Rick lên xa nhất có thể khi mà tay cô đang bị buộc xuống giường. “Em muốn tới Devon.”

[\[36\] Napoleon complex \(hội chứng Napoleon\)](#) là một hiện tượng tâm lý ở những người có khuyết tật về một mặt nào đó trong cuộc sống và luôn cố gắng tỏ ra hung dữ, mạnh mẽ trong những khía cạnh khác.

[\[37\] Scotland Yard](#) là tên gọi của sở cảnh sát London.

Ngoại truyện

Thứ 3, 11:15 a.m, giờ London

Hai tuần sau đó, Sam ngồi cạnh Rick khi họ phóng qua những đồng cỏ và nông trại và những khu rừng sồi. Cô chưa từng ngắm nhìn khung cảnh này của nước Anh. Nó thật bình yên và đẹp, và có gì đó rất giống Rick Addison.

“Patricia đồng ý làm chứng chống lại Wallis?” cô hỏi, quay ra cửa sổ nhìn khi họ đi qua một cây cầu 400 tuổi.

“Cô ta nói vậy.”

“Em nghĩ cô ta muốn lấy lại anh.”

“Anh không còn có sẵn cho cô ta lấy nữa.”

Sam nuốt vào. “Liệu cô ta giúp được gì không?”

Anh nhún vai. “Theo cảnh sát thì điều duy nhất cô ta biết chắc đó là Peter đã tới Florida trong hai ngày vào tuần trước đó.”

“Đủ để giết Etienne và lấy viên đá.”

“Hắn thuê một chiếc BMW”

“Chúng ta thấy nó trên cao tốc.” Đúng là gần thật.

Rick gật đầu. “Hầu hết mọi thứ vẫn là suy diễn, nhưng khá hợp lý. Và họ đang cố để đảm bảo là em không phải ra làm chứng. Nếu luật sư biện hộ đòi em ra-”

Cô rùng mình. “Thì em sẽ bị xuống địa ngục vì làm trái lời thề nói thật.”

Anh liếc nhìn cô, sự lo lắng hiện lên trong mắt. Trong hai tuần qua vẻ mặt của anh thường xuyên như vậy, thậm chí sau khi cô đã cố thoát khỏi bệnh viện và quay lại căn nhà trên tầng mái của anh ở London. “Không tới mức đó đâu. Anh chắc là anh có nhà ở nước nào đó không có hiệp ước dẫn độ với Mỹ mà.”

Cô cố nặn ra một nụ cười. “Biết vậy thật nhẹ nhõm.”

Họ lái xe trong im lặng trong vài phút. “Ngay ở kia, bên tay trái,” Rick đột nhiên nói, chỉ về phía cô.

Họ lái xe lên một quả đồi nhỏ, rồi cô nhìn thấy nó. “Cút thật.”

Những quả đồi xanh tươi uốn lượn hai bên một hồ nước lớn lấp sau những cây sồi và liễu. Ở ngay giữa đó, trên một lối dốc đầy cỏ, là một lâu đài. Đó là từ duy nhất có thể tả được nó. Hàng trăm cửa sổ nhìn ra khoảng sân chữ U, với 4 ngọn tháp ở 4 góc và một lối vào uốn vòng trước nhà, với những chiếc cột khổng lồ đọi trước những bậc thềm granite rộng lớn.

“Đẹp phải không?” anh mỉm cười hỏi

“Đây là Cung điện Buckingham chết tiệt,” cô đáp lại

“Khó lắm. Tên nó là Rawley Park”

“Anh nói anh lớn lên ở đây.”

Gật đầu lần nữa, Rick rẽ khỏi đường chính, đi vào một con đường hẹp quanh co mà cô chỉ có thể nhìn thấy ngôi nhà qua những chiếc lá đầy hoa nắng và những dây thường xuân xoắn xuýt. “Thực ra là anh được thừa kế nó. Đây là nơi anh thích ở ít nhất vài tháng trong năm nếu có thể. Nó là nhà.”

Nhà. Cô chưa từng có một mái nhà. Mái nhà tĩnh lặng và an toàn. Nó làm cô hoảng sợ, nhưng cô muốn thử. Cùng với anh.

Cô ngóc cổ lên để nhìn ngôi nhà. “Thật lòng nhé, Rick, nó thật lộng lẫy. Nếu nó là của em, em sẽ không bao giờ muốn rời đi.”

Cô nhú mào khi nói xong. Sau những gì anh đã nói với cô, mỗi lần cô nói như vậy, cô thấy rất không tự nhiên, như thể mình đang đòi hỏi gì vậy. Cô không đòi hỏi gì cả, không thực sự. Chỉ cần ở bên anh lâu hơn là đủ rồi. Cô không thể nhớ mình đã từng cảm thấy an toàn, thoải mái như trong hai tuần qua bao giờ chưa. 4 tuần, nếu cô tính từ sự khởi đầu khá thú vị của mối quan hệ kì lạ này.

Anh chỉ cho cô một đàn nai nhỏ trong khoảng rừng trống. “Anh mừng là em thích nó.” Rick hắng giọng. “Anh đã định nói cho em một chuyện, và giờ có vẻ là thời điểm thích hợp.”

Cô cứng người. “Em cũng muốn nói với anh một chuyện.”

Rick liếc nhìn cô. “Được rồi, em trước đi.”

“Em đã nói chuyện với Stoney, và bọn em đang nghĩ đến chuyện giải nghệ.”

“Thật à?”

“Vâng,” cô hắng giọng. Nếu anh cười, cô sẽ đâm anh hoặc là chết vì xấu hổ. “Bọn em định bắt đầu kinh doanh. Một công ty tư vấn và cài đặt hệ thống an ninh.”

Anh im lặng một lúc lâu. Dù vậy, cuối cùng, một nụ cười chậm rãi cong cong trên miệng anh. “Vậy thì anh gặp may rồi. Anh định nói với em là anh muốn nhờ em xem lại hệ thống an ninh ở nhà anh. Anh nghe nói là nó khá tồi.”

“Tốt. Vậy anh có thể thuê em.”

Anh nhướn một bên lông mày. “Anh phải trả tiền cho em à?”

“Em sẽ ưu đãi cho anh.”

“Hi vọng vậy.” Anh hít vào. “Còn một chuyện nữa em cần phải biết.”

“Rick, em-”

“Im đi. Giờ tới lượt anh.”

Cô khoanh tay ngang ngực, vờ như cuộc trò chuyện thân mật này không làm cô lo lắng. “Được thôi.”

“Cảm ơn em. Như anh đang nói, với một phần bộ sưu tập của anh đã vào tay người khác, và những thứ còn lại bị giảm giá trị vì không ai chứng thực nó là thật hay giả, anh muốn kiểm tra lại từ đầu.” anh liếc nhìn cô lần nữa. “Và anh muốn em giúp anh. Nếu em nghĩ em có thời gian.”

“Vậy là anh muốn đảm bảo là em làm việc hợp pháp.”

“Sam-”

“Em nói rồi, em... không thực sự thích những bộ sưu tập cá nhân.”

Rick mỉm cười. “Anh biết. Và anh sẽ mở cửa một phần Rawley Park cho công chúng, như là một phòng trưng bày đồ cổ và tác phẩm nghệ thuật. Theo cách đó anh có thể giới thiệu nhiều tác phẩm hơn tới mọi người.”

Lần thứ hai trong cuộc đời mình cô muốn khóc. Lần này không phải vì buồn, mà vì hạnh phúc. Đây là một trải nghiệm mới. “Wow.”

Họ đi qua cánh cổng vòng theo lối vào bán nguyệt tới trước cửa nhà. Ở gần thế này, nó còn đồ sộ hơn cô nghĩ. Và còn đẹp hơn nữa.

“Samantha?”

“Em đang suy nghĩ.”

“Đừng nghĩ gì. Chỉ cần đồng ý, hoặc không thôi. Đơn giản mà.” Anh đỗ xe và tắt máy. “Và anh sẽ cho em chiếc Bentley, dù gì đi nữa.”

“Em nói với anh là em không... thích anh vì đồ của anh.”

“Bạn gái anh không lái xe ăn trộm. Đó là giới hạn của anh.”

Sam dựa sang và hôn anh, dài và chậm và sâu. “Được,” cô thì thầm. “Em nghĩ em sẽ có thể giải quyết vài thứ. Tất nhiên là khi nào em rảnh.”

“Tốt.” anh hôn lại cô. “Tốt.” Rick mỉm cười, rồi vói qua mở dây an toàn cho cô. “Đi nào. Anh muốn em gặp Sykes.”

“Quản gia của anh. Đây là nơi ở của ông ấy, anh đã nói vậy.”

“Ừ, trừ khi anh cần ông ấy tới nơi khác.”

“Tuyệt.”

Anh ra khỏi xe và đi vòng sang mở cửa xe cho cô. Rick nắm tay cô, và họ cùng nhau đi lên những bậc thềm thấp lát granite đen tới cửa trước. Khi họ đi tới chỗ mái vòm dưới những chiếc cột, cánh cửa đôi mở ra, và người già nhất, gầy nhất, cao nhất thế giới cúi chào họ.

“Chào mừng trở về nhà, thưa đức ngài[\[38\]](#),” ông ta nói.

Samantha khựng lại. “Thưa gì?” cô chậm rãi hỏi.

Hai bọn họ đều phớt lờ cô. “Quay lại đây thật tuyệt,” Rick đáp lại. “Sykes, đây là Samantha Jellicoe. Cô ấy sẽ ở đây với tôi.”

“Chào cô, cô Jellicoe.”

“Sykes.” Sam quay lại nhìn Rick. “Em có thể hỏi lại không, ‘thưa’ gì?”

Lần đầu tiên trong trí nhớ của cô, trông Rick có vẻ ngượng ngùng. “Chắc là anh quên chưa nói

cho em. Anh cũng kiểu như quý tộc vậy.”

“Kiểu như. Kiểu nào?”

Anh hít vào và nở nụ cười tuyệt vời đó của anh, nụ cười mà làm đầu gối cô mềm ra. “Anh kiểu như là Hầu tước Rawley.”

“Ôi Chúa ơi. Quên giá ưu đãi tư vấn an ninh đi. Giờ thì anh sẽ phải trả đầy đủ.”

“Hm. Chúng ta có thể thương lượng.”

[38] Sykes xưng hô với Rick là “My lord” từ chỉ dùng cho giới quý tộc. Richard là một hầu tước, tước vị đứng thứ hai trong hệ thống quý tộc của Anh, sau công tước. *(Cái này bạn nào hay đọc tiểu thuyết Anh, Mỹ chắc đều biết nhỉ??)*

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>